

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

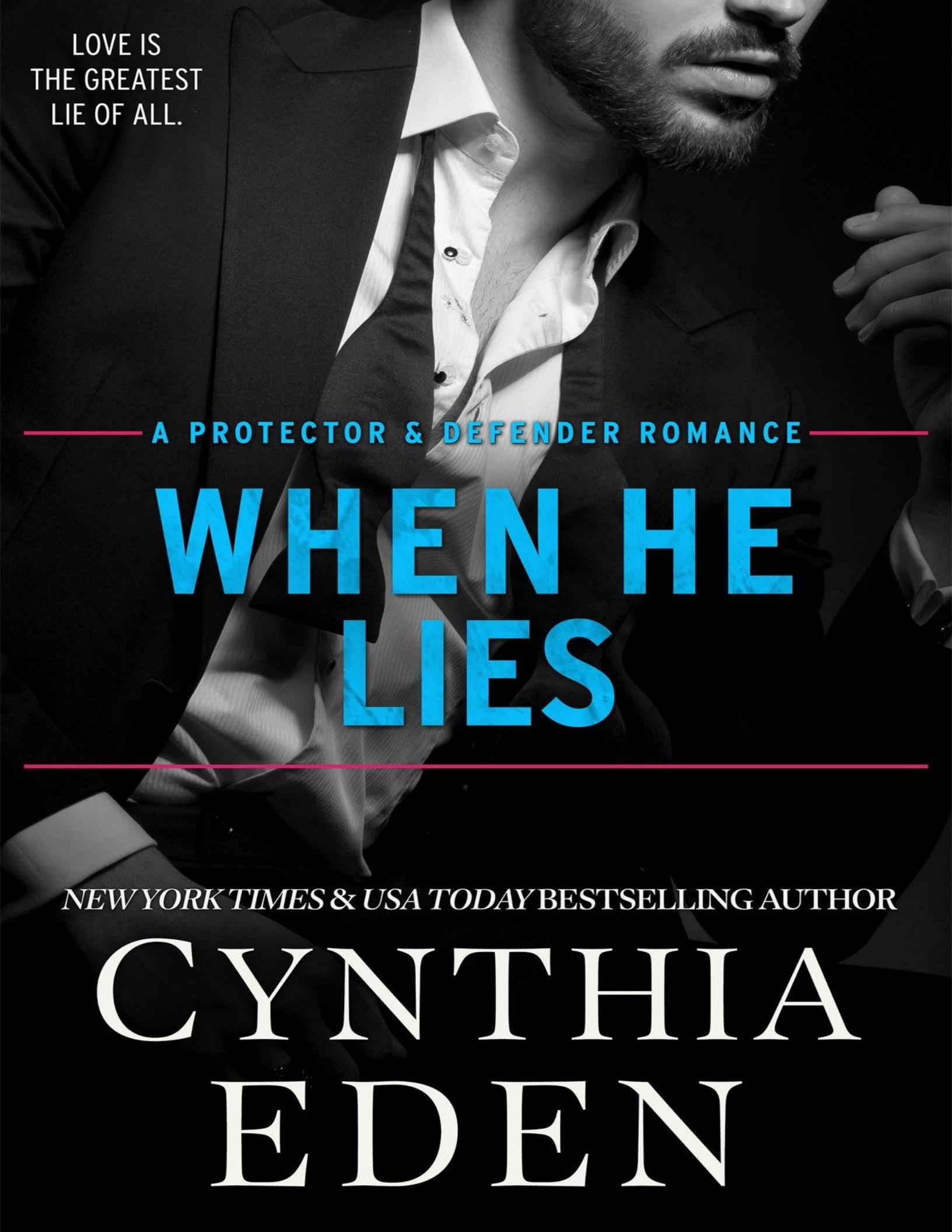
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVE IS
THE GREATEST
LIE OF ALL.

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE LIES

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA
EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

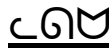
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Yollarını bir görev sırasında kesişir. O gizli görevdedir. O da öyle. Ama ikisi de kanunun birbirinden çok farklı iki tarafındadır.

CIA'in en iyi ajanlarından biri olan Ryan Quinn, en kötülerinin peşine düşmeye alışkındır. Manipülasyon bu oyunun adıdır. Ve o bu oyunda olağanüstü iyidir. Son görevinde, çok tehlikeli bazı kişilerin iç çemberine sızmak için zengin ve sıkılmış bir iş adamı rolünü oynamaktadır. O çembere girmek için kullandığı araç nedir? Sevimli ve masum Simone Sailor.

İlginç bir gerçek... Aslında onu kullanan Simone'dir. Erkekler onu her zaman hafife alırlar... Ne yazık ki. Bu onların hatasıdır.

Simone'un yapması gereken bir işi var ve hiçbir şey onu hedefine ulaştırmaktan alıkoymaz. Çok üzgün bir aile için geri alması gereken bazı ıvr zıvırları var. *Geri alma uzmanı* – evet, o budur. O, bu unvanın, mesela... hırsız demekten çok daha iyi geldiğini düşünüyor. Bu yüzden yalan söyler, rol yapar ve işi halleder. *Yüzde yüz başarı oranı*. Masum rolüne bürünmek ve hedeflerini kandırmak mı? Lütfen. Bu, uykusunda bile yapabileceği bir şey. Ancak bu sefer, hedeflerinden birine biraz fazla yakınlaştığını fark eder... muhteşem ve görünüşte hiçbir şeyden haberi olmayan Ryan. Sıkılmış ama fazlasıyla seksi bir milyarder. Damarlarında ateşli bir heyecan uyandıran bir adam.

Soygun sırasında dikkati dağılır. Adam onun dikkatini dağıtır ve Simone, malı *çalarken* yakalanır. Ve cezası ölümdür. Hem onun için... hem de Ryan için.

Uh, oh. Simone son işindeki tehlikeyi hafife almış *olabilir*. O ve Ryan aniden kaçırıldıklarında, hayatında ilk kez ciddi bir kahramana ihtiyacı olduğunu fark eder... ve meğer Ryan, onun sandığı gibi işe yaramaz zengin bir çocuk değilmiş. O

zeki, inanılmaz derecede tehlikeli... ve Ryan, onun hayatını kurtarmak için gözünü bile kırpmadan birini öldürdü. Oh, bir de... onun tutuklu olduğunu söylüyor. Onu yirmi dört saat, yedi gün boyunca yanında tutması gerektiğini ve artık başına çok büyük bir ödül konduğunu söylüyor.

Simone onun tutsağıdır. Elindeki koz. Ve... mutlak takıntısı.

Simone masum değil. Tatlı da değil. Ryan'ı tamamen ve tamamen çılgına çevirecek. Onunla sınırları aştı – pek çok karmaşık sınırı. Onun için öldürdü ve onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacak. Simone artık çok önemli bir tanık ve CIA, onun uluslararası suç dünyası hakkındaki bilgilerini kullanmayı planlıyor. Ama... Ryan sadece onu istiyor. Ve ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa, aralarındaki arzu o kadar alevleniyor.

Ama yalancılar aşık olmamalıdır.

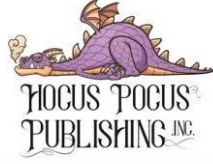
Ne yazık ki Ryan, muhteşem Simone'a sıırıslıkam aşık olduğundan oldukça emin. Şimdi, onu hayatta tutabilirse, onu öldürmek isteyen tüm kötü adamları yakalayabilirse ve ona, hayatında ilk kez gerçekten güvenebileceği birini bulduğunu kanıtlayabilirse... o zaman belki bu casus, kalbini çalmış olabilecek güzel hırsızla mutlu bir son yaşama şansı yakalayabilir.

Yazarın notu: Simone, bir koruyucuya ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti, ama şimdi hayatı tehlikede ve onu hayatta tutabilecek tek kişi *iyi bir adam*. Kaçarken, dar bir alanda ve kaosun ortasında bir araya gelmişler, düşmanları da hemen peşlerinde... Simone'un Ryan'a güvenmekten başka seçeneği yok. Ryan ise Simone'a, bu iyi adamın kirli oynamayı, sert savaşmayı ve

▪

Yalan Söylediğinde
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantik
Kitabı 7

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir kasıtlı değildir ve tamamen tesadüf eseri ortaya çıkmıştır. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2026 Cindy Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya özetler hariç olmak üzere, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz. Bu eserin hiçbir kısmı yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınlı ilgili herhangi bir sorun, yorum veya sorunuz varsa,
lütfeinfo@hocuspocuspublishing.com ile iletişime geçin.

v2

Aşağıdakilerden herhangi birini (veya hepsini) seven okuyucular için:

- 1. Cepli bir elbise.*
 - 2. Gerçekten lezzetli ekmek.*
 - 3. Dövmeli bir kahraman.*
-

Keyifli okumalar!

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
11. Bölüm
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Epilog - Bir
Epilog - İki

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

AV MI, AVCI MI?

Simone Sailor, hayatının erken dönemlerinde, bu dünyada çoğu insanın iki seçeneği olduğunu fark etmişti. Ya av olabilirdi. Yaralanan kurbanlar. Kullanılanlar. Ya da avcı olabilirdi. Hayatı boyunca yüzen, ağzını sonuna kadar açıp dev bir ısıruk alarak istedikleri her şeyi alan büyük, kötü köpekbalıkları.

O, avcı olmayı seçmişti... Av kılığına girerek.

Bu onun için işe yaramıştı.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi randevusu. Uzun boylu, esmer *milyarder* Ryan Quinn, yoğun kahverengi gözleriyle ona bakıyordu ve gerçekten de ısırarak isteyen kişi oymuş gibi görünüyordu. Ne yazık ki onun için, Simone menüde yoktu. Atıştırmak yasaktı.

Simone kirpiklerini kırıştırdı. Sahte kirpiklerdi, çünkü bu etkinlik için elinden geleni yapmıştı. Sahte kirpikler. Özenle sürülmüş makyaj. Cesur kırmızı ruj. Rujuna mükemmel uyum sağlayan kırmızı bir elbise. Straplez bir elbise, göğüslerini en iyi şekilde ortaya çıkaran dar bir korsaj. Elbise belini sarıyordu, ama katmanlı eteği genişleyip etrafında dönüyordu. Döndüğünde, en güzel şekilde dönüyordu. Evet, yatak odasında birkaç kez dönmüştü. Bir kadın, fırsat bulduğunda eğlenmeliydi.

Gerçi, doğrusu, o lanet elbisenin içinde nefes almak biraz zordu. Korse cidden *çok dardı*.

Kırmızı topuklu ayakkabıları ve minik kırmızı çantası da elbiseyle ve rujuyla uyumluydu. Topuklu ayakkabıları yüksek ve seksi, saçları ise bir saat uğraşarak yukarıya doğru bükülmüş ve toplanmıştı. Ama sonuç, harcadığı çabaya ve küfürlere değmişti.

Avcı. Avcı oydu. Bu arada, yakışıklı partneri gözlerinde şehvetle ona bakıyordu. Yanında duruyordu. Eli

belinin yakınında duruyordu. Onu kalabalığın içinden kolayca geçerek VIP etkinliğine götürdü ve tüm dünyaya, sanki o oraya aitmiş gibi göründü.

Ha. Bakım evleri arasında çok fazla zaman geçirmiş bir kızın, bu insanlara ait olması milyon yılda bir bile olmazdı. O da ait olmak *istemiyordu*. Partide dükler vardı. Belki bir iki kont da. Ortadoğulu bir prensin bile orada olabileceğine dair bir fısıltı duymuştu. İngiliz kırsalındaydılar, her şeyden çok bir kaleye benzeyen geniş bir konakta. Şampanya bolca akıyordu. Her kadının elinden ve kulağından elmaslar sarkıyordu ve ah, hepsini soyup soğana çevirmek ne kadar da kolay olurdu. İnsanlar ne kadar sarhoş olursa, o kadar kolay av olurdu. Çoğu, ertesi gün ayıldıklarında soyulduklarını fark etmeyecek bileydi. Ne kadar cazip bir av. Hem de tam önünde.

"Simone?"

Ama onun da kendi standartları vardı. Bazı soygunlar ise fazlasıyla kolaydı. O zorlukları severdi. Ne de olsa, birkaç ilginç engel olmadan hayat neye benzerdi ki? En güzel şeyler emek gerektirirdi. Ayrıca, randevusu ona muhteşem görüldüğünü söylemişti ve o da çalmayacağı elmaslara değil, ona odaklanmalıydı. Sanki o sıradan bir hırsızmış gibi. "İltifatın için çok teşekkür ederim." Elini kaldırıp onun göğsüne, tam kalbinin üzerine koydu. "Sen de oldukça yakışıklısın."

Adam ona gülümsedi ve kalbi kontrol edemediği bir şekilde hafifçe çarptı. Ne yazık ki, sözleri yalan değildi. Ryan Quinn inanılmaz derecede yakışıklıydı. Sadece filmlerde ya da televizyonda var olması gereken türden bir yakışıklılık. İyi kamera açıları ve doğru ışıklandırmanın sağladığı türden bir yakışıklılık.

Etraflarındaki ışıklandırma şu anda berbat durumdaydı, ama adam *muhteşemdi*. Kalın, koyu renk saçları vardı. Sanki umursamıyormuş gibi dağınıktı. Sanki saçlarını tam istediği gibi görünmesi için *saatlerce* uğraşmamış gibi. Muhtemelen uğraşmamıştı da. Şüphesiz, duştan yeni çıkmış ve harika görünüyordu.

Güçlü çenesini hafif bir sakal örtüsü kaplıyordu. Ryan, bir kadının bir süreliğine onu ısırmak istemesine neden olacak türden güçlü bir çeneye sahipti

Sakin ol, kızım. Bu davada da atıştırma yok.

Ryan'ın yüz hatları mükemmel değildi. Gerçekten de değildi. Burnu *hafifçe* eğriydi. Köprüsü biraz kayıktı. Ancak bu küçük kusur onu daha az çekici yapmak yerine, o küçük eğrilik onu bir şekilde daha da yakışıklı kılıyordu. Bu imkansız olmalıydı.

Uzundu, muhtemelen 1,90 ya da 1,93 metre civarındaydı, smokinini mükemmel bir şekilde dolduran geniş omuzları vardı. Simone en yüksek topuklu ayakkabılarını giymiş olsa da, onun daha küçük bedeninin üzerinde dev gibi duruyordu. Bir bileğinde bir Rolex vardı, ama vücudunda başka hiçbir süs eşyası görünmüyordu. O Rolex'in kolaylıkla yüz bin dolar değerinde olduğundan oldukça emindi.

Saatlerden anlardı. Eskiden birkaç tane çalmıştı.

Evet, geçmiş i dalgalıydı. *O da* dalgalı biriydi.

"Bu akşam benimle bu küçük etkinliğ e gelmeyi kabul ettiğ in için teşekkürler," dedi adam, sesi Simone'un iç ini titretti. O da Simone gibi Amerikalıydı. Sesi sıcaktı. Derindi. Yine de, adamın ABD'nin hangi bölgesinde büyüdüğ ünü tam olarak belirleyemedi. Ama, haklı olarak, Simone'un da Orta Batı aksanı ya da Güney aksanı yoktu. En azından, istemediğ i sürece. İstersen, Simone sahte kirpiklerini takar gibi kolayca bir aksan takınabilirdi. Bu özel durumda, aksan istemiyordu.

Simone Sailor'ın aksanı yoktu. Simone Sailor, üç hafta önce işverenin Londra şubesine transfer edilmiş, çalışkan bir idari asistanıydı. Çalışkandı. Sessizdi. İşini yapardı.

Planlama ve lojistik.

Evet, bunlar onun uzmanlık alanlarıydı.

"Umarım patronun seni ondan çaldığ ım için bana kızmaz." Ryan, balo salonundaki dansç ıların aras ından geçerek onları galeri alanına aç ılan çift kapıya doğru dikkatlice yönlendirmiş ti. O galerinin iç ine girmek istiyordu. Hem de çok. Bu yüzden balo salonunu geç ip o çok arzulanan kapılara doğru onu hevesle takip etmiş ti.

Ama onun sözleri üzerine baş ını çevirdi ve bakış ıları kalabalığ ı taradı. O göz alıcı elbiselerin çoğ unun binlerce dolara mal olduğ unu biliyordu. Kendi elbisesini bir

kostüm dükkanından ödünç *alınmıştı*. Ve ödünç derken, şey, evet, sahibi kaybolduğunu fark etmeden onu geri verecekti.

Ancak o lüks tasarımcı elbiselerinin ve ışıltılı mücevherlerin ötesinde, bakışları şu anki işvereni Frederick Bradwin'i bulamadı. Yakın zamanda babasının şirketini devralan, gümüş kaşıkla doğmuş bir çocuktan bu; Bradwin ailesinin nesillerdir elinde tuttuğu bir şirket. Tekstil, ailenin zenginliğini koruyan ana gelir kaynağı olmuştu. Ancak tekstil sektörü, Frederick'in babasının liderliğinde bir düşüş yaşamıştı ve işi kurtarmak için Frederick şimdi elektronik sektörüne yöneliyordu. Gözetleme ekipmanları. Frederick'in ona defalarca söylediği gibi, gözetleme geleceğin işiydi. Güvenlik hedefti.

"Bence patronun sana biraz... hayran kalmış olabilir," dedi Ryan.

Simone kahkahayı tutamadı. Son ne zaman birinin onun yanında "hayran" kelimesini kullandığını hatırlamıyordu. Bakışları tekrar Ryan'a döndü ve onun da kendisine baktığını fark etti

. Yüzünde hiçbir mizah izi yoktu.

"Aşık mı?" Simone kelimeyi denedi. "Sanmıyorum."

"Peki." Ryan'ın bakışları sarsılmadı. Çok yoğun ve odaklanmış bir bakıştı. O kadar derin, koyu kahverengi. "Seninle yatmak istiyor."

Derin bir nefes aldı. Eli onun göğsünden çekildi ve yanına düştü çünkü şüphesiz ona şok olmuş ve dehşete kapılmış bir tepki vermesi gerekiyordu, değil mi? "Yanılıyorsun." *Hayır, yanılmıyorsun. O pislik, Londra'ya geldiğimden beri bana asılıyor. "Aramızda çok profesyonel bir ilişki var."* Frederick sinirlerini bozuyordu ve onun yoğun ilgisi, oyun planını hızlandırmasına neden olmuştu. Şansına, Ryan Quinn tam zamanında ofis kapısından içeri girmişti. Neredeyse beyaz atlı prens gibi. Frederick ile randevusu için gelirken Ryan onu görmüş ve hemen masasının yanında durmuştu. Ryan ona gerçekten aşık olmuş gibi bakmış ve Frederick'in önünde hemen ona çıkma teklif etmişti.

Frederick'in, onun çalışanı olduğu ve kişisel hayatıyla iş hayatını karıştırmamak gerektiği bahanesiyle yaptığı birçok *çıkma* teklifini reddetmiş olduğu için, Frederick, Ryan'ın bu cesur hareketine oldukça sinirlenmişti.

Kız, Ryan'ın teklifini kabul edince Frederick daha da öfkelenmişti. Yine, tam da onun gözü önünde.

Bu da onu buraya getirmişti. Büyük partiye. Patronunun ailesinin evine. Ve hedefine sadece birkaç adım uzaklığa. O kadar yakındı ki Simone başarının tadını alabiliyordu. Tadı, az önce yudumladığı şampanyanın tadı gibiydi.

"Profesyonel olabilirsin," diye karşılık verdi Ryan, sesi biraz hırçın çıkmıştı.

Ne garip. Normalde sesi boğuk çıkmazdı. Aslında bu, üçüncü randevularıydı ve önceki buluşmalarında tam bir beyefendi gibi davranmıştı. Sesi inanılmaz derecede kibardı. Boğuk değildi. Sözlerinin altında en ufak bir vahşilik izi bile yoktu.

"Ama o adam seninle yatmak istiyor," diye bitirdi.

Omuzlarını geriye doğru çekti. Straplez elbisesiyle kasıtlı bir hareketti. Dikkatini başka yöne çekmek için tasarlanmış bir hareketti. "Onunla yatmakla ilgilenmiyorum, seni temin ederim." Hafifçe burnunu çekti. "İşverenlerimle yatmam."

"Benimle yatmak ister misin?"

Ağzı açık kaldı. "Ben..." *Evet.* İlk düşüncesi buydu. Ama... *Hayır.* Hayır, hayır, ilgilenmiyordu. Çünkü kişisel ve profesyonel dünyalarını gerçekten birbirine karıştırmazdı ve Ryan'la bir ilişkiye girmek, bu sadece ateşli, terli, tutkulu bir gece için olsa bile...

Ah, ne büyük bir cazibe.

Belki o olmuş bir birkaç fantezisi hakkında.
Belki belki de onun çıplak ve terli hali nasıl olurdu diye merak etmişti. Belki bir gece, dudaklarında onun adı, vücudu ağrıyarak uyanmıştı.

Ama şu anki görevine çok fazla dalmıştı. Hiçbir şeyi mahvetmeyi göze alamazdı. Şehvet, başarısızlığa değmezdi. Zevk, acıya değmezdi.

"Çünkü seninle çok sevişmek istiyorum, Simone," dedi Ryan. Sakin. Rahat. "Sadece bunu açıkça belirtmek istedim." Başını ona doğru eğdi. "Ama şimdilik galeriyi gezmeye ne dersin? Frederick'in oldukça etkileyici bir koleksiyonu olduğunu duydum."

Ağzından bir çığlık kaçtı. Tamamen sahte değildi. Adam onu dengesinden çıkarmıştı. Bunu yapmak zor bir işti. Onu mükemmel

bir beyefendi olarak tanımlamıştı. Son derece kontrol edilebilir. Ancak ifadesinde bir şey vardı... Gözlerindeki ateşli bakış, onu daha önce analiz ederken birkaç katmanı gözden kaçırmış olabileceğini uyarıyordu.

Sıkılmış milyarder. O da onlardan biri olmalıydı. Geçmişini dikkatlice kontrol etmişti. Tıpkı Frederick gibi miras yoluyla para kazanmıştı. Ancak Ryan parasını başkalarının şirketlerine yatırmıştı. Yatırımları sayesinde Ryan servetini ikiye, sonra üçe katlamıştı. Frederick şu anda ondan önemli bir yatırım istiyordu. Ryan'ın o gece orada olmasının sebebi buydu. Aslında Londra ofisine davet edilmesinin sebebi de buydu. Frederick onun parasını istiyordu.

"Simone?" Ryan, koyu renkli kaşını ona doğru kaldırdı. "Benimle galeriyi gezmek ister misin?"

Bakışları galerinin kapılarına kaydı. Kapılar, iki güvenlik görevlisi tarafından kapatılmıştı. "Konukların galeriye girmesi yasak." Bakışları tekrar Ryan'a kaydı.

"Ama sen sıradan bir misafir değilsin, değil mi?" Şakacı bir göz kırpma. "Sen patronun güvenilir idari asistanısın. Ve eminim o güvenlik görevlilerini tanıyorsundur ya da en azından onlar *seni* tanıyor. Bize içeriye hızlıca bir göz atmamızı sağlayabilirsin, değil mi? Özel bir ayrıcalık?"

Ah, onları galeriye sokabileceğini umuyordu. Mükemmel bir fırsat. Galeriye gizlice girebilmeyi ummuştu. Ryan'ı kendisiyle birlikte girmeye ikna etmesi gerekeceğini düşünmüştü. Adamın kendisiyle birlikte keşfetmeye ilgisini çekmek için çok uğraşması gerekeceğini düşünmüştü. Oysa o, onu doğrudan hedefine götürüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Simone o anda onu öpebilirdi.

Bunun yerine, Ryan'a umduğu gibi belirsiz bir gülümseme attı. "Deneyebiliriz, ama ben, şey, küçük bir beyaz yalan söylemek zorunda kalabilirim." Konuşması kasıtlı olarak duraksıyordu.

"Masum yalanlar umurumda değil."

Bunu bilmek güzeldi. Özellikle de Simone sürekli beyaz yalanlar söylediği için.

Başını sallayan Simone, doğrudan galerinin kapılarına yöneldi. Gerçekten de güvenlik görevlilerini tanıyordu. Simone onları tanımaya özen göstermişti.

Bu yüzden Hugo Thomas yoluna çıktığında pek de şaşırmadı.

“Üzgünüm ama galeri misafirlere kapalıdır, Simone,” diye hatırlattı Hugo. Ona sıcak bir gülümseme gönderdi. “Bunu biliyorsun.” Tavan ışıkları onun koyu renk saçlarına vuruyordu.

İkinci güvenlik görevlisi, Alexei Morozov, konuşmadı. Sadece daralmış, açık yeşil gözleriyle onları izledi. Alexei onu tedirgin ediyordu. Onda tehlikeli görünen bir şey vardı.

Bir his. İçgüdü. Simone içgüdülerini asla görmezden gelmezdi. Alexei ve onun büyük, yara izleriyle dolu yumruklarıyla baş başa kalmak isteyeceği bir dünya yoktu. Rus, neredeyse kimseyle konuşmazdı, ama önemli etkinliklerde her zaman ortalıkta olurdu. Her zaman Frederick'in yanında ve hazır beklerdi.

Ama Simone nasıl rol yapacağını biliyordu, bu yüzden yüzüne geniş bir gülümseme yapıştırdı. “Ben misafir değilim. Ben bir çalışanıım. Bunu biliyorsun, Hugo.” Hafif, tınlayan bir kahkaha. “Frederick, sevgili dostuna ve iş ortağına özel bir tur vermemi istedi.” Bu, beyaz yalan kısmı olacaktı. Frederick, onu galerisine asla sokmazdı. Çalışanların girmesi gerçekten yasaktı. Konukların da genel olarak girmesi yasaktı, ama...

Şirkete milyarlarca dolar kazandırabilecek önemli şahsiyetler? Güvenlik görevlileri, Ryan gibi birini durdurmayı bilemezdi. Simone onun yanında olup ona kefil olduğu sürece.

“Turдан haberim yoktu,” dedi Hugo, kararsız görünüyordu. “Frederick’e danışmam lazım.” Smokin cebine uzandı. Muhtemelen Frederick’i aramak ya da mesaj atmak için telefonunu çıkarıyordu.

Ne kötü bir plan. Kalbi sıkıştı. “Şey...”

“Boş ver,” dedi Ryan, hem sıkılmış hem de kibirli bir ses tonuyla. “Sana söyledim Simone, galeriyle ilgilenmiyorum.”

Ona böyle bir şey dememişti. Aslında tam tersi.

Şimdi kim beyaz yalanlar söylüyor? Ona şaşkın şaşkın baktı.

“Bu işin tamamına olan ilgim azalıyor,” diye devam etti Ryan, dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. “Belki de tüm planlarımı yeniden değerlendirmeliyim.”

“Hayır!” diye bağırıldı. Çılgınca bakışları Hugo'ya döndü. “Galeriyi gezmeliyiz. Hızlı bir tur.” Yutkundu. “Hemen.”

Hugo gerildi, ama patronunun büyük bir anlaşmasının bozulmasına neden olmak istemediği belliydi. "Beş dakika," dedi.

Tabii. Evet. Harika. Beş dakikada çok şey yapabilirdi.

Hugo kapıların kilidini açtı. "Beş," diye tekrarladı.

"İyi bir fikir *değil*," diye homurdandı Alexei, Rus aksanı "*değil*" kelimesini sertçe vurguluyordu. "İçeri girmemeliler."

Evet, pekala, onun görüşünü umursamıyordu.

"Hiçbir şeye dokunma," diye uyardı Hugo. "Her şeyde alarm var."

Bunu bilmek çok iyi oldu. "Bak ama dokunma," diye cevapladı. "Anlaşıldı." Ryan'ın elini tutan Simone, galerinin içine koştu. Kapılar arkalarından kapandı ve partinin sesleri anında kesildi. Gözleri galerinin içinde dolaşırken nefesini tuttu. Sonunda içerideydi. Şimdi, eğer ödülünü bulabilirse, ikinci adıma geçebilirdi.

"Vay canına, çok etkilendim. Koleksiyonun iyi olduğunu duymuştum ama bu beklentilerimin ötesinde." Ryan mekânda dolaşmaya başladı. "Sanırım bir Monet tanıyorum ve şu eskiz de bir Rembrandt."

Duvarlarda asılı olan güzel sanat eserlerine hiç ilgi duymadığı için ondan uzaklaştı. Ancak az önce fark ettiği iki güvenlik kamerası ilgisini çekmişti. Dikkatli davranarak, kameraların görüş alanının dışında kalmaya özen gösterdi. "Frederick kendini bir koleksiyoncu olarak görüyor. Güzelliği görebilen bir gözü olduğuna inanıyor."

Ryan'ın karanlık bakışları ona doğru kaydı. "Öyle mi?"

Galeri salonunun arka tarafındaki mücevherleri görebiliyordu. Bir zamanlar bir Fransız kraliçesine ait olan bir taç. Bir firavunun en sevdiği karısının bileğini süsleyen bir bileklik. Ryan da mücevherlerin olduğu yere doğru ilerliyordu ve bu hiç de hoş değildi. Simone'un çalışmak için alana ihtiyacı vardı. Neden gidip bir Monet tablosuna falan bakmıyordu ki?

Londra ofisinde galerinin kayıtlarını incelemişti. Orada olması gereken, yüksek sigortalı parçaları biliyordu. Ama listelenen parçaları aramıyordu.

Frederick'in kasıtlı olarak resmi kayıtlardan çıkardığı parçaları arıyordu.

“Güzel heykel,” diye mırıldandı Ryan. Yakınlarda durmuştu. “Yoğun bir duygusal yoğunluk var. Bunun bir Camille Claudel olduğundan eminim.”

Simone'nin bakışları tam da hedefine takılmıştı. Vücudunda bir ürperti dolaştı. “Bana öyle geliyor ki sen de güzel şeyler konusunda epey uzmansın.”

“Çabalıyordum,” diye kabul etti. Sesi arkasından geldi. Claudel'in eserini incelemek için mi durmuştu? Belki bu onu bir süre meşgul ederdi.

“Claudel benim favorilerimden biri,” diye devam etti Ryan, düşünceli bir sesle. “Bunun özel bir koleksiyonda olduğunu bile bilmiyordum.”

“Frederick'ten satın almayı teklif etmelisin,” dedi. Omzunun üzerinden attığı hızlı bir bakış, onun yaklaşık bir buçuk metre uzakta olduğunu ve küçük bronz esere bakakaldığını gösterdi. “Doğru teklifi yaparsan, ne elde edeceğini asla bilemezsin.” Elini omzuna asılı küçük kırmızı çantaya daldırırken parmakları adeta kaşınıyordu. Malikaneye vardığında çantasını emanete bırakma seçeneği sunulmuştu. Ne kadar da sevimli. Daha sonra ihtiyaç duyacağı bir şeyi neden emanete bıraksın ki?

Bundan sonraki hareketlerinde dikkatli olması gerekecekti. Ama tamamen hazırlıksız gelmemişti. En ufak bir dokunuşun bile galerideki tüm alarmları tetikleyeceğinden şüphelenmişti. Hugo'nun bu şüpheyi doğrulaması kesinlikle işine yaramıştı. Hızlı ve isabetli olacaktı ve bu sahneyi doğru oynarsa...

Bir alarm çalmaya başladı, tiz sesi kulakları deliyordu. Çantası yere düştü, o ise şaşkın bir çığlık attı. Hemen dönüp Ryan'ı aradı.

Alarm çalmaya devam ediyordu, durmak bilmeden. Çığlık kulaklarını acıtıyordu, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Durum kötüydü. Bu...

Ryan onu yakaladı. Elleri omuzlarını sardı ve onu kendine doğru çekti. Galeri kapılarının açıldığını gördü. Hugo ve Alexei içeri atladılar ve ikisi de silahlarını çekmişti.

Kötü. Çok kötü. Bu...

Ryan'ın dudakları onun dudaklarına yapıştı.

İkinci Bölüm

BUNUN İLK ÖPÜCÜKLERİ OLMASINI İSTEMEMİŞTİ.

İlk öpücük özel olmalıydı. Romantik. Tutku, şehvet ve arzu dolu olmalıydı. Kendi hatası yüzünden iki gardiyan silahlarını çekip ona doğru koşarken, dikkatlerini dağıtmak için bir taktik olarak kullanılmamalıydı.

Ama... olan olmuştu.

Ve o, kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya inanıyordu, bu yüzden...

Ryan Quinn bir an durup öpücüğün tadını çıkardı. Simone'un dolgun dudaklarının yumuşaklığını sonuna kadar tadını çıkardı. Onun baştan çıkarıcı tadını son derece sarhoş edici buldu. Ağzı açıktı ve dilini içeri sokmak çok kolaydı. İçinde şehvetin keskin ve sıcak bir şekilde yandığını hissetti.

Onu kendine sıkıca çekti, vücudunu onun vücuduna doladı. Hem onu silahlı serserilerden tamamen korumak için, hem de onun tüm dolgun kıvrımlarını üzerinde hissetmenin ek bonusunu yaşamak için.

Simone'yi bu kadar çok istemek, asıl planının bir parçası olmamıştı. İş ile zevki birbirine karıştırmazdı. Ve yine de...

Ve yine de...

Simone ona yaslanarak titredi.

"Onun yanından defolun! Ve ikiniz de... ellerinizi yukarı kaldırın!"

Alarm hâlâ çalıyordu ve Ryan, Simone'u kollarında tutmanın ama görev onu çağırıyordu. Görev, iş, her neyse. Yavaşça ondan uzaklaştı ve iki muhafıza döndü. Silahsız bir adam ve kadına silah doğrultmaya fazlasıyla hevesli görünen muhafızlar. Ryan, sanki tamamen kafası karışmış gibi birkaç kez gözlerini kırptı, sonra yüzünü buruşturdu. "Lütfen biri şu korkunç gürültüyü kapatabilir mi? Kulak zarlarımı yırtacak gibi."

"Ellerini kaldır!" Ah. Bu emri veren Rus olmalıydı. Alexei Morozov. Avrupa'da çok fazla ceset bırakmış bir paralı asker.

Ryan ellerini kaldırdı. Ayrıca vücudunu Simone'un önüne koymaya özen gösterdi. Simone'un vurulması gündemde değildi. "Korkarım alarmlarınızı tetikledik," dedi. Çünkü... belli ki o çığlık galerideki birçok alarmdan birinden geliyordu.

Ve sonunda çığlık sona erdi. Frederick açık galeri kapılarından koşarak içeri girince çığlık sona erdi. Frederick elinde küçük bir uzaktan kumanda tutuyordu ve bir düğmeye basarak o devasa alana kutsal bir sessizlik getirdi. "Başka kimse giremez," diye bağırdı Frederick arkasından.

Birisi —daha fazla koruma ya da paralı asker— hemen arkasındaki kapıları kapattı.

Frederick'in yüzü öfkeden buruşmuştu. Ryan'a doğru koşarken smokin ceketinin önü açıldı. "Ne oluyor lan?" diye gürledi Frederick.

"Onları hırsızlık yaparken yakaladık," dedi Alexei.

"Ah, lanet olsun." Ryan gözlerini devirdi. "Beni güzel bir kadınla öpüşürken yakaladınız. Muhtemelen onun kalbini çalarken mi? Tabii, bunu yapmaya çalışıyordum. Kesinlikle bir öpücük çalıyordum. Frederick'in sanat eserlerini çalmıyordum."

Frederick, yaklaşık bir metre uzaklıkta titreyerek durdu. "Ryan?" Ryan'ın arkasına bakmak için başını uzattı. "Simone?"

"Şey, merhaba Frederick," Simone boğazını nazikçe temizledikten sonra cevap verdi.

Frederick'in yüzü koyu kırmızıya döndü. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?"

Hugo, Alexei'ye, sonra da Ryan'a baktı; kafasının karıştığı belliydi. "Ben... ben senin istediğini sandım..."

"Tur istemiştin," diye Ryan, adamın sözünü keserek söyledi. Hugo'nun onu o anda yalan söylemekle suçlamasını istemiyordu. O itiraf olmadan da durum yeterince garipti zaten. Hugo Thomas nispeten yeni işe alınmıştı, Ryan'ın istihbaratı ona bunu söylemişti. Eski İngiliz Özel Kuvvetleri mensubu. Yuvarlak yüzü

ve dostça gözleriyle hoş görünebilirdi, ama Hugo da Alexei kadar tehlikeli olabilirdi. Belki de ondan daha da tehlikeli.

"Tur mu?" Frederick homurdandı. "Benim açık iznim olmadan kimse tur yapamaz..."

"Yakaladın beni. Ben bir yalancıyım." Ryan başını salladı.

"Oh, hayır," diye fısıldadı Simone arkasından. "Yapma... oh, yapma..."

Oh, ama evet. Evet, yapacaktı. Çünkü bu sahneyi kendi kışını kurtarmak için nasıl oynayacağını biliyordu. Ve ne yazık ki, işlerin yolunda gitmesi için sevimli Simone'u kullanmak zorunda kalacaktı. Ne yazık ki, tanıştıkları günden beri yaptığı şey buydu. Onun kocaman mavi gözlerine... muhteşem vücuduna, yüzünün zarif hatlarına bir bakış attı ve düşündü...

Görevimi yerine getirmek için onu kesinlikle kullanabilirim.

Bu onu bir pislik mi yapıyordu? Kesinlikle. O bir pislik *miydi? Kesinlikle.* Ama Simone'un zarar görmemesini sağlayacak bir pislikti; yani, belki de kaderini dengeleyen bir yönü de vardı. "Galeri umurumda bile değildi." Bu sözler Frederick ve ateş etmeye can atan muhafızlarına yönelikti. "Sadece Simone ile baş başa kalabileceğim bir yer arıyordum. Muhafızlara içeri girmek için iznim olduğunu söyledim."

"Uh..." Hugo söze başladı.

"Burada kendimi kaptırdım," diye devam etti Ryan kararlı bir şekilde. "Simone'u öpüyordum ve alarmı tetikleyen bir şeye çarpmış olmalıyım. Özür dilerim." O anda Simone'un sessiz kalması gerekiyordu. Çünkü yanlış bir şey söylerse, Ryan onu öpmeden *önce* alarmın çaldığını itiraf ederse, o zaman Ryan'ın işi biterdi.

Nefesini tuttu. Eğer Simone ona karşı çıkarsa, bu durum çok daha karmaşık hale gelecekti. Ve çok daha kanlı.

Frederick ona öfkeyle baktı.

Ryan, fark ettiği iki sabit kameraya yakalanmadığından emin olmuştu. Kameralar dönerken görüş alanının dışında kalacak şekilde adımlarını zamanlamak oldukça kolay olmuştu. Aslında çocuk oyuncağıydı. Frederick, galerideki güvenlik sistemini güçlendirmeliydi. Adamın şu anda güvenlik alanında çalıştığı varsayılıyordu, bu yüzden kendi evindeki gevşek kamera durumu neredeyse utanç vericiydi.

Yararlı bir utanç, ama yine de bir utanç.

"Oh, hadi ama," diye mırıldandı Ryan, galerideki gerginlik artarken. "Sanki sen de aynısını yapmazmışsın gibi." O herifin Simone'a nasıl baktığını gerçekten görmüştü. *Onu istiyorsun. Çok yazık, ona sahip olamayacaksın.*

Dur. Dur. Dur. Ryan, kendi sahiplenici düşüncelerine gözlerini kırpmak zorunda kaldı. Simone uygun bir paravandı. Bu kişisel bir mesele değildi. Onlar gerçek değildi. Gerçek bir çift değillerdi.

"Benim hatam," diye itiraf etti Simone, arkasında mutsuz bir sesle. "Ben... kendimi kaybettim."

Ryan şokunu kontrol edemediği için aniden dönüp ona baktı.

Simone uzun kirpiklerini ona doğru kırptırdı. Sonra düşürdüğü küçük çantayı aceleyle yerden aldı.

Ryan başını eğip onu inceledi. İlginç... Öpüştüklerinde gerçekten kendini *kaybetmiş* miydi? Demek istediği bu muydu? Bu ilginç gelişmeyi onunla birlikte araştırmayı çok isterdi, ama silahlı adamlar onu bekliyordu, bu yüzden Ryan onlara doğru döndü. "Silahlarınızı indirebilir misiniz?"

Çenesini sıkarak, Frederick adamlara silahlarını indirmeleri için işaret etti. Ayrıca küçük uzaktan kumandasını smokin cebine geri koydu. İç cep. Sol taraf.

"Simone, bu durumu konuşacağız," diye temin etti Frederick. "Şirketimdeki rolünü anladığını sanıyordum. Artık benim için değerini yeniden değerlendirmek zorunda kalacağım."

Oh, bu pislik cidden Simone'u kovacağını mı söylüyordu? Hayır. Olmaz. "Claudel'i satın almak istiyorum," diye açıkladı Ryan. Esere doğru işaret etti. "Fiyatını söyle." Çalınan sanat eseri için. O eser çalınmıştı, Monet de öyle. Frederick çok, çok yaramazlık yapmıştı. "Ayrıca şirketine yatırım yapma konusunda kararımı verdiğimi düşünüyorum." Arkasına uzanıp Simone'un elini tuttu. Artık silahlar ona doğrultulmadığı için, onu yanına çekti. Ayrıca elini ağzına götürerek parmak eklemlerine şefkatli bir öpücük kondurdu. "Simone sayesinde," diye mırıldandı, "genişleme planlarınıza yardımcı olmanın değerini anladım."

Simone ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ryan elini indirdi ama bırakmadı. “Simone’u eve götürmem gerek.” Onu oradan ne kadar çabuk çıkarırsa o kadar iyi olurdu. Başını Frederick’e doğru çevirdi. “Ama pazartesi sabahı bir toplantı ayarlayalım, olur mu?” Hayır. Yapmayacaklardı. Pazartesiye kadar Frederick hapse atılmış, Ryan da ortadan kaybolmuş olacaktı.

Ama Frederick onun yalanlarını hevesle yutuyordu. Frederick’in dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. “Mükemmel! Benimle çalışmanın faydasını göreceğini biliyordum.” Bir duraklama. “Ama neden acele ediyorsun? Parti daha yeni başlıyor. Aslında, konuklarımın çoğu bu gece burada kalacak.”

Hayır, Ryan kalmayacaktı. Daha doğrusu, Simone kalmayacaktı çünkü onu daha büyük bir tehlikeye atmak istemiyordu.

Cevap veremedi, Frederick ona ve Simone’e doğru bir adım attı. “Şehre dönüş yolu uzun. Hava da kötüye gidiyor gibi görünüyor,” diye düşündü Frederick. “Tehlikeli bir fırtınada Londra’ya dönmeye çalışmaktansa, ikinizin de burada kalması çok daha iyi olur. Bolca misafir odam var. İkiniz için de yeterince yer var.”

“Teşekkürler, ama gerek yok.” Ryan sesini kibar tuttu. “Şu Pazartesi günkü toplantıyı planlayalım.” Frederick’e başını eğdi ve sonra, “Simone, gidelim mi?” Elini tutarak onu ileri doğru çekti.

Ya da, onu çekmeye çalıştı.

Ancak Simone’un ayaklarının yere çakılıp kalmış gibi olduğunu fark etti. “Bu gece kalmayı *çok* isterdim, Frederick. Teşekkür ederim.” Omuzlarından bir titreme geçti. “Fırtınalardan nefret ederim. Çocukluğumdan beri öyle. Ailem, hayatımda gördüğüm en şiddetli fırtınalardan birinde trafik kazası geçirmişti.” Bir titreme daha onu sardı.

Kahretsin. Kadının yolda korkmasını istemiyordu, ama aslanın ininde kalmak da pek ideal bir durum değildi. “Eminim en kötü hava koşullarını atlatabiliriz.”

Kafasını ona doğru çevirdi. Dehşete kapılmış gözleri onun gözlerine kilitlendi. “Ben... kalmayı tercih ederim.”

“Kalabilirsin, Simone.” Frederick’in sesi oldukça yumuşamıştı. “Bu konuda hiç endişelenme. Senin için elimizdeki en iyi

odayı ayarlayacağım."

Tabii ki ayarlayacaktı. Muhtemelen Frederick'in kendi yatak odasının hemen yanındaki odayı. *İyi denemeydi, pislik.* "Ben de kalacağım." Brisk. "Hava tahmin ettiğin gibi olursa, seyahat etmek akıllıca olmayabilir." Sanki Simone'u korumasız bırakacakmış gibi. O, onun oyunundaki bir piyundu, ama bu kadın kurban olmayacaktı. Onun gözetimindeyken olmazdı. O, hiçbir zaman ikincil hasarlardan hoşlanmamıştı.

Simone ona sıcak, muhteşem bir gülümseme attı. Yavaş bir gülümsemeydi, ağzının köşelerinden başlayıp mavi gözleriyle ona parıldayarak biten bir gülümseme. Parlak mavi gözleri ve koyu, düz saçları birbiriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Çok güzeldi.

"Bir yatak odası mı istersiniz..." diye sordu Frederick, vücudu gergin, "yoksa iki mi?"

"Bir," diye patladı Ryan.

"İki," diye aynı anda Simone açıkladı. Kafaları yine birbirlerine doğru döndü.

Simone'nin koyu kaşlarından biri havaya kalktı. "İki," diye tekrarladı, başını sallayarak. "Ryan, seninle aynı odayı paylaşacak kadar seni tanımıyorum. Üç randevu, bir yatak anlamına gelmez."

Lanet olsun. Dişlerini sıkıca birbirine vurdu. Onu daha iyi korumak için tek yatak odalı bir yer istemişti.

Ve onu beceme şansını artırmak için. Kendine yalan söyleme.

Hayır, hayır... Simone'la yatmayacaktı. Bu, yapılacaklar listesinde yoktu. Ya da belki de onu öpene kadar yoktu ve tüm vücudu, yıllardır hissetmediği kadar güçlü bir şehvetle dolmuştu. Ya da belki de hayatında hiç hissetmediği kadar.

Hayır. Kadınlara yalan söylerken onlarla yatmazsın. Bu hiç hoş bir şey değil. Böyle bir şey yapmazsın. Sen bir pisliksin, ama tam bir alçak değilsin. En azından, henüz değil.

"İki oda." Frederick çenesine dokundu. "Anlaşıldı. Buradaki tüm misafir odaları gerekli banyo malzemeleri ve bornozlarla tam donanımlıdır."

Ne kadar da uygun, değil mi? Ryan omuzlarını geriye attı ve bir kez daha ev sahibine odaklandı. "Odaların yan yana olması gerekiyor."

Kendinden emin bir ifadeyle Frederick başını salladı. “Tabii. Bunu ayarlayabilirim.”

Üçüncü katın penceresinin dışında, karanlık geceyi bir şimşek aydınlattı.

Gök gürültüsü duyulmadı. Henüz değil. Ryan kendini o sesi beklerken buldu. Belki de fırtına, yaşlı Freddie'nin tahmin etmeye çalıştığı kadar yakın değildi.

Gök gürültüsü patladı.

Simone keskin bir nefes aldı. Eli göğsüne doğru uzandı.

O seksi, seksi göğüsler... Muhteşem göğüsleri, kırmızı elbisesinin dekolte kısmına sertçe baskı yapıyordu.

Bir beyefendi gibi davran, pislik. Göğüslerine bakmayı kes.

Gözlerini kaldırdı. Bir an için, bakışlarında... eğlence... gördüğüne yemin edebilirdi. Ama hayır, elbette olamazdı. Çünkü bu eğlenceli bir sahne değildi. Adamlar az önce ona silah doğrultmuştu.

Simone'nin uzun kirpikleri aşağı indi ve bir an sonra ona tekrar baktığında, yüzünde korku okunuyordu. Endişesi.

Kendini ona giderek daha da yaklaşıırken buldu. Simone'u korumak istiyordu. Kız, başını aşan bir durumun içindeydi. Kadın, köpekbalıklarıyla yüzdüğünün farkında değildi. "Bu kabul edilemez," dedi sertçe, bir elini kızın omzuna koyarak, "adamlarınızın bu gece Simone'a silah doğrultması. Kız çok korkmuş olmalı."

Simone dudaklarını ıslattı. “Daha önce hiç... hiç bana silah doğrultulmamıştı.”

Frederick’e sert bir bakış attı. “Ve korumaların *hâlâ* burada, ortalıkta dolaşıyorlar. Onları göndermenin zamanı gelmedi mi sence?” Alexei’nin Simone’a bakışlarından özellikle hoşlanmamıştı.

“İşleri henüz bitmedi,” dedi Frederick. “Galeriden ayrılmadan önce ikinizin de üstünüz aranmalı.”

Ne oluyor lan? Artık sadece Simone’un omzunu tutmuyordu. Vücudunu Simone’un tam önüne atmıştı. “Onu aramaya çalışan herhangi bir adamın parmakları anında kırılır.”

Frederick güldü. “Ne cesur bir iddia.”

Evet, lanet olsun. Cesurca bir iddiaydı. Sözlerini ciddiye almıştı, ama Alexei ya da Frederick'in Simone'a dokunduğu görüntüsü zihninden geçince bir anlığına karakterinden sapmıştı. Ellerini kirletmeyen milyarder olması gerekiyordu. Kesinlikle lüks, özel galerilerin ortasında yumruk yumruğa kavgaya girmezdi. Yani, farklı bir taktik zamanı. Yine de parmaklarını kırma niyetinde yüzde yüz samimiydi. O piçlerden biri Simone'u aramaya kalkışırsa, parmakları kırılacaktı. "Bu iddialı bir iddia değil mi?" Frederick'e doğrudan bir gülümseme gönderdi. "Yatırım teklifimi unut. Eğer değerli galerine girip senden bir şey çalmayacağıma güvenemiyorsan, o zaman iş anlaşmasında da bana güvenemezsin."

İşte oradaydı. Frederick'in maskesinde bir çatlak. Çaresizlik. Adam para istiyordu. Hem de çok. O kadar çok ki, son derece kirli uluslararası oyuncularla çalışmaya razı olmuştu. Rutin olarak cesetleri ortadan kaldıran ve düşmanlarını yok eden türden oyuncularla.

Frederick o karanlık dünyaya çekiliyordu ve bir can simidine ihtiyacı vardı.

Frederick için talihsiz bir şekilde, Ryan bir can simidi değil, *onu hapse gönderecek adamdı*. Yani, sürpriz.

"Peki," diye tırmandı Frederick. "Vücutlarınızda fiziksel arama yapılmayacak." Elbette ki öyle bir şey olmayacaktı.

"Sanırım..." Simone'un alçak sesi. "Sanırım bir gecelik heyecan için fazlasıyla yeterince yaşadım. Bu, şey, benim için çok fazla."

Evet, öyle olduğundan emindi. Silahların ona doğrultulması. Onu *aramak* isteyen pislik bir patron.

"Ben bunu bunu gidip gitmek gitsem bir boş boş odasına dedi Simone yumuşak, boğuk ses tonuyla.

"*İkimiz de* odalarımıza gideceğiz." Ryan, onun yanında koruyucu pozisyonunu korudu. "Birbirine bitişik olacak odalara."

Burun delikleri genişleyen Frederick başını salladı. "Elbette."

Şüphesiz, Frederick Bradwin ondan nefret ediyordu, ama Ryan'ın parasına ihtiyacı vardı. Milyarlarca dolara ihtiyacınız olduğunda, uzlaşmacı olma eğiliminde olurdunuz.

Parmaklarını Simone'un parmaklarıyla birleştiren Ryan, kapılara doğru yöneldi.

Kapılara neredeyse ulaşmışlardı ki...

"Simone!" Frederick onları takip etmişti. "Simone, çantanı kontrol etmem gerekiyor."

"Siktir git," diye karşılık verdi Ryan.

Ama Simone geri çekilmişti. "O benim patronum," diye fısıldadı. Çantasını açıp Frederick'e doğru koştu. "Al. İçinde pek bir şey yok." Tam ona ulaştığı anda, giydiği seksi yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden ayak bileği burkulmuş gibi görünüyordu. Ryan ona uzanırken, Simone Frederick'e çarptı. Elleri Frederick'in göğsüne çarptı. Dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu ve tabii ki Frederick de onu tutmaya çalıştı.

Ryan onu geri çekti, endişeyle kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Frederick, Simone'un küçük çantasını kapmıştı. Tabii ki, o pislik Simone'a bakmak yerine çantanın içine bakıyordu. Tipik.

"Ben... ayak bileğim burkuldu. İyiyim, gerçekten, ben... *Ryan!*"

Onu kollarının arasına aldı. Onu oradan bir an önce uzaklaştırmak için... Lanet olsun. Çaldığı küçük eşyayı saklamak için. Şu anda smokininin iç ceplerinden birinde bulunan eşya.

Bazen tam bir pislik oluyordu. Ama onu koruyacak bir pislik.

"Buna gerek yok." Kollarından biri boynuna dolanmıştı. "Sadece sakarlık yaptım. İyiyim."

Gözleri birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. O baştan çıkarıcı dudakları çok yakındaydı. Ne yazık ki, izleyenler de yakındaydı. O pislikleri başından atma zamanı. "Çantası," diye emir verdi.

Frederick çantayı onlara doğru itti.

Simone çantayı kapıverdi. "Bu çok utanç verici."

Muhtemelen şimdiye kadarki en iyi randevusu değildi. Tanrım. O muhteşem randevular düzenleyebilirdi. Gerçekten, şarap içip yemek yiyebilirdi. Ne yazık ki, bu onların kaderinde yoktu. En azından o gece yoktu ve ne yazık ki muhtemelen hiç olmayacaktı. Yakında hayatından tamamen çıkacaktı.

Sol eliyle çantayı sıkıca tutarken, sağ kolunu hâlâ onun boynuna dolamıştı. Eşyalarını aldığından ve artık gitme vaktinin geldiğinden emin olan Frederick, kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Beni bu şekilde kalabalığın içine çıkaramazsın," diye mırıldandı. "Çok fazla dikkat çekeriz."

O dikkat çekmeyi pek umursamıyordu. Onu silahlı haydutlardan uzaklaştırmayı umursuyordu.

Frederick kapılara ondan önce ulaştı. "Seni konuk odalarına ben götüreceğim," dedi. "Şahsen."

Böyle olacağını tahmin etmişti.

"Gelecekteki iş ortağım için başka ne yapabilirim ki?" Frederick, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle ona baktı.

Adamın gerçekten ortak olacaklarına inanıyor gibi görünmesi sevimliydi. Böyle bir şey olmayacaktı. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde Ryan bu iğrenç herifi tutuklamayı planlıyordu.

Bilmeniz gereken eğlenceli bir nokta: Ryan, yığınla para yatırmak isteyen bir milyarder değildi. Harcayacak parası bol, sıkılmış bir mirasçı da değildi. O, gizli görevde çalışan bir CIA ajanıydı. Görevi, Frederick Bradwin'i Avrupa'nın en ölümcül suç beyinlerinden birine bağlayacak kanıt bulmaktı ve galerideki küçük yan görevi sayesinde, artık o kanıtı cebinde saklıyordu.

Ryan ganimetini çalıp yerine sahte olanı koyduğunda alarm çalmıştı. Çok, çok geç olana kadar keşfedilmeyecek bir sahte. Ama şimdi piyonunu korumak zorundaydı. Simone'un yaklaşan fırtınadan korunmasını sağlamalıydı. Sadece yağmur ve şimşeklerden değil, CIA akın ettiğinde ve Frederick'in dünyası etrafında çöktüğünde ortaya çıkacak mutlak kaostan da.

* * *

Onu yatağa taşıdı. Evin ikinci katındaki büyük, antika bir pirinç yatak. Ryan'ın hesaplarına göre, Simone'un misafir odası galerinin tam altındaydı. O da öyle, çünkü yan odada kalacaktı.

"Bu oda uygun mu?" diye sordu Frederick kapı eşiğinden.

"Mükemmel." Simone, kolunu Ryan'dan çekerek yumuşak bir sesle cevap verdi. "Teşekkür ederim."

"Sen yan odadasın," dedi Frederick, Ryan'a. "Şimdi, ikiniz de izin verirsiniz, bekleyen başka misafirlerim var."

Partisi hiç bitmiyordu, tamam. Frederick'in bu eğlenceyi kaçırmak isteyeceğini sanmıyordum.

"Yakında yapacağımız konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorum, Ryan," diye ekledi Frederick. "Ortaklığımızın ikimiz için de çok faydalı olacağını düşünüyorum." Bir an sonra, kapı klik sesiyle kapandı.

Simone yavaşça nefes verdi. Ryan, hâlâ yatağın üzerinde durduğunu fark etti. Hâlâ onun üzerinde duruyordu. Geri çekilmeliydi. Muhtemelen galerideki öpücük için özür dilemeliydi. Muhtemelen onunla ciddi bir hasar kontrolü denemesi yapmalıydı.

Ama geri adım atmaya başladığında, Simone'un eli uzandı ve kolunu kavradı. Gözlerinin içine bakarak ve kırmızı dudaklarında küçük bir gülümsemeyle Simone, "Ryan Quinn, sen bir yalancısın," dedi.

Evet, suçluydu. Ruhunun derinliklerinde. "Açıklayabilirim," diye başladı.

Çünkü açıklayabilirdi. Bir anda uydurma bir hikaye uydurabilirdi.

Ancak açıklamaya fırsat bulamadı çünkü tatlı Simone onu kendine doğru çekti ve dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Yani, evet, açıklamalar canı
cehenneme. Damarlarında şehvet
dolaşmaya başladı.

Üçüncü Bölüm

ZAVALLI, yaralı halini galeriden çıkarıp, balo salonundan geçerek, merdivenlerden aşağı indi ve odalarına ulaşana kadar çok dolambaçlı bir koridordan yürüdü. Adam bu çaba sırasında hiç zorlanmamıştı, o ise kollarında rahatça asılı kalmış, ara sıra yumuşak ve umutsuz iç çekişler yapmıştı. İç çekişlerinin fazla olabileceğinden endişelenmişti, ama hayır, işe yaramış gibi görünüyordu.

O, işini neredeyse kaybetmiş, zavallı, stresli ve inanılmaz derecede savunmasız bir kişisel asistanıydı. Korkunç bir fırtınaya çıkmaya dayanamazdı. Erkekler ona silah doğrultmuştu.

Cidden, silahlı kısım stresliydi ve planlarında yoktu. Seçme şansı olsaydı, Simone silahlı bir sahneden kaçınmayı tercih ederdi. Şiddet, onun tercih ettiği bir şey değildi. Ama o iş bitmişti ve artık daha büyük ve daha iyi şeylere geçme zamanıydı.

Ryan Quinn harika öpüşüyordu. Onun hakkında bilinmesi gereken yeni bir nokta. Elleri smokin ceketinin yakalarını kavrarken ve dudakları onun harika, yağmacı ağzının altında açılırken, Simone bir an durup onun yaramaz dilinin hissini tatmak ve öpücüğünün şehvetli vaadini tadını çıkarmak için bir an durdu.

Hayattaki küçük şeylerin değerini bilmek için ara vermenin önemine sıkı sıkıya inanıyordu. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, onun kendisine hissettirdikleri tam olarak *küçük* bir şey sayılmazdı. Arzu kanında dolaşüyor ve kalbini göğsünde hızla attırıyordu, sanki vücudunun bazı kısımları onun için eriyip gidiyormuş gibi.

Çok beklenmedik bir şeydi.

Neredeyse onun taş gibi *soğuk bir yalancı* olması kadar beklenmedik. Bu da onu ne yazık ki şimdiki ana ve içinde bulunduğu zor duruma geri getirdi. Onun yakalarını çekmeyi bıraktı ve geri çekildi. *Belki de* kendini tutamayıp, onun biraz acımasız ama tuhaf bir şekilde seksi dudaklarını

Çünkü kendini tutamadı, ama sonra Simone yine "Yalancı" diye suçlamak zorunda kaldı çünkü gördüğünü olduğu gibi söylüyordu.

Ayrıca, kendi kötü alışkanlıklarından birini paylaşan bir erkek bulmak eğlenceliydi. O da iyi bir yalana bayılırdı.

Adamın gözleri açıldı. Nefesi düzensizleşmişti ve ona bakan şehveti gözden kaçırmak imkansızdı. Başka ne konuda yalan söylüyorsa söylesin, ona karşı hissettiği arzu gerçektir. Mükemmel. Onun, galeride sadece dikkatini dağıtmak için öpmesini istememişti. Ve onun bunu yaptığını biliyordu.

Ama o, o derin, koyu renkli gözlerini ona kırıştırdı ve kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Ne hakkında yalan söyledim?"

Dudakları inceldi. Artık eğlenceli olmaktan vazgeçecek miydi? Şimdi mi? Ve yine sıkıcı birine mi dönecekti? Bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu. "Galeride alarmı sen çaldın." Yatakta kıpırdadı, bacaklarını yana çekip dik oturdu. Simone yataktan kalkmak isterdi, ama Ryan'ın oldukça iri vücudu yolunu kapatıyordu.

Ryan ona doğru daha fazla eğildi. Elleri, Simone'un vücudunun iki yanındaki yatağa bastırdı. "Ne demek istediğini anlamadım."

Gözlerini devirdi. Sanki buna sabrı varmış gibi mi görünüyordu? "Alarmı ben çaldırmadım." Bakışları hemen ona geri döndü. O yakışıklı, çekici, *yalancı* yüze. "Bu, senin çaldırdığın anlamına gelir."

Ne onayladı, ne de inkar etti.

"Muhafızlara, biz öpüşürken alarmın çaldığını söyledin." Hâlâ onun tadını alabiliyordu. Onun tadını çok seviyordu. Simone yutkundu. "Doğru değil. Sen alarm çaldıktan *sonra* beni öptün. Bu da muhafızlara yalan söylediğin anlamına gelir."

"Yine de yalanımı yüzüme vurmادين. Ne muhafızlara, ne de patronuna." Ona çok yakındı.

Onun şehvetli kokusunu içine çekerken burun delikleri hafifçe genişledi. Erkeksi. Orman kokusu. Sandal ağacı mı? Her neyse, koku onu kendine çekiyordu. Burnunu tıpkı bir kedi yavrusu gibi boynunun kıvrımına sokarsa, o lezzetli kokudan daha fazlasını bulacağından emindi. Hatta öne doğru eğilmeye başladı.

Sonra kendini tuttu. Oyun oynayacak zaman değildi. Yapması gereken işleri vardı.

Odasının penceresinin ötesinde şimşek çaktı. Saniyeler sonra gök gürültüsü patladı. Sese irkildi. Bilerek yaptı bunu. Gök gürültüsüne irkilmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Şimdi tepki vermesi sadece sahneyi hazırlamak içindi.

Ailesi hakkındaki hikaye doğrudu. Korkunç bir fırtına olmuştu. Hayatını mahveden bir fırtına. Ailesinin kullandığı arabayı yoldan çıkaran, bir ağaca çarptıran ve ardından dik bir hendeğe düşüren bir fırtına. Ailesi kazada ölmüştü, o ise enkazın içinde sıkışıp kalmıştı ve genç sesi çığınca yardım isterken su yükselmeye ve yükselmeye başlamıştı.

"Neden onlara yalan söylediğimi söylemedin, Simone?" Elini kaldırdı ve Simone'un topuzundan kaçmış bir tutam saçı yakaladı. Mükemmel topuz da buraya kadarmış. O tutamı nazikçe Simone'un sol kulağının arkasına yerleştirdi.

"Seni zor durumda bırakmak istemedim," diye cevapladı. Kısmen doğrudu. "Dediğin gibi, silahları vardı. Sessiz kalıp oradan çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Parmakları kızın yanağında bir süre kaldı. Parmak uçları hafifçe nasırlıydı, bu kadar parası ve gücü olan bir erkekten beklemediği bir şeydi. Onun gibi erkeklerin çoğunun bebek gibi yumuşak bir cildi vardı. Parlak tırnakları. Sinir bozucu derecede kibirli hayatları.

Ama o adamlar kontrol edilebilirdi. Tahmin edilebilirdi.

Ryan'da bir şeyler... tuhaftı. O tuhaflığı, Ryan'ın önüne atlayıp, galerideki silahlı adamlardan onu hemen koruduğu anda fark etmişti. Onun için fiziksel bir bariyer olması hoştu. Bu konuda puan kazanmıştı. Ama... tuhaftı. Beklediği gibi değildi.

Ve onu aramaya kalkanların parmaklarını *kırmakla* tehdit ettiğinde, Simone onun sözlerine gerçekten inanmıştı.

Bu küçük tuhaflıklar ışığında, Simone ona bir test yapmanın gerekli olduğunu hissetti. Bu yüzden onu tekrar öpmüştü. Nasıl tepki vereceğini görmek için. Onun şehveti yeterince gerçektir. Şimdi sorgulama zamanı gelmişti. Kendi dikkatli tarzında yapılacak bir sorgulama. "Ne çaldın?"

Tamam, belki bu o kadar da dikkatli bir soru olmamıştı. Açık sözlü ve doğrudan bir soruydu.

Buna karşılık, adam güldü. Kahkahayla. Harika bir gülüşü vardı. Derin, zengin ve sıcak. Gözlerinin kenarları kırıştı ve beyaz dişleri gülümsemesiyle parladı. *Ölümcül*. Çok tehlikeli. Muhteşem bir gülümsemeye sahip bir adam, insanları çok kolay bir şekilde etkisiz hale getirebilen biriydi.

Midesi burkulmuş gibiydi.

“Senin kalbini çalmayı umuyordum,” diye cevapladı adam, sesi gür ve derindi, sanki şimdiye kadarki en güzel okşama gibi kadının teninde kayıyordu. “Beni yalancı sanıyorsan, sanırım başaramamışım.”

Oh, ne kadar tehlikeli. Ve ne kadar çekici. Ona gülümsemeden önce kendini tuttu. “Galeride alarm neden çaldı?”

"Claudel'e çok yaklaştım. Onun çalışmalarının hayranı olduğumu söylerken yüzde yüz ciddiydim." Eli çenesinin altına kaydı ve çenesini avuçladı. "Arzuladığım şeylere çok fazla yaklaştığımı fark ettim. Bu benim bir karakter kusurum."

Onu arzuladığını mı söylüyordu? Kesinlikle öyle görünüyordu. Simone daha önce hiç *arzulandığını* düşünmemişti. “Heykele dokundun mu?”

“Parmaklarımla ona pek de tesadüfi olmayan bir şekilde dokunmuş olabilirim.” Bakışları sarsılmadı. “Ama sana hırsız gibi mi görünüyorum?”

Cevap vermedi. Tecrübelerine göre, herkes hırsız gibi görünebilirdi.

Yine o sıcak kahkahası. “O eseri ondan satın almayı teklif ettim.

Eğer çalmak isteseydim, neden para ödeyeyim ki?”

“Sadece esere dokunduğunu söyleyebilirdin. Beni öpmene gerek yoktu.”

Gözlerinin karanlığı kızıştı. “İnan bana, yüzde yüz gerekliydi.”

Ayak parmakları neredeyse kıvrıldı. “Beklediğimden daha fazlasısın.”

Eli kayıp gitti. Simone, neredeyse anında onun dokunuşunun sıcaklığını özledi. Bu ne garipti? O hiçbir şeyi özlemezdi. Ya da kimseyi. Hiçbir şeye bağlanmazdı. Bağlanmak acıya yol açardı. Su yükselip yükselirken, fırtınada gitmiş insanları arayıp çılglık atmana yol açardı...

Penceresinin ötesinde bir şimşek daha çaktı.

Tamam, şu anki kötü hava onu etkiliyordu. Unutulması daha iyi olan acı hatıraları canlandırıyordu.

"Bir," dedi Ryan, gözlerini ondan ayırmadan. "İki, üç..." Gök gürültüsü çıktı.

Ona o kadar odaklanmıştı ki, ani ve keskin ses onu gerçekten irkiltti. Simone, onun sadece o yüksek gürültüyü değil, şimşek çakması ile gök gürültüsünün arasındaki süreyi saydığını fark etmemişti.

"Bu gece seninle kalabilirim," diye teklif etti Ryan. Tam boyuna dikildi ve düşünceli bir bakışla ona baktı. "Eğer korkuyorsan, tam burada uyuyabilirim."

O da ayağa kalktı. Boyu, Ryan'inki kadar uzun ve ürkütücü değildi. "Eğer kalırsan, yatağımı paylaşmak isteyeceksin."

"Zaten yatağımı paylaşmak istiyorum." Anında bir cevap. "Ama bu üçüncü randevumuz ve üç randevunun bir yatak anlamına gelmediğini söylediğini çok net hatırlıyorum, o yüzden..." Yere baktı. "Halıda yatabilirim."

Bu kez gülme sırası ondaydı.

Ses üzerine başını kaldırdı ve iri gözleri kadının yüzüne kilitlendi.

Kadın bu neşeden keyif aldı, içini kaplamasına izin verdi çünkü gerçek kahkahaları nadiren atardı. Neşe sonunda yatıştığında, sol gözünden akan bir gözyaşını silmek zorunda kaldı.

"Seni eğlendirdim mi?" diye sordu adam, geniş göğsünde kollarını kavuşturarak.

"Evet. Milyarderlerin benim için yerde yatmayı teklif etmesine alışkın değilim. Oldukça yeni bir deneyim."

Dudaklarını sıkıca kapattı.

"İkimiz de bunun ciddi bir teklif olmadığını biliyoruz. Işıklar söndüğünde yine beni öpmeye başlayacaksın. Ama iyi denemeydi. Çabaların için puan alıyorsun."

"Bana güvenmiyorsun." Kaşlarını çatı.

"Sadece sana değil. Çoğu insana güvenmiyorum." Bu doğru söz ağzından öylece çıkıverdi. Muhtemelen itiraf etmemesi gereken bir şeydi, ama sözlerini geri almak için artık çok geçti. Oops. Kesinlikle bu randevuyu

bırakmanın zamanı. “Yorgunum. Seninle gerçekten... ilginç bir akşam geçirdim.”

O da ona baktı. Yoğun bir bakışla. Yakışıklı. Seksi. Ve kıpırdamadan.

Ryan onun çok bariz imasını anlamadığı için, Simone onun yanından hızla geçip kapalı yatak odası kapısına doğru ilerledi. Yüzüne parlak bir gülümseme yapıştıran Simone, “Teşekkür ederim. Bu geceyi uzun süre unutmayacağım,” dedi. Şimdi, onun çıkma zamanı. Kapıyı açtı. Sonuna kadar.

Adam yavaşça ona doğru yürüdü. Yavaş, kararlı adımlarla. Açık kapıdan geçmedi. Hayır, bu çok kolay olurdu. Tabii ki, tam onun önünde durdu. “Umarım beni unutmazsın. Yakında görüşürüz.”

Simone gözlerini genişletti. “Öyle mi?”

“Şey. Patronunu tanıyorsam, Frederick misafirlerine muhteşem bir kahvaltı ikram edecektir. O zaman görüşürüz.”

Hayır. Yapmazdı. Şafak sökmeden çoktan gitmiş olacaktı. “Kahvaltı pek bana göre değil.”

“Seni buraya ben getirdim, Simone. Seni güvenli bir şekilde eve götüreceğim.” “Ne kadar da centilmen birisin?”

“Pek sayılmaz.” Derin bir nefes aldı. Sanki kendi itirafı onu şaşırtmış gibi.

En azından söylememesi gereken şeyleri paylaşan tek kişi o değildi.

Yine de, o oyalanıyordu. Simone kapıyı açık tutsa da. “Başka bir şey mi var?” Simone sonunda sordu çünkü, dürüst olmak gerekirse, adam ne kadar şeytani derecede yakışıklı olsa da, onun yapması gereken işleri vardı. Gizlice geri girmesi gereken bir galeri. Geri alması gereken özel bir eşya.

Simone, yaptığı işi *hırsızlık* olarak görmekten hiç hoşlanmazdı. Topladığı eşyalar, hak sahiplerinden çoktan çalınmıştı. Onları başkaları almıştı. *Çalmıştı*. Hırsızlar onlardı, o değil. O sadece çalınan malları geri alıyor ve eşyaları ait oldukları yere geri götürüyordu. Bu, adeta toplum hizmeti yapmak gibiydi. İyilik.

"Neden beni öptün?" Adam yatağı işaret etti. "Burada mı?"

"Eh, kesinlikle gardiyanların dikkatini dağıtmak için değildi." Sözlerinde hafif bir kızgınlık vardı. Bir erkek onu öptüğünde, bunu onu tatmak için can attığı için yapmasını isterdi. Bu çok mu fazla bir istektir? Simone kesinlikle öyle düşünmüyordu. Kimse dikkatini dağıtmak için onu öpmemeliydi. Ne kadar aşağılayıcı bir durumdu. "Sahte davranmadığın zaman öpücüğün de aynı derecede güzel olup olmayacağını görmek istedim."

"Rol yapıyorum. Rol." Öpülmeye can atan çenesindeki bir kas gerildi. "Ne rol yaptığımı düşünüyorsun?"
Neredeyse her şeyi. İçindeki alarmlar, onun yanında çok yüksek sesle çalıyordu

"Sana olan arzum gayet gerçek," diye temin etti.
Öyle miydi? "Önceki randevularımızın her birinde
"Beyefendi gibi davrandım."

"Bir *beyefendi* gibi davranıyordum."

"Ama az önce beyefendi olmadığını söyledin."

Birbirlerine baktılar.

"Şunu bir netleştirelim." Dişlerini sıkarak konuşuyor gibiydi. "Ben centilmen davrandığım için mi kızsınsın?"

"Kızgın değilim." Birkaç kez hızlıca gözlerini kırptı. Teknik olarak, gerçekten sinirlenmişti. "Sadece, bir erkek bir kadını gerçekten istiyorsa, beklemez ve sadece muhafızlar etrafı sardığında dikkatini dağıtmak için onu öpmez diye düşünüyorum." İşte. "Randevularından birinde onu öperdi. Kendini bu kadar dikkatli bir şekilde tutmazdı."

"Beyefendi," diye tekrar dişlerini gıcırdatarak söyledi. Dişleri daha da sıkılmış gibiydi. "İyi bir adam olduğumu sanıyordum."

Ne zamandan beri o tür birini istiyordu ki? İyi adamların hiçbir şekilde özellikle yararlı olduğunu hiç düşünmemişti. Kurallara sinir bozucu bir şekilde odaklanıyorlardı. Yasaya uymak gibi şeylere. Emirleri yerine getirmek. Çizgilerin içini boyamak. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görme eğilimindeydiler ve o esas olarak hoş bir gri tonunda hareket ettiği için, dışarıdaki iyi adamlar onu anlamıyordu.

"Simone?"

Yine gülümsedi. Kocaman, parlak bir gülümseme. "Beyefendi davrandığın için teşekkür ederim. Beni silahların arasına sokman çok beyefendice ve nazikti."

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti.

Uh, oh. Bu sahneyi gerçekten doğru oynamıyordu. Belki de gülümsemesi fazla parlaktı. "Yorgunum." Omuzlarını düşürdü. Sesinde bir parça korku belirdi, "Ve hâlâ sarsılmış durumdayım. Daha önce hiç bana silah doğrultulmamıştı." Doğrultulmuştu. Hem de pek çok kez. "Bu gece kabus görecekğimden korkuyorum." Uyursa muhtemelen kabus görecekti, ama Simone yakın zamanda dinlenmeye niyetli değildi.

Yüzünde endişe belirdi. "Hemen yan odada olacağım. Korkarsan beni çağır. Hemen gelirim." Bakışları yatağa kaydı. "Ya da, kalmamı istersen, yerde uyuma teklifim hâlâ geçerli," diye mırıldandı.

Hayır. Onun odadan çıkması gerekiyordu. Yatağıyla kapı arasında uyuyan *iyi* bir *adam* varken, karanlıkta nasıl kaçabilirdi ki? Eli uzandı ve kolunu kavradı. "Teklifin için teşekkür ederim." Parmaklarını hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim, ama şimdi yalnız kalmam lazım." Böylece planlarını hayata geçirebilirdi.

Malikanede geceyi geçirmek planlarında yoktu. Partinin tam hızıyla devam ettiği sırada ödülünü almayı, yani *çalınan eşyayı geri almayı* planlamıştı. Ryan işleri batırıp alarmı çalıştırmasaydı, başarılı olacaktı. Neyse ki Frederick, misafir odasını teklif ederek ona ikinci bir şans vermişti ve o da bu şansı kaçırmayacaktı.

Ayrıca, galerideyken Frederick'in cebinden alarm sisteminin uzaktan kumandasını da kapmıştı. Kaçırılmayacak kadar cazip bir fırsattı. Uzaktan kumanda şu anda elbisesinin muhteşem gizli ceplerinden birinde saklıydı. Ah, Simone cepli elbiseleri ne kadar da severdi. Hangi kadın sevmez ki?

Ryan bir an önce harekete geçerse, Simone işine koyulabilirdi. Hem de çok, çok çabuk.

Yine şimşek çaktı. Şimşek ve gök gürültüsü artık neredeyse aralıksız geliyordu.

"Anlıyorum," dedi Ryan sonunda, sesi alçalmıştı. "Yakında tekrar görüşürüz."

Yine de adam oyalanmaya devam ediyordu.

Eli geri çekildi. Onu kapıya doğru kovmak için elini sallamamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Cidden, ne yapması gerekiyordu?

Adam arkasını döndü. Açık kapıya doğru yürüdü. Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

Adam ona dönüp baktı. "Açıkça söyleyeyim, seninle herhangi bir tehdit arasına ben gireceğim."

Bu yeni bir şeydi. Daha önce hiçbir erkek ona bu sözleri söylememişti.

"Benimle birlikte her zaman güvende olacaksın."

Yine yepyeni sözler. Ve bu sözler içini garip bir hisle doldurdu. Onun korumasına ihtiyacı olduğu için değil. Kendini korumak için fazlasıyla yetenekliydi. Ama bunu söylemesi hoştu. O yüzden uygun bir şekilde cevap vermesi gerekiyordu.

Ah, uygun bir cevap ne *olabilirdi*? Alt dudağını diliyle ıslattıktan sonra Simone, "Teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım," dedi.

Adamın kaşları havaya kalktı.

Kahretsin. Bu muhtemelen uygun bir cevap değildi.

Ama o biraz daha ilerlemiş, koridora adım atmıştı ve Simone kapıyı kapatmaya başladı. "İyi geceler." Kapı neredeyse kapanmıştı...

Adam geri döndü. Kapı tamamen kapanmadan önce elini kapının ahşap kısmına vurdu.

Bu adamla ne yapmalıydım?

"İlk randevumuzda seni öpmek istedim. İkinci randevumuzda seni öpmek istedim. Bu gece, seni aldığım anda seni öpmek istedim."

Simone nefesini tuttu. "Eğer tüm gerçeği bilmek istiyorsan..." Evet, bunu çok isterdi.

"Seni gördüğüm ilk anda öpmek istedim. Birlikte olduğumuz her an seni öpmek istedim."

Sözleri samimi geliyordu.

"Artık seni öptüğüme göre..." Daha derin, biraz daha karanlık.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu asla unutmayacağım. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde çıkardığın o küçük iniltiyi

dudaklarım dudaklarına değdiğinde çıkardığın o küçük iniltiyi asla unutmayacağım.”

İnlediğini hatırlamıyordu. İnlememiş olabileceği anlamına gelmezdi. Simone sadece inlediğini hatırlamıyordu.

"Dudaklarını benimkilere daha da çok değdirmek istiyorum çünkü Simone Sailor, sen gerçekten harika öpüşüyorsun." Bunun üzerine kapıyı bıraktı ve uzaklaştı.

Kapıyı kapattı. Sonra parmaklarını ağzına götürdü. İşaret parmağı üst dudağı boyunca kaydı. *Sen de gerçekten müthiş öpüşüyorsun, Ryan Quinn.* Onu bir daha öpme şansı bulamayacak olması gerçekten çok yazık. Ama bazı şeyler kaderinde yoktu.

O ve Ryan, kaderinde olmayan şeylerden biriydi.

Bir hırsız—hayır, hayır, bir *geri alma uzmanı*—bir milyardere ait değildi. Tek bir muhteşem, terli, nefes kesici gece için bile.

Eli düştü. Parmakları elbisesinin gizli ceplerinden birine daldı ve Simone galerinin alarminin uzaktan kumandasını çıkardı. İşe koyulma zamanı.

* * *

"GÖREV TAMAMLANDI, JEZ," dedi Ryan, Simone'un odasının solundaki misafir odasında volta atarken. Sağ eliyle telefonunu sıkıca kavrayıp kulağına dayarken, diğer eliyle smokininin iç cebine uzanıp ganimetini çıkardı. Bir yumurta. Tabii ki sıradan bir yumurta değildi. 1897 yılında Rus İmparatorluk ailesi için yapılmış bir Fabergé yumurtası. Çok özel bir parça. Altın ve elmaslardan yapılmış, taç giyme töreninde giyilen elbiseye uyacak şekilde tasarlanmış...

"Yumurtayı mı buldun?" diye sordu Jezebel Jenkins. "Partiye girip 30 milyon dolarlık bir yumurtayı mı *buldun*?"

"Şaşırmış görünüyorsun." Yumurtayı kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Hadi ama," diye azarladı onu. "Birincisi, bu benim. Öyleyse bu işi yapabileceğime neden hiç şüphe duydun ki? Hem de rekor sürede?"

Patronunun iç çekişi kulağına kadar ulaştı. Jezebel, CIA'nın en üst kademelerindeydi. Kadın normalde saçmalıklara hiç tahammül etmezdi,

ama onun en sevdiği ajan olduğunu bildiği için, onu biraz kızdırmasına izin veriliyordu. Tabii ki dikkatli bir şekilde.

"Bu kadar çabuk başaracağını beklemiyordum," diye mırıldandı Jez. "Ayrıca Frederick Bradwin'in bu kadar devasa bir aptal olmayacağını ve işini bu kadar kolaylaştıracağını da bekliyordum."

Işık yumurtaya vurdu. "Sanırım ödülümün değerini hafife alıyorsun," dedi ona. "İkimiz de biliyoruz ki bazı tahminlere göre bu bebeğin değeri yüz milyonu buluyor..." Ryan sözünü kesti.

Az önce koridordan bir gıcırtı sesi mi duymuştu? Yumurtayı smokin cebine geri soktu.

"Yumurtaya çok dikkat ediyorsun, değil mi?" diye sordu Jez.

"Kesinlikle." Yatak odasının kapısını araladı ve koridorda koşan, muhteşem kırmızı bir elbise giymiş belirgin bir siluet gördü. *Ne oluyor lan?*

"O yumurta soruşturmamızın anahtarı," dedi Jezebel. "Frederick'in Konstantin Volkov ile bağlantısını kanıtlayabiliriz çünkü o yumurta ikisi arasındaki bağlantı."

Konstantin Volkov. Diğer adıyla Rus Kurt. Yıllardır CIA'nın en çok arananlar listesinin başında yer alan, son derece tehlikeli bir uluslararası suçlu. Sonunda, *sonunda* o piçi yakalayacaklardı.

Yumurta sadece sunulan hizmetlerin karşılığı değildi.

Hayır, hayır. İşler bundan çok daha karmaşıktı.

"Konstantin, Frederick'in ailesinin bir zamanlar tekstil işleri için kullandığı tedarik hatlarına erişmeyi planlıyor. Ancak tekstil ürünleri nakletmek ve göndermek yerine, dünya çapında uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapmayı planlıyorlar. Bu, Ajans için büyük bir fırsat olacak." Jezebel'in sesindeki memnuniyeti gözden kaçırmak imkansızdı. "Frederick'i yakalayacağız, sorguya çekeceğiz, onu Konstantin'e karşı kışkırtacağız ve... Ryan? Ryan, beni dinliyor musun?"

Hâlâ koridora bakıyordu. Simone ortadan kaybolmuştu. Nereye gitmişti? Ve neden? *Bana yalnız kalman gerektiğini söyledikten sonra neden o odadan kaçtın?* "Bir iş çıktı. Gitmem gerek."

“Hayır, hayır, gitmiyorsun. Yumurta sende. Bana tüm gelişmeleri anlatmalısın. Değiş tokuştan kimse haberdar mı?”

Galeride son derece iyi bir sahte eser bırakmıştı. CIA'nın nezaketle sağladığı bir sahte eser. “Tabii ki hayır. Ben bir profesyonelim.” *Simone nereye gidiyordu?*

“Sen de olay yerinden uzaklaştın mı?”

“Uh...” Tam olarak değil.

“Mülkü terk ettin ve Londra’ya dönüyorsun, değil mi?” Simone’u bulması gerekiyordu. “Şey...”

“Ne hakkında?” “Bir fırtına var.”

“Ne olmuş? Seni kasırgaların içinden geçerken gördüm.”

Suçluydum. “Sevgilim fırtınaları sevmez. O yüzden kır evinde bir gece kalacağız.”

Sessizlik. Kötüye işaret eden türden bir sessizlik.

“Randevun mu? Yani, bahane olarak kullandığın kadın mı?” “‘Kullanmak’ kelimesini sevmiyorum,” diye mırıldandı. “Kendimi kendimi pek asil hissetmeme neden oluyor.” “*Ryan.*”

“Kadın kaçıyor, bu durum beni endişelendiriyor çünkü yalnız kalmak istediğini söylemişti, o yüzden onu takip edip ne haltlar döndüğünü öğrenmem gerekiyor.”

Jezebel boğulmuş gibi görünüyordu. “Anlamadım? Randevunu mu *takip* edeceksin
takip mi edeceksin?”

Zaten tam da bunu yapıyordu. Misafir odasından sessizce çıkmış ve merdivenlere doğru ilerliyordu.

“*Yumurta nerede?*” Jezebel’in sesi kulağında yükseldi. “Öncelik yumurtadır! O *çalıntı* bir yumurta.”

Evet, ve bu sadece onu çaldığı için değildi. Yumurta bir Rus müzesinde olmalıydı, ama Konstantin ve ekibi onu yıllar önce çalmıştı. Onu doğru ellere geri ulaştırmak CIA için çok önemli bir meseleydi. “Güvende. Kalbimin yakınında.” Gerçekten de öyleydi.

“*Ryan.*” Sesi pek de rahatlamış gibi gelmiyordu. “Yumurtayı istiyorum ve *içindekini de* istiyorum.”

Bunun farkındaydı.

“Yumurtanın içindekilerin benim için hayati öneme sahip olduğunu biliyorsun.”

Evet. O lanet şeyi bu yüzden almıştı. Çünkü yumurtanın *içindeki* malzeme CIA için son derece önemliydi. Mesele sadece süslü bir biblo elde etmek değildi. Gerçek hazinenin yerinde olduğundan emin olmak için yumurtanın içine çoktan bir göz atmıştı.

“Oradan hemen uzaklaşıp, anlaştığımız gibi buluşma noktasında ekiple buluşmalısın! Ryan, Ryan, beni dinliyor musun?”

“Her zaman dinlerim,” diye temin etti. Her zaman talimatlara uyar mıydı? Hayır. Çünkü bazen bu dünyada kendi bildiğini yapmak zorundasın.

“Randevunu unut! Yanmadan önce o malikaneden uzaklaş. Göreve odaklan.”

“Göreve odaklanmak, anlaşıldı. Hemen yapıyorum. Hazırım. Hoşça kal, Jez.”

“Ryan!”

Merdivenlere bir göz attı. Sonra yukarıya. Simone hangi yöne gitmişti? Yukarı, hâlâ tüm hızıyla devam eden partiye geri götürürdü. Parti ve çalınan tüm sanat eserlerinin bulunduğu büyük galeri. Aşağı ise malikanenin ana çıkışına götürürdü; Simone gecenin karanlığına dalmak niyetinde olsaydı seçeceği yol buydu.

Seçimler, seçimler.

Ryan omuzlarını geriye attı, sonra merdivenlerden inmeye başladı.

Dördüncü Bölüm

ALARMI DEVRE DIŞI BIRAKMIŞTI. Simone'un cömertçe ödediği, oldukça flörtöz catering personeli sayesinde galeri kapısındaki güvenlik görevlilerinin dikkati dağılmıştı. Etkinliğe gelmeden çok önce onlara rüşvet vermiőtı. Önceden plan yapmak işe yaramıştı.

Balo salonuna bir kez daha sızmak çocuk oyuncağıydı, özellikle de Hugo ve Alexei artık görevde olmayan muhafızlar olduğu için. Yerlerine yeni muhafızlar gelmiőtı ve *bu* muhafızların dikkatini dağıtmak çok daha kolaydı.

Yeni muhafızlardan biri şu anda bir sarıőınla öpüşüyordu, diğerisi ise bir kızıl saçlı tarafından kenara çekilmiőtı. Cidden, Frederick daha iyi personel bulmalıydı. Bu adamlar resmen amatördü.

Ama eğitimsiz nöbetçiler onun için iyi olmuştu. Onun zaferi. Frederick'in hatası.

Göz açıp kapayıncaya kadar kilidi açtı, giydiği bol eteğin arkasına saklanarak, sonra içeri süzüldü ve elindeki kullanışlı çalıntı uzaktan kumanda sayesinde, işini kesintiye uğratacak çığlık atan alarmlar konusunda endişelenmesine gerek kalmadı.

Ve bonus olarak, galeriye giderken bir mola vermiőtı. Galerideki iki video kameranın elektriği kesilmiőtı. Evet, kameralardan nasıl kaçınacağını biliyordu ve bunu yapabiliirdi, ama zamanı vardı, öyleyse neden fazladan tedbir alıp küçük macerasının hiçbir görüntüsünün kalmamasını garanti etmesin ki?

Simone doğrudan ödölüne yöneldi. İnci ve yakut broş ile ona uyan küpeler, koleksiyondaki en değerli parçalar değildi. Ama onun hedefleri bunlardı. Belirli bir kiőisi, bunları geri aldığında çok, çok minnettar olacaktı.

O kiőiyeye çok şey borçluydu ve bu parçaları geri vermek, borcunu ödemek için büyük bir adım olacaktı.

Gözleri galeride dolaştı. O kadar çok harika sanat eseri vardı ki. O kadar çok cazip hazine vardı ki. Ama bunlar onun için değildi. Sadece broş ve küpeler onun içindi. Eli bekleyen broşa uzandı. Bu mücevherlerin eve dönme zamanı gelmişti.

"Artık durmalısın." Alçak, boğuk bir ses. Ağır bir Rus aksanı olan bir ses. Sağdan gelen bir ses. Tavandan yere kadar uzanan pencereleri süsleyen uzun, dalgalı perdelerin arkasından gelen bir ses.

O belirgin sesi duyar duymaz başını o perdelere doğru çevirdi.

Ve tabii ki, Alexei elinde bir silahla öne doğru adım atarken perdeleri kenara itti. O gece ikinci kez, Alexei ilerledi ve silahı doğrudan ona doğrulttu.

Adam tam bir baş belasıydı.

Başını ona doğru çevirdiği için vücudunu da onun yönüne doğru eğdi ve bu hareketi yaparken Simone tesadüfen broşu ve küpeleri eline aldı. Eli, elbisesinin birçok cebinden birine daldı. Elbisenin eteğindeki bu harika cepler, onu bu kostüm elbiseye çeken tek sebepti.

Simone cepli elbiseleri çok severdi. Çok kullanışlıydılar. "Eller yukarı!" diye bağırdı Alexei.

Ellerini kaldırdı. İki eli de boştu, o halde neden kaldırmasın ki? "Sanırım burada bir yanlışlık var."

"*Senin hatan.*" Bu sözleri homurdanarak söylerken ağzından tükürükler saçıldı. Sonra birden öne doğru atıldı.

Simone gerildi.

Silah yüzüne dayandı. Bu pek de kibar bir tepki değildi.

Simone ellerinden birini hareket ettirdi ve işaret parmağını silahın namlusuna bastırarak silahı yüzünden birkaç santim *uzağa* dikkatlice yönlendirdi. Gözlerinin arasına bir kurşun yemek istemiyordu. Aslında vücudunun herhangi bir yerine de. "Açıklayabilirim."

Silah hemen yine gözlerinin arasına nişan aldı.

"Frederick'i çağır!" diye ısrar etti. "Bana içeri dönmemi söyleyen oydu. Burada buluşmamız gerekiyordu. Frederick..."

"Alarm kontrol cihazının çalındığını fark edince bana beklememi söyleyen kişi."

Kahretsin. O hırsızlığı fark etmesinin daha uzun süreceğini düşünmüştü.

"Ama Frederick, buraya fare gibi gizlice girecek kişinin Ryan Quinn olacağını düşünmüştü." Yine tükürükler saçıldı. Özellikle cümlenin *fare* kısmında.

Omuzları gerildi. "Yüzüme silah dayandığını sevmiyorum."

"O zaman *kirli* bir hırsız olmamalısın." Aksanı, *pis kelimesine vurdu*.

Gözlerini kısarak baktı. "Frederick için çalışıyorum. *Onun* emirlerini yerine getiriyorum. Bana inanmıyorsan, onu buraya getir." Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmak için zaman kazanmak adına her şeyi yapacaktı.

"Patron, misafirlerinin yanında ceset istemiyor."

Eh, bu da bir şeydi. Özellikle de o bir ceset olmak istemediğinden.

"Benimle geliyorsun," diye emretti Alexei.

"Ne? Yani, şimdi mi?"

Elini uzattı ve bileğini yakaladı. Sıkı tutuşu *canını yakıyordu*. Onu önüne doğru çekerken kemiklerinin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordu. Bu serseri aslında oldukça hızlı hareket ediyordu. Bir an önce silah yüzüne doğrultulmuştu, bir an sonra ise silah sırtına dayalı ve adam arkasında dikilmiş halde kendini onun önünde buldu.

"Evet, *hemen!*" Sesinde öfke doluydu.

Silahın namlusunun sırtına batması hoşuna gitmedi. Elbisesinin sırtı cesurca dekolte olduğu için, silahın soğuk metali doğrudan cildine baskı yapıyordu. "Bu büyük bir hata."

"Senin yaptığın ölümcül bir hata."

"Ben Frederick'in *kişisel asistanıyım!* Ona yardım ediyorum!"

"Seni ve Ryan Quinn'i bu galeride bulduğumuzda şüphelenmişti."

Kalbi göğsünde şiddetle çarptı.

"Frederick burayı gözetlemek istedi. Beni beklemem için gönderdi. Gözetlemem için. Seni yakaladım. Tuzaklarımdaki bir fare gibi."

Yine fare benzetmeleri. “Çok aşağılayıcı,” diye mırıldandı. “Her şeyi patrona anlatacaksın.”

Anlatacak pek bir şeyi yoktu. “Ona ne kadar pisliğin teki olduğunu ve seni derhal kovması gerektiğini söyleyeceğim! Cidden, bana silahla mı tehdit ediyorsun? Hem de bir gecede iki kez? Genelde ne tür işler yaptığını bilmiyorum...” Gerçi pek çok şüphesi vardı. Adam ürkütücü biriydi ve içgüdüleri insanlar konusunda genellikle yanılmazdı. “Ama işler normalde böyle yürümüyor.”

"Ben işlerimi böyle hallederim." Silahı, galerinin kapılarını açacak kadar uzağa çekti. Alexei, hâlâ catering ekibiyle meşgul olan korumalara emirler yağdırdı. Sonra Alexei, onu geniş malikanenin içinden iteklemeye başladı. Silahı onun arkasına yeniden yerleştirdi ve onu kendine sıkıca sarıp sarmaladı, böylece sarhoş konukların hiçbiri, onun hayatı için mücadele eden bir kadın olduğunu fark etmedi bile.

Çaresizce yardım istemek için bağırmayı düşündü, ama...

O silah omurgasına dayalıydı. Eğer çılgık atarsa, Alexei ateş edebilirdi. Onun için çok öngörülemez biriydi. Bu yüzden oyuna uymak zorundaydı. Şimdilik.

Onu evin önünden çıkarmadı. Onları doğrudan fırtınanın içine gönderdi; fırtına anında derisini ıslattı ve uzun süre uğraşarak yaptığı topuzdan saçları dağıldı. Ağır bukleler omuzlarına yapıştı. Bu hafif bir yağmur da değildi. Sağanak yağmur, sanki sert, çiviler gibi etine batıyormuş gibi hissettiriyordu. Onu yağmurun içinden geçerek uğursuz, siyah bir minibüse doğru itti.

"Minibüse bin!" diye bağırdı Alexei.

Tabii, neden olmasın? Minibüse atlayıp uysalca ölüme gidecekti. *Hayır.* Bu, kaçışını gerçekleştireceği andı. Bekleyen aracın arkasına binecekmiş gibi davranırsa, Alexei silahı ondan uzaklaştırmak zorunda kalacaktı. Birkaç değerli saniye için özgür kalacak ve...

"Simone!"

Başını sağa çevirdi. Yağmura karşı gözlerini kırıştırarak, kendisine doğru koşan büyük, karanlık bir siluet gördü.

Hayır, imkansız.

Hatta inkar edercesine başını salladı.

"*Simone!*" Ama *smokin* giymiş o iri, heybetli siluet durmuyordu. Ryan Quinn'di ve doğruca ona doğru geliyordu. "Simone, burada ne halt ediyorsun?"

Onu kullanabilirdi. Kaçmasına yardım etmek için dikkatini dağıtabilirdi. Ama bunu yaparsa, Ryan... zarar görebilirdi. Alexei silahını ona doğru sallıyordu ve Simone, her an Ryan'ı vuracağından korkuyordu.

Onu kullanamam. Onu tehlikeye atamam. "Ryan, kaç!" diye bağırды Simone.

Ve Ryan koştu — doğruca ona doğru. Alexei silahını Ryan'a doğrultmuş olsa da, Ryan hızla ona doğru atıldı.

"Hayır!" Simone kendini Alexei'nin üzerine attı.

Silah ateşlendi ve merminin patlaması tıpkı gök gürültüsü gibi ses çıkardı.

Yumruğunu Alexei'nin karnına indirdi. Sonra yüzüne. Buna karşılık Alexei, Simone'u minibüsün yan tarafına fırlattı.

Yüksek bir kükreme duyuldu. Simone bunun Ryan'dan geldiğinden emindi.

Alexei tekrar ateş etmeye hazırlanıyordu. Simone minibüsten fırladı ve Alexei'nin sırtına atladı. Islak elbisesi ikisinin etrafında dalgalanıyordu. Alexei onu üzerinden atmaya çalışarak debelendi, ama Simone ona daha da sıkı sarıldı.

Ryan, silahı Alexei'nin elinden kaptı. Simone, aslında o anın kavgayı kazandıkları an olabileceğini düşündü. Belki güvenli bir yere kaçabilirlerdi bile.

Ama sonra diğer muhafızlar üzerlerine üşüştü. En az on muhafız daha. Ve Simone, aslında kaçamayacaklarını anladı.

Beş dakika sonra, o ve Ryan bağlanmış, ağızları tıkanmış ve bekleyen minibüsün arkasına atılmışlardı.

On dakika sonra, ellerini iplerden kurtarmayı ve ayak bileklerini serbest bırakmayı başardı. Simone minibüsün arkasına doğru atladı. Ne yazık ki, özgürlüğe kavuşmak için çabalamasından yaklaşık *yirmi saniye* sonra Alexei onu yakaladı. Yüzüne kötü kokulu bir bez tutuşturdu, dünya dönmeye başladı, vücudu gevşedi ve zihni tamamen karardı.

Gök gürültüsü ya da silah sesi, duyduğu son ses oldu.

"Aman Tanrım." Simone öğürmeye başladı. "Bu iğrenç koku da ne?" Çünkü görmeden önce kokuyu almıştı. Onu uykusundan sıçratan şey, o korkunç kokuydu. Gözlerini açtı ve...

Ryan karşısına oturmuştu. Yani, ondan yaklaşık bir buçuk metre uzakta. Ahşap bir sandalyede oturuyordu, vücuduna ipler sarılmıştı. Göğsüne. Kollarına. Elleri arkada bağlı görünüyordu. Ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı.

Ağzında bir parça koli bandı vardı. Simone ona doğru atıldı.

Ancak o da bağlı olduğunu fark etti. Göğsü ve kollarında bağ yoktu. Ama elleri arkasında bağlanmıştı ve kalın ip bileklerini sıkıyordu. Ayak bilekleri de Ryan'inki gibi sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Neyse ki ağzında koli bandı yoktu. "Hayattasın!" Simone bir patlamayı hatırlayarak başlarını çattı. "Alexei'nin seni vurduğundan korktum!"

O bir şey söyledi. Ryan, bir şeyler söylerken öfkeyle yüzünü buruşturdu ama Simone sadece homurtular ve mırıldanmalar duydu.

"Hımm. Evet. Anlamadım." Kafasını sağa çevirdi. Yine kokladı. "Yemin ederim, bok kokusu alıyorum."

Daha fazla homurtu ve mırıldanma. Ama ona bakmadı, henüz değil. Simone, etrafı incelemekle ve ikisinin de hayatta olmasına sevinmekle meşguldü. Nefes alabildiğine çok seviniyordu. Onun da nefes almasına çok seviniyordu.

Etraflarındaki ahşap çitalardan ışık sızıyordu. Sol ve sağ duvarlardaki çitalar. Üstlerindeki çitalar. Ve... "Yerdeki saman." Harika. Alerjisi vardı. Muhtemelen her an hapşırmaya başlayacaktı.

Aslında...

Bir şey kişnedi.

Kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Sağda bir dizi ahır vardı. "Atlar." Başını salladı. "Doğru. Bu saman ve pisliği açıklıyor. Bir ahırdayız. Hayır, dur, at ahır mı? At ahırındayız mı?" Şimdi Ryan'a baktı.

Ryan ona sertçe baktı.

"Uh, oh." Artık odaklanmış olan kız, onu biraz daha yakından inceledi. "Gözünde müthiş bir morluk var. Kim yaptı, söylemek ister misin?"

Homurtular. Hırlamalar.

Kız başını salladı. "Alexei. Tahmin etmiştim."

Şaşkınlık, Ryan'ın koyu renkli gözlerini genişletmişti.

"Evet, hayır." Bir fikri olduğu için sandalyesini sallayarak öne doğru eğildi. "Aslında söylediklerini anlamadım. Sadece bir tahminde bulundum." Derin bir nefes aldı. "O adam bana hep tüylerimi diken diken ederdi. Kötü biri olduğuna dair içgüdülerim vardı. İçgüdülerim genellikle tam isabet eder." Kollarını sandalyenin arkasına doladı, ya da dolamaya çalıştı. "Tamam, sana doğru geliyorum." Belki.

Adam homurdandı.

O... zıpladı. Sayılır. Sandalyeyi kaldırmış ve çaresiz bir hareketle öne doğru zıplamıştı. Simone ikinci kez denedi. Üçüncü kez. Ve evet, sandalyesini gerçekten hareket ettiriyordu. Birazcık. Yavaşça. İleriye, ona doğru. Ama bu iş gerçekten çok zordu. Nefes nefese, gözlerinden saçlarını silkeledi ve ona şöyle dedi: "Yardım edebilirdin, biliyor musun? Bana doğru zıplamayı *denedin* mi ki?" Neden tüm işi o yapmak zorundaydı? Bilinci kapalı olan oydu.

Adam gözlerini kırptı.

"Ağzındaki bandı çıkaracağım. Bir araya gelir gelmez yapacağım ilk şey bu olacak. Öyleyse bu mesafeyi ortadan kaldırıp biraz sihir yaratalım, olur mu?" Tekrar zıpladı. Biraz daha ilerledi. Evet!

Bakışları ona keskinleşti. Zihninde çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu ve sonra... sandalyesinde öne doğru sallanmaya başladı. Onun yaptığı gibi zıplamıyordu. Daha çok vücudunun bir tarafını, sonra diğer tarafını sarsar gibi. Sol. Sağ. Sol. Yine sağ. Tekniği onunkinden çok daha güçlüydü ve vücudunu sertçe, sarsarak hareket ettirerek aralarındaki mesafeyi anında ortadan kaldırdı.

Etkileyici.

Dizleri arpıştı. Bakışları onu delip geçti ve ifadesi sanki... *şimdi ne olacak?*

Kuru dudaklarını ıslattı. "Bana doğru eğil. Elinden geldiğince."

Adam ona doğru uzandı.

"Daha aşağı," diye teşvik etti onu. "Kambur dur ve uzan. Hadi, yap şunu!"

Ryan yine homurdandı.

Kız ona doğru eğildi. Elinden geldiğince.

O da ona bakarken gözlerini kısıarak ona baktı. Boğazından bir hırıltı ıktı.

Ağzını ona yaklaştırdı—O

geriye çekildi.

"Cidden mi!" Simone kendini tuttu ve sesini alaltı. "Bu konuda bebek gibi davranma! Bandı senden çıkarmak için ne kullanacağımı sanıyordun? Gözlerimi mi?" Bu arada... takma kirpikleri gitmişti. Kahretsin. Alexei'nin omuzlarına yükleyecek bir günah daha. Belki kirpikler yağmurda ya da minibüste boğuşurken düşmüştü—her neyse. Alexei'nin suçu. "Sadece ağzım serbest. O yüzden dudaklarımı ve dişlerimi kullanacağım ve bandı senden çekip çıkaracağım. Kenarı gevşemiş, görebiliyorum. Eğer bana doğru gelirsen..."

Kız da öyle yaptı. Onu çok, çok yakından izliyordu.

"Güzel." Yumuşak bir sesle. "şimdi, bana bir saniye ver..." Uzanıp başını uzattı. Dudakları onun cildine değdi, sonra dişleri bandın gevşek kenarını nazikçe yakaladı. ıırdı ve çekmeye başladı. Yavaşça, yavaşça, sonra o...

Bandı tükürdü. "Evet!"

"*Sesini alalt,*" diye boğuk bir sesle karşılık verdi.

"Bana huysuzluk yapma! Az önce sana yardım ettim!"

"*Bizi kaırılmamıza neden oldun.*"

Ağzını açtı, sonra hemen kapattı. Kafasında seçenekler ve yalanlar dönüp duruyordu. "Ben... yapmadım." Kirpiklerini kırpıştırdı. Muhteşem takma kirpikleri olmadığında bu pek etkili olmuyordu, ama elindekilerle idare etmek zorundaydı. "Alexei açıkça ıldırımış."

Ryan'ın sıkılmış çenesindeki bir kas gerildi.

“Sırtımı silahla tehdit etti.” Oh, sesindeki titreme mükemmel bir dokunuş olmuştu. Ayrıca gerçektir de. Kır evinde zorla yürürken bir kurşunun omurgasını parçalayabileceğinden oldukça korkmuştu. “Beni dışarı çıkardı. Yağmurun altına. Minibüse. Yani, şey, bilirsin, sen ortaya çıktığın sıralarda.”

Burun delikleri genişledi.

“Kavga ettiğimi hatırlıyorum.” Elbette bunu hatırlıyordu. O her zaman kavga ederdi. “Sanırım bana ilaç verdi?” Bu kısım onun için biraz bulanıktı.

"Ağızına bir bez tutuşturdu. Muhtemelen kloroformdu," dedi Ryan, alçak sesle. "Ya da ona benzer bir şey."

Kloroform mu? Simone yutkundu. “Bütün bu süre boyunca bilincin açık mıydı?” Bakışları, gözünün yanındaki morluğa kaydı. “Bu arada, gözün epey morarmış.”

“O beyefendiye, yüzüne bezi kapattıktan sonra saldırdığımda oldu. İlk bayıldığın zaman, baygın mıydın yoksa ölmüş müydün bilemedim. Her halükarda,” diye dişlerini sıkarak, “hiç mutlu değildim.”

Simone ona gülümsedi. “Beni kurtarmaya çalıştın. Bu çok nazik bir davranıştı.”

“Sen de kimsin?”

Vay canına. Bu çok öfkeliydi. Kız burnunu çekti. “Şey, stresli bir durumda olduğumuzu anlıyorum.”

“Kaçırıldık.”

“Öyle görünüyor.” Gözleri ondan ayrıldı ve ahırın içinde dolaştı. İçeride sadece atlar vardı. İnsan yoktu, henüz. Bu da kaçmak için zamanları olduğu anlamına geliyordu. Gözleri yukarı doğru kayarken iplerini sertçe çekmeye başladı.

“*Sen de kimsin?*” diye tekrarladı adam.

Gözleri kirislerden tekrar onun yüzüne kaydı. “Yumruk yedikten sonra kafanı mı vurdun? Yani, darbe seni bayılttı mı?” Endişeyle ona kaşlarını çatı. “Ben Simone. Simone Sailor. Birkaç haftadır tanışıyoruz.”

Adam yine homurdandı.

"Bu yardımcı oldu mu?" diye sordu tatlı bir sesle. "Şimdi beni hatırladın mı?" Çenesindeki kas yine gerildi.

“Sen ve ben kaçmaya odaklansak nasıl olur?” Görünüşe göre, adamın dikkatini toparlaması gerekiyordu. “Yanında sakladığın bir bıçak yok, değil mi? Çünkü şu anda gizli bir bıçak çok işimize yarardı.”

Adam ona baktı.

Sessizliğini... bıçak olmadığı anlamına geldiğini düşündü. “Bir sonraki seçenek...” Adam seçenekleri ortaya koymuyordu. Neden tüm iş ona kalıyordu? “Bu senin ilk kaçırma olayın mı?” diye mırıldandı. “Çünkü bence öyle ve bu belli oluyor.”

“Ne?”

“Kaçmamız lazım. Alexei geri döndüğünde kötü şeyler olacak.” Simone alt dudaklarını ısırıldı. “Bizi buraya attıktan sonra sana bir şey söyledi mi?”

“Evet.”

Bekledi.

Hiçbir şey.

Bir kez daha kırıslara baktı. Bu sefer, çaresizce sabır bulmaya çalışıyordu. Ne yazık ki Simone hiç sabır bulamadı. “Sana *ne* söyledi?” Neden bu adamdan her şeyi zorla öğrenmek zorundaydı ki?

“Geri döndüğünde, tüm sorularına cevap vermemizi zorlayacağını söyledi. *Onun* sorularına. Ve Frederick’in sorularına. Kırılmadan önce ne kadar acıya dayanabileceğimizi görmek için sabırsızlandığını söyledi.”

Olamaz. Dehşete kapılmış bakışları bir kez daha Ryan'a yöneldi.

“Senin çok fazla acıya dayanamayacağını tahmin etti.”

Tüyleri diken diken oldu. “Bilgin olsun, acıya gayet iyi dayanırım.” Bilekleri iplere sertçe büküldü. Pürüzlü kenevirin derisine batışını hissedebiliyordu. “Sadece acıyı pek sevmiyorum. Bu arada, bu normal bir tepki. Çoğu insan hayatı boyunca acıyı severek yaşamaz.”

“Bizi *işkence etmek* için geri geliyor, Simone.”

“Evet, seni duydum Ryan!” Yüzüne daha fazla saç düştü. Saçlarını geriye atmaya çalışarak başını salladı. “Bak, bu karmaşaya bulaştığın için gerçekten üzgünüm. Böyle olmasını istemedim.”

“Ne yaptın?”

Derin bir nefes aldı. "İpleri çözmeye çalışıyor musun? Çünkü öyle görünmüyor."

"Görünüş aldatıcıdır." "Ne?"

Yüksek bir gıcırtı. Ve bir gıcırtı. Ve...

Kafasını sağa çevirdi.

Ahır kapıları açılıyordu. Özgür değildi. Hiç iyi değildi. Çünkü zaman dolmuş gibi görünüyordu. Alexei, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ileri atıldı. Simone ve Ryan'ın birbirlerine ne kadar yakın oturduğunu fark edince gülümsemesi kayboldu. Hırlayarak, Alexei ileri atıldı. Sandalyesinin arkasını yakaladı. Simone çığlık attı.

Ve Ryan, "Ona zarar verirsen seni *gebertirim!*" diye bağırdı.

Beşinci Bölüm

ALEXEI GÜLDÜ. Kahkahalarla. Derin kahkahalar, Simone'u deli gibi sinirlendirdi; çünkü Ryan'ın tehdidini görmezden gelip onu —ve sandalyesini de beraberinde— Ryan'dan bir metre kadar uzağa sürükledi.

Ve sonra...

Alexei, o serseri gülmeye devam ederken bıçağı Simone'un boğazına dayadı.

"*Yapma,*" diye uyardı Ryan.

"Ne yapacaksın, zengin çocuk? Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" Alexei'nin aksanı sözlerine sert bir şekilde yansiyordu. "Sen zayıfsın. Acınası birisin."

"Bu..." Simone dudaklarını yaladı. "Gerçekten gereksiz." Bıçaktan uzaklaşmaya çalışarak başını geriye doğru uzattı. "İnsanları aşağılamana gerek yok. Bizi kaçırmaman yetmedi mi? Üstüne bir de kaba mı davranacaksın?"

Ryan, sanki Simone aklını kaçırmış gibi ona baktı. Aklını kaçırmamıştı. Sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Ayrıca bıçağı boğazından uzaklaştırmak istiyordu. "Hepimiz medeni davranamaz mıyız? Kibar olmak o kadar büyük bir suç mu?"

Bıçak boğazından uzaklaştı.

Evet! Derin bir nefes aldı.

Ama Alexei ona şöyle dedi: "Sana sorular soracağım ve bana yalan söylersen, her yalan için bir parmağını keseceğim."

"Ne?" Simone'un kalbi dehşetle sıkışırken çığlık attı. O, tüm parmaklarına derin bir bağlılık duyuyordu. Ve parmakları da *ona* derin bir bağlılık duyuyordu. "Bu hangi dünyada *kibar bir davranış*? Öylece etrafta dolaşıp kesip atamazsın..."

Adam arkasına geçti. Bıçağın sol elinin küçük parmağına bastırıldığını hissetti.

“Parmaklar,” diye fısıldadı Simone, cümlesini tamamlayarak. Midesindeki ekşiliği yutmak zorunda kaldı. “Tamam, bence hepimiz sakinleşmeliyiz. Açıkça görülüyor ki durum hızla tırmandı. Gerilimi azaltmalıyız.”

“*Onun yanından defol git!*” diye bağırdı Ryan. “Birini hedef almak istiyorsan, beni hedef al! Bıçağınla bana gel!”

Neredeyse şöyle diyecekti... *Evet, git onun parmaklarını tehdit et.* Ama demedi. Çünkü bu karışıklık onun yüzünden olmuştu ve kendi suçları yüzünden masum bir adamın zarar görmesini istemiyordu. “Broş ve küpeler elbisemin ceplerinden birinde.” Hâlâ elbiseyi giyiyordu. Biraz ıslaktı. Kesinlikle cildine yapışıp kaşındırıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı. “Ve Ryan’ı bırakmalısınız. Hırsızlıkla hiçbir ilgisi yok.” İşte. Tam itiraf. Kimsenin parmaklarını kaybetmesine gerek yok.

“Simone?” Ryan, adını söylerken boğuluyormuş gibi görünüyordu.

Yüzünü buruşturarak gözlerini açtı ve ona bir göz attı.

“Merhaba.” “Hırsızlık mı?” diye tekrarladı.

“Şey, kim olduğum konusunda seni biraz yanılttım galiba.” Sonra, görev bilinciyle ekledi, “Bu, açıkça hırsızlıktan çok, çalınan malları geri almakla ilgiliydi. Asıl hırsız *ben* değilim. O Frederick’ti. Başkalarına ait şeyleri almaktan hoşlanıyor gibi görünüyor.” Etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. “Alexei, patronun nerede? Ve *her zaman* kirli işleri sana mı yaptırıyor?”

“Evet. Her zaman,” diye cevapladı Alexei hiç tereddüt etmeden. “Çünkü bu, yapmayı en sevdiğim iş.”

“Hadi canım. Hiç tahmin edemezdim.” Bir mırıldanma. Sanki bıçak oyunundan bunu anlamamış gibi. Adam acı ve kanı seviyordu. Bunu bilmek korkunçtu çünkü bu, şu anki durumunun çok daha kötüye gideceği anlamına geliyordu. “Frederick yakında ortaya çıkacak mı?” Onu Alexei’den çok daha kolay manipüle edebileceğini fark etti. Ayrıca kaç düşmanla karşı karşıya kalacağını da bilmek istiyordu. Şu anda sadece o ve Alexei vardı. Aslında o ve Ryan, ama Ryan hiç yardımcı olmuyordu, yani...

Alexei’ye karşı tek başına kalmıştı.

“Geliyor,” diye temin etti Alexei. “Son birkaç zengin konuğu halletmem gerekiyordu. Yakında ekiple birlikte gelmesi gerekir.”

Bu, sabah olduğu anlamına mı geliyordu? Güneş ışığı ahırın ıtalari arasından süzölüyordu, yani evet, kesinlikle sabah olmuştu. Oldukça uzun bir süre baygın kalmıştı. Kötü. Ama bu haberin üzerinde durmak için zaman yoktu. “Sanırım bana ‘yakında’nın ne anlama geldiğini açıklamayacaksın, değil mi? Şey gibi mi... bir saat sonra mı? On dakika mı? *Yoksa—ah!*” O pislik az önce saçlarını tutup başını geriye doğru çekmişti. Bıçak *yine* boğazına dayalıydı. Korku damarlarında dolaştı, onu tamamen dondurdu, ama o korkuyu Alexei’ye gösterirse lanetlenirdi. Hızla gözlerini kırptırdı, o *daha sert* çekse de gözyaşlarının akmasına izin vermedi.

"Broş umurumda değil! Ya da aptal küpeler! Onları saatler önce senden aldım!" Gürültülü sözler ona patladı. "Yumurta nerede?"

"Ne?"

"Yumurta!"

"Seni duydum!" Duymuştu. "Ama neden bahsettiğini hiç anlamadım!" Neden elinde bir yumurta olsun ki?

Bıçak derisini kesti. Boynunda kanın damladığını hissetti.

"*Dur.*" Alçak sesle. Tüyler ürpertici. Ryan'dan. "*Hemen* dur. Yoksa ölürsün."

Ne kadar cüretkar ve anlamsız bir tehdit. Gözleri onunla buluştu. “Başını başka yere çevir,” dedi Ryan’a. Çünkü işler kötüye gitmek üzereydi. Sağ elini kurtarmayı başarmıştı. Hızlı hareket etmesi gerekecekti. Alexei, ona göre çok daha iri ve güçlüydü. Kirli, kanlı işlere olan tutkusu göz önüne alındığında, Simone, Alexei'nin kendisinden çok daha fazla öldürme tecrübesi olduğunu tahmin ediyordu. Ama Simone'nin elinde sürpriz unsuru vardı ve tereddüt etmeyecekti.

Yine de Ryan’ın bu saldırıyı görmesine gerek yoktu. Özellikle de, diyelim ki işler ters giderse ve boğazı kulaktan kulağa kesilirse. Onun hakkında aklında kalmasını istediğı son görüntü bu değildi. “Bu arada, öpüşmelerimizden gerçekten çok keyif aldım.” Neden bu sözleri söylediğine dair en ufak bir fikri yoktu. Ya da neden “Keşke geçirdiğimiz zaman farklı olsaydı” diye eklediğine dair.

Ryan'ın kaşları arasında derin bir çizgi belirdi.

"Yumurta nerede?" Alexei, ağzından tükürükler saçarak ona bağırdı.

"Başını başka yere çevir," dedi

Ryan'a tekrar. Alexei gürledi,

"Yumurta..."

"Git lanet olası bir tavuk bul! Çünkü yumurtanın

ner

ede Bıçak daha da bastırdı.

old Ve sol eli de artık serbest kalmıştı. *Evet!* Az önce

uğu

nu

bil

miy

oru

m!"

iplerden kurtarmayı başarmıştı.

"Hayatının en kötü kabusuna düştün," dedi Alexei. "Ne yaptığını biliyorlar."

Harika. Muhteşem. Kafasını çevirdi. "Yaklaş," diye fısıldadı Alexei'ye, omuzlarını sarkıtarak. "Sana her şeyi anlatacağım." Hayır, anlatmayacaktı.

Ama Alexei ona doğru eğildi ve bu hareketle bıçağı da biraz kaldırdı. Bir nevi içgüdüsel bir tepki. Vücudun bir kısmı hareket edince, diğer kısmı da hareket etti. O da bu tepkiyi umuyordu.

Keşke ayaklarım da serbest olsaydı. O zaman gerçekten bir şansım olabilirdi. Ama en azından elleri bu savaşta yer alacaktı. Alexei tehditlerine o kadar odaklanmıştı ki, bileklerinden düşen iplerin hafif hışırtısını bile duymamıştı. Derin bir nefes aldı ve en kötüsüne hazırlandı. Çünkü hayatında çok fazla *kötü şey* yaşamıştı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Ryan. "Yumurta bende!"

Ne?

Simone ve Alexei başlarını Ryan'a doğru çevirdiler. "Ben!" diye

bağırdı Ryan. "Ben aldım. O değil. *Ben.*"

Bir yumurtayı mı çalmıştı? Neler oluyordu?

"Şu anda smokinimin cebinde otuz milyon dolarlık o ıvır zıvır var. Onu aradınız ama beni aramadınız çünkü siz tam bir salaksınız."

Az önce... *otuz milyon dolarlık ıvır zıvır* mı dedi?

"Gel de al!" diye alay etti Ryan.

Ve Alexei harekete geçti. Ryan'a doğru koşuyordu. Kız çığlık atarken bile bıçağını savuruyordu.

Ama...

Ryan ayağa kalkmıştı. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalkmıştı. Ayak bileklerinde ip yoktu. Bileklerinde ip yoktu. Artık sandalyeye bağlı olmadığı için göğsündeki ve kollarındaki ipler de düşmüştü. Ayağa kalkmıştı. Hazırdı.

Kız ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atıyordu. Yakınlarda atlar kişniyordu. Ryan, Alexei'nin ön kolunu yakaladı ve bıçağın kendisine temas etmeden önce aşağı doğru sallanmasını durdurdu. Tek bir ciddi, sert hareketle durdurdu.

"Bir kadını asla tehdit etmemelisin," diye homurdandı Ryan. "Piç kurusu." Sonra saldırdı.

Yumruklar uçuşuyordu. Vücutlar çarpışıyordu. Alexei'nin bıçağı sallanıyordu ve Simone hala çığlık atıyordu. Çığlık atıyor ve ayak bileklerindeki ipleri tırmalıyordu çünkü o sandalyeden kurtulup Ryan'a yardım etmesi gerekiyordu. Adam onun gözünün önünde öldürülemezdi.

Ama son ip, kıvrılan, titreyen parmaklarının altında nihayet koparken ve Simone ayağa fırlarken, bir beden düşüyordu.

Tam. Önünde.

Alexei, ahırın zeminine gürültülü bir *sesle* çarptı. Nefesi kesildi. Elleri yumruk oldu.

Ryan düşen adamın üzerinden geçti. Teknik olarak, Ryan önce ona tekme attı, sonra Alexei'nin cesedinin üzerinden geçti. Ryan ona uzandı. Dikkatli bir hareketle çenesini tuttu ve başını geriye doğru eğdi. "O piç seni kesti." Alçak, ölümcül sözler.

Gözlerindeki öldürücü bakış karşısında bir titreme onu sardı. Peki, playboy milyarder nereye gitmişti? "Neredeyse hissetmiyorum," diye mırıldandı. Bakışları yere, Alexei'ye indi. Tam da Alexei, Ryan'a bıçağını savurduğu anda, çünkü Alexei baygın *değildi*. Ryan'ın Aşil tendonuna doğru kesiyordu. "Hayır!" Simone, Ryan'ı yakalayıp yana itmeye çalışırken bile haykırdı.

Onu itmeyi başaramadı. İtilen o oldu. Ryan, Alexei'nin bıçak darbesinden kaçarken onu fırlattı. Ahırın zeminine çarptı — serilmiş samanın altında biraz lastik gibi hissettirdi — ve Alexei, Ryan'a acımasız bir saldırıyla atlarken dizlerinin üzerine çöktü. İki adam çarpıştı. Yumruklar — ve o bıçağın bıçağı —

havada uçu. Ryan'ın dayak yiyeceğinden korkan Simone, ona yardım edebilmek için bir silah bulmak için atıldı.

Ama fazla uzağa gidemedi. Alexei, Ryan'dan kurtulmuş ve ona doğru atılmıştı. Alexei'nin iri parmakları ayak bileğini kavradı ve onu sertçe yere indirdi. Onu ters çevirip bıcağını yüzüne doğru sallarken, ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşaldı.

"Hayır!" Ryan, Alexei'nin parmaklarından bıçağı kaptı. Yıldırım hızında bir hareketle.

Alexei Ryan'a döndü.

"*Bana* gel, pislik! Ona değil, bana!" Sonra Ryan, Alexei'nin yüzüne tekme attı.

Ah, o acımasız tekme çok acıtmış olmalıydı. Kadın adamlardan uzaklaştı. *Silah, silah, silah.* Ryan'a yardım edebilmek için bir silaha ihtiyacı vardı. Ahırda ne tür bir silah bulabilirdi? Nerede, ne tür ve... *işte.* Bir dirgen. Korkmuş bir atın bulunduğu bir ahırın yanında.

"Güzel at. Güzel," diye yatıştırdı onu ve dirgeni kaptı. "Bana doğru koşma." Dirgen, beklediğinden daha ağırdı çünkü hayatında ilk kez gerçek bir dirgen tutuyordu. Arkasını döndü ve kavga eden adamlara doğru koştu.

Ama artık kavga etmiyorlardı.

Alexei yerde yatıyordu. Sırt üstü. Boynundan kan akıyordu ve göğsünden bir bıçak sapı çıkıyordu. Ona göre bıçak bıçağı kesinlikle kalbine saplanmıştı.

Ryan yere yığılmış adama öfkeyle baktı. "Gerçekten parmaklarını kesebileceğini mi sandın? Boğazını kesebileceğini mi? Ben *buradayken?*"

Kız ciyakladı. Sonra Ryan başını çevirip bakışları hemen ona kilitlendiğinde dudaklarını sıkıca kapattı.

Midesi bulandı. Alexei'nin vücudunda çok fazla kan vardı. Vücudunun çevresinde de. Ryan'ın üzerinde de.

Kan ve vahşet hiç onun tarzı olmamıştı.

Bu arada Ryan ona bakıyordu, sanki... sanki...

Buz gibi soğuk gözler. Vahşi bir niyetle kasılmış yakışıklı bir yüz.

Yumrukları sıkılmıştı.

Çok. Fazla. Kan. O kan, smokin ceketine sıçramıştı. "Şey, üzerinde biraz..." Yutkunması çok zor oldu. "Bir şey var."

Bakışları daha da soğudu. Ceketini yırtar gibi çıkardı ve Alexei'nin yanına, yere attı. Hareketsiz Alexei'nin yanına.

Peki, ceketinin ceplerinden birinde gerçekten otuz milyon dolarlık bir yumurta olsaydı, onu öylece çöpe atar mıydı? Kız öyle olduğunu sanmıyordu. Ama yumurtanın onda olduğunu düşünüyordu. Üzerinde bir yerlerde.

Yumurtaya birazdan geri dönecekti. Şu anda, göğsünde bıçak olan adamla ilgilenmek için bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Ona yardım etmeliyiz," diye karar verdi Simone. Neden sesi bu kadar tiz çıkıyordu? Sesi hiç bu kadar tiz çıkmazdı.

"O artık yardım edilemeyecek durumda."

Öyle miydi? Muhtemelen. Ama yine de denemeleri gerekmez miydi? "Beni o şeyle bıçaklayacak mısın, Simone?"

Adamın keskin sesi, Simone'un silahına bakmasına ve silahı ona doğrultmuş olduğunu fark etmesine neden oldu. Hemen dirgeni yere attı. "Onunla seni kurtarmaya geliyordum."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"O anda bunu bilmiyordum." Durumu yeniden değerlendirmeliydi. Artık özgürdüler. Alexei ölmüştü. Takviye kuvvetler geliyordu ve oradan bir an önce kaçması gerekiyordu. "Kaçmalıyız. Sen şu tarafa git." Sağ tarafı belirsiz bir şekilde işaret etti. "Ben de bu tarafa gideceğim." Sola. "Kendine dikkat et. Ve bu konuyu bir daha asla konuşmayalım." Bu sözlerle Simone koşmaya başladı.

Ancak çok uzağa gidemedi çünkü güçlü kollar onu sardı ve Ryan'ın güçlü vücuduna doğru çekip geri döndürdü. Elleri aşağıya doğru uçtu, kalçalarının üzerinden kaydı. Uyluklarının üst kısmına. "Bırak beni!"

Ryan onu bırakmadı. Onu ters çevirdi. "Ayrılmıyoruz."

Simone'nin ellerinden biri elbisesinin gizli ceplerinden birine daldı. Hemen, Alexei'nin blöf yapmadığını anladı. Broş ve küpeler gitmişti, lanet olsun. Bakışları onun yere yığılmış bedenine kaydı. Onun kanla ıslanmış giysilerini aramaya cesaret edebilir miydi? İhtiyacı olan eşyalar hâlâ Alexei'nin üzerinde miydi? Oh, ama emin ki öyleydi.

"Ayrılısak daha iyi olur," diye Ryan'ı sakinleştirmeye çalıştı. "Bizi arayacaklar. Ayrılırsak, şansımız daha yüksek olur."

"Ne için daha yüksek, Simone? Beni bulup seni bulmama ihtimali mi?"

"Hayatta kalma şansımızdan bahsediyordum!" Simone dramatik bir şekilde nefesini çekti. "Seni kurtarmaya çalışıyorum!" Ve kendini.

Ryan ona doğru eğildi. "Benden kaçamazsın."

Aklını mı kaçırmıştı? Tutuşu çok fazlaydı. Acıtmıyordu. Sadece çok sıkıydı. "Az önce bir adamı öldürdün."

Adam homurdandı.

"Bu senin için muhtemelen stresli bir durum." *Muhtemelen mi?* Son derece stresli olması gerekirdi, ama Ryan orada, damarlarında buz akıyormuş gibi davranıyordu. Sesi titremiyordu bile. Elleri kaya gibi sağlamdı. "Aklın başında değil. O yüzden sana her şeyi açıkça anlatacağım." Tüm gücüyle sesini sakin tutmaya çalıştı. "Kötü adamlar geliyor. Bize zarar verecek kötü adamlar. Şu anda zengin olman sana hiçbir fayda sağlamayacak. Az önce Frederick'in bir numaralı adamını öldürdün. Başımız büyük belada. Kaçmalıyız."

O... başını salladı.

"Ryan?"

Ona doğru eğildi. "Benden kaçamazsın."

"Peki." Madem bu kadar zorluk çıkarıyordu. "O zaman birlikte kaçalım. Ben, sadece, şey, ölen adamı kontrol etmeliyim. Ya da, belki de o kadar da ölü olmayan adamı."

"Ne?"

"Gerçekten öldüğünden emin olmadan buradan ayrılamam! Bırak da bir bakayım, sonra buradan gideriz. Tamam mı?"

Kollarını gevşetti. Alexei'ye doğru koştu. Midesindeki bulantıyı bastırdı. "Ne yaptın? Önce boğazını mı kestin?" Simone, Ryan'a bir göz attı. Elleri meşgulken onun kendisine bakmasını, göz teması kurmasını istiyordu. On üç yaşında, dikkatini başka yöne çekme sanatında ustalaşmıştı.

Bu dünyada, ustaca bir dikkat dağıtma becerisi kadar ona yararlı olan başka bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı. Sert, uzun ve umutsuz bir iç çekti.

Ryan'ın yüzünde hafif bir endişe belirdi. Sonunda.

“Boğazını kestin,” diye tekrarlardı. “Sonra... kalbini mi bıçakladın?”

Cevap yoktu.

Parmakları Alexei'nin üzerinde uçtu. Sanki nabzını arıyormuş gibi. "İşlerini nasıl halledeceğin konusunda sana tavsiyede bulunmak istemem," diye mırıldandı, "ama bence bu aşırıydı."

Bir dakika... Alexei az önce *boğuk bir ses çıkardı* mı?

Parmakları hızla geri çekildi. Ayağa fırladı. "Hâlâ yaşıyor!" Çok, çok dramatik.

Ryan hemen ona doğru atıldı. Elleri, Alexei'nin göğsünde hâlâ duran bıçağa uzandı.

O bu mükemmel fırsatı değerlendirip geri çekildi, ayağa fırladı, Ryan'ın etrafından atladı ve kaçmaya çalıştı. Ancak Simone bir kez daha Ryan'ın göğsüne doğru çekildi.

"Simone." Biraz sabırsız. Biraz iç çekerek. "Ne zaman birini öldürdüğümü, ne zaman öldürmediğimi bilirim. O adam öldü."

Tamam, bu sözlerinde üzerinde durulması gereken *çok* şey vardı.

"Ayrıca, az önce onun cesedinden broşu ve küpeleri çaldığını da biliyorum, değil mi?"

Bu, *suçlu* olduğunu itiraf etmek için uygun bir an gibi gelmedi. "Bırak beni!" Sonra, kibar olmak için, "Lütfen?" Önce kibar olmayı deneyecekti. Eğer bu işe yaramazsa, fiziksel güç kullanmak zorunda kalacaktı.

Ancak az önce onun Alexei'ye fiziksel güç uyguladığını görmüştü ve o fiziksel çatışmanın sonucu, Rus muhafızın ölümü olmuştu.

“Seni bırakmayacağım.” Ve Ryan onu yine ters çevirdi.

Uzaklardan bir motorun uğultusunu duyduğuna oldukça emin olmasına rağmen onu döndürdü. Bir araba mı yaklaşıyordu? Frederick ve daha fazla goril mi?

Ryan derin, karanlık, yoğun gözleriyle yüzüne baktı ve ona, "Seni tutukluyorum," dedi.

Altıncı Bölüm

O kadar güzel, o kadar şaşkın ve evet, lanet olsun, o kadar korkmuş görünüyordu ki. Ryan, Simone'u kollarına almak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama...

Ceset.

Kötü adamlar yaklaşıyordu.

Zaman daralıyordu. Her şey yolunda *değildi*.

Simone ona kararsız bir gülümseme gönderdi. "Sanırım yanlış duydum." Ryan, onun yanlış duymadığından oldukça emindi.

"Az önce beni tutuklayacağını mı söyledin?"

Adam başını salladı. Ayrıca yaklaşan bir aracın sesini de duyabiliyordu, bu yüzden hemen harekete geçmeleri gerekiyordu. İpleri koparmak çok uzun sürmüştü. Dürüst olmak gerekirse, Simone'un ona doğru *zıplaması* fikri çok yardımcı olmuştu. Sandalyesini onun sandalyesine doğru sarsmaya ve itmeye başladığında, etrafındaki ipler gevşemeye başlamıştı. O kadar gevşemişlerdi ki, o orospu çocuğu Alexei bıçağıyla Simone'u tehdit ederken, Ryan kendini kurtarmayı başarmıştı.

O bıçaktan bahsetmişken...

Alexei, Simone'un boynundaki soluk kan izini hâlâ görebiliyordu. "Bıçağı tenine değdirdiği anda ölmüştü."

"Tamam." Kısa bir baş sallama. Ardından derin bir nefes. "Burada pek çok şey oluyor. Senin bir tür dışsallaştırma yaşıyor olabileceğinden kuvvetle şüpheleniyorum. Olan bu mu? Elbette ben bir ruh sağlığı uzmanı değilim, ama sen son derece travmatik bir durumdan geçtin. Bahse girerim bu senin ilk kaçırılma deneyimin."

Daha önce bunun onun ilk kaçırılma olayı olduğu konusunda bir şey söylemişti. Onu bu düşünceden vazgeçirme zamanı gelmişti. "Değildi." Başını sola, huysuz atların olduğu yöne çevirdi. Onu atların yanına doğru çekmeye başladı.

“Bu... ilk kaçırlma olayın *değildi mi?*” Şaşkınlık, ses tonunu yükseltti. “Peki kaç kez kaçırıldın?”

En sakın atı bulmaya çalışırken kadının sorusunu düşündü. En sakın olanı, aslında arka ahırda bekleyen, beyaz benekli iri, siyah aygırdı. “Dört. Hayır... Beş kez mi?” Eli kadının bileğine indi.

Kız acı çekiormuş gibi bir nefes verdi. Tam o anda, adamın bakışları tekrar kızın yüzüne döndü.

“Neren acıyor?” diye sordu Ryan.

“Ben... hiçbir şey. Sadece dört... pardon, *beş* kez kaçırılmış olmana şaşırdım. Bu oldukça fazla kaçırlma. Aslında yüksek, şok edici bir sayı. Eminim ki çoğu insan hayatı boyunca bir kez bile kaçırlmaz, *beş* kez kaçırlmak ise hiç olmaz.”

"Ben çoğu insan gibi değilim."

"Belli ki." Hoşnutsuz bir mırıldanma. "Bu, milyarderlerin başına gelen bir şey mi? Defalarca kaçırlıp fidye için alıkonuldun mu?"

Hayır. Genellikle, ondan işkenceyle bilgi koparabileceklerini düşünen düşmanları tarafından kaçırlmıştı. Yanılmışlardı. Sonunda, onu kaçırılanlar da ölmüştü. “Ben milyarder değilim.”

Omuzları çöktü. “Bunu söyleyeceğinden korkuyordum.” Yutkundığında hafif bir tık sesi duyuldu. “Peki sen nesen?”

"Ben, hayatını kurtarmak için az önce birini öldüren adamım." Atın yanına döndü. Ahır açtı.

O onu ileri çekmeye çalışırken kız topuklarını yere bastı.

Ryan iç çekerek sordu, “Bir sorun mu var?” Bariz olanların dışında. *Bir kaçırlma olayı. Ölü bir paralı asker. Yaklaşan kötü adamlar.*

“Evet. O büyük, öfkeli aygırın yanına gitmemiz gerektiğini sanmıyorum.”

Aygır Ryan’a bakıyordu. Gözlerini kırpmadan. Hareket etmeden. At ona pek de öfkeli gelmiyordu. Büyük, elbette. Ama öfkeli mi? Pek sayılmaz. “Eyerini bulacak vaktim yok. Eyersiz binmek zorundayız.”

"Eyer olmadan *ne* yapacağız?"

"Sence ne yapacağız?" Ryan, Simone'un bileğini serbest bıraktı, ama bunu sadece ellerini Simone'un beline dolayabilmek için yaptı. Onu kaldırdı ve atın üzerine attı. Hemen ardından kendisi de atın üzerine atladı.

Simone dengesini sağlamak için ellerini atın sırtına dayamıştı, ama Ryan onun önüne oturduğunda hemen kollarını onun boynuna doladı. “Bu olamaz,” dedi. Ryan, Simone’un başını sırtına bastırıldığını hissetti. “Olamaz.”

Oh, oluyordu. “Aferin oğlum,” dedi Ryan, atı okşayarak onu övdü. Bu fikir son derece aptalca olabilirdi. O ve Simone, aygır tarafından atılabilirlerdi ya da şansları yaver gidip kötü adamlar onları öldürmeden kaçabilirlerdi. “Hadi buradan gidelim.”

"Şey, bana mı yoksa ata mı söylüyorsun?" diye sordu Simone.

O, aygıra seslendi. Güçlü at koşmaya başladı. Sanki özgürlüğüne kavuşmak için fırsat *kolluyormuş* gibi, aygır açık ahırdan fırladı. Cesedin yanından geçip gitti. Ahırların ötesindeki gün ışığına doğru koştu.

Simone küçük bir çığlık attı ve Ryan'a daha da sıkı sarıldı.

"Güven bana," dedi Ryan, atı ileriye doğru sürerken Simone'un kırmızı elbisesi etraflarında dalgalanıyordu. "Ben seni tutuyorum."

Ve onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ryan'a göre, bir kadın için öldürürsen, onu elinde tutabilmelisin.

* * *

FREDERICK BRADWIN, Rolls Royce'unun kapısını çarptı ve ahırlara öfkeyle baktı. Kır evinde yaşanan bu saçmalığa inanamıyordu.

Simone benden mi çaldı? Ne. Lanet. Olsun? O kadını eline geçirdiğinde, bedelini ödeyecekti. Düşünsenize, onun en nazik akşam yemeği davetlerini hep reddetmişti. İşle zevki karıştırmamakla ilgili o namuslu saçmalıkları sıralarken, başından beri onu soyup soğana çevirmeyi planlıyordu.

Yalancı cadaloz.

Bunu ödeyecekti.

Ahırlara doğru yürümeye başladı.

“Patron!” Hugo kolunu tuttu.

Frederick adama döndü.

"Sakin ol!" Hugo ellerini havaya kaldırdı. Alnında ter damlaları oluşmuştu. Hava henüz o kadar sıcak bile değildi. Adam neden bu kadar terliyordu?

"Oraya girmeden önce..." Hugo omuzlarını dikleştirdi. "Ryan Quinn konusunda ne yapacağız?"

Ryan Quinn. Tam bir felaket. Alexei, potansiyel yatırımcısını kaçırmıştı. *Tabii ki*, Alexei Simone'yi minibüsün arkasına tıkmaya çalışırken Ryan araya girecekti. O aptal da Frederick gibi Simone'nin büyüüne kapılmıştı.

Ama Ryan'ı kaçırmak büyük bir hataydı. Alexei, Frederick'e bu talihsiz durumla ilgili her şeyi anlatmıştı. Ryan kahramanlık yapmaya çalışmış ve karşılığında Alexei ile emrindeki adamlar, Ryan'ı fiilen kaçırmışlardı. *Bu konuda “fiilen” diye bir şey yoktu. “Onu öldüreceğim,”* dedi Frederick, sesi öfkeden titriyordu.

Hugo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Şok, yuvarlak yüzünü gevşetmişti. “Yeni yatırımcını mı *öldüreceksin*? Özel sektör işlerinde yeniyim ama patron, bu iş için gerçekten çok, çok kötü olmaz mı?”

Aptallardan kurtarılması gerekiyordu. “Onu değil. Alexei'yi öldüreceğim! Alexei, Ryan'ı *asla* kendi karmaşasına sürüklememeliydi. Simone'yi çok daha ihtiyatlı bir şekilde halletmeliydi.” Ama iri Rus, ihtiyatlı olmaktan hiç anlamıyordu. Doğrusu, Frederick o adamla çalışmaktan nefret ediyordu, ama bu konuda pek bir seçeneği yoktu. Mevcut yaşam tarzını sürdürebilmek için—Frederick yaşam tarzını gerçekten çok seviyordu—son zamanlarda bazı şüpheli kişilerle talihsiz iş anlaşmaları yapmak zorunda kalmıştı.

Ya da daha spesifik olarak, özellikle çok, çok tehlikeli bir kişiyle. O kişi Alexei'yi kontrol ediyordu. Ve şu an için, o kişi Frederick'in hayatını da kontrol ediyordu. *Şu an için.*

Ama... “Onu öldüreceğim,” diye yemin etti Frederick yine. Çünkü Alexei az önce ona milyarlarca dolara mal olmuştu ve Ryan Quinn'le bu meseleyi nasıl halledeceğini hiç bilmiyordu. Sanki ahırlara öylece girip

ahıra girip şöyle diyemezdi... "Üzgünüm dostum. Muhafızım seni yanlışlıkla kaçırdı. Hala bana milyarlarca dolar vermeye hazır mısın?"

Hayır, o tren çoktan kaçmıştı. Belki de...

Haydi ama, eğer o zaten kaçırılmışsa, belki ben yapabilirim bunu belki... bir şekilde halledebilirim. Belki hala maaşımı alabilirim.

Hayır, lanet olsun. Bütün bu durum tam bir felaketti. Nefesi kesik kesik, ahırlara doğru fırtına gibi koştu. İsteddiği her şeye çok yaklaştı. Sonra Simone planlarını tamamen mahvetmişti. Hepsi onun suçuydu ve onun acı çekmesini sağlayacaktı. Yaklaştıkça, ahırların büyük ahşap kapılarından birinin açık olduğunu fark etti. Omuzlarını dikleştirip içeri girdi ve bağırdı, "Alexei, nasıl cüret edersin benim iyi ortağım Ryan'ı buna sürüklemeye nasıl cüret edersin..."

Ama sonra sözleri kesildi. Durdu. Çünkü Frederick az önce Alexei'yi görmüştü. Kanlar içinde, kırırdamayan Alexei'yi. Adamın göğsüne bir bıçak saplanmış gibi görünüyordu.

Frederick ağzı açık kaldı. Ve öğürmeye başladı. Çünkü...

İlk ceset.

Cebinden bir mendil çıkarıp ağzına ve burnuna bastırdı, Hugo ise onu iterek yanından geçti. Hugo cesedin yanına çömeldi. O...

"Ona dokunuyor musun?" Frederick, iğrenme ve mide bulantısı hissederken sordu.

"Evet, hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu böyle anlarım!"

"Kan gölünün içinde yatıyor!" Diğer muhafızları da içeri koştu. "Alexei'nin göğsünde bir bıçak var ve boğazının içi görünüyor. O öldü."

Hugo, bıçağı Alexei'nin göğsünden çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Frederick sendeleyerek öne doğru çıktı. "Şimdi bıçağın üzerinde senin parmak izlerin var!"

Hugo ona gözlerini kısarak baktı. "Polisi mi çağırıyoruz? Burada yapmak istediğin bu mu patron? Bu olayı halletmeleri için polisleri mi çağırıyoruz? Çünkü parmak izlerini sadece yetkililerin umursayacağından eminim. Ama şunu söylemeliyim ki, onları çağırmak, senin cevaplamak istemeyeceğin bir sürü soruyu gündeme getirecektir."

Hayır, yetkililerin sorabileceği *hiçbir* soruya cevap vermek istemiyordu.

Hugo homurdandı. "Öyle düşünmüştüm. Ve eğer polisin olay yerini incelemesine izin vermeyeceksek, bıçakta parmak izlerimin olması kimin umurunda? Hepsini ortadan kaldıracacağız."

"Daha önce hiç ceset ortadan kaldırmadım." Birkaç dakika önce Alexei'yi öldürmeyi düşünmüştü, ama o sadece... öfkeydi. Geçici bir öfke. Aslında hiç kimseyi öldürmemişti.

"Efendim." Hugo derin bir nefes aldı. "Cesedinin yanındaki ipleri *görüyor* musunuz?" Evet, o lanet ipleri görüyordu. "Onların neyi var?"

"Simone Sailor ve Ryan Quinn şüphesiz o boş sandalyelere bağlanmıştı. Onlar yok. Kaçırıldılar. Yetkilileri ararsak, iki kişinin nasıl ve neden kaçırıldığını açıklamak zorunda kalırız."

Tamam, Hugo artık kesebilirdi. Amacına ulaşmıştı. "Buraya yetkilileri çağırmayacağız. İşleri kendimiz halletmek zorundayız." Alexei'nin cesedini ortadan kaldırmayı bilmiyor olabilirdi, ama Frederick bu alanda tecrübesi olan birini tanıyordu. Bakışları etrafta dolaştı. O, atılmış, kanlı bir smokin ceketiydi mi? Oh, hayır. Eğer Ryan, Alexei tarafından yaralanmışsa... *lanet olsun. Bu felaket olabilir.* "Simone'yi bulmalıyız. Ve Ryan'ı." Durum kötüden daha kötüye gidiyordu. "Polise ulaşmamalılar!" Eğer Simone ve Ryan yetkililere ulaşırsa, eğer polis ahıra gelip Alexei'yi bulursa...

Frederick'in nefesi hızlandı. "Olay yerini temizle. Önce olay yerini temizlemeliyiz." Polisin gelip kan, ipler ve bir ceset bulmasına izin veremezdi. Telefonunu çıkardı ve gerçekten, gerçekten aramak istemediği kişiyi aradı.

Alexei'nin patronu.

Ve... şu anda hayatımdan sorumlu olan adam. Konstantin Volkov.

Telefon kulağında çaldı.

"Patron." Hugo tam önünde duruyordu. "Patron, büyük bir sorunumuz var."

O da farkındaydı. Cesedi görmüştü. "Sorunu çözmeye çalışıyorum."

"Patron, Alexei'yi kim öldürdü?"

"Alo?" Kulağında alçak, gürleyen bir ses.

Frederick, Hugo'ya göz kırptı.

"Alo?" Kulağındaki ses keskinleşmişti.

"Kim yaptı?" Hugo dudaklarını ıslattı. "Çünkü Alexei çok sert bir herifti. *Ona bunu kim yaptı?* Sence o gümüş kaşıkla doğmuş adam mı, Ryan mı? Sence Simone mı? O çok *minyon*."

Evet, Simone fiziksel olarak narindi. Onun cinayet işleyebileceğini asla düşünmezdi. Ama yine de, onun bir hırsız olduğunu da düşünmemiştir.

"Bu acımasız bir cinayetti," diye mırıldandı Hugo. "Çok vahşiceydi. Ve..." Sözleri kesilince derin bir nefes aldı.

Alexei'nin katili onlardan biri olmalıydı. Ya Ryan ya da Simone.

"*Frederick, senin yaptığını biliyorum.*" Ses sadece hoşnutsuz değildi. kızgındı. Soğuk bir öfkeyle. "Bir daha beni arayıp, beni bekletme. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle..."

"Alexei öldü." Sesi çatladı. "Ve başımda büyük bir sorun var."

"Ne?"

"S-Simone Sailor." Sorun oydu. Hugo başını sallıyordu. Durmadan. Frederick onu görmezden geldi.

"Simone Sailor da kim? Ve neden onu umursamalıyım?" diye sordu Konstantin.

"Simone Sailor, şey, benim kişisel asistanımdı. Ya da öyle olduğunu sanıyordum... ve benden para çaldı." Bu onu beceriksiz gösteriyordu ve bundan nefret ediyordu. Öfkesi kaynakken ekledi, "Alexei bunu öğrendi. Simone, Alexei'yi öldürmüş olmalı." Ryan Quinn'den bahsetmedi. Belki Ryan'dan bahsetmezse, milyarder hayatta kalırdı. Frederick onunla olan karışıklığı düzeltebilirdi. Yine de Ryan'ın parasını alabilirdi. Bir şekilde. "Alexei'yi öldürdü ve şimdi ortadan kayboldu."

"Bu *senin* lanet olası bir sorunun gibi geliyor."

Ne? "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Yani... bu sorunu *sen* çözeceksin. O kaltağı bulacaksın. Bana onun kalbini getireceksin. *Alexei benim kuzenimdi*. En sevdiğim kuzenimdi."

Başındaki tüm kan çekilmiş gibi hissetti. Frederick vücudunun sallandığını hissetti. Alexei'nin o adam için çalıştığını biliyordu, ama

akrabalıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu durum daha da kötüye gidebilir miydi?

Konstantin'den cesedi ortadan kaldırmasına yardım etmesini isteme planı da suya düştü. Bu, o özel iyiliği istemek için doğru bir zaman gibi görünmüyordu.

"Ona bedelini ödet," diye öfkelenildi Konstantin, "yoksa seni yok ederim. İşte bu yüzden bu *senin* sorunun."

Telefonu indirdi. Üç kez yutkundu. Sonra Hugo'ya boğuk bir sesle, "Yürüyerek gitmiş olmalı," dedi. Değil mi? Kaçmış olmalıydı? Yürüyerek. "Onu bul. Arayıp bul. *Hemen.*"

"Ryan ne olacak?" diye fısıldadı Hugo.

Telefonun sesini kapattı. Ryan Quinn'i de ölüm listesine eklemenin bir anlamı yoktu. En azından, Ryan'ın parasını alana kadar. "O yaşayacak. O ölecek." Nefesi kesik kesikti. "Anladın mı? Haberi yay. Bunu halletmek için ihtiyacın olan her türlü yardımı al."

"Ama..." Hugo cesede bir göz attı, sonra bakışlarını tekrar Frederick'e çevirdi. "Peki ya yumurta?"

Simone... Simone galeriye gittiğinde yumurtayı çalmıştı. Ya ilk seferinde ya da ikinci lanet seferinde. Gerçek yumurtanın yerine sahte bir tane bırakmıştı. O şeye dokunduğu anda sahte olduğunu anlamıştı. *Otuz milyon dolarlık bir şeyin hissi farklıdır.*

O kaltak. Ölmeyi hak etmişti.

Ama kirli işi başkasına yaptıracaktı. Kanlı işlere bulaşmak istemiyordu.

Yumurtaya gelince, telefondaki adama bundan bahsetmeyecekti. *Yumurta ondan gelmişti. Çalındığını öğrenirse çılgına dönerdi.* Konstantin'in kuzenini kaybetmesi yetmez miydi? Frederick'in onun için koruması gereken yumurtanın kaybolduğunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

"Simone'de olmalı hâlâ." Onda olsa iyi olur. "Bana getir. Onu bana getir. *Sonra* onu öldürürüm. Şimdi mutlu musun?"

Hugo mutlu görünmüyordu. Ama dönüp cesede doğru yürürken, "Delicesine mutluyum," dedi.

"Cesedini kendimiz ortadan kaldırmalıyız," diye boğuk bir sesle

.

Hugo ona bir göz attı.

"Sence onu parçalamamız gerekir mi?" diye sordu Frederick.
Hayır, cümleyi yeniden kurmanın zamanı. "Onu parçalara ayıracak
mısın?" "Siktir," dedi Hugo.
Gerçekten de.

Yedinci Bölüm

RYAN onu attan indirdi. Çok centilmen ve dikkatliydi, sanki giydiği şık beyaz gömleğinde hâlâ kan damlaları yokmuş gibi. Elleri belinde oyalanıyordu ve Simone bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Sonra aygır *kaçtı*.

Simone, Ryan'ın atın peşinden koşmasını ya da *bir şey yapmasını* bekleyerek atın peşinden bakakaldı. Ama Ryan hiçbir şey yapmadı. Sadece onu kucaklamaya devam etti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Simone.

"Düşmemen için. Daha önce hiç ata binmediğin izlenimini edindim."

Simone çenesini kaldırdı. "Bu izlenimi sana ne verdi?" "Bana ölümcül bir tutuşla sarılman."

Tabii, neden aralarına *ölüm* kelimesini sıkıştırmasın ki? "Ben iyiyim." Burnunu çekti. İyi değildi. O aygır çok hızlı gitmişti. Çılgınca sürüş sırasında deli gibi zıplamıştı. Eyer yoktu. Ve uylukları ağrıyordu. "Beni bırakabilirsin."

Adam onu bıraktı. Kız neredeyse yere yığılacaktı, bu yüzden ellerini uzatıp adama tutunarak ayakta kalabildi.

"Yine ölümcül bir tutuş," dedi adam boğuk bir sesle.

Ona öfkeyle baktı. "At kaçıyor." "Farkındayım."

"O bizim *atımız*."

"Düzeltilme, bizim atımızdı. Şimdi dinlenmek için ahıra geri dönüyor."

Bacakları hâlâ titriyordu, bu yüzden ona tutunmaya devam etti. Bacaklarını tarif etmenin tek yolu buydu. "Onun ahıra gittiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü o harika bir at ve ona güveniyorum."

Tabii. Neden olmasın? “Kötü adamların onun toynak izlerini takip edip bizi bulabileceklerini anlıyorsun, değil mi?” Bir gece önce esen şiddetli fırtınalar yüzünden zemin çamur deryası haline gelmişti. Çıplak ayakları şu anda çamura batıyordu. Ayak parmaklarının arasında yumuşak ve soğuk bir his vardı ve İngiliz kırsalında dörtnala koşarken şık topuklu ayakkabılarını kaybettiğini fark etmişti.

“Onlar onun toynak izlerini takip edebilirler, ama bizi bulamayacaklar. Onlar buraya gelmeden çoktan gitmiş olacağız.” Kafasını sağa eğdi. “Seni kucağıma alayım mı?”

"Hayır, istemem." Aslında, evet, bu harika bir fikir olabilir. "Beni nereye taşıyacaksın?"

"Bir sonraki atımıza."

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. “Şimdiden bir sonraki bineceğin at mı bekliyor? Beni bu konuda kızdırma.”

Ona gülümsedi.

Ve kalbi *daha da hızlı* çarpmaya başladı.

Ryan göz kırptı. "Beni aramadılar, hatırladın mı?"

Hayır, bunu hatırlamıyordu. “Bana ilaç verdiler, *hatırladın mı?*

Her şey bulanıkmiş gibi davranalım."

Gülümsemesi soldu. "Her şey bulanık mı görünüyor?"

Şey... "Evet." Boğuk. Zayıf. Biraz titrek. "Bulanık. Ve kalbim deli gibi atıyor." Gerçek hikaye. "Ben... biraz baygın hissediyorum." Geride bıraktıkları cesedi düşündüğünde, gerçekten baygın hissediyordu. Şu dürüstlüğüne bakın.

Onu kollarına aldı. Çamurlu ayakları havada sallanıyordu ve sırlıslam elbisesi kolundan aşağı sarkıyordu.

"Virajın ardındaki küçük bir kulübeye gidiyoruz," dedi Ryan, endişeli bakışlarıyla kızın yüzünü tararken.

Virajın arkasında küçük bir kulübe olduğunu nereden biliyordu ki?

“Kurtarma ekibi yarım saat içinde burada olacak,” dedi, kollarını ona daha sıkı sararken.

Kurtarma ekibi kulağa inanılmaz derecede resmi geliyordu. “Bu ekip tam olarak nereye gideceğini nereden biliyor?”

"Çünkü onlara mesaj attım."

"Ne zaman?"

"Atın sırtındayken."

Sağ şakağında hafif bir zonklama başladı. "Saçmalık."

Sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi, onu taşıırken yürümeye devam etti. Spoiler: değildi. Kolay olması imkansızdı. Onunla ve sırlıslıklam elbisesiyle olmazdı.

"Saçmalık değil," diye söz verdi. "Geliyorlar."

"Neden bir *kurtarma* ekibi gelsin ki?" Adam ona baktı. "Çünkü ben CIA'im."

Gölmek istedi. Bunun yerine, ağlamaya çok yaklaştı. "Bunun için havamda değilim." Korku içini kapladı. Daha önce bahsetmişti... Onun söylediğini çok net hatırlıyordu...

O tutuklanmıştı.

"Kesinlikle başım dönüyor." Simone gözlerini kapattı. "Çok güçsüzüm. Midem bulanıyor. O ata binerken sana tutunmak için elimden gelen tek şey buydu." Vücudu gevşedi.

"Oh, evet, tutuşun çok zayıftı. Binicilik sırasında atın sırtından düşmemen şaşırtıcı. O ölümcül tutuşu nasıl sürdürdüğünü bilmiyorum."

Hiç komik değil. Gözlerini kapalı tuttu. CIA. CIA. Ryan CIA'dendi ve bu onun için çok kötü olacaktı. "Neden sadece bir milyarder olamadın?" Bu çok mu fazla bir istek olurdu?

"Çünkü bir milyarder senin kışını kurtaramazdı."

Gözlerini araladı.

"Ama bir CIA ajanı seni korumak için nasıl öldüreceğini biliyordu." Evet, o da vardı.

Şimdi, CIA ajanı, kurtarma ekibi gelip onu tutuklamaya başlamadan önce ondan kaçmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Çünkü belki, tamam, kesinlikle... o uluslararası bir suçluydu.

* * *

RYAN kapıyı tekmeledi ve eski, terk edilmiş kulübeye girdi.

"Bu yerin burada olduğunu nasıl bildin?" dedi Simone, sesinde yoğun bir şüphe vardı.

"Bilmiyordum." Kaçırılıp fırtınalı bir gecede buraya sürüklendiklerinde, bu yerin varlığından en ufak bir ipucu bile yoktu. "Ama bağlantılarımdan biri bana buranın saklanmak için güvenli bir yer olduğunu söyledi."

"Bağlantıların." Başını salladı. "Atı sürerken *mesaj attığın* biri mi? Buralarda nasıl sinyal alabiliyordun ki?"

"İlk başta sinyal yoktu. Ama ilk tepeye çıktığımızda sinyal alabildim." Sanki eyer olmadan ata mesaj atmak ve onu kontrol etmek kolay bir işmiş gibi. Simone neden etkilenmemiş görünüyordu? Bu kadını etkilemek için ne gerekiyordu? "Bana konumu gönderdi."

"Yani o ata körü körüne binmiyordun? *Buraya* geliyordun?"

Evet, öyle yapmıştı. Ayrıca önemli bir ders de almıştı. *Aygır sürerken mesajlaşmamak*. Ryan, her an attan uçacaklarından korkmuştu. Özellikle de Simone'un daha önce hiç ata binmediğini çabucak fark ettiğinden beri. Ya da binmişse bile, çok, çok uzun zaman önceydi.

"Beni indirebilirsin," dedi Simone, boğuk, seksi sesiyle. "Ne zaman istersen."

Onu yere indirmedi. Onu kucagında tutmaya devam etti. Kulübede hiç mobilya yoktu. Burası birkaç kırık pencereye sahipti. Yerde cam parçaları dağılmıştı. Ayrıca, çok büyük yaratıkların burayı mesken tuttuğuna dair kesin işaretler vardı. "Seni taşımaya devam edebilirim." Sorun değildi. Sorun *neydi*? Ona ne olabileceğini düşündüğünde damarlarında hâlâ dolaşan korku ve mutlak öfke.

Vücudu minibüste yere yığıldığında, hayatta mı öldü mü emin olamadığı zaman...

"Beni yere indir." Simone'dan kesin bir emir.

Kollarını daha da sıkı sardı.

O orospu çocuğu Alexei ona işkence etmekle, güzel parmaklarını kesmekle tehdit ettiğinde, bıçağını boynuna dayadığında...

tüm dünyam kırmızıya boyandı.

Kan kırmızısı. O andan itibaren Alexei ölü bir adamdı. "Hey, indir beni!" Kollarında debeleniyordu. "Çünkü bence cevapları hak ettiğimi düşünüyorum."

Çenesi, zaten sıkı olan halinden daha da sıkı bir şekilde kilitlendi. Çok yavaşça, onu indirdi. Tamamen yere kadar değil. Ayak parmakları yerden yaklaşık üç inç yukarıda asılı kaldı çünkü... "Ayakların çıplak." Camda kesilmesini istemiyordu.

"Şu anda çamurla kaplılar, sanki kendi sihirli, çamurlu ayakkabılarımı giyiyormuşum gibi. Bırak beni, olur mu?"

Onu *bırakmadı*. Ayaklarının yere nazikçe değmesini sağladı. Cam parçalarından uzakta. Ve elleri hâlâ belinde duruyordu. "İyi misin?"

Simone'nin yüzündeki ifade, bu soruyu sorduğu için adamın akıl sağlığından şüphe duyduğunu gösteriyordu. "Hayır." Başını sertçe, olumsuz bir şekilde salladı; bu hareket, ağır, koyu renkli buklelerini omuzlarının üzerine savurdu. "İyiyimden çok uzağım. Kaçırıldım. İşkenceyle tehdit edildim. Fiziksel saldırıya uğradım. *İyi değilim.*" Bir adım geri attı ve elbisesinin ağır kırmızı kıvrımları kulübenin kirli zemini üzerinde kayd. "Dinlenmem lazım. Güvende olmam lazım."

Ona güvenliği sağlayabilirdi.

"Bir erkeğe ihtiyacım var..." Gözleri mavi öfkeyle kısıldı. "Az önce yaşadığım korkunç çileden sonra beni tutuklamakla tehdit *etmeyen* bir erkeğe ihtiyacım var."

Evet, o konuda... "Üzgünüm, ama benden kaçamazsın." "Neden beni tutuklamak istiyorsun ki?"

Ben mi? Ben mi?" Simone göğsüne dokundu. Gerçekten muhteşem göğüslerinin tam ortasına.

Adam yutkundu. İşe koyulma ve onun gerçekten muhteşem göğüslerine odaklanmama zamanıydı. "Neden kaçırıldın?"

Eli yanına düşerken iki adım daha geri attı. "Şu anda kurbanı mı suçluyorsun?"

"Simone..." Durakladı. "Bir adım daha geri gitme. Arkanda cam var." Arkasına baktı, sonra sağa kayd.

Adam başını salladı. "Güzel." Omuzlarını geriye doğru çekti. "Şimdi soruma cevap ver."

"Hangi soru?"

Oh, hangi soru olduğunu biliyordu, ama o yine de soruyu tekrarladı. "Neden kaçırıldın?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir delinin yaptıklarını nasıl açıklayabilirim? Kim açıklayabilir ki?"

Alexei şüphesiz delinin tekiydi. Ve acı çektirmek konusunda fazlasıyla heyecanlıydı. *Simone'a asla zarar vermeye çalışmamalıydın.* Ryan, ellerinin yumruk haline geldiğini fark etti. Normalde, davalarında kontrolü elinde tutmakta hiçbir sorunu yoktu. Karşılaştığı durum ne kadar cehennem gibi olursa olsun, meseleyi hallederdi. Tehditleri ortadan kaldırırdı. Hepsini alt ederdi. Hayatına devam ederdi.

O...

Simone'e yaklaştı. Endişe dolu bir sesle ona sordu: "Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var mı?" Onu o ahırlardan uzaklaştırması gerektiği için, yaralarını kontrol edip değerlendiremedi.

Dolgun dudakları aralandı. Artık parlak kırmızı değil, yumuşak pembeydi. Güzel. Dolgun.

Makyajı tamamen silinmişti. Saçları yüzünün etrafında karışık ve karanlık bir yığın oluşturuyordu. Gözleri parıltıyordu. Yanakları çok solgundu.

Yine de ona, partide özenle hazırlanmış halinden bile daha güzel görünüyordu.

Bazı sorunları olabilir.

"Evet, evet, tıbbi tedaviye ihtiyacım var!" Simone, tutkulu bir sesle ilan etti. "Bana ilaç vermişler! O kokuşmuş bezin içinde ne vardı kim bilir?" Eli havaya uçu. Hafifçe döndü. Sonra tekrar yanına düştü.

Beze verdiği tepkiye bakılırsa, kloroformla bayıltıldığını kuvvetle şüphe ediyordu ve Ryan, bu gerçeği ona daha önce söylediğinden emindi. "Başka yaraların var mı? Sen, ah, minibüste Alexei ile oldukça sert bir şekilde kavga ettin."

Şimdi elleri beline gitti ve küçük yumruklar haline geldi. "Tabii ki, onunla sertçe dövüştüm. Ne yapmam gerekiyordu? Kendi kaçırılmamla

kaçırılmamı kabullenmek mi?" Arkasını ona dönerek, terk edilmiş kulübenin içinde bir o yana bir bu yana yürümeye başladı.

Ryan onun peşinden gitti. "*Bana* kaçmamı söyledin."

Kafasını çevirdi. Omzunun üzerinden ona baktı. "Öyle mi dedim?"

"Evet, söyledin. Seni ilk gördüğümde, Alexei seni minibüse bindirdiğinde, bana kaçmamı söyledin." Onu derinden kızdıran bir şeyden bahsediyordu. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Uh, hayatını kurtarmak için mi?" Ona gözlerini kısarak baktı. "Seni beladan uzak tutmak için mi? İyi bir insan olmak için mi?"

Ona dokunmak istiyordu. Ona dokunması *gerekliyordu*.

Ryan aralarındaki son mesafeyi kapattı ve elini uzattı. Dikkatlice, neredeyse tereddütle, parmaklarını onun omzuna doladı. Çıplak, narin omzuna.

Vücudunu bir titreme sardı.

"Ne yapıyorsun?" Simone tamamen ona dönerek baktı. "Bir tür tıbbi sorun mu yaşıyorsun? Belki de tıbbi tedaviye ihtiyacı olan sensin?"

Hayır, lanet olsun, değildi. Sadece *ona dokunması gerekliyordu*.

Çünkü Alexei'nin onu, tam da gözünün önünde öldüreceğinden çok korkmuştu. Bu şiddetli korku Ryan için yeni bir şeydi. Görevlerde asla korkmazdı. Adrenalin patlamaları yaşırdı. Herkesi alt ederdi. O... lanet olsun, birinin Simone'a zarar vereceği düşüncesiyle kasları hâlâ gerginlikten bükülüyordu.

"Ben bayginken sana ne oldu, hiç bilmiyorum." Şimdi ona biraz daha yaklaştı ve sol elini kaldırıp yanağına dokundu. Güzel yüzünde endişe belirdi. "Gözün epey morarmış."

"Sen minibüste bayıldığında oldu. Sana ulaşmam gerekliyordu." Ve ulaşmıştı. "Seni kucağıma aldım. Yol boyunca seni tuttum. Sana dokunmalarına *izin vermedim*."

Kirpikleri — eskisi gibi uzun, kalın, sahte kirpikler değil, normal kirpikleri — titredi. Normal kirpiklerini seviyordu. Gözlerini daha büyük, daha yumuşak, daha masum gösteriyordu. "Beni tuttun mu?" Simone şaşırmış görünüyordu.

"Evet, tuttum." Alexei tüm bu süre boyunca Ryan'ın kafasına silah dayamıştı, ama o

“Ahırlara varana kadar, evet. Seni kollarımda tuttum.” O lanet minibüsün arkasında onu kucaklarken, onun düzenli nefes alışı onu rahatlatmıştı. “Sonra seni benden uzaklaştırdılar.” Bu işi yapmak için beş kişi gerekmişti. “Beni bir sandalyeye bağladılar. Seni diğerine koydular. Sonra bizi bıraktılar.” Karanlıkta görmeye çalışırken onu izlemişti. Koli bandının arkasından konuşmaya zorlanıyordu. Uyandığında çok korkacağından emindi. Ama bunun yerine, güneş nihayet ahırın ahşap çıtaları arasından ışık huzmeleri göndermeye başladığında, Simone gözlerini açmış ve hiç korku göstermemişti.

“Bana yardım etmeye çalışırken yaralandığın için üzgünüm.” Parmak uçlarına yükseldi ve dudakları, sol gözünün etrafındaki cilde hafifçe değdi. “Gerçekten kaçmalıydın.”

"Boş ver." Elleri beline dolandı. Onu kaldırdı, az önce yanında gördüğü cam parçalarından uzak durmasını sağlamak istedi. Üç adım attı ve onu kendi vücudu ile duvar arasına sıkıştırdı. "Şu anda benim hakkımda anlayan gereken bir şey var." Belini bıraktı, ama parmakları hemen bileklerini kavramak için hareket etti. Onu sıkıca tutarak ellerini kaldırdı ve duvara dayadı.

"Senin büyük, kötü ve süper tehlikeli bir casus olduğun mu?
Çünkü bunu bana çoktan şok edici bir şekilde açıkladın."

Kız ona *muhteşem* geliyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme. Gözlerinde hiç korku yoktu. Titremesi gerekirken onunla esprili konuşmaya çalışıyordu. *Ayakkabı giymiyordu.* "Seni terk etmeyeceğim," diye homurdandı.

Ve...

Korku.

Hızla geldi. Gözlerini kırpmadan hemen önce gözlerinde parladı. "Evet, terk edeceksin." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanırım uydurma bir suçtan beni tutuklayıp, sen keyifli hayatına devam ederken beni bir yerlere tıkmayı planlıyorsun." Dudaklarını yaladı. Başını yana eğdi. "Söylesene, bir Amerikan casusunun burada, Birleşik Krallık'ta birini tutuklama yetkisi nasıl olabilir ki? Yani, yetkin var mı, yoksa sadece eğlenmek için mi tehdit ediyorsun?"

“MI6 ile çalışıyorum.”

Kadın hafifçe başını sallayarak bu bilgiyi sindirdi. “Gizli İstihbarat Servisi. Tabii, neden onlarla çalışmayasın ki? Sanki günüm ve gecem daha önce yeterince kötü geçmemiş gibi.” Kadının elinden kurtulmaya çalışmadı. Adamın bakışları ise kadının ağzına indi.

Adam kadının ağzını seviyordu. Şeklini. Dudaklarının altında hissettiği dokunuşu. Dudaklarının aralanışını ve onu öptüğünde çok yumuşak bir şekilde inlemesini.

Ryan yutkundu. “Bu senin güvenliğin için,” diye mırıldandı.

“Ne?”

Ağzını istiyordu. *Onu* istiyordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Biraz ısırıldı. Sonra bıraktı. “Hoşuna giden bir şey mi gördün, Bay Casus?”

Bakışları yukarı kayd ve onun bakışlarıyla buluştu. “Benimle oyun oynama.” “Üzgünüm. Öyle mi yapıyorum?”

Bunun böyle olduğundan oldukça emindi.

“Bunu adrenalin yüzüne yazalım, olur mu? Duygularım kontrolden çıktı. *Kendimi* pek kontrol edemiyorum.” Simone kasıtlı bir duraklama yaptı. “Ya sen?”

"Neye?" Vücudu Simone'un vücuduna bastırdı ve Simone, o kabarık eteğinin altından bile olsa, muhtemelen Simone'un penisinin kendisine sürtündüğünü hissetti. Biraz geri çekildi ama Simone'u bırakmadı.

“Kontrol sende mi?” Simone sordu. “*Kontrol her zaman bende.*”

Kaşları kalktı. “Öyle gelmiyor. Sanki adrenalin seni de uçuruma itiyormuş gibi geliyor.”

Adrenalin. Öfke. Arzu. Asla hissetmemesi gereken korkunun kalıntıları.

"Yap şunu," diye cesaretlendirdi.

Adam derin bir nefes aldı. "Neyi yapayım?"

"Öp beni. Bunu yapmak istediğini biliyorsun. Senin yapmanı istiyorum. Küçük bir öpücüğün ne zararı olabilir ki?"

Öpüşmelerinde *küçük* bir şey olmayacaktı, lanet olsun. Bu aşağılayıcıydı.

Kız omzunu silkti. "Öpüşüp sonra da birbirimizin kıyafetlerini çılgınca yırtıp atmayacağız, değil mi?"

Onu bu şekilde kışkırtmamalıydı. Kızın kıyafetlerini yırtıp atmak ona harika bir fikir gibi geldi.

“Ben pisim.” Burnunu buruşturması, ona çok sevimli geldi. “Senin o havalı kurtarma ekibin her an gelebilir ve dün gece cesurca kurtarmaya geldiğinde, prezervatif almayı unutmuşsundur herhalde, o yüzden...” Derin bir nefes. “Elimizdeki tek şey bir öpücük. Gerçek bir öpücük. Bu sefer numara yok. Sadece sen ve ben. Sadece ikimiz, gerçekten öpüşüyoruz. Kendimizi bırakıp, aramızdaki arzunun gerçekte nasıl bir şey olduğunu görüyoruz, tabii, ortakların beni hatırlamadığım bir suçtan tutuklamaya *çalışmadan önce.*”

Onu büyülemekten vazgeçmesi gerekiyordu. “Senin bir hırsız olduğundan oldukça eminim.”

Dudakları aralandı. “Bu çok aşağılayıcı.” Yine de, nedense, sözleri şehvetli bir baştan çıkarma gibi çıktı.

“Sen kesinlikle bir yalancısın.” Kendini tutması imkânsız olduğu için başını ona doğru eğdi. Simone’u öpecekti.

“Ben mi? Bence yalancı *sensin*. Bence yalan söylemek bir casusun yaşam tarzıdır.”

Ağızına bir nefes uzaklıktaydı.

“Ayrıca, CIA ajanı olduğunu itiraf etmen gerekmez mi?” Dilini şaklatarak hafifçe tısladı. “Casus olduğun gerçeği, dünyaya duyurman gereken bir şey gibi gelmiyor.”

“Sen tüm dünya değilsin.”

“Hayır.”

“Sen benimsin.”

“Ne?”

Adam kadının dudaklarını öptü.

Sekizinci Bölüm

ÖPÜŞMÜYORDU. Nazikçe. Baştan çıkarma ve özenli bir beceriyle öpüşmüyordu. Ryan tüm bunları çoktan geride bırakmıştı. Bunun yerine, Simone'u neredeyse çaresizlikle öpüyordu. Tüm vücudunu ağrıtan bir arzu ve karanlık bir şehvetle. Tamamen kararlı ve tüm dikkatini vererek.

Sahiplenmeyle.

Sen benimsin.

Rasyonel olmasa da, ona karşı böyle hissediyordu. Belki de bunun nedeni adrenalin ya da onu korumak için bir adamı öldürmüş olmasıydı. Bu, onun ilk cinayeti değildi. Yaptığı işin doğası gereği, daha önce pek çok kez kötülükle yüzleşmek ve hayatta kalmak için savaşmak zorunda kalmıştı.

Ama bu sefer farklıydı.

Bu sefer, onun için savaşmıştı. Çünkü Alexei'yi durdurmasaydı, Ryan o pişin Simone'a ne yapacağını biliyordu.

Onun parmaklarını koparacaktı. Onu yalvartacak ve yakartacaktı. Boğazını kesecek ve kan boynundan akıp elbisesinin kırmızısıyla karışacaktı.

Onun Simone'u. Ölü mü? Asla olmaz.

Elleri, Simone'un bileklerini daha sıkı kavradı. Simone, ağzını onun için daha da açtı ve onu hevesle karşıladı. Simone'un öpücüğü, Ryan'inki kadar çılgın ve vahşiydi. O kadar açtı. Reddedilemeyecek bir şehvet ve arzu ile doluydu.

Boğazında bir inilti yükseldi. O küçük iniltiyi *seviyordu*.

Ağzından bir hırıltı çıktı.

Onun tadı onu ateşledi. Ona daha fazla, daha fazla, daha fazla istemeyi sağladı.

Onu kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Bir gecede, kız ondan çalınabilirdi. O kır evinde merdivenlerden aşağı inmeseydi, fırtınanın ortasına çıkmaya zorlanmasaydı, kız ortadan kaybolabilirdi.

Onun elinden bir daha kaçmasına izin vermezdi.

Yaklaşan bir motorun gürültüsü vücudunu kaskatı yaptı.

Sonra başını kaldırdı. İsteksizce.

Dudakları, onun dudaklarından dolayı kırmızıydı. Çok baştan çıkarıcıydı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra Simone, "Beni içtenlikle öptün," dedi.

"Ciddiydim."

"Yani daha önce sadece numara mıydı? Bana başından beri mi kullanıyordun? Ben sadece gizli casusluk işinin paravanıyım, böylece hedefine yaklaşabilecektin?"

Yaklaşan motorun gürültüsü giderek artıyordu. "Her şey seni kullanmamla başladı." Acı verici bir gerçek.

"Adi herif."

"Evet, öyleyim." Başını salladı. "Ben acımasız ve kontrolcü bir piçim. Muhtemelen benim hakkımda bilmen gereken önemli bir şey."

"Bilmem gereken başka ne gibi önemli şeyler var?"

"Bir keresinde seni korumak için öldürdüm ve tereddüt etmeden yine yaparım."

Simone keskin bir nefes aldı.

"Ayrıca bence sen de beni kullanıyordun, değil mi tatlım?" Cevap vermedi.

Motorun gürültüsü neredeyse üzerlerine çöküyordu. Harekete geçme zamanı. "Ben yaklaşanların kim olduğunu kontrol ederken sen saklan." Bileklerini bıraktı.

Simone'nin bakışları çok dikkatliydi. Ve temkinliydi. "Frederick'in hayatına sınırsız erişim hakkı elde etmek için beni kullanıyordun."

"Ve sen ondan çalabilmek için beni kullanıyordun." "Lütfen ama. Bunu kendi başıma da yapabilirdim."

"O zaman neden benimle üç kez çıktın?" Neden soruyordu? Neden bu kadar çok bilmek istiyordu? "Beni kullanmıyorsan neden benimle çıktın?"

"Senden hoşlanmış olabileceğimi düşünmek o kadar da çılgınca mı?"

Sahte milyarderden hoşlandığını kabul edelim. Gerçek kişiliğini hiç tanıımıyordu. Hem de hiç. Ryan aralarındaki mesafeyi daha da artırdı. "Gözden uzak durmanı istiyorum."

"Eminim bunu bir şekilde başarabilirim." Elbisesinin uzun, gevşek ve çamurlu kıvrımlarını düzeltir gibi yaptı. "Kimse fark etmeden bunu geri getirmek de buraya kadarmış."

Bir dakika... Elbiseyi de mi *çalmıştı*? "Bu bana bir servete mal olacak."

Yani şimdi çaldığı elbisenin parasını mı ödeyecekti? "Beni karıştırıyorsun ."

"Bunu sık sık duyarım." Elbisesini çekiştirdi. "O kadar güzel bir . Üstelik cepleri de vardı. Böyle bir elbisenin cepleri olması ne kadar harika bir şey, biliyor musun?" Omuzları çöktü. "Ceplere bayılıyorum."

"Bunu aklımda tutacağım." Sonra sert bir sesle, "O lanet elbiseyi senin için profesyonelce temizleteceğim. Her şey yoluna girecek." Zaman dolmuştu. Sağda bir kapı görmüştü. Kapıyı sertçe açtı ve örümcek ağlarıyla dolu bir dolap alanı buldu. "Buraya gir."

Kız sessizce yaklaştı ve başını karanlık odaya uzattı. Sonra başını ona doğru çevirdi. "Ciddi olamazsın."

Ne yazık ki ciddiydi. Elleri kadının belini sardı. Onu kaldırıp içeri soktu.

Ama kızın elleri kapı çerçevesine dolanmak için dışarı fırladı. "Hayır! Lanet olsun, içerisi *karanlık*!"

"Işık kapının altından içeri sızacaktır." Belki. Kulübede tek ışık, tahtalarla kapatılmış pencerelerden sızan güneş ışığıydı. Dolabın içinde tam bir karanlıkta kalma ihtimali çok yüksekti. "Sadece birkaç dakika sürecektir."

"Orada örümcekler, sürüngenler ve kim bilir başka neler var!" Kız kapı çerçevesine tutunmaya devam etti.

Sürüngen de neymiş ki? Boş ver. Soruyu kafasından silkeledi. "Parmaklarını kesmek isteyen bir Rus paralı askerinden korkmadın, ama örümceklerden korkuyorsun?"

Çenesini kaldırdı. "Alexei'den çok korkmuştum. Sadece genellikle korkumu insanlara göstermeyi sevmem."

“Görünüşe göre şu anda görüyorum.”

Anında kapı çerçevesinden elini çekti. Çenesini kaldırırken burnunu çekti. Simone sert bir bakışla, “Peki. Beni karanlık dolaba kilitle,” diye bağırdı.

Şimdi kendini tam bir piç gibi hissediyordu, ama o gürleyen motor kulübenin hemen dışındaydı. “Seni kilitlemiyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Seni koruyorum.”

“Beni öpüyorsun, sonra da örümceklerle dolu bir dolaba tikiyorsun. Bu beni korumak gibi gelmiyor.” Biraz geri çekildi. “Kapıyı kapat. Yap şunu. Hadi.”

Siktir, siktir, siktir. Suçluluk duygusu onu kemiriyordu. “Ben burada olacağım. Seni koruyacağım.”

"Neyle?"

Gözlerini

kırptı.

"Üzerinde sakladığın bir silah var mı? Çünkü bıçağı Alexei'nin *içinde* bıraktığından eminim."

Bırakmıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben dolapta saklanırken ölmemeye çalış, olur mu? Çünkü burada sıkışırsam çok sinirleneceğim.”

"Ölmeyeceğim." Hoşnutsuz bir mırıldanma. "Ve sen de burada sıkışıp kalmayacaksın." Kapıyı kapattı. Yavaşça.

Kapı klik sesi çıkardı.

Ölmeyecekti. Silahsız olsa bile düşmanla başa çıkabilirdi. Onu aşağılamak mı istemişti? Az önce öpüştükten hemen sonra onu örümcek ağlarıyla dolu bir dolaba itmişti. Ve evet, muhtemelen onu öpmemeliydi. O anda değil. Ama öpmüştü. O seçimden geri dönüş yoktu.

Kulübenin ön tarafındaki tahtayla kapatılmış pencerelerden birine doğru kaydı. Tahtaların arasından göz attı ve siyah Range Rover'ın hızla durduğunu gördü. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve Ryan, MI6'daki meslektaş Harry Wilson'ın sarı saçlarını görünce rahatladı. Harry, bakışlarını gizlemek için bir çift güneş gözlüğü takmıştı ve MI6 ajanı ileri atılırken koyu renkli paltosu biraz açıldı. Üzerinde göze çarpan bir silah yoktu.

Ryan, Harry kapıya ulaşmadan ön kapıyı açtı.

"Onlardan beş dakika öndeyiz," dedi Harry sert bir sesle. Ryan, Harry'nin bunu nasıl bildiğini sorgulamadı.

"Gidelim," diye ısrar etti Harry.

Doğru, yani... Ryan mesajında yanında birinin olduğunu açıklamaya pek vakit bulamamıştı. Arkadaş, tanık, suçlu... hepsi tek bir çekici pakette. "Yalnız değilim."

"Ne?" Harry'nin kaşları güneş gözlüğünün üstünden yukarı fırladı.

"O da geliyor. Bekle." Ryan döndü ve dolaba doğru koştu.

"Dostum, *gitmemiz* lazım!"

"Anladım." Dolabın kapısını sertçe açtı. Harry'nin ayak sesleri arkasından hızla yaklaşıyordu.

Ancak dolap boştu. İçeride ıslak ve yırtık kırmızı bir elbise giymiş güzel bir kadın beklemiyordu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Harry. "Sen, şey, bir tür kriz mi geçiriyorsun?"

Ryan ona doğru döndü. "Onu bir dakikaya bile bırakmadım!"

"*Kimi* bıraktın?" Harry gözlüklerini çıkardı. Altın rengi bakışları Ryan'ı delip geçti. "Kafanı mı vurdun? Bu arada, gözün berbat görünüyor. Ciddi bir morluk var."

Ryan, Harry'yi kenara itti. Ryan, zemindeki küçük, çamurlu ayak izlerini fark etmişti. İzler, şöminenin yarısı hâlâ üzerinde duran, yıkık bir duvarın etrafından sola doğru kıvrılıyordu. "Gitme zamanı! Gitmeliyiz!" Harry'nin sesi kenarlarda çatladı.

"O olmadan olmaz!" Ryan çamurlu ayak izlerini takip etmeye devam etti ve mutfağın kalıntıları içinde olduğunu fark etti. Hedefini bulduğunda başını hızla kaldırdı. Simone. Simone, kulübenin arka kapısı gibi görünen şeyi açmak için çılgınca mücadele ediyordu. "*Tatlım*."

Mücadelenin ortasında durdu. "Dışarıdakiler iyi adamlar mıydı?" Omzunun üzerinden bir göz attı. "Yoksa kötü adamlar mı?"

Ryan yaklaştı.

Simone kapı kolunu bıraktı ve ona dönerek baktı. "Dolabı sevmedim, o yüzden buraya saklanayım dedim."

Sevimli. "Benden kaçıyordun."

"Daha çok... MI6 ve CIA'den kaçıyordum."

Harry eski mutfağa koştı. “Kiminle konuşuyorsun—vay canına.
O kim?”

Simone ona parlak, güneş gibi bir gülümseme attı. “Merhaba.”

Olmaz. MI6 ajanını etkileyemezdi. Ryan iç çekerek öne eğildi ve Simone'u omzunun üzerinden attı. Hemen ardından, çamurlu eteğin fırırları yüzüne çarptı. Onları kenara itti, ama iterken Ryan belirgin bir... tıkırtı hissetti.

Simone kollarında debeleniyordu, ama o *tıkırtı* sesiyle — ikisinin de duymak zorunda olduğu bir ses — bir anlığına dondu. Anlık bir an. Ama hemen toparlanıp, daha da şiddetli bir şekilde debelenmeye devam etti.

Ryan onu daha sıkı kavradı. “Şu anda beni sınama.”

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi Simone neşeyle. “Seni daha sonra sınamak için daha iyi bir zaman mı olacak?”

Harry boğazını temizledi. Yüksek sesle. “Daha önce kaçırdıysan diye...”

Ryan, Simone'u sol omzunda taşıyarak ajana doğru yürüdü.

“Düşmanımıza karşı beş dakikalık bir avantajımız vardı. Bu avantaj şimdi üç dakikaya indi. Ya buradan hemen çıkarsak ya da muhtemelen hepimiz öleceğiz.”

“Ölecek gibi mi görünüyorum?” diye tersledi Ryan.

Harry dudaklarını büzdü. “O kadını kaçırıyor gibi görünüyorsun. Ben... bunun CIA’nın onayladığı bir davranış olduğunu sanmıyorum.”

Çenesi daha da sıkı kilitlendi. Ryan, “Şu lanet arabayı hareket ettir,” diye bağırdı.

Harry, lanet arabayı hareket ettirmek için dışarı koştı. Ryan avını elinde tuttu ve Harry'nin peşinden dışarı çıktı. Güneş üzerine vuruyordu, ışık çizgileri sürüklenen bulutların arasından süzülüyordu. Harry aracın önüne atladı ve Ryan, Simone ile birlikte arkaya atladı.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Simone hemen yanındaki kapıyı açıp araçtan atlamaya çalıştı. Ryan iç çekerek onu kendine doğru çekti. “Sana kelepçe takmak istemiyorum.” Ama Simone ona başka seçenek bırakmayacaktı.

“Oh, lütfen.” Saçlarını omzunun üzerinden attı. “Üzerinde kelepçe bile yok.”

Doğruydu, yoktu. "Harry!"

Harry gaza bastı. Araç ileri doğru sarsıldı, onları kulübeden uzaklaştırdı ve taşlarla kaplı bir yola doğru hızla ilerledi.

"Harry, üzerinde kelepçe var mı?" diye sordu Ryan.

Simone, Ryan'a öfkeyle baktı. "Araç şu anda hareket halinde. Bu kadar hızlı giderken kendimi yolun ortasına atmayacağım. Ölmek istediğimden değil tabii." Omuzlarını düzeltti. "Bilgin olsun, daha önce kaçmıyordum."

"Tabii ki kaçıyordun."

"Karanlık bir dolaba tıklılmaktan hoşlanmadım! Beni dava et, ama karanlıktan nefret ederim!"

Sözlerinde neredeyse bir parça gerçeklik vardı, ama Ryan onun inanılmaz derecede iyi yalan söyleyebildiğini fark etmişti. "Kimsin sen?" Cevaplara ihtiyacı vardı. Onları alacaktı.

"Simone Sailor."

Adam

homurdandı.

Kafasını aracın ön tarafına çevirdi. "Ben Simone." Boğazını temizledi ve sürücüye doğru eğildi. Elini uzatıp onun omzuna dokundu. "Adını duyamadım."

"Harry," diye cevapladı. Aksanı kalınlaşmıştı, H harfi düşerek ismi daha çok "Air-ree" gibi çıkıyordu.

"Sadece *sür* şunu," diye bağırdı Ryan. Simone'un elini yakaladı ve Harry'den çekti. MI6 ajanına dokunmasından hoşlanıyor muydu? Hayır, hoşlanmıyordu.

Benim derdim ne?

"Bu çok kaba," dedi Simone. Derin bir nefes aldı. "Ryan'ın ses tonu ve kullandığı dil için özür dilerim, Harry."

Kullanmış olduğu dil mi?

"Yardımaımıza geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diye devam etti bal gibi tatlı bir sesle. "Benim için çok zorlu bir yirmi dört saattir ve size minnettarım."

Ciddi misin? Ciddi misin?

Ryan, Harry'nin omuzlarını dikleştirdiğini fark etti. Adamın Simone'u daha iyi görebilmek için dikiz aynasını ayarladığını gördü. "Simone, seni koruyacağım," diye söz verdi Harry.

Tabii ki koruyacak. "Ben hallederim," diye homurdandı Ryan. Sonra kızın eteğinin kabarık kırmızı kumaşını yakaladı ve yukarı sıyırdı.

Simone hemen eteği geri indirdi, ama Ryan onun bacaklarının muhteşem manzarasını görmeden önce. *Mükemmel* bacaklar. İnanılmaz derecede çekici. Ryan, bu bacakların kendisini sarıp sıkıca tuttuğunu çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Simone. Harry neredeyse arabayı yoldan çıkaracaktı.

"Dikkatini ver, Harry!" diye bağırdı

Ryan. "Veriyordum," diye mırıldandı Harry.

Umarım o pislik Simone'un bacaklarına odaklanmıyordur. Ryan vücudunu kaydırıp ve yine Simone'un eteğinin kabarık kumaşını yakaladı.

Simone, Ryan'ın ellerini itti. "Bu, senden çok, şey, dostça bir davranış. Kes şunu. Dur!"

Elini kaldırdı, ganimetini tutuyordu. Parlak yumurta. Birkaç saniye önce duyduğu o belirgin *tıkırtı* sesini duyar duymaz Simone'da olduğunu anlamıştı. "Sadece malımı geri alıyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da nereden çıktı?"

Arka dişlerini sıktı. "Elbisende gizli ceplerden birindeydi." O lanet cepleri bu kadar çok sevmesine şaşmamalıydı.

"Bu delilik. Beni omzuna kaldırırken cebime düşmüş olmalı."

Neden onun sözlerine gülümsememek için kendini zor tuttu? Yavaşça, kasıtlı olarak, Ryan başını salladı. "Hayır. Cebine *düşmedi*. Sen benden aldın." Ne zaman aldığını tam olarak bilmiyordu. Belki öpüşürken? At sürerken? Ya da, kahretsin, belki de ahırdarken. Aygırla yola çıkmadan önce ellerinin üzerinde kayışını hatırladı. "Çok iyisin."

"Ah, anladım. Atın üzerindeyken yumurta elbisemin içine düşmüş olmalı. Sallanıp dururken falan." Gözleri kocaman açılmıştı. "İnanılmaz."

Oh, gerçekten de inanılmaz bir şeydi. *Ve o şeydi*.

"Arkada ne oluyor?" diye sordu Harry.

“Gözünü yoldan ayırma ve bizi güvenli bir yere götür.” Ryan nefes aldı. O da işine odaklanmaya çalıştı. “Seni aramak zorunda kalacak mıyım?”

Kafasını eğdi. “Beni aramak... neyi aramak için?” “Sakladığın başka ne varsa onu?”

“Korkarım ki bu eğlenceli arama davetini reddetmek zorundayım.” Biraz daha soğuk. Daha sert. Daha önce olduğu kadar yarı eğlenceli değildi. “Benim de haklarım var, anlarsınız ya. Ayrıca, Bay CIA Ajanı, biz ABD’de değiliz. Beni tutuklamakla tehdit ettiniz, ama ben hayatınızı defalarca kurtarmaktan başka bir şey yaptığımı hatırlamıyorum.”

"Beni kurtarmak mı?"

“Hmm.” Eteği muhteşem bacaklarının üzerine tamamen indirdi. “Ve görünüşe göre az önce senin için çok önemli bir şeyi geri aldığım için, biraz minnettarlık gösterirsen sevinirim.”

"Şimdi de bu hikâyeyi mi uyduruyorsun? Onu *geri aldığını* mı?" Simone'un yumurtayı ondan çalmak niyetinde olduğuna bir milyon dolar bahse girerdi.

"Bu benim işim sayılır." Gözünü bile kırpmadı. Tereddüt etmedi. "Ben bir geri alma uzmanıyım, hizmetinizdeyim."

"Saçmalık," diye bağırdı. "Sen bir hırsızısın." Bir nefes kesilme. "Bu çok incitici."

Kahretsin, gözlerinde yaşlar mı birikiyordu? "Sakin ağlama." Çünkü gözyaşlarının içindeki bir şeyi kırıp parçalayabileceğini hissediyordu.

Başım belada.

Alt dudağı titriyordu. "Bir kadını öptükten sonra ona hakaret etmemelisin, bunu bilmiyor musun? Bu çok kötü bir davranış."

"*Kahretsin. Birileri geliyor. Eğil, eğil!*" diye bağırdı Harry.

Aracın onun tarafında yer kalmamıştı, bu yüzden Ryan hemen Simone’u üzerine çekti, koltuğa yapışırken onu vücuduna tamamen yapıştırdı. Onun her bir santimi... ona değiyordu.

"Camlar koyu renkli," diye fısıldadı. Evet, öyleydi.

"Eğer bu bir M16 aracıysa, en azından kurşun geçirmez de olur diye düşünürdüm," diye ekledi. Nefesi hafifçe boynuna üflendi.

Kafası, Ryan'ın omuzu ile çenesi arasına gömülmüştü.

Penisi daha fazla şişemezdi.

"Kurşun geçirmez," dedi Harry önden ona güvence vererek. "Ama riske girmenin bir anlamı yoktu. İki arabada dört adam var, küçük kulübeye doğru hızla ilerliyorlar."

"Sakin ol, Harry," diye emretti Ryan. "Hız yapma. Yavaş ve sakın sür."

"Bize dikkatle bakıyorlar. Oh, lanet olsun. Sanırım bir silah görüyorum."

Ryan, Simone'un kendisine karşı kaskatı kesildiğini hissetti. "Yavaş ve sakın," diye tekrarladı Ryan. Simone'un üzerine çıkacak şekilde dikkatlice yerlerini değiştirmeye başladı, vücudunu onu koruyacak şekilde ona doğru kıvrıldı. "Sadece sürmeye devam et. Hatta istersen onlara dostça el sallla. Onları iyice sinirlendir."

"Ne?" Harry boğulmuş gibiydi.

Tanrı aşkına. Bu neydi? Harry'nin ilk görevi mi? "El sallla. Ve sür. Yavaşça. Normalce."

Harry'nin el sallayıp sallamadığını bilmiyordu, ama adam sürmeye devam ediyordu. Yavaşça.

İyi. Hızlanıp şüphe çekmenin bir anlamı yoktu.

Dakikalar geçiyordu. Saniye saniye.

Simone ona hafifçe dokundu. "Artık kalkabilirsin bence."

Başını kaldırdı, ama vücudunu onunkinden çekmedi. "Tedbirli olmakta fayda var."

"Beni eziyorsun."

Ağırlığını kaydırdı ve biraz kalktı. "Üzgünüm."

"Hayır, üzgün olduğunu sanmıyorum. Birazcık bile değil." Kızgın bir cevap. "Ama üzüleceksin. Benim bir tür hırsız olduğum ve beni tutuklayacağın gibi saçmalıkları bırakmazsan çok, çok üzüleceksin. Güvenli bir yere varır varmaz beni bırakman gerek."

Ağzını kulağına yaklaştırdı. "Bu kesinlikle olmayacak."

Kadın onun altında titredi. "O zaman bu senin sonun olur." Oh, bundan hiç şüphe duymuyordu. "Az önce beni tehdit mi ettin?"

"Hayır. Seni *uyarıyorum*." Simone hızla nefes aldı. "Ben güvenli bir kadın değilim."

Ryan kendini tutamadı. Güldü çünkü... üzerinde hâlâ kan vardı. Kaçırılmışlardı. Onun için öldürmek zorunda kalmıştı. "Tatlım,

bana zaten bilmediğim bir şey söyle.”

Dokuzuncu Bölüm

Yani Ryan, henüz bilmediği bir şeyi mi öğrenmek istiyordu? Peki. O, suçlularla arkadaşlık ediyordu. Hem de çok sayıda suçluyla. Katiller tanıyordu. Dolandırıcılar tanıyordu. En kötülerinin en kötülerıyla tanışıyordu. Tabii ki, *en kötülerinin en kötülerıyla* yakın arkadaşlık kurmuş sayılmazdı...

Ama tanıdıklarının listesi inanılmaz derecede suçlayıcıydı. Özellikle de CIA'nın gözünden bakıldığında.

Onları Londra'ya geri getirmişti. Hyde Park'ın hemen kenarında, son derece lüks bir otele götürmüştü. Burası, olabildiğince yüksek sesle parayı haykırıyordu, ama bunun gibi oteller — eğer parayı haykırıyorlarsa, aynı zamanda güvenliği de haykırıyorlardı. Zarif bina, gerçekten de Fort Knox gibiydi. Tüm dış kapılarda güvenlik görevlileri konuşlanmıştı. Her yerde kameralar vardı. Ve şu anda kaldığı özel kata çıkmak için, özel asansöre erişim sağlayan çok özel bir anahtar kartına sahip olmak gerekiyordu. Elbette, bu asansör de korunuyordu.

Köşe süitinde kalıyorlardı. Dekoratörün koyu mavi rengi ve bolca ışıltılı avizeyi tercih ettiği bir süit. Şahsen Simone dekoru pek sevmiyordu, ama güvenliğe takıntılı olduğu için... *sorun yoktu. Her şey yolundaydı.*

Banyo kapısı çalındı. Çünkü, şey, en azından son yarım saattir süitin banyosundaki devasa pençeli ayaklı küvette suda yatıyordu. Suda yatıyor. Saklanıyor. Plan yapıyor. Her zamanki gibi.

"Simone?" Kapı kolu sallandı.

Sallamaya devam et. Kapıyı kilitlemişti. "Simone, hayatta mısın?"

Gözlerini kapıya dikti. "Evet." Küvette daha rahat bir pozisyona geçti. Köpükleri dağılmaya başlamıştı. Muhtemelen çıkması gerektiğinin bir işaretiydi.

"Harika. Hâlâ hayatta olduğuna çok sevindim." Ve kapı birden açıldı.

Nefesini tuttu ve kalan köpüklerin içine daha da daldı. Elleriyle göğüslerini kapattı, sonra kendisinin çok önemli bir kısmını savunmasız bıraktığını fark edince, hemen bir elini alt tarafına, ah, mahrem yerine koydu ve sol kolunu göğüslerinin üzerinde tuttu. *"Ne yapıyorsun?"*

Bir eliyle kapıyı tutmaya devam ederken, sesinin geldiği yöne döndü. "Kapıyı kilitlemiştin." Bakışları yüzünde kaldı. Sadece yüzünde.

"Evet. *Çünkü burada çıplakım.*"

Gözleri kadının yüzünden ayrılmadı. Çenesindeki bir kas gerildi.

"Ne yaptığımı sanıyordun?" diye tersledi Simone.

"Saklanıyordun. Komplo kuruyordun. Benden nasıl kaçacağını planlıyordun."

Tamam, Ryan'ın tüm faaliyetlerini sıralaması hem ürkütücü hem de biraz etkileyiciydi. Kendini toparlayıp onun dikkatini başka yöne çekmenin zamanı gelmişti. "Kilidi açtın. Bu çok yaramazca."

Çenesindeki kas yine gerildi. Ve o bakışları yüzünden ayrılmadı.

"Aşağıya bakmamış olman da etkileyici," dedi Simone.

"Ne kadar etkileyici olduğunu bilemezsin." Bir homurtu. Sonra, "Benim de temizlenmem lazım, Simone."

"Şey, duş tam orada." Yan tarafa işaret etmek isterdi, ama elleri meşguldü.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sen burada dururken duş almamı mı istiyorsun?"

Sorun neydi ki? Banyoda küvet ve ayrı bir duş vardı. "Beni çıplak göreceksin."

"Gözlerimi yüzünden ayırmayacağım."

"Evet, öyle, ve bu harika, ama centilmenlik yapıp en başından beri banyoya hiç girmemeliydin. Ya da, bir kez girdikten sonra... ve benim kötü bir şey yapmadığımı gördükten sonra, çıkabilirdin."

Dudakları inceldi. "Lanet olasıca kötü hissettiriyor." Bir mırıldanma.

"Şey. Ayrıca, yüksek bir katta bulunuyoruz. Sanki banyo penceresini açıp binadan aşağı tırmanacaktım gibi." Bunu düşünmüştü ama dışarıya baktıktan sonra bu fikri bir kenara attı. Gerçekten mümkün değildi. Kemik kırma ihtimali çok yüksekti. "Ama senin gitmene geri dönelim."

Yutkundu.

"Henüz banyodan çıkmadın." "Hayır."

"Eğer gitmeyeceksen, neden duşa girmiyorsun?"

Adil olan budur."

"Anlamadım?" Elleri yanlarında yumruk haline geldi.

Belki de Simone'un hayal gücüydü, ama nefes alışları belirgin bir şekilde daha düzensiz hale gelmiş gibiydi. "Adil olan adildir," diye tekrarladı Simone, çünkü bu, onun kaçırdığı kısım gibi görünüyordu. "Çıplağım. Gösterinin tamamını izliyorsun."

"Tam gösteriyi izlemiyorum."

Yine, sadece o yoğun göz teması kurduğu için. "Ben de aynı muameleyi görmeliyim. Aynı gösteriyi. Soyun. Duş al." Kısa bir duraklama. "Bakmayacağıma söz bile verebilirim." Söz *verebilirdi*. Ama vermeyecekti.

"Adil olan adildir." Dişlerini sıkarak.

Ah, işte bu ruhu vardı. Simone başını salladı.

Adam ondan uzaklaştı.

Nefesi hızla kesildi. Normalde küvette çıplakken erkeklerle tam bir sohbet yapmazdı. Aslında, bu onun için sarsıcı bir ilk deneyimdi. Yakındaki bir havluya uzanmaya başladı.

Ama...

Adam soyunmaya başladı.

Beyaz gömleğini üzerinden çekip yere attı. Papyonunu çoktan bir yerlere kaybetmişti ve kadın onun bunu ne zaman, nerede attığını hatırlayamıyordu. Ama gömlek yere düştüğünde, kadının bakışları adamın geniş, güçlü sırtına kilitlendi.

Cam duş kapısını açtı. Musluğu açtı.

Geri adım atarak ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, sonra elleri pantolonunun beline gitti.

Şimdi durma.

Vücudu küvetin sağ duvarına doğru yavaşça kaymıştı. Kendini saklamak için daha uygun bir pozisyon almak üzere yan döndü ve onu gizlice izlerken elini küvetin kenarına doladı.

Oh, nefis.

Adamın dövmeleleri vardı. Dövmeleri olmamalıydı. Olmamalıydı. Ryan düğmeli ve sıkıcı biri olmalıydı, ama...

Casusu sıkıcı değildi.

O, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş zengin bir iş adamı değildi. Günlerini masa başında ya da dünyayı dolaşarak yatında geçirmiyordu. Kasları ve karın kasları bolca vardı ve hayal edilebilecek en havalı, muhteşem dövmeleleri vardı.

Özellikle kolundaki o ejderha. O pençeler. O pullar.

Simone alt dudağını ısırdı. Dövmeli erkeklere karşı her zaman bir zaafı olmuştu.

"Gözlerime bakmıyorsun, Simone," dedi adam boğuk bir sesle.

"Hayır, bakmıyorum." Yutkunduğunda bir tık sesi duyuldu. "Güzel dövmeleler." Göğsünde daha fazla dövme vardı. Koyu. Kıvrımlı. Muhteşem.

"Bunlar aslında benim gerçek dövmelelerim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yani, sahip olduğun *sahte* olanların aksine mi?"

"Bazen işlerim için sahte dövmeleler yaptırırım. İş bittiğinde, silinip giderler."

İlginç. "Ejderhanın gerçek olmasına sevindim. Çünkü kaybolsaydı, çok hayal kırıklığına uğrardım."

"Ejderhalara bir ilginiz mi var?"

Onun için öldüren seksi sert erkeklere bir ilgisi vardı. *Kes şunu kadın.* Kes. "Birinin, ah, ateşli durumlarla başa çıkabilmesini seviyorum."

"Siktir."

Oh, ama tam da bunu yapmak için can atıyordu. Tabii o lanet Ryan'ın sadece daha fazla belaya yol açacağı dışında. "Pantolonun üzerindeyken duş alamazsın." Bariz bir nokta. Gösterinin geri kalanını görmek için oldukça meraklıydı. *Şimdi durma.*

"Bakmayacağına söz vermiştin sanıyordum."

Göğüsleri küvetin duvarına baskı yapması için biraz daha yana dönmüştü. Onun açısına göre,

sadece kalçasının kıvrımını görebileceğini düşündü. Başını biraz daha kaldırıırken parmakları küvetin kenarını kavradı. "Bunu yapmayacağıma söz verebilirim dedim. Aslında söz vermedim." Ama eğer o partinin keyfini kaçırmak istiyorsa... "Başımı başka yöne çevireyim mi?"

"Utangaç değilim." Pantolonunun düğmelerini açtı.

Fermuarını indirdi. Nefesini tutmuş olabilir.

Pantolonu ve siyah boxer şortu yere düştü.

Vay canına.

O...

"Güzel gösteriydi," diye fısıldadı.

Kocaman. Son derece tahrik olmuş. Geniş ve uzun bir penis ona doğru daldı. Muhteşem kaslı, dövmeleli bir vücut. İnanılmaz bir deneyim vaat eden hevesli bir penis.

Meme uçları ağrıyordu. Vajinası titriyordu.

Ve o duşa doğru büyük adımlarla yürüdü. Arkasında cam kapıyı kapattı ve şiddetli su akışının altında durdu.

Gerçekten de güzel bir manzaraydı. Kalbi hızla atıyordu, vücudu en güzel şekilde karıncalanıyordu ve Simone, adaletin gerçekten adil olduğunu fark etti.

Küvetten kalktı. Su vücudundan akıyordu. Sanki hareketi hissetmiş gibi, Ryan geriye doğru başını çevirdi. Kendini örtmek için bir havlu alabilirdi, ama bunun ne anlamı olacaktı ki?

Adil olan adıldı.

"Her yere bak," dedi Simone, düşün gürültüsünün üstüne sesini duyurmak için sesini yükselterek, "ama gözlerime bakma."

Küvetten çıkarken su ve birkaç köpük vücudundan aşağı süzüldü. Ayakları, onu bekleyen ultra yumuşak, ultra kalın banyo halısına değdi. Ryan vücudunu tamamen ona doğru çevirdi. Onun bakışlarını, cildinde sıcak, şehvetli bir dokunuş gibi hissetti.

Ayakları ona doğru yaklaştı, böylece kapalı duş kapısının önünde durdu. Saklanacak yeri yoktu. Sadece orada duruyordu. Ona tam bir gösteri sunuyordu.

O da cam kapıya yaklaştı. Büyük, güçlü bir vücut. Çok güçlü. Onları ayıran tek şey ince camdı. O camdan gerçekten nefret ediyordu çünkü o cam olmasaydı, belki de ona dokunuyor olurdu.

Ne yapıyorsun Simone? İçindeki son mantıklı ses, derinliklerinden bir yerden çığlık atıyor gibiydi. *Bir havlu al. Bornoz giy. Buradan çık.*

Ama...

Kimse onu onun gibi korumamıştı. Kimse onun için bu kadar şiddetle savaşmamıştı.

Ve o da hiç kimseyi bu kadar çok istememişti.

"Aramızda o kapının olması ne yazık," diye fısıldadı. Sessizce. Muhtemelen duyamamıştı. Suyun gürültüsü yüzünden. "Çünkü bana dokunmanı tercih ederdim." Sağ elini kaldırdı, göğsünden aşağıya doğru kaydırды. Karnının üzerinden.

Adam kapının arkasında gerildi.

Eli aşağı indi. Uylukları açıldı.

"*Simone.*"

Parmakları bacaklarının arasına kaydı. Klitorisini okşadı. "Eminim sen dokunsan çok daha iyi hissederdim."

Kapıyı açtı. Tam karşısındaki halının üzerine atladı. Ryan, Simone'yi yakaladı ve kendine doğru çekti. Ağzını onun ağzına yapıştırdı. Ağzı açıktı, hevesliydi. Dudakları ve dili onu bekliyordu çünkü açlık ve şehvet onu tüketmişti.

Elinin kalçasından kayıp gittiğini hissetti. Aralarına girdi. Geniş, ıslak parmakları bacaklarının arasına girdi. Klitorisinin üzerine. İçine girerken bile onu okşadı...

Bir şey çınılıyordu. Hayır, çan mı çalıyordu? Sanki...

Ağzı onun ağzından koptu. "Bu ses de ne? Çan mı?"

Parmakları klitorisini okşadı.

Titredi. Dizleri neredeyse çöküyordu. Vücudu uçurumun kenarındaydı, çok gergin ve açtı.

Ama yine o lanet çanları duyuyordu. Adam onu daha sert, daha istekli bir şekilde okşadı.

Elleri onun omuzlarını sıkıca kavrarken, ağzından bir inilti çıktı. "Çanlar var! Bir alarm ya da... *ah, evet! Bu...* bir şey."

Adam başını kaldırdı. Gözleri şehvetten neredeyse kör olmuştu. Karanlık ve yakıcıydı.

"Ryan?"

Onu bıraktı. Geri çekildi. Neredeyse duşun kenarına çarpacaktı. "Çanlar mı?" Gözlerini kısarak baktı. "Siktir!"

Keşke öyle olsaydı.

Kadın kabarık bir bornoz kapıp üzerine sardı. "Sanırım..." Simone durdu ve boğazını temizledi. "Sanırım bu şık yerde her süit için bir tür kapı zili var, değil mi? Duyduğum ses bu mu?"

Duşa uzanıp suyu kapattı. "Evet." Bir tıslama sesi.

"O zaman misafirimiz var." Çok büyük bir sınırı aşmadan çok büyük bir sınırı aşmadan bizi kesen misafir. Belki de böylesi en iyisiydi. Ryan'la seks yapmak muhtemelen büyük bir hata olurdu.

Ama, ah, eminim ki inanılmaz hissettirirdi.

Simone titrek parmaklarıyla bornozun kemerini bağladı. "Neden misafirimiz var? Ve bu, bizi öldürme potansiyeli olan türden bir misafir mi?"

Bir havlu kapıp beline sardı. Suyun damlaları göğsünden aşağı süzülüyordu. O muhteşem göğsünden. "Burada kal." Havluyu sol kalçasına sıkıca tutturdu ve dışarı çıktı.

Simone onun gidişini izledi. "Tabii, sorun değil. Ben banyoda kalıp, yaşayıp yaşamayacağımızı bekleyeceğim. Harika."

Kapının eşiğinde donakaldı. Sonra Ryan ona bir bakış attı. "Seni sikmeden ölmeye niyetim yok."

Dudakları aralandı ama konuşmadı. Hiçbir şekilde alaycı bir söz söylemedi çünkü onun sözleri tamamen bir yemin gibi gelmişti.

Kapı arkasında kapandı.

Ellerini bornozunun ceplerine soktu. "Bunu bilmek güzel," diye fısıldadı. Bunu bilmek çok, çok güzel.

Onuncu Bölüm

Ryan, en kötü zamanda araya giren misafirin kim olduğunu gayet iyi bildiği halde, süitin ana kapısındaki gözetleme deliğinden bakmak için bir an durdu.

Tahmin ettiği gibi, MI6'daki bağlantısı Harry Wilson bekliyordu. Derin bir nefes alan Ryan, kapıyı sertçe açtı.

Harry gözlerini kırptı. Ağzı açık kaldı. Bakışları Ryan'ın vücudunu taradı.

"Hey, gözlerin buraya baksın." Ryan gözlerini işaret etti.

Harry'nin bakışları tekrar yukarı kaydı. "Neden havlu giyiyorsun?"

"Çünkü duş alırken beni rahatsız ettin." Hayır, aslında durum bundan çok, çok daha kötüydü. Bin kat daha kötüydü. *Beni, hayatımın en tatlı cennetine dokunurken rahatsız ettin. Parmağımı Simone'un sıkı, sıcak merkezine daldırmıştım.*

O günah için o piçi yumruklaması gerekirdi.

"Sen... şey, süitin içinde konuşabilir miyiz?" Harry, arkasına bakmak için boynunu uzatarak sordu.

Peki. Ryan elini uzattı ve MI6 ajanını gömleğinin önünden yakaladı. Harry'yi içeri sürükledi, kapıyı çarptı ve kilitledi. "Daha mı iyi?" diye sordu Ryan, adamdan uzaklaşırken.

"Uh, evet. Daha iyi." Ryan küçük oturma odasına doğru ilerlerken Harry de onun peşinden gitti. "Bak, şunu bilmen gerek, amirlerime danıştım ve bu planı beğenmediler. Sence saklanman gerektiğini düşünüyorlar. Londra'nın en pahalı oteline giriş yapmaman gerektiğini."

"Neyse ki amirlerine rapor vermiyorum, değil mi?" "Bu ortak bir operasyon. Üstelik masrafları MI6 karşılıyor!"

Ryan omuz silkti ve Harry'ye döndü. "O zaman ben öderim. Neyse ne." Bununla başa çıkabilirdi. Normalde gerçek mali durumundan bahsetmezdi

. Oteli güvenliği nedeniyle seçmişti. Simone için güvenli bir yer bulmak bir zorunluluktur. M16 faturayı ödemekte tereddüt ediyorsa, masrafları kendisi karşılayacaktı.

“Amirlerim de, şey, Simone Sailor’ın durumundan pek emin değiller. Onu sorguya çekmek istiyorlar.”

Ayak sesleri. Banyodan gelen yumuşak, yastıklı ayak sesleri. Hızla döndü ve tabii ki, beyaz bornozuyla fazlasıyla seksi görünen Simone, ona ve Harry’ye doğru geliyordu. Islak saçları omuzlarından sarkıyordu. Güzel yüzünde merak okunuyordu ve muhteşem gözleri parlıyordu. “Götürmek... nereye?” diye sordu Simone, kaşlarını kaldırarak.

Ryan ona doğru yürüdü. “Bornoz giyiyorsun.”

“Sen de havluyla dolaşıyorsun.” Dudakları eğlenceli bir şekilde kıvrıldı. “Harry’ye tam bir gösteri sunmuyor musun?”

Ryan’ın çenesi sıkıştı. “Banyoda kalman gerekiyordu.”

“Oops.” Sonra omuz silkti. “Harry’nin sesini duydum. Çıkmanın güvenli olduğunu anladım. Yani, onunla çalışıyorsun, değil mi? O zaman o güvenli, değil mi?”

Bu, Harry Wilson ile çalıştığı ilk davaydı. Ona güveniyor muydu? Biraz. Ama tamamen değil. Bu dünyada tamamen güvendiği sadece bir avuç insan vardı. Bu insanların çoğu ailesiydi.

“Affedersiniz.” Harry boğazını temizledi. “Siz ikiniz banyoda birlikte duş mu alıyordunuz?”

Ryan ona baktı. Sert bir bakış. Beni kızdırma bakışı. “Bunun seninle ne alakası var?”

Harry geri çekildi.

Ve sonra zil tekrar çaldı.

Ryan anında gerildi. “Bu görüşmeye katılacak bir destek ekibin var mı?”

Harry başını salladı.

Kahretsin. Ve süitte silahı yoktu. Simone’a uzandı. Bir elini onun omzuna doladı. “*Lütfen* gidip saklanırmısın?”

“Ama ya bana ihtiyacın olursa?”

“*Saklan.*”

Simone öfkeyle uzaklaştı. Bornozu bacaklarının etrafında dalgalandı. Harry ana kapıya doğru koştu.

"Ben de saklansam mı?" diye sordu Harry.

Ryan donakaldı. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Ben sadece... bilirsin, ah, sürpriz unsuru falan düşünüyordum. Saklanıp düşmanların üzerine atlarsam, bu bizim avantajımıza olur diye düşündüm."

Ryan burnunun köprüsünü sıktı. "Bana kaç tane saha görevinde çalıştığını bir daha söyle." Elini indirdi ve bakışlarını Harry'ye çevirdi.

Harry omuzlarını düzeltti. "Bu benim üçüncü görevim."

"Üçüncüsü. Harika. Evet, ne var biliyor musun? Git saklan. Yap şunu. Ya da daha da iyisi, Simone'la *birlikte* saklan. Eğer bir pislik gerçekten beni geçmeyi başarırorsa, o piçi ona dokunamadan öldür, anladın mı?"

Harry'nin yüzü solmuş gibiydi.

"Bu işin sana uygun olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Ryan. "Git *saklan*."

Harry Simone'un peşinden koştu.

Ryan gözetleme deliğinden baktı. Ancak bir tehdit görmek yerine, gerçekten güvendiği o harika insanlardan birini gördü. Aile değil, en azından kan bağı yoktu, ama yine de...

Ryan kapının kilidini açtı, kapıyı açtı ve CIA amiri Jezebel Jenkins'e gülümsedi. "Jez, seni görmek ne büyük sürpriz! Bu tarafta olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ryan, üzerine bir şeyler giy." Ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti. "Ve bana ne tür bir saçmalıkla karşı karşıya olduğumuzu söyle."

* * *

SIMONE, daha önce telaşla sakladığı yerden, yani yatağın altından broşu ve küpeleri çıkardı. Evet, klişe bir yerdi, ama zaman çok önemliydi, bu yüzden daha iyi bir yer bulma lüksü yoktu. Tıpkı

. Simone eşyaları bornozunun sol cebine tıktırdı ve...

Yatak odasının kapısı
kapandı. Kapıyı *açık*
bırakmıştı.

Simone başucundaki lambayı kapıp, kolunu kaldırarak silahını fırlatmaya hazır bir şekilde hızla döndü.

"Hayır!" Harry çömeldi. "Sadece benim! Ben de seninle birlikte saklanıyorum!" "Ne?"

"Seni korumak," diye düzeltti, yanakları kızarıırken. "Saklanmak ve korumak. Böylece, düşman Ryan'ı geçerse, seni kurtarabilirim."

Onu kurtaracak mıydı? Kapının önünde çömelmiş olan adam mı? "Bu senaryoda Ryan'ı kim kurtaracak?"

"Ben... onun kendini kurtarabileceğini umuyorum."

Bu çok saçmaydı. İleri doğru yürüdü ve ona sertçe baktı. "Çekil."

Harry yana çekildi. Sonra kızın planını anlamış gibi göründü. "Dur, ne yapıyorsun..."

Yatak odasının kapısını sertçe açtı. Silahı hâlâ hazır durumdaydı. Kaldırmış ve vurmaya hazır pozisyondaydı. Ancak kapıyı açtığında, Ryan'la karşı karşıya geldi.

Ryan lambaya baktı. Sonra ona gülümsedi. "Birinin kafasına vurmayı mı planlıyorsun?"

Gerekirse, evet.

"Dostça bir ziyaretçiydi. Merak etme." Bakışları Harry'ye kaydı. "Bu arada, o da seninle tanışmak istiyor, Harry."

Simone lambayı yavaşça indirdi. "O mu?"

"Evet, patronum." Kafasını sağa eğdi. "Seninle tanışmak istiyor, Simone. Tanışmak, sorgulamak. Bilirsin, her zamanki gibi."

Beni tutuklamak mı istiyor? Simone bu karmaşadan bir çıkış yolu ararken zaman kazanmaya çalıştı. "Yakında giyecek bir şeyler alabilir miyim? Bornozla yeni insanlarla tanışmak pek de eğlenceli değil." Gerçi o havluyla gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu.

"Bir saniye." Dar koridordan kayboldu. Arkasında zemin gıcırdadı.

“Nereye gitti?” diye sordu Harry.

Omzunun üzerinden bakarak, “Sen gerçekten MI6’dan mısın? Yoksa bu bir şaka mı?” diye sordu.

Adam dikleştı. “Neden şaka olsun ki?”

"Sadece biraz... acemi görünüyorsun." En acemi olanından.

“Yapma endişelenme endişelenme endişelenme yeteneklerim
yeteneklerim Bu bu üçüncü üçüncü görevim.”

Simone başını salladı. “Mantıklı.”

Kaşlarını çattı.

Ama Ryan geri dönmüştü. Bu yüzden dikkatini tekrar ona verdi. Geri dönmüştü ve çok büyük kahverengi bir valizi yatağa doğru taşıırken yanından geçip gidiyordu. “Jezebel’in ikramı,” diye açıkladı valizi yere bırakırken. “Senin için kıyafetler. Tuvalet malzemeleri. Makyaj malzemeleri. İhtiyacın olan her şey. Ben de benzer bir gerekli malzeme paketi aldım.” Eliyle Harry’yi işaret etti. “Simone’un giyinmesi için ona biraz mahremiyet verelim.” Bir emirdi. Simone’a kaşlarını kaldırdı. “Ben de giyineceğim. Beş dakika sonra oturma odasında buluşalım mı?”

Evet. Tamam. Beş dakika.

Kapıyı kapattı. Simone olabildiğince çabuk giyindi. Ayrıca değerli eşyalarını saklamaya da özen gösterdi. Çünkü sonunda Ryan’dan kaçtığında — ve er ya da geç kaçacaktı — ganimetlerini de yanında götürmeyi planlıyordu. Ne de olsa tamamlaması gereken bir işi vardı. Çok önemli birinin o eşyaların geri verilmesini istiyordu ve Simone’un bu kişiyi hayal kırıklığına uğratmayı planladığı bir dünya yoktu.

* * *

“DEMEK SEN SIMONE SAILOR’SUN.”

Simone gözlerini kırptı. Tam da mavi oturma odasına girmişti. Mavi kanepe. Mavi koltuk. Hyde Park ve Wellington Kemerı’ne bakan pencerenin üzerinde mavi perdeler. Mavinin aksine, duvarlar koyu kahverengiydi. Kanepenin her iki yanında koyu kahverengi sehpalar. Pencerenin yanında koyu kahverengi bir çalışma masası. Koyu kahverengi bir sehpa. Tüm ahşaplar, sanki özenle cilalanmış gibi parlıyordu

cilalanmış gibi parlıyordu ve tavanda, ışığı yakalayan bir kristal avize parıldıyor gibiydi.

Ama Simone'un dikkatini çeken kesinlikle dekor değildi. Mavi koltukta oturmuş, çayını yudumlayan kadındı. Kısa, koyu saçlı bir kadın. Kulak memelerinde küçük inci küpeler sallanıyordu ve narin vücudunu yutması gereken sade, gri bir takım elbise giymişti. Ama öyle olmadı. Her nasılsa, takım elbise onu daha da zarif göstermişti.

Kadın çayından bir yudum daha aldı ve sonra narin fincanı tabağına geri koydu. Ayağa kalktı ve Simone'u süzerek onu inceledi.

Kadın ayağa kalktığı anda Simone, CIA ajanının boyunun 1,5 metreyi zor aştığını fark etti.

"Ben Jezebel Jenkins." Simone'a elini uzattı. Sözlerinde hiçbir aksan izi yoktu.

Simone uzattığı eli tuttu. "Sizinle tanıştığımıza memnun mu olmalıyım, yoksa dehşete mi kapılmalıyım?"

Ryan kanepede uzanmış pozisyonundan homurdandı. "İkisi de olabilirsiniz. Çoğu insan öyle olur."

Bunu bilmek iyi oldu.

Harry oturmamıştı. Pencerenin yanında gergin bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"O ikisini de yaşadı," dedi Ryan, Harry'yi işaret ederek. "Sen buraya katılmadan birkaç dakika önce tanıştırıldılar."

Peki, Harry tutuklanma tehdidi altında değildi, öyleyse korkmasının sebebi neydi?

"Sen yok sayılırsın," dedi Jezebel, hâlâ Simone'un elini tutarken. Karanlık bakışlarında kurnaz bir zeka parladı.

Simone zorla gülümsedi. "Tabii ki varım. Tam buradayım." Elini geri çekti.

Jezebel, Simone'a soğuk bir gülümseme gönderirken onu bıraktı. "Kağıt üzerinde sen yoktun. Bilgisayar veritabanlarında sen yoktun. Kuzey Carolina, Asheville'den Simone Sailor diye biri yok."

"Oh, Asheville'den olduğumu mu söyledim? Bunu yaptığımı hatırlamıyorum." Ryan'a bir bakış attı. "Bir karışıklık olmalı."

“Bir karışıklık var.” Ryan emin görünüyordu. “Buna sen neden oldun. Frederick’teki iş belgelerine Asheville’i yazmıştın. Asheville’den olduğun fikrini oradan edindik.”

“Üzgünüm. Biraz geriye gidebilir miyiz?” Çok kibar bir soru, ardından, “Belgelerime mi baktınız?”

"Suçluyum," diye mırıldandı Ryan.

“Sanırım Asheville’den *değilsin*?” Jezebel’in dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi

dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi.

“Büyürken çok yer değiştirdim.” Bu tamamen doğrudu ve harika bir şekilde belirsizdi. “Asheville’e bir süreliğine uğramıştım, ama orada doğmadım.”

"Nerede doğdun?" diye sordu Jezebel. "Hazır bu konuyu açmışken, bana sosyal güvenlik numaranı da versene? Gerçek doğum tarihini? Ve bana söylediğin her şeyi doğrulayabilecek birkaç kişiyi? Çünkü bu harika olurdu."

“Vay canına, ne kadar da çok şey istiyorsun.” Simone’un kalbi deli gibi atarken sözleri soğuktu. Bu sahneyi çeşitli şekillerde oynayabilirdi. Simone, artık akışına bırakma zamanının geldiğine karar verdi. “Özgeçmişimde biraz yalan söyledim. Kim bu suçu işlemedi ki?” Şimdi sağ eliyle Ryan’a doğru rahatça el salladı. “İşte örnek, sıkılmış milyarderimiz.” Dikkatleri ona yöneltme zamanı. Vücudu hareket etti, bakışları ona kilitlendi. “Gerçekten kafa karışıklığı *yaratmaktan* mı bahsetmek istiyorsun? Galeride kaos ve kargaşaya neden olan, o değerli yumurtayı *çalan* sendin. Sonra hırsızlıktan ben suçlandım ve neredeyse ölüyordum.” Derin bir nefes verdi. “Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olaylar zinciri için bir özür almam gerek.” Dikkatle izleyen Jezebel’e bir göz attı. “Tam bir özür alacak mıyım? Belki de CIA’den bir özür?”

"Sanmıyorum."

"Ne yazık."

“Evet, peki, işte sana daha da talihsiz bir haber. Şu anda bir ölüm listesindesin,” diye bilgilendirdi Jezebel. Çok rahat bir şekilde. Çok düz bir şekilde. “Bir saat önce, başına ödül kondu.”

Simone, yüzünde hiçbir ifade değişikliği göstermeden bu bilgiyi sindirdi. “Haklısın. Bunu bilmek daha da talihsiz.”

Ama Ryan kanepeden fırladı. “Talihsizlik mi? İkinizin söyleyeceği tek şey bu mu?” Simone’a doğru yaklaştı. “Jez sana başına ödül konduğunu söylüyor. Bu arada, sen odaya girmeden önce duyduğum kadarıyla ödül miktarı *oldukça* yüksek. Ve sen sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorsun?”

Ondan ne yapmasını bekliyordu? Panik mi? Ağlamak mı? Böyle bir şey olmayacaktı. O tür şeyleri yapmak için duygularını gizlemeye fazlasıyla alışmıştı. “Kesinlikle önemsiz bir şey değil. Bu benim hayatım.”

Adam homurdandı.

Simone’nin kalbi göğsünde çılgınca atıyordu. “Ryan’ın Alexei’nin ölümünü CIA’ya bildirdiğini varsayıyorum?”

“Biliyoruz,” diye cevapladı Jezebel. “Ama bilginiz olsun, cesedi ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.”

“Oh, hayır.” Kalbi *daha da hızlı* atmaya başladı. “Kaybolan cesetler asla iyiye işaret değildir.”

“Hayır.” Jezebel kesin bir tonda konuştu. “İyi değildir.” Jez yerine oturdu. Çayını eline aldı. Sıvıya bir an baktı ve şöyle dedi: “Bunu sadece Londra’da içerim. ABD’deyken tatlı çayı severim. Sıcak bir yaz gününde buz gibi tatlı çay.” Nazikçe bir yudum aldı. “Ama sisli Londra’dayken, sıcak çayın kendine özgü bir tadı var, değil mi?”

Ryan’ın kolu Simone’a değdi. Siyah takım elbise pantolonu giymişti. Taze, açık mavi bir gömlek. Parlak siyah ayakkabılar. Adam zengin görünüyordu. Ayrıca çok seksi görünüyordu çünkü gömleğinin üst üç düğmesi açıktı, saçları dağınıktı ve sert çenesini ince bir sakal kaplıyordu.

Çenesine bakmayı bırakıp diğer detaylara odaklanmalıydı. Mesela insanların onu öldürmek istediği gerçeği gibi. “Sakıncası yoksa, başıma konulan suikast hakkında biraz daha ayrıntı alabilir miyim?” Son derece kibar.

“Suikast, bir Rus paralı askerini öldürüp sise kaçtıktan sonra başlatıldı.” Jezebel omuz silkti. “Emirin Frederick Bradwin’den geldiğini sanıyorum, ama MI6’daki teknisyenler bana kesin bir şey söylemediler.” Bakışları Harry’ye kaydı. “Belki de iş arkadaşlarına, işbirliği demek aslında işbirliği yapmak demek olduğunu söylemelisin.” Çayından bir yudum daha aldı.

Simone ellerini uyluklarının üstünde gezdirdi. Sanki tam ona göre dikilmiş gibi görünen kahverengi bir pantolon, dokunduğu en yumuşak şey olabilecek bir kaşmir kazak ve yüksek, sivri uçlu kahverengi topuklu ayakkabılar giyiyordu. Kıyafet pahalı görünüyordu, şüphesiz öyle olduğunu biliyordu ve içgüdüleri, bu şık kıyafetlerin — çantadaki diğer tüm lüks eşyalarla birlikte — ona çok özel bir nedenden dolayı verildiği yönündeydi.

"Suikastı iptal et," diye emretti Ryan.

Jezebel iç geçirdi. "Ben bile parmağımı şıklatıp böyle bir şeyi gerçekleştiremem." Bakışları Simone'un üzerinde durdu. "Ama belki koruma ayarlanabilir."

Oh, bunun nereye varacağını biliyordu. "Dur tahmin edeyim, eğer işbirliği yaparsam mı?"

"İşbirliği demek, gerçekten işbirliği yapman demek," diye mırıldandı Jezebel. "Oh, burada yankı mı var? Bu sözler bana tanıdık geliyor."

"Ryan beni tutukladı." Bu, Simone için hâlâ hassas bir konuydu.

Jezebel gözlerini kırptı. "Ben de seni *kurtardığını* sanmıştım."

"Aynı şey," dedi Ryan. "Sadece kim söylüyorsa ona göre kulağa farklı geliyor."

Bu hiç mantıklı değildi. Simone ona döndü. "Aynı şey değil. Hiç de değil. Ve bilginiz olsun, Rus paralı askerini öldüren ben değilim." Başını salladı. "Ama Frederick benim yaptığımı mı düşünüyor? Eğer öyleyse, senin hakkında ne düşünüyor?"

"Sherlock Holmes'un dediği gibi, oyun hâlâ devam ediyor," dedi Ryan.

"Bu komik değil. Hayatım bir oyun değil." Bu da bir cevap değildi. "Hepimiz ne demek istediğimizi açıkça söyleyebilir miyiz? *Lütfen*? Çünkü bu bana çok yardımcı olur." Sakin görünebilir, ama içten içe Simone parçalanmamak için mücadele ediyordu.

"Ben de öyle olmasını tercih ederim." Jezebel, Ryan'ın az önce kalktığı kanepeyi işaret etti. "Hadi hepimiz oturup medeni bir şekilde sohbet edelim."

Simone kanepeye oturdu. Ryan hemen yanına oturdu.

Harry ise pencerenin yanında garip bir şekilde oyalanıyordu. Pencerenin önünde değil. Yanında.

Simone, Ryan ile arasına biraz mesafe koymak için kenara kaydı. Ama kanepe çok küçüktü ya da belki de Ryan çok iriydi, çünkü aralarında mesafe yoktu, sadece o vardı. Onun sıcaklığı. Vücudu. Keskin, baştan çıkarıcı kokusu. Ona uzanıyordu.

Sonra fiziksel olarak uzandı ve elini Simone'un çenesinin altına kıvrarak, Simone'un gözlerine bakması için başını dikkatlice eğdi. "Yirmi dört saat, yedi gün koruma alacaksın."

Bu umut verici geliyordu.

"Kafana çok, çok büyük bir ödöl konmuş. Jez'in bu konudaki istihbaratı oldukça netti."

"Hmm," dedi Jez. Katılıyor mu? Katılmıyor mu?

Ryan, Simone'dan gözlerini ayırmadı. "Hayatta kalmak için bana ihtiyacın var."

Simone ona doğru eğildi. "Benim yakalanmamın tek sebebi sensin. Mükemmel, yüzde yüz mükemmel bir başarı oranını mahvettiğinin farkında mısın? O yumurtayı çalmamış *olsaydın*..."

"O zaman geri dönüp hırsızlığı yaptığında kimse seni izlemiyor olurdu, değil mi?" diye sordu Ryan, sesi ipeksi bir tonda.

Öyle bir şey.

"Bağlantıların var, değil mi Simone?" diye sordu Jezebel. "Suç dünyasındaki bağlantılar."

"Her türden ilginç kişiyle bağlantılarım var. Geniş bir arkadaş ve tanıdık ağına sahip olmaya inanırım. Neden kendini sınırlayasın ki?"

Ryan başını eğdi. "Ben senin arkadaşın mıyım?" "Hayır." Çok kesin bir cevap.

Kirpikleri titredi. "Bu canımı yaktı." Eli ondan

"Başka ne acıtıyor biliyor musun? Tutuklanmakla tehdit edilmek. Arkadaşların, arkadaşlarını tutuklamakla tehdit etmeyeceğinden yüzde doksan beş eminim." Bilerek bir duraklama. "Bu, düşmanların yaptığı bir şey."

"Ahem."

Başlarını Jezebel'e çevirdiler.

Jezebel onlara gülümsedi. "Korkarım konudan saptık." Muhtemelen saptılar, evet.

“Alexei Morozov’u senin öldürmediğinin farkındayım,” dedi Jezebel, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan. “Ryan bana o ahırda tam olarak ne olduğunu anlattı.”

Simone’nin vücudunda tüyler diken diken oldu. Kendi ölümünün ne kadar yakın olduğunu hatırlayarak, elini kaldırıp boynundaki küçük kesiklere dokunmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

“Ancak Frederick, Ryan’ın gerçek kimliğini bilmiyor. Frederick, Alexei’nin cinayetinden senin sorumlu olduğunu düşünüyor.”

"Cinayet değil." Simone bu önemli ayrımı belirtmek zorundaydı. "Ryan kendini savunuyordu. Beni savunuyordu. Alexei ikimizi de işkence edip öldürmek niyetindeydi."

Jezebel başını salladı. Sessizce, bir an Simone'u inceledi. İki. Ve... "Sen bir hayaletsin, Simone," diye suçladı Jezebel.

Daha kötüsünü de duymuştu.

"Ama hayaletlerin geçmişlerini araştırmakta çok iyiyim."

"Ben de CIA'nın casuslarla çalıştığını sanıyordum. CIA ajanları için kullanılan terim bu, değil mi? Casuslar?" Simone bunun doğru terim olduğunu çok iyi biliyordu.

Jezebel çayından bir yudum aldı. “Geçmişini ortaya çıkaracağım. Günahlarını bulacağım. Beni düşman olarak istemezsin. Beni, daha önce bahsettiğin o geniş arkadaş ve tanıdıklar ağında istersin.”

“Ah.” Başını salladı. Durumu gayet iyi anlıyordu. “Bana bir anlaşma teklif edeceksin. Bana o şık yeni kıyafetler verildiğinde bir anlaşma olabileceğini düşünmüştüm. Hapse gireceksem, tasarımcı markalarıyla uğraşmazdın diye düşündüm.”

“Bizimle çalış,” dedi Jezebel. Bu bir teklif değildi. Daha çok bir bildirimdi. “Çok tehlikeli, çok kötü bazı kişilerin peşindeyiz.”

Tamam, öyleyse... rol yapmayı bırakıp saçmalıkları bir kenara bırakma zamanı. “Frederick’e o inanılmaz güzel Fabergé yumurtasını sağlayan adam gibi mi?”

Oturma odasındaki sessizlik birdenbire çok, çok yoğunlaştı. Aslında, duyduğu tek ses Harry’nin yüksek sesle yutkunmasıydı. Tık sesi odayı delip geçti.

Simone, hâlâ ıslak olan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bence o Fabergé en az otuz milyon değerinde. Bu çok ihtiyatlı bir

tahmin. Ve Rus İmparatorluk ailesi için yaratıldığını düşünürsek, Rusların elinden eline geçmesi gerçekten mantıklı.” Dudaklarını büzüştürdü. “Frederick’in, ailesinin bir zamanlar işlettiği tekstil işinden kalan çok etkileyici bir dağıtım ağı var. Doğru — ya da, pardon, bu durumda *yanlış* — kişinin o ağı kullanması inanılmaz derecede kolay olurdu. Ama bu dünyada oynamak için para ödemek zorundasın. Herkes bu kuralı anlar.”

Jezebel’in yüzünde şaşkınlık ve belki de memnuniyet belirdi. “İpleri elinde tutan adamla tanıştın.”

Şu anda Frederick’in iş imparatorluğunu ayakta tutan adam mı? “Yollarımız bir iki kez kesişmiş olabilir.”

“Siktir,” diye mırıldandı Ryan. Kadın onu şaşırtmayı başarmıştı.

“Frederick iş toplantılarında benim de bulunmamı severdi. Rusça biliyorum ve o da kimsenin onu kandırmaya çalışmadığından emin olmak istiyordu.”

“Rusça mı biliyorsun?” diye sordu Harry. Simone odaya girdiğinden beri sorduğu ilk soruydu bu.

Simone az önce bunu söylemişti ama yine de, “Özgeçmişimde yazıyor, yani evet, konuşuyorum. Ayrıca Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca ve biraz da Mandarin Çincesi biliyorum. Bilginiz olsun, bence Mandarin en zor olanı. Tonların çok fazla anlamı var ama üzerinde çalışıyorum. Ses tonu biraz aldatıcı olabiliyor.”

“Frederick’i kontrol eden adamla *tanıştın mı?*” Ryan, dişlerini sıkarak bu soruyu zorla sormuş gibiydi.

Neden soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kalıyordu? “Evet. Konstantin’le tanıştım.”

Sessizlik.

“Hepimiz Konstantin Volkov’dan bahsediyoruz, değil mi?” Simone, işi kesinleştirmek için biraz daha ayrıntı vermesi gerektiğine karar verdi. “Ryan’ın boyunda. Kahverengi saçlı. Yeşil gözlü. Çenesinin altında bir yara izi var. Sağ kaşının üzerinde de bir tane.”

Ryan’ın bakışları Jezebel’e, sonra tekrar Simone’a kaydı.

Ayaklarını sinirli bir şekilde yere vurmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Ya da kanepeden atlayıp kaçmamak için. Ama bunun yerine, elindeki kartları biraz daha açmaya karar verdi. “Yumurtaya baktığımda

içinde küçük bir bilgisayar çipi gördüm. Bence Konstantin, Frederick'in o çipi kendisi için aktarmasını istedi ve aktarım tamamlandığında Frederick yumurtayı alabilecekti. Bir tür hizmet karşılığı durum. Ya da belki de gelecekteki iş anlaşmaları için bir ön ödemeydi. Ayrıntılardan tam olarak emin değilim."

"Çipi gördün mü?" Jezebel'in sesinde gerçek bir duygu vardı. "Başından beri yumurtanın içinde olduğunu biliyor muydun?"

Neden onun cevapları konusunda bu kadar zorlanıyorlardı? "Teslimat sırasında oradaydım. Odadaydım. Konstantin'in çipten bahsettiğini duydum." Evet, biliyordu.

"Kahretsin." Jezebel'in yüzünde geniş ve gerçek gibi görünen bir gülümseme belirdi. "Sen bir tanık."

"Evet. Öyleyim." Kararlı bir şekilde başını salladı. "Peki tanıklara ne yaparız?" Onları tutuklamazlar elbette, bunu yapmazlar...

"Seni Konstantin'i ortaya çıkarmak için kullanacağız. Bir tuzak kuracağız ve sen bize yardım edeceksin," dedi Jezebel Simone'a. "Ve işbirliğinin karşılığında, yirmi dört saat koruma alacaksın. En iyi ajanınım tarafından sağlanacak bir koruma."

"O da ben olacağım," dedi Ryan derin, gürleyen sesiyle. Simone'un omurgasından bir ürperti geçti.

"Ama önce söyle bana Simone," diye devam etti Jezebel, bakışlarıyla onu süzerek, "gizli görevlerde ne kadar iyisin?"

Tanıştığı herkese yıllardır yalan söylediğini düşündü. "Oh, idare ederim."

"O zaman ekibe hoş geldin."

Bakışları ekibi taradı. Jezebel. Ryan. Sinirli bir şekilde terleyen Harry.

"Bizimle çalışırsan, seni hayatta tutarız." Jezebel'in yüz hatları sertleşti. "Görev başarıyla tamamlandığında, CIA sana yeni bir hayat verecek. Her şeyden uzaklaşabilirsin."

"Tutuklanmadan mı?" Gerçi sözde işlediği suç hakkında gerçekten konuşmuşlar mıydı ki?

"Tutuklanmadan. Bizimle çalışırsan, tüm günahlarını ortadan kaldırabilirim," diye söz verdi Jezebel.

Bu hoştu, ama kimsenin o kadar gücü yoktu. Günahlarının bazıları ölene kadar peşini bırakmayacaktı. Ama şimdi

. Şu anda sadece oyuna uyuyormuş gibi davranması gerekiyordu. Daha sonra kaçışını sahneleyebilirdi. Sonuçta, Jezebel'in daha önce söylediği gibi, Simone bir hayaletti.

Ve hayaletler nasıl ortadan kaybolacaklarını bilirlerdi.

Şu an için Simone, kocaman, parlak bir gülümseme takındı ve şöyle dedi: "Takım çalışmasından daha çok sevdiğim bir şey yok. Ve bilirsiniz, cinayet işleyen Rus suç baronlarını tuzağa düşürmek için yem olmak. Bu iki şeyi *çok seviyorum*. Yani bu benim için tam bir rüya işi olacak. Bu fırsat için teşekkür ederim."

Ryan bir kez daha homurdandı.

Simone'nin gülümsemesi biraz daha genişledi. "Ne zaman başlıyoruz?"

On Birinci Bölüm

“ONA GÜVENMEMELİSİN.” Jezebel süitin hemen dışında duruyordu. Ryan onun yanındaydı, ama bakışları kapalı süit kapısına takılmıştı.

Jezebel’in iki koruması koridorun sonunda, asansörün yanında bekliyordu. Hans ve Mayo’yu tanıdı, çünkü bunlar Jez’in gittiği her yere eşlik eden iki adamdı. Onun kişisel koruma ekibi.

Jezebel’in yıllar boyunca edindiği kadar çok düşmanınız varsa, kendi korumalarınıza ihtiyaç duyarsınız. Tamamen güvenebileceğiniz insanlara.

Jezebel, birden fazla kez ona bu işten çıkmaya hazır olduğunu ima etmişti. Yaşını kesin olarak söylemek zordu. Saçlarının koyu renginin arasına gri çizgiler karıştığında, bunları acımasızca ortadan kaldırmak için önlemler alırdı. Eski bir balerin olan Jezebel, hâlâ düzenli olarak spor yapıyordu. Zihni keskin bıçak gibiydi ve içgüdüleri genellikle isabetliydi.

Bu da demek oluyordu ki...

Ona güvenmemelisin.

Kahretsin. Bakışları Jezebel’e kaydı. Sözleri sadece ona ulaşmıştı. Asansörün yanındaki korumalar onun fısıltısını duyamazlardı. "Simone hakkında paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"O bir hayalet, bunu sana zaten söylemiştim. Geçmiş olmaması seni son derece tedirgin etmeli. Beni tedirgin ediyor."

"Elinde onun parmak izleri var." Bundan emindi. Simone’un işbirliği konusunda anlaşmaya vardıklarında Jezebel, Simone’a gayet doğal bir şekilde çay ikram etmişti. Simone biraz dinlenmek için yatak odasına girer girmez Jezebel o küçük çay fincanını ortadan kaybolmuştu. Dolayısıyla parmak izleri de. "Onları kontrol edeceğini biliyorum."

"Ve *ben* de muhtemelen hiçbir sistemde eşleşme bulamayacağımı biliyorum. İçimden bir ses, yeni arkadaşının daha önce hiç yakalanmadığını söylüyor." Jezebel'in sesinde bir anlık hayranlık belirdi. "İşinde iyi." Biraz tereddüt. "Hatta iyi bir CIA ajanı bile olabilir."

Bir adım geri attı. "Simone'yi gelecekteki görevler için işe almayacağız." Asla.

"Haklısın. Gelecek planları yapmadan önce bu işin nasıl sonuçlanacağını görmeliyiz. İyi karar."

Şakakları zonkluyordu. "Az önce ona güvenmememi söyledin." Şimdi de Simone'un CIA'ya katılmasını mı istiyordu? Ne?

Jezebel gülümsedi. Rahatsız edici gülümsemesiydi. "Kadına güvenmememiz, onun son derece yararlı olamayacağı anlamına gelmez. Onu kullan."

Onu kullan. Bu iki kelime ona hiç uymuyordu. Elini kaldırdı ve işaret parmağıyla burun köprüsünü okşadı.

"Yine yapıyorsun," diye mırıldandı. "Suçluluk duyuyor muyuz?" Eli düştü.

"Bu senin ele veren hareketlerinden biri ve sana daha önce de uyarmıştım." Evet, uyarmıştı. "Suçluluk duyduğunda burnunu ovuşturursun."

Burnunu uzun zaman önce kırmıştı. Kız kardeşi Agnes ağaç evden düştüğünde onu yakalamıştı. Kahramanca çabasının karşılığında, kız kardeşi burnuna tekme atmıştı. Bir kazaydı.

Yine de...

O olayla ilgili komik olan şey... o olaydan dolayı kendini çok suçlu hissediyordu. *Bugüne kadar.* Çünkü o talihsiz olayda Agnes'e göz kulak olması gereken kişi oydu. Ona göz kulak olacağına söz vermişti, ama dikkati dağılmıştı ve...

Ağaç evine zar zor yetişmişti.

Bir daha asla dikkatim dağılmayacak. Biri bana ihtiyaç duyduğunda, orada olacağım.

"İşini yaptığın için suçluluk duymayın," diye tavsiye etti Jezebel.

"Simone'nin zarar görmesine izin vermeyeceğim." Bu konuda çok net olmaları gerekiyordu. "O tehlikeye atılmayacak."

"O kadın uluslararası suçlularla oyun oynuyor. Kendini zaten tehlikeye attı." Bir duraklama. "O kadar değerli olan neyi

O kadar değerli olan neyi çalmaya
çalışıyordu?" Jezebel'e baktı.

Jezebel homurdandı. "Eğer bilmiyorsan, öğren. Ve eğer biliyorsan ve onu koruyorsan, bunu neden yapıyorsun? Kırmızı bayrak. Parlak kırmızı bayrak."

"Jez..."

"Amacım Konstantin'i yakalamak. Hedefim o." Derin bir nefes. İnce omuzları gerilmiş gibiydi. "Bu arada, bu son görevim." Kahretsin.

"Gerçekten emekli mi oluyorsun?"

Bekleyen muhafızlara baktı. "Ben çocukken babamın Fransa'da şirin bir villası vardı. Etrafı kilometrelerce uzanan tarlalarla çevriliydi. Güzel yeşil tarlalar." Yanağını içe çekti. "Kötü adamlar yoktu. Canavarlar yoktu. Ölüm yoktu. Orada güvendedim."

Babasının Fransız bir sanatçı olduğunu biliyordu. Güney Afrika'da Jezebel'in annesiyle tanıştığında ona sırılsıklam aşık olmuştu.

Jenkins onun gerçek soyadı değildi. Ama Jezebel de onun gerçek adı değildi.

"Bazen güvenliği özlüyorum." Bakışları hâlâ iki muhafızdaydı. "Her yerde ihanete uğrayacağından endişelenmekten yoruluyorsun."

"Jezebel."

Bakışları tekrar ona kaydı.

"Seni asla ihanet etmem." Ruhunun derinliklerinden gelen bir sözdü bu.

"Biliyorum." Kısa bir gülümseme. Karanlık gözlerini aydınlatan gerçek bir gülümseme. "Ama herkes senin gibi değil." Kapıyı işaret etti. "Onu seviyorum."

Tamam, bu gerçekten çok şaşırtıcıydı. Özellikle de Jezebel, koridordaki küçük sohbetlerine Ryan'ın Simone'a güvenmemesi gerektiğini söyleyerek başlamıştı.

"Onun yaşadıklarından sonra hâlâ bu kadar alaycı davranabilecek pek fazla insan yoktur. Bu bana onun hakkında birkaç önemli noktayı gösteriyor. O sert biridir. Korkusunu nasıl saklayacağını bilir. Ve stresli durumlara çok kolay uyum sağlar. O gerçek bir bukalemun." Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bu onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor."

"Bukalemun olmak mı?"

Başını hafifçe eğdi. “Ben bir bukalemunum. Sen de öyle. Biz, başkalarının bizim olduğumuzu inanmasını istediğimiz neysek oyuz. Görevlerimizi yerine getirmek için ortama uyum sağlarız. Şuradaki kadın—Simone Sailor ya da gerçek adı her neyse—bize sadece görmemizi istediği şeyi gösteriyor. Ona karşı tetikte ol.”

“Az önce ondan hoşlandığını söyledin.”

“Sen de ondan hoşlanıyorsun. Senin sorunun da bu değil mi?” Dudaklarını sıkıca kapattı.

“Ya bize yardım edip işbirliği yapacak ya da tuzağa düşürecek. Zaman gösterecek. Tetikte ol.” Sert bir nefes. “Lanet olsun, keşke kardeşin Nash hâlâ bizimle çalışsaydı. Bu işte güvenebileceğim daha fazla insana ihtiyacım var.”

O da kardeşinin yanında olmasını diledi, ama Nash’in nihayet CIA’den ayrılmış olmasına ve yeniden doktorluğa odaklanmaya başlamasına çok minnettardı. Ancak Jezebel’in güvendiği insanlar söz konusu olduğunda... “Oh, Harry’nin yeterince iyi olmadığını mı söylüyorsun? Tek bir güçlü saldırıyla tüm kötü adamları ortadan kaldıracığına inanmıyor musun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Şaka mı yapıyoruz?”

“Bu onun üçüncü görevi,” diye mırıldandı Ryan. “Tam da ritmini yakalamaya başlamıştı.”

"MI6 neden bize deneyimsiz bir ajan gönderdi ki?"

Bu gerçekten de harika bir soruydu. Ryan son derece ciddi bir şekilde, "Belki de birileri bizim başarısız olmamızı istiyor," diye yanıtladı. Tek cevap buydu.

Birbirlerine uzun ve sert bir bakış attılar. Sonra Jezebel sordu, "Simone'a yumurtanın içine saklanmış çipi gösterdin mi?"

"Hayır. Ona göstermedim. Hiç bahsetmedim bile." Her şeyin *gizli* tutuluyordu.

"Yani Konstantin yumurtayı Frederick’e verdiğinde Simone onu görmüş.”

"Belki. Ya da belki de benden çaldığında bulmuştur." "*Anlamadım?*"

Gerçekten şaşırmıştı.

Evet, o kısmı ona daha önce anlatamamıştı. "Şey. Yumurta. Şey, bir ara benden çalmış olabilir, ama geri aldım. Merak etme."

Gözünü bile kırpmadı.

"Geri aldım." Biraz savunmacı bir tavır.

Karanlık gözlerinin arkasında bir şeyler dönüyor gibiydi. "Yani Simone'un onu senden çaldığında çipi bulup bulmadığını ya da Konstantin yumurtayı teslim ettiğinde onu gerçekten görüp görmediğini bilmiyoruz. Tutuklanmaktan kaçınmak için bize yalan söylüyor olabilir."

"Kadını tutuklamak için pek de fazla nedenimiz yok." Ryan şunu belirtmek zorunda kaldı: "Frederick'ten çaldı. Suç duyurusunda bulunması gerekir. Onu yanımda tutmak istediğim için tutuklama konusunda ona palavra attım." *Onu korumak istiyorum.*

"Oh, eminim Simone bekleyen suçlamaların farkındadır. Suçlamalar yerine işbirliği yapmayı kabul etmiş olması, bana arkadaşının her türlü suçu işlediğini gösteriyor."

O da aynı şeyden korkuyordu.

"O bu görev için yararlı olabilir ya da yıkıcı bir etki yaratabilir. Onu izle. Onu koru. Onu koru." Jezebel koridorda yürümeye başladı. Ama üç adım attıktan sonra ona dönüp baktı. "Sadece dikkatli ol ve ona aşık olma."

Ryan güldü.

Jezebel

gülmedi.

"Hadi ama." Yine sert bir kahkaha attı. "Benim."

"Evet, ona nasıl baktığını gördüm. Dikkatli ol. Casuslar bile kalplerini kırılabilir."

Jezebel'in bunu kişisel deneyimlerinden yola çıkarak söylediğini hissetti. Ama onun için endişelenmesine gerek yoktu. "Merak etme. Kalbim tehlikede değil."

Cevap vermedi. Jezebel yumurtayı aldı—cebine koymuştu—ve korumalarıyla birlikte asansöre bindi. Birkaç saniye sonra asansör kapıları kapandı ve gözden kayboldu.

Kalbi tehlikede *değildi. Değildi.* Yüzde yüz değildi. Süitin kapısını açtı.

Harry ona doğru koştu. "Ben, şey, onu durduramadım!"

Siktir. "Ne yaptı?" Kapıyı kapattı. Kilitledi. Onları birkaç dakikalığına yalnız bırakmıştı. *Birkaç dakika.* Ve Simone o sırada uyuyor olmalıydı. Ama...

Dar koridordan yürüyerek çıktı, gözleri son derece parlak ve uyanık görünüyordu. “Sakin ol. Açlıktan ölüyordum. Senin de aç olduğunu düşündüm, o yüzden oda servisi sipariş ettim.” Simone, Harry’ye bir göz attı. “Biri neredeyse bayılacaktı. Neden bu kadar telaşlandığını bilmiyorum ama. Oda servisi ölüm cezası gerektiren bir suç değil.”

Ryan gözlerini sıkıca kapattı. “Yemek sipariş etmesini engelleyemedin mi? Telefon etmesini engelleyemedin mi?” Ya telefon oda servisine yapılmamış olsaydı? Ya başka birini arayıp bulundukları yeri sızdırsaydı?

“Şey, ben, şey, ona zarar vermek istemedim...”

Ryan’ın gözleri birden açıldı. “Tabii ki ona zarar vermek istemedin. Ona elini sürersen, ona zarar vermiş olursun ve o zaman başımız büyük belaya girer.”

Sessizlik.

Tamam, muhtemelen tüm bu sözleriyle çok agresif davranmıştı.

Nefesini yavaşça verdi. “Burada yemek yemeyeceğiz. Simone ve ben aşağıya, otelin restoranına iniyoruz.”

“Öyle mi?” Yüzünde şaşkınlık belirdi. “Ama... suikast...”

“Amaç gizli kalmak değil. Amaç kötü adamları ortaya çıkarmak. Restoranda gözler üzerimizde olacak.” Jezebel, otelin ve restoranın her yerine ajanlar yerleştirileceğini ona çoktan söylemişti. Sadece onun tanıdığı ve güvendiği ajanlar değil.

“Emirleri iptal et,” dedi Ryan.

Kız ona bir an daha baktı, sonra topuklarını döndürüp koridordan yatak odasına doğru yürüdü.

“Nereden biliyorsun...” Harry’nin alçak sesi. “Bahsettiği o ortaklarından bazılarını aramadığını nereden biliyorsun? Kaçış planı yapıyor olabilir.”

“Kesinlikle kaçış planı yapıyor.” Aksi düşünmek aptallık olurdu. “Ama bu olmayacak. Onu bırakmayacağım.” Simone’un ortadan kayboluşunu izlerken bakışları koridorda kalmıştı, ama şimdi Harry’ye baktı. “Ona asla zarar verme.”

Harry yutkundu. “Anladım. Ben... ben yapmam.” Sonra yüzünü buruşturdu. “Başka seçeneğim kalmazsa tabii. Tabii... tabii bana silahla saldırırsa ve onu durdurmam gerekirse...”

Ryan, Harry'nin karşısına dikildi. "Sana güvenebilir miyim?" "Ben MI6'danım!" Yanakları kızardı. Sesi titredi.

"Bu ne evet ne de hayır demek." Harry'nin gözlerine baktı. "Tamamen açık olduğumdan emin olayım. *Simone'a zarar verilmeyecek.*"

"Bu... bu... söz verebileceğim bir şey değil. Senin de söz verebileceğin bir şey değil!" Hızlı sözler. "Eğer sana bıçakla ya da silahla saldırırsa... sen de karşılık vereceksin. Yoksa ona asla zarar vermeyeceğine yemin mi edeceksin? Ne yapacaksın, kadın seni öldürürken orada öylece mi duracaksın?" Harry, Ryan'a sordu.

"*Ahem.*" Simone'un aşırı yüksek sesle boğazını temizlemesi.

Ryan, onun geri dönen adımlarını çoktan duymuştu. Topuklarının hafif vuruşlarını.

Harry ona dehşetle baktı. Ama Ryan gözlerini avından ayırmadı. *Ona zarar vermeyeceksin.*

"Kimseyi öldürmeyi planlamıyorum," dedi Simone. "Hiç kimseyi. Ne derler bilirsin, ben harika bir sevgiliyim, savaşçı değilim."

Ne? Ryan başını ona doğru çevirdi.

Simone ona gülümsedi. "Merhaba sevgilim." Simone göz kırptı. Ryan homurdandı.

"Açlıktan öfkelenmeme beş saniye kaldı, ne dersin, gidelim mi?" Dudaklarına parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Gözlerine de biraz koyu gölge uygulamıştı. Ruj, dudaklarını daha da çekici gösteriyordu. Koyu gölge ise bir şekilde gözlerini daha da mavi göstermişti. Simone elini ona doğru uzattı. "Gidelim mi?"

Adam elini tuttu. Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. "Kimse seni öldürmeyecek."

"Doğru. Çünkü sen benim koruyucumsun ve bana ulaşmak için önce seni geçmeleri gerek. Anlaşma bu, değil mi?" Alaycı sözler.

"Evet." Alaycı değildi. Yüzde yüz ciddi. "Anlaşma bu."

Ama Simone'un ifadesi değişti. Gözlerinde endişe parladı. "Öldürmeyeceğime söz veriyorum..." Bakışları Harry'ye kaydı. "İkinizi de öldürmeyeceğim. Ama karşılığında, siz iki çekici

beyefendiler ölmeyeceğinize söz verseniz nasıl olur? Çünkü gerçekten ellerime kimsenin kanı bulaşmasını istemiyorum."

Oh, o ölmeye niyetli değildi.

Ve öldürme konusunda hiçbir söz vermeyecekti. "Ölmeyeceğim," dedi Harry çabucak.

Ryan, Simone'un elini ağzına götürdü. Kendini tutamadı. Dudakları kadının parmak eklemlerine değdi ve ona hatırlattı: "Ölmeden önce yapmak istediğim bir şey olduğunu sana daha önce söylediğime eminim."

Simone düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Sonra hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Seninle yatmadan önce kesinlikle ölmeyeceğim.

"Bu süitten hemen çıkmanın zamanı geldi, Harry," diye emretti Ryan. "Gözlerini dört aç. İhtiyacım olan bilgileri topladığında hemen bana gel, tamam mı? O zamana kadar..." Simone'un elini indirdi. "Ben çok önemli tanışımızın yanında kalacağım."

İnsanca mümkün olan en yakın mesafede.

On İkinci Bölüm

"ASLINDA ASANSÖRÜ DURDURACAKSINIZ diye düşünmüştüm. Katlar arasında durduğumuzda bana dönecek ve beni asansör duvarına sıkıştırıracaktınız." Simone şarabından bir yudum aldı. "Sonra bana yaklaşacak ve hayatınız buna bağlıymış gibi beni öpecektiniz. Dudaklarım senin dudaklarının altında açılırdı. Dilin ağzımın içine kayardı." Bir yudum daha. "Elin gömleğimin altına girerdi..."

Ryan'ın homurtusu sözlerini kesti.

Ona neşeli bir gülümseme gönderdi. "Ama sen bunların hiçbirini yapmadın. Sen sadece beni buraya kadar eşlik ettin." Kalabalık restoranı işaret etmek için kadehini kaldırdı. "Ve şimdi anlıyorum ki, baştan çıkarma senin oyunun değildi. Bunun yerine, stratejin beni şehirde alenen sergilemek, böylece beni öldürmek isteyenler beni çok hızlı bir şekilde bulabilsinler." Parmakları titriyordu ve şarabın etrafa sıçramasını istemediği için şarap kadehini masaya indirdi. "Ne kadar da çekicisin."

Masadan uzandı, sanki ona dokunmak niyetindeymiş gibi. Ama elinin arkası tuzluğa çarptı, tuzluk yere düştü ve koyu renkli masa örtüsünün üzerine biraz tuz saçıldı. Ryan tuzu kenara ittiğinde sert çenesi gerildi. "Seni şehirde gezdirmiyorum." Eliyle sol omzuna doğru rahatça bir hareket yaptı. "Bir restoranda seninle oturuyorum çünkü açlıktan ölüyordun. Sana yemek yediriyorum."

Ama Simone'un gözleri, elini sallayan adamın eline takılmıştı. Peki, elini sallıyor muydu? Dudaklarını büzerek Simone öne doğru eğildi. Tuzluklara baktı. Sonra da adamın omzuna. "Affedersiniz."

Çenesi daha da sert görünüyordu.

"Az önce omzunun üzerinden tuz mu attın?" diye sordu Simone.

Adam gözlerinin içine dik dik baktı. "Neden öyle yaptığımı düşünüyorsun?"

Simone'nin ağız kıvrıldı. "Çünkü şık kürk mantolu bayanın gözüne az önce tuz kaçtı ve yüzünü siliyor."

"Kahretsin." Adam döndü. Kadını gördü. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Benim hatam."

Kadın ona kaşlarını çatı.

Simone'den küçük bir kahkaha kaçtı. "Bu da neydi böyle?"

Adamın dikkati tekrar Simone'a döndü. "Tatlı ister misin?"

"Tabii ki. Tatlı istemediğim bir dünya asla olmaz. Önceki randevularımızda bunu öğrenmedin mi?" Ama konuyu saptırmayacaktı. "Ryan Quinn." Adını tadını çıkarırcasına söyledi. *Bu onun gerçek adı mıydı ki?* "Batıl inançların var mı?"

Burun delikleri genişledi. "Sadece kötü şans davet etmenin bir anlamı yok. Şu anki durumumuzu göz önüne alırsak, kaderi kışkırtmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Beni büyüledin." Gerçekten de öyleydi. "Diğer batıl inançlarını da anlat bana."

"Batıl inançlı değilim. Ben... birazcık öyleyim."

Onun büyüünden kurtulması gerekiyordu. Adam onu kullanıyordu. Ona yalan söylemişti.

Peki. O da onu kullanmıştı. Ona yalan söylemişti. Ve...

Neden birlikte olduklarında kendini bu kadar iyi hissediyordu? Düzeltme, kaçırılmadıkları zamanlarda birlikte olduklarında mı? Ya da terör altında olmadıkları zamanlarda mı? O zaman kendini iyi hissediyordu. Tam o anda, onunla birlikteyken kendini *iyi* hissediyordu. Parmakları artık titremiyordu ve kalbi bir mengeneye sıkılmış gibi hissetmiyordu. "Kara kedilerden korkar mısın? Merdivenlerin altından geçmekten hep kaçınır mısın? Ayna kırarsan yedi yıl boyunca şanssız olacağını düşünür müsün?"

Çenesindeki bir kas gerildi. "Evet. Evet." Bir nefes. "Evet."

Kadın yine güldü. "Bu kadar abartma. Senden çok keyif alıyorum." Gerçekten de öyleydi. Tehlikeli bir durumdu. "Hadi. Bana daha fazlasını anlat. Ryan Quinn'in gizemini benim için çöz."

"Sadece sen de Simone Sailor'ın gizemini benim için çözersen." O da şarabından bir yudum aldı. Aldığı ilk yudumdu. Yemek boyunca çoğunlukla

yemek boyunca sadece su içmişti. "Bu senin gerçek adın mı? Çünkü Jez öyle olmadığına emin."

"Simone kullandığım isim. Arkadaşlarıma bana taktığı isim. Yani kesinlikle yeterince gerçek." Garson yaklaştı ve o boş tabakları kaldırırken konuşmayı kesti. Zarifçe mi yemişti? Hayır. Açlıktan ölüyordu, çünkü gerçekten açtı. "Biliyor musun, daha fazla ekmek getirebilirsin," dedi garsona en cesaret verici ses tonuyla. Edward. Masalarına ilk geldiğinde kendini tanıtmıştı. "Ekmek her zaman hoş karşılanır." Ekmek, hayatındaki bağımlılıklarından biriydi.

Ekmek, kitaplar, tatlılar... O, her zaman iyi şeylerin tadını çıkarmak gerektiğine inanmıştı. Hayat yaşamaya değerdi. Ve her zaman daha fazla ekmek için zaman vardı.

"Hanımefendi tatlı ister mi? Belki çikolatalı mus ya da meşhur beyaz çikolatalı cheesecake'imiz?"

Neredeyse mırıldanır gibi konuştu. "Çikolatalı mus. Seni tatlı, tatlı adam."

Simone, Ryan'ın ayakkabısının bacağına dokunduğunu hissettiğinden oldukça emindi. Ona kaşlarını çatdı.

"Peki beyefendi ne alır?" Garson Ryan'a döndü. "Tatlı istemiyorum. Sadece kahve."

Garson başını salladı ve geri çekildi.

"Vay be, ne kadar da keyif kaçıran birisin!" Kafasını yana eğdi. "Masadan altında bana tekme mi attın?"

"Sana *hafifçe vurdum*." İşaret parmağıyla burun köprüsünü okşadı. "Çünkü garsonla gereksiz yere flört ediyordun."

"Ah." Bilge bir baş sallama.

"Kıskanmıştın." O... kızardı.

Kız bu sözleri alay etmek için söylemişti, ama adamın tepkisi onu tamamen hazırlıksız yakaladı. Simone koltuğunda dikleşti. "Kıskanıyordun." Sürpriz dalgası içinden geçti. "Garsona tatlı dediğim için mi? Bak, bana ekmek ve çikolata getiren herkes tatlıdır, ama Edward'la ilgilenmiyorum. Hayalini kurduğum tek erkek sensin. Sen, huysuz, öngörülemez, batıl inançlı CIA casusu."

Etrafına *bir* göz attı. "Casus olduğumu ?" Bakışları tekrar Simone'a döndü. "Peki bana verdiğin tepki

Yanıtın sahte miydi? Hepsi sadece gizli kimliğin ve yalanlarının bir parçası mıydı?"

"Bu canımı yaktı." Gerçekten de öyleydi. Parlak bir gülümseme yoktu. Alaycı bir ses tonu yoktu. Kız ciddiyetini kaybetmemişti. "Seninle birlikteyken hissettiğim şey hoşuma gidiyor. Gizlilik hikayeleri için erkeklerle yatmam. Hiç yatmadım. Asla yatmayacağım. Seninle çıkmaya başladım çünkü senden hoşlanıyordum. O galeriye kendi başıma da kolayca girebilirdim. Hatırlatmaya gerek varsa, oraya gitmek *senin* fikrindi çünkü beni kullanıyordun."

"Ben de seninle birlikteyken hissettiğim duyguyu seviyorum." Sesi kısıldı.

Neredeyse kızgın bir sesle.

Aynı zamanda... samimi miydi? Onun bu sözlerinin doğru olabileceğini düşündü. "Peki, öyleyse."

"Peki, o zaman... ne?" Kaşları yukarı fırladı.

Simone, masanın altında sağ ayağını yüksek topuklu ayakkabısından çıkardı. Adam tam karşısına oturmuştu ve dürüst olmak gerekirse, mesafe biraz fazla uzaktı ama uzanırsa bunu başarabilirdi. Masa küçüktü, samimi bir havası vardı ve uzun, koyu renkli masa örtüsü hareketlerini gizleyecekti.

Uzanmaya

çalıştı. Adam

irkildi.

Sonra Ryan'ın elleri hemen yanındaki masanın kenarını kavradı.

"Simone."

"Hımm?"

"Sen..." Yutkundu. "Ayağın bana *dokunuyor* mu?"

"Buna böyle mi demek istiyorsun?" Aslında ayağı vuruyordu. Kayıyordu. Bacağının yukarısına. Sonra daha yukarı. Dizinin üstüne.

Yine yutkundu. Ve sağ eli masanın altına uçtu ve Simone daha yukarı çıkamadan ayak bileğini kavradı. "*Ne yapıyorsun?*"

"Bırak da öğren." Gözleri ona ateş püskürdü.

Karanlık bir ateş. Şehvet. Arzu. Ve eli onu bıraktı.

Ayağı keşiflerine devam etti. "Burada ne varmış bakalım?" Ama o biliyordu. O kocaman şeyin ne olduğunu anlayabilirdi. Ayağını kavisli bir şekilde kaldırdı, onun sertleşmiş penisine sürttü ve ondan arzuyla dolu düşük bir inilti yükseldiğinde, kendi nefesi kesildi.

"İşte buradasın!"

Garson geri gelmişti.

Ryan küfretti.

Ayağı ondan kaydı.

"Tatlı." Edward iki tabağı gösterişli bir hareketle masaya koydu. "Ve istediğiniz ekstra ekmek." Garson ona gülümsedi. "Hanımefendinin başka bir isteği var mı?"

Oh, aklına birkaç şey geliyordu. Ama sadece garsona teşekkür etti ve onun aceleyle uzaklaşmasını izledi. Ryan'ın kahvesini getirmemişti. Onu sormalı mıydı? Ryan kesinlikle sormamıştı. O... dalgın görünüyordu.

"Ne. Oyunu. Oynuyorsun?" Ryan her kelimeyi sertçe haykırdı.

"Belli ki senin sevdiğin türden bir oyun." Peçetesini düşürdü. "Oops." Ryan'a doğru bir bakış attı.

Ryan başını salladı. "*Oynamıyorsun.*" Açıkça onun planını tahmin etmişti. Aferin ona.

"Peçetemi düşürdüm. Gidip alayım." Aşağı eğildi. Masanın altına girdi.

"*Simone.*"

Burası beş yıldızlı bir restorandı. Bunu yapmamalıydı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yine de...

Eli ona uzandı. Kasıtlı olarak masanın onun tarafına kaymıştı. Uzanmak çok kolaydı. Yukarı uzanmak. Parmaklarını onun uyarılmasının yarattığı ağır şişkinliğin üzerinde gezdirmek. Pantolonunun fermuarını açıp...

"Hesap!" diye bağırdı Ryan. "Hesap, hemen!"

Kız yerine geri döndü. "Ama tatlımı yemedim."

"Ben tatlımı yiyeceğim." Yüzündeki ifade ancak vahşi olarak tanımlanabilirdi. "*Hesap!*"

* * *

Onu asansöre ^{çekt}i. Ryan, güvenli kata girmek için anahtar kartını kullandı ve asansör kapıları kapanır kapanmaz...

Simone'yi kendine doğru çekti. Dudakları onun dudaklarını ele geçirdi. Penisi o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve tek istediği onu soymaktı. Onu havaya kaldırmak. Ve içine dalmak. Tekrar tekrar.

Daha önce asansörde seks yapmış mıydı? Hayır. O anda, tam orada seks yapmak istiyor muydu? Evet. Binlerce kez evet.

Simone inledi. O küçük, boğuk, tatlı ses... Ryan'ın çok sevdiği ses. Süveteri vücuduna yumuşak bir dokunuş veriyordu, ama teni daha da yumuşaktı. Onu çıplak görmek istiyordu. Onun inlemesini istiyordu. Onun kendisiyle birlikte orgazm olmasını istiyordu.

Simone geri çekildi. Ona bakarken nefesini hızla alıp veriyordu. "Bunun davanla hiçbir ilgisi olmadığını söyle."

"Davamla *hiçbir* ilgisi yok." Aslında, dava, ona dokunmaması için bir sebepti.

Ama Simone ona gülümsedi. Gülümsemesi kesinlikle büyüleyiciydi. Simone ona her gülümsediğinde, Ryan onun büyüüne biraz daha kapıldığına ikna oluyordu.

"Güzel," dedi Simone. Elleri pantolonunun üst kısmına indi. Tıpkı restoranda yaptığı gibi, parmaklarıyla kumaşın üzerinden onu okşadı. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.*

Asansör zili çaldı. Kapılar açılmaya başladı.

Elini kadının bileğine doladı, onu asansörden çekip koridordan aşağı sürükledi. Kadının melodik kahkahası onu sütlerine kadar takip etti. Kapıyı rekor sürede açtı, merdiven boşluğunun yakınındaki koridorda bekleyen korumalara başını sallayarak selam vermek için kısa bir süre durdu. Ryan kadını eşikten geçirip güvenli bir şekilde sütlerine sokar sokmaz...

Kapıyı kilitledi. Onu en yakın duvara sıkıştırdı. Ve dudaklarını öpüp durdu.

Kadın ateşle oynuyordu ama bunun farkında değildi. O, alay edilebilecek türden bir adam değildi. Ona olan arzusu çok güçlüydü.

Dili dudaklarının arasına daldı ve kadının tatlılığını açgözlülükle içti. Kadın, tattığı şaraptan çok daha iyiydi. Ve kadının her yerini tatmak için sabırsızlanıyordu.

Adam dudaklarını kadının dudaklarından ayırdığında Simone, boğuk bir sesle, "Tatlıya yazık oldu," dedi. "Bunu telafi edebilir misin sence?"

Onun ağız ağız ağız boğazına boğazına
Baskı. Yalamak.

Öpüyor.

Onu telafi etmek mi? Tabii ki, yapabilirdi. Yapacaktı.

Onu kollarının arasına aldı.

"Ryan!" Kız sıkıca sarıldı. "Biliyor musun, bence beni çok fazla kucağına alıyorsun."

Hayır. Mümkün değil.

Süitte iki yatak odası vardı. Onlar ilk geldiklerinde kız bir tanesini seçmişti. O da diğerini almıştı. Şimdi kendi odasına girdi. Yatağın yanındaki küçük lamba ile aydınlatılan bir oda. Tereddüt etmeden, Simone'u doğrudan kral boy yatağa taşıdı. Onu yatağın üzerine indirdi.

Neredeyse üzerine atılacaktı, ama kendini tuttu. Bunun yerine, Ryan bir adım geri çekildi. Derin bir nefes aldı. Bir, sonra bir tane daha. Kafasını boşaltmaya çalıştı. Ama tek koklayabildiği şey oydu. Onun baştan çıkarıcı, cezbedici kokusu. Tek görebildiği şey oydu. Muhteşem yüzü. Güzel vücudu. Tek *istediği şey* oydu.

Çıplak. Yatağa uzanmış. Onu derinlemesine içine alan.

Ama...

Orada birkaç bazı şey , bir kez yapıldığında asla
asla geri

geri alınamaz. Bunlar da o tür şeylerden biri olacaktı. "Şimdi seç."

Dirseklerine dayanarak kendini yukarı itti. "Neyi seçeyim?"

"Beni sik ya da profesyonel ol."

Onun seksi kahkahası ona doğru süzüldü. "Sen ve ben gerçekten *profesyonel* olabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Hayır, belki. *Hayır.*

"Gerçekten çok isterim..." Dili alt dudağını yaladı. Vücudundaki her kas kaskatı kesildi.

"Daha önce duştan çıktığında başladığın şeyi bitirmeni isterim. Bilirsin, şu kapı zili çalmaya başlamadan önce."

Daha önce duştan çıktığında, kız çıplaktı. Parmakları kızın içine girmişti. Sıcak. Sıkı. Cennet gibi. O lanet kapı zili kabuslarına girecekti.

"Ayrıca, dövmelelerinden bazılarını yalamak isterim."

Lanet olsun.

"Ve..." Bakışları vücudunda aşağıya doğru kaydı. Yatakta doğruldu. Yatağın kenarına doğru kaydı. "Senin diğer yerlerini de yalamak istiyorum."

Neredeyse tüm kıyafetlerini üzerinden yırtarcasına çıkardı. Birini *bu kadar çok* istediğini birini bu kadar çok istediğini hatırlayamıyordu. "Ateşle oynuyorsun." "Öyle mi?" Elini uzattı ve kemerini çözdü. Sonra

. Ve fermuarı indirdi. "Bakalım yanacak mıyım."

Adam kadının üstüne çıktı. Artık kendini daha fazla tutamazdı. Kadını yatağa devirdi. Ağzıyla kadının ağzını kapattı. Elleri kadının vücudunda dolaştı.

Topuklu ayakkabılarının yere çarptığını duydu.

O seksi minik ayak restoranda bana sürtündüğünde...

Yumuşak süveterini çekip çıkarabilmek için biraz yukarı kalkarken içinden bir hırıltı çıktı. Süveteri bir kenara fırlattı.

Bir anlığına, ona bakarken kendini kaybetti. Tuvalette birlikteyken çıplak göğüslerini görmüştü. Tamamen ve mutlak bir mükemmellik. Şimdi göğüsleri, onları yukarı doğru iten seksi dantelli beyaz bir sütyenle örtülmüştü ve gerçekten de sütyen muhteşemdi, ama onu beş saniye içinde üzerinden yırttı.

Sonra dudakları kadının üzerindeydi. Göğüs uçlarını öpüyordu. Yalıyordu. Emiyordu. Kadın ona doğru eğilirken tırnaklarını adamın kollarına geçirdi. "Ryan!"

Vücudunu öperek aşağı doğru indi. Pantolonunun üstündeki düğmeyi kopardı ve umursamadı. Fermuarı aşağı çekti ve sert bir hareketle pantolonunu ve külotunu vücudundan aşağı çekip ikisini de yere fırlattı.

O ve Simone artık yarı yatakta, yarı yerdeydiler. Geriye doğru çekildi, daha çok onu tamamen içine alabilmek için. Onun her bir mükemmel santimini. Nefesi titreyerek girip çıkıyordu. Penisi doğrudan ona doğru uzanıyordu ve tek istediği şey...

Bir tat. Önce bir tat.

Bacaklarını yakaladı. Onları ayırdı. Kız yatak örtüsüne tutundu.

"Ben de restoranda doydun sanmıştım." Boğuk sesli sözleri, bakışlarını ona doğru çevirmesine neden oldu.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu kız, başını sola eğip saçlarını omzunun üzerine salarken.

"Açlıktan ölüyorum." İlkel bir homurtu. Sonra ağzını ona dayadı. Kız nefesini tuttu. Uylukları titredi.

O *çılıgına* döndü. Çünkü kadının tadı onu doruğa çıkardı. Yaladı. Emdi. Tadına baktı. Dilini kadının içine soktu ve sonra parmaklarıyla klitorisini okşadı. Onu tırmaladı. İçinde şiddetli bir arzu çalkalanıyordu ve zihninin uzak bir köşesinde Ryan, kendini tutması gerektiğini fark etti. Şehvetinin tüm gücünün içinden akmasına izin vermemeliydi.

Ama siktir et.

Bir parçası, Simone'un her şeyi kaldırabileceğini biliyordu. Onunla kendini tutmasına gerek olmadığını.

Çünkü Simone inliyor, ona doğru kıvrılıyor ve nefes nefese fısıldayarak *daha fazlasını* istiyordu. Onun tutkusundan korkmuyordu. Ona verebileceği her şeyi istiyordu.

Ve o da onu istiyordu.

Önce, onun zevkini tadabilmek için ağzına boşalmasını istiyordu.

Sonra, onun penisini ağzına almasını istedi ki boşalmasını *hissedebilsin*.

Dili onu kırbaçladı. Klitorisini hızlı ve çılgın bir ritimle yalayıp okşadı.

Kız onun altında kaskatı kesildi. Tırnakları kollarına daha da derin battı ve sonra keskin, şaşkın bir çığlık attı.

Siktir, evet.

Her bir damlasını açgözlülükle yalayıp yutarak, kadının zevkini emdi. Kadın hala boşalırken, vücudu hala titrerken bile, arka cebinden prezervatifi çıkardı ve pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı indirdi. Arzusu çok fazla bastırdığı için pek de sabit olmayan parmaklarıyla prezervatifi taktı. Sonra kadının yanına yatağa tırmandı. En azından kısmen yatağa. Yarı yarıya yatakta, yarı yarıya yatak dışında, bacakları açıktı, ıslaktı ve hazırды, ve o içine girdi.

Uzun ve sert bir itiş. Kız nefesini tuttu.

O kendini kaybetti.

Kız dardı. Delicesine dardı. Sıcak. Islak. Kızın kokusu üzerine sinmişti. Kızın tadı dilindeydi. Kızın vücudu ona karşı yumuşaktı. Kız bacaklarını kaldırıp Ryan'ın beline doladığında, Ryan patladı. Hızlı, sert, çaresiz darbeler. Yatağın kenarına tutunarak, kızı olabildiğince kendine çekti. Tekrar tekrar, kızın içine vurdu ve Simone her seferinde ona karşılık verdi. Hızlı. Sert.

Durmak yoktu. Yavaşlamak yoktu. Naziklik ya da dikkatli dokunuşlar için zaman yoktu. Onu tüketen sadece temel, sürükleyici bir ihtiyaç vardı.

Gözleri Simone'un gözlerine kilitlendi.

Nefesi kesildi. Penisini boyunca kaslarının içsel kasılmalarını hissederken, yüzünde zevk parladı. Onu sıkıyordu, onu çok sıkı tutuyordu ve hayatında hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Simone yine orgazm olurken bile, Ryan bir an daha kendini tutamayacağını biliyordu. Şehvet onu çok fazla tüketiyordu. Derinlere girdi ve kendini bıraktı. Kalçaları ona doğru daldı. Tekrar. Tekrar.

Yatak duvara çarptı.

İçine boşaldı ve onun adını boğuk bir sesle haykırırken, Ryan hayatının en büyük tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etti.

Çünkü *daha fazlasını* istiyordu. Çünkü ondan asla doyamayacağından korkuyordu. Asla.

* * *

"Buna inanmayacaksınız, patron." Hugo, Frederick'e doğru sessizce yaklaştı.

Frederick, yanında açık bir şişe viski ile devasa, antika masanın arkasında çökmüş bir şekilde oturuyordu. Havada yoğun bir viski kokusu vardı ve Frederick'in bulanık gözleri ona bakıyordu. Ya da Hugo'ya bakmaya çalışıyordu. Frederick, Hugo'nun gerçek vücudunun biraz yanına bakıyor gibi görünüyordu, bu yüzden Hugo bir adım sağa attı.

Frederick başını eğdi. "Sanırım boku yedim," dedi Frederick, kelimeler ağzından çok, çok yavaş çıkıyordu. "Sanırım Simone Sailor'ın ortadan kaybolmasına izin verdin ve şimdi param yok. Destekçimin yok.

Lanet olası yumurtam da yok ve Rus, onun değerli çipini kaybettiğimi öğrendiğinde, derimi yüzecek...”

"O Londra'da."

Frederick gözlerini kısarak baktı.

"Simone Sailor Londra'da," dedi Hugo, Frederick onu net duymamış olabilir diye tekrarladı. Şu anda kaldığı lüks otelin adını saydı.

Frederick sandalyesinde dik bir şekilde oturdu. Eli uzandı ve viski şişesine çarptı, kehribar rengi sıvı masasının üzerine sıçradı. "Sen... sen ciddi olamazsın!"

"Son derece ciddiym. Kısa bir süre önce otelin restoranında görülmüş."

Frederick ellerini masanın üzerine vurdu ve ayağı fırladı. Bir an için sallandı, ama ellerini masaya daha da sertçe bastırdı ve dengesini korudu. "Biz... kırsal bölgeleri... alt üst ettik... ve o yemek yemeye mi çıkmış? Londra'nın en lüks otelinde mi?"

Öyle görünüyor. "İpucunu veren oradaki bir garson. Edward Reginald, senin kurduğun ağın bir parçası." Dikkatli sözler. Aslında Frederick'in ağı değildi, değil mi? Daha çok Rus Konstantin'e aitti. "Edward restoranda ona hizmet etti. Ona ve randevusuna."

"Hangi sevgilisi?" Frederick'in sesi birkaç oktav yükselmişti.

"Ryan Quinn."

"Ne. Oluyor. Lanet. Olsun?"

Hugo başını salladı. "İkisi de Londra'da. Sanırım kırsal bölgedeki aramamızı sonlandırabiliriz."

Frederick'in nefesi tıslayarak çıktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Emir ne?" diye sordu Hugo. "Nasıl devam edeceğiz?"

Frederick'in omuzları inip kalkıyordu. Yukarı, aşağı. Yukarı, aşağı. Piç kurusu sanki kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Hugo, tiksintisini zar zor bastırarak bekledi. Simone'u bulmaya yardım etmek yerine, Frederick bütün gün kafayı çekmişti.

Bazı insanlar... alkolü hiç kaldıramıyorlardı. Ayrıca cesetleri de kaldıramıyorlardı. Ya da bu dünyada başarılı olmak için

Frederick elini yüzüne sürdü. Çenesine kaymış olan biraz kusmuğu silmek için mi?

"Devam edelim... Nasıl devam edelim..." Frederick'ten bir fısıltı. Sonra başını salladı. "Kıçımı Londra'ya götürüyorum."

"Harika bir fikir. Belki yarın şafak vakti yola çıkmayı planlayabiliriz? Biraz dinlendikten sonra?" *Ayıldığından sonra?*

Frederick sallandı.

"Simone Sailor ne olacak?" Hugo bu durumla ilgili bir cevaba gerçekten ihtiyaç duyuyordu. "Onunla ne yapılmasını istiyorsun?"

"Ölmesini istiyorum."

Hugo başını salladı. "Bunu halledebileceğimizden eminim. Aslında, bunu hemen şimdi yapabiliriz."

On Üçüncü Bölüm

YANLIŞ HESAP YAPMIŞTI. Ayrıca uyuyakalmıştı.

Simone'un gözleri birden açıldı ve birdenbire doğruldu. Uyumak istememişti. Hele ki Ryan'ın yatağında uyumak hiç aklının ucundan bile geçmemişti. Ama adam ona hayatının en iyi iki orgazmını yaşatmıştı ve o da mutluluktan uçuyor, doyuma ulaşmıştı, bu yüzden bir anlığına gözlerini kapatmak evrendeki en büyük suç gibi gelmemişti.

Yanlış hesaplamıştı.

Onunla seks yapmak... yeterince zararsız görünüyordu. *Zararsız*. Ryan Quinn ile ilgili herhangi bir şeyi tanımlamak için ne kadar saçma bir kelime. Ama o anda, neden olmasın diye düşünmüştü. Neden onunla seks yapıp, içindeki bu çılgın, bastırılmaz arzuyu gidermesin ki? Yaşadığı kabustan sonra neden kendine muhteşem bir an yaşatmasın ki?

Onun hayatından iz bırakmadan kaybolmadan önce, onunla olmanın ne kadar güzel olabileceğini neden öğrenmesin ki?

Çünkü ortadan kaybolacaktı. Büyük bir kayboluş gösterisini sahnelemesi sadece an meselesiydi. Ve Ryan'la birlikte ne kadar iyi olabileceklerini öğrenmeden ortadan kaybolmak, ona büyük bir israf gibi gelmişti.

Spoiler uyarısı: Ryan çok, çok iyiydi.

O kadar iyiydi ki, iki kez orgazm olmuştu. Tüm vücudu titriyor ve onun her emrini açgözlülükle yerine getiriyordu. O kadar iyiydi ki, onu hâlâ içinde hissettiğine yemin edebilirdi.

Ama damarlarında bir tedirginlik dolaşıyordu ve o mutluluk hissi kesinlikle kayboluyordu çünkü Ryan sadece onunla yatakta değildi... yatak odasında *bile* değildi.

Yanlış hesaplamıştı. O muhteşem seksten başı dönmüştü ve o... o...

Ryan yatak odasının kapısını açtı. İçeri girdi, siyah takım elbise pantolonu giymişti ve görünüşe göre başka hiçbir şey giymemişti. Dağınık saçları ve yalamak istediği ama bunu yapma fırsatı bulamadığı dövmeleriyle seksi ve dağınık görünüyordu; dövmeler cildinde çok havalı duruyordu. Ama sonra Ryan sağ elini kaldırdı ve broşu ve küpeleri tuttuğunu gördü. *Onun* broşu ve küpeleri.

Çenesini sıkarak, ona dik dik baktı. "Sanırım bunları konuşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Simone, beklenmedik bir ihanet ve acı içini delip geçse de, aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Seni piç."

Ryan gözlerini kırptı.

Simone ona öfkeyle baktı. Ayrıca çıplak bir şekilde yataktan atladı ve içinde kabaaran öfkeyle mücadele etti. "Ne cüretle eşyalarımı karıştırırsın!" Sonra, ona göğüslerini sallarken bu konuşmayı – düzeltme, tartışma, kavga, her neyse – yapamayacağını anlayan Simone, yataktan bir çarşaf çekip vücuduna sardı. Onu daha önce salladığı göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve ona doğru fırladı. "Bu ne cüret!"

Adam yine gözlerini kırptı. "Sana giyecek bir şeyler getirmek için odana girdim. Pantolonunun düğmesini kırıdığım için *nazik* davranıyorum sanmıştım."

Düğmeyi mi kırmıştı? O olayın gerçekleştiğini hatırlamıyordu. Zaten pantolonunu çıkardığını da zar zor hatırlıyordu. O anın heyecanı falan.

"Bu eşyaları yeni siyah pantolonunun cebine sakladığını nereden bilebilirdim? Jezebel'in sana getirdiği valizden pantolonu çıkardığımda yere düştüler."

O, haşmetli bir tavırla bir elini uzattı. "Peki, artık eşyalarımı bulduğuna göre, geri vermeye ne dersin?" Simone parmaklarını kıpırdatarak salladı.

Adamın bakışları broşa ve küpelere kaydı. "Galeri'de bunlardan çok daha değerli eşyalar vardı."

"Hımm." Sanki o gerçeğin farkında değilmiş gibi.

"Yine de broşu ve küpeleri aldın. Sadece bu iki eşyayı." "Ne kadar da gözlemcisin."

“Ve sen de onları saklamaya kararlısın.”

“Sen de onları uzattığım elime koymamaya kararlı görünüyorsun.” Bir kez daha parmaklarını kıpırdatarak, “Bunu sana daha önce kimse söyledi mi bilmiyorum ama bir kadınla yatıp hemen ardından onu soymak inanılmaz derecede kaba bir davranış. Bilgin olsun, bu tam anlamıyla kötü adamlık.”

Broşu ve küpeleri avucuna koydu. Parmakları kadının elinde bir süre kaldı. “Senden çalmıyorum.” Gözleri kadının yüzünü taradı. “Senin dünyanda bir kötü adam olmayacağım.”

“Bunu zaman gösterecek,” diye mırıldandı. Elini onunkinden çekti ve hemen parmaklarını ganimetinin üzerine kıvrıdı.

“Onları çalman için tutuldun, değil mi?”

Bu neydi? Seks sonrası sorgulama mı? “Çalmıyordum.” Çenesini kaldırdı. Ondan uzaklaştı ve çarşaf yere süzüldü. “Frederick’in yasadışı olarak aldığı eşyaları geri alıyordum. Fark etmediysen, Frederick biraz pisliğin tekidir. Şu galerisi var ya? İçindeki pek çok şey *çalınmış* sanat eseri ve mücevherdi.”

“Claudel gibi mi?”

“Doğru. Evet. Claudel gibi. Hırsız Frederick, geçen yıl bir İtalyan iş adamı onun bir projesine destek vermeyi reddettiğinde o eseri çaldırmıştı. Frederick’i reddedersen, senden intikam almanın bir yolunu bulur. O, bu konuda oldukça kindar ve intikamcıdır.”

Ryan düşünüyormuş gibi yanağını içe çekti, sonra şöyle dedi: “Frederick gerçek işvereninizi mahvetti. Çalınan eşyaları geri alıyorsunuz, değil mi? Frederick’in ‘dar görüşlü ve kindar’ misillemelerinden birinde çalınan eşyaları?”

Yaklaştın. Gerçi bu soygun tamamen gönüllüydü, çünkü broşu ve küpeleri alacak kişiye borcu vardı. “Bu eşyaları CIA’ya teslim etmeyeceğim. Broşu ve küpeleri kendime saklayacağım. Bunu, seninle ve casus arkadaşlarınla işbirliğimin karşılığı olarak kabul et.”

“Onları senden almaya niyetim yok.” Elleri beline gitti.

Bu hareket kaslarını gerginleştirdi. Ön kolundaki ejderha dalgalandı. Ejderhanın pençeleri uzadı.

Oraya bakma. Dövmeleriyle dikkatini dağıtmaya çalışıyor.

Nefesi fısıldayarak çıktı. "Bunu bilmek harika."

"İşvereniniz kim?"

"İşverenim yok." Ona sırtını döndü. "Lanet olsun, bana yalan söyleme!"

Oh, şu anda onunla bu konuya girmek istemiyordu. "İşverenim yok," Simone ona bakarak tekrarladı. "Bazen, içimden geldiği için bazı şeyler yaparım." Ona cömert deyin. "Şaşırtıcı bir şey duymaya hazır mısınız? Benim de bir kalbim var. İnsanları önemsiyorum." Çok fazla insan değil, kabul, ama kesinlikle bazılarını.

"Tabii ki umursuyorsun. Yumuşak kalbin yüzünden, düşmanlarını öldürmem için bağırman gerekirken bana kaçmamı söyledin."

Bütün vücudu yavaşça ona doğru döndü.

"Sen minibüse itilirken bana kaçmamı söyledin."

"Öyle mi?" Dikkatli sözler. "Evet, söyledin."

"Sen kaçmadın."

"Hayır, tabii ki. Seni *asla* geride bırakmam." Ona yaklaştı. Elini kaldırıp yanağını okşadı. "Bebeğim..."

Sesi daha da kalın ve kaba bir hal almıştı ve bu sevgi dolu sözler sanki onu delip geçiyordu.

"Sen kötü bir hırsız değilsin. Bunu anlıyorum. Benimle ilgili hatalar yaptın."

"Yapmadım. Ben hata yapmam." Şimdi de hakaret ediyordu. Seks sonrası deneyim, umduğu kadar keyifli değildi. Elbette, seks sonrası bir durumla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu, ama bu deneyimin bu kadar çatışmalı olduğunu hatırlamıyordu.

Ryan kaşlarını kaldırdı. Yüzüne bakmaya çalıştı, ama hain bakışları sürekli onun dövmelerine kayıyordu. Onları yalayamamış olması ne yazık.

Kadın. Odaklan. "Peki," diye homurdandı. Suçu hak edenin üzerine atmanın zamanı gelmişti. "İçeriye ikinci kez girdiğimde galeriyi daha dikkatli incelemeliydim."

“Ziyaret mi?” Ryan bu kelimeyi söylerken boğulacak gibi görünüyordu.

"Uh, evet, *ziyaret*. İlk ziyaretim seninleydi. Hatırlıyor musun, alarmı çalıştırdığın zamanı?" diye tatlı bir sesle sordu.

Ryan homurdandı.

"Her neyse, ikinci ziyaretimde olması gerektiği kadar görev odaklı değildim. Çevreyi daha dikkatli kontrol etmeliydim. Alexei'nin içeride olduğunu fark etmeliydim." Ölü bedeninin görüntüsü zihninde canlandı. Broş ve küpelere tutuşunu sıkılaştırdı. Onları ölü adamdan aldığını asla unutmayacaktı. Omuzlarını geriye attı. "Dikkatimi dağıttın. Yani hata tamamen senin omuzlarında. Senin hatan."

Ryan dudaklarını araladı ama konuşmadı.

"Hedefleri alırken yakalanmam. Dikkatimi dağıttın ve... tamam, neden gülümsüyorsun?"

Çünkü gülümsüyordu. Dudakları, nefes kesici derecede muhteşem bir gülümsemeye bürünmüştü. Gülümseme, karanlık gözlerini aydınlattı. Onu bambaşka bir yakışıklılık seviyesine taşıdı. Lanet olsun ona.

"Gülümsüyorum çünkü..." Derin sesi, Simone'un içine işliyor gibiydi. "Az önce benden tamamen ve tamamen etkilendiğini itiraf ettin."

"Öyle bir şey yapmadım!" Simone sözlerini hatırladı. Ondan etkilendiğine dair hiçbir şey söylememişti. Hiçbir şey.

"Evet, söyledin." Başını salladı. "Daha önce hiç dikkatim dağılmamıştı, başarı oranım çok yüksekti..."

"Sen hayatıma girene kadar başarı oranım yüzde yüzdü."

"Sen mükemmel bir hırsızdın, ama ben kafana girdim. Vücuduna da girdim." Ona göz kırptı.

Simone ona daha sert bir şekilde kaşlarını çattı. "Geri alma uzmanı," diye düzeltti. "Dikkatli ol Simone, yoksa kalbine gizlice sızabilirim ."

Bir an durdu. "Gecenin hırsız gibi."

Anında geri çekildi. Bir adım. İki. Üç ve bacağının arkası komodine çarptı.

Kaşları çatıldı. "Benden mi kaçırıyorsun?" Hayır. Belki.

"Kalbime giremezsin."

Gülümsemesi kayboldu. Gözlerini ondan ayırdı. “Evet, anlıyorum. Rahat ol. Ölümsüz bir aşk ilanı beklemiyordum.” Kalbi çok hızlı atıyordu.

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarını çenesinden geçirdi. “Biliyor musun? Bu sohbet rayından çıktı.”

Neden kalp atışları yavaşlamıyordu? Ve neden yanakları yanıyordu?

“Senin buz gibi kalpli kötü bir kadın olmadığını bildiğim gerçeğine geri dönelim,” dedi Ryan.

"Neden sürekli kalbimden bahsediyorsun?" "Belki de onu istediğim içindir." Gözlerini kırptı.

"Ne?" Yanlış duymuştu.

Ama o da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu. Ve sonra... Bir zil çaldı. Sütlerinin kapı zili.

"Zil bizi kurtardı," diye homurdandı. "Uh, hemen dönerim."

Geri mi gelecekti? “Kapıda kim var?” O yatak odasından çıkamadan, ona doğru atladı ve kolunu tuttu.

Kayma.

Bu onun çarşafı olmalıydı. Uçup gidiyordu. Onu çıplak bırakıyordu. Tam onun önünde.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Çenesindeki bir kas gerildi. "Sanırım az önce bir şey kaybettin," dedi Ryan.

Kalbim. Kaybetmekten korktuğum şey bu. Daha önce sözleriyle gerçeğe çok yaklaşmıştı. Çünkü...

Davalarıyla uğraşırken kimseyle ilişki kurmazdı. Onunla ilk randevusunda tehlikeli bir alana girdiğini biliyordu. Ryan Quinn'le çıkmanın bir hata olduğunu biliyordu ve yine de...

İlk randevularında onu güldürmüştü. Çok nazikti. Dokunduklarında inkar edilemez bir kıvılcım hissetmişti. Bu yüzden risk alıp onunla ikinci bir randevuya çıkmıştı.

Bu da üçüncü randevuya yol açmıştı.

Sonra da Ryan, hayatını kurtarmıştı. Onun için birini öldürmüştü. Bu dünyada birinin onu korumak için birini öldüreceğini asla, asla beklememişti.

Bu da onu az önce yaşadıkları inanılmaz sekse götürdü. Ve şu gerçeğin farkına varmasına...

Oh, lanet olsun. Bir casusa aşık oluyorum. Bu korkunç ve berbat bir şeydi çünkü adamın mesleği yalan söylemekti. Sonunda aşık olduğunda, bunun sadece bir illüzyon olan bir adama olacağını düşünmüştü.

"Lütfen, izin verin." Ryan bu alçak, derin sesli sözlerle eğildi. Düşen çarşafı aldı. Onu kadının vücuduna örttü. Parmakları kadının karnını okşadı. Bir göğsünün kıvrımını. Tekrar yukarı.

Kız heykel gibi hareketsiz kalmıştı.

Nefesi zorlanıyor gibiydi. Bakışları alev alev yanıyordu. Ama çarşafı dikkatlice kadının üzerine sardı ve göğüslerinin arasına sıkıştırdı.

Parmakları bir an için orada kaldı, sonra geri çekildi. "Oda servisi."

Bütün vücudu ağrıyordu.

"Oda servisi zili çalıyor." Omuzlarını dikleştirdi. "Restoranda çikolatalı musunu bitiremedin çünkü seni sikmek için çok acele ediyordum."

Evet, acele etmişti. Adil olmak gerekirse, o da acele etmişti. "Bu yüzden sana bir sipariş verdim. Tatlını

."

Bu gerçekten çok tatlıydı.

"Ben hallederim." Adam ortadan kayboldu.

Kız onun arkasından baktı ve ne yapması gerektiğini anlamaya çalıştı. Ona aşık olmamak. Kesinlikle o olmamalıydı. Bu onun için bir görevdi. Daha fazlası değil. Aşık olmamaları gerekiyordu. Sadece kötü adamları ortaya çıkarmak, işi halletmek ve hayatlarında ayrı yollara gitmek zorundaydılar. Mutlu son yok. Büyük bir ilişki yok. Hayır...

Bir silah sesi
duyuldu. Bir, sonra
bir tane daha.

Çığlık attı, bir silah aradı ve gördüğü tek şey olduğu için lambayı yakaladı. Sonra Simone silah sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Görünüşe göre kötü adamlar onları çoktan bulmuştu.

Ve o, Ryan'ın tek başına savaşmasına izin
vermeyecekti.

Ayrıca...

Sakin ölme, Ryan! Sakın.

Eğer o ölürse, ona asla affetmezdi.

Adımları ses çıkarmıyordu. En azından, ses çıkarmamaya çalışıyordu. Vücudunu duvara olabildiğince yakın tutarak koridorda aceleyle ilerledi. Hedef olmak istediğı için değil. Durumu kurtarmak istiyordu. Ölü olarak son bulmak değil.

Ve Ryan...

Sakin ölme. Ölme.

Simone köşeden başını uzattı. Manzarayı görünce dehşete kapıldı ve dudaklarından keskin bir çığlık kopararak Ryan'a doğru koştu.

On Dördüncü Bölüm

ÜÇ DAKİKA ÖNCE...

RYAN süit kapısının gözetleme deliğinden baktığında, akşam yemeğinde kendisine ve Simone'a hizmet eden garsonu tanıdı. Ryan kaşlarını çattı çünkü Simone'un tatlısını aynı adamın getireceğini hiç beklemiyordu.

Garson arkasına bakıp koridoru gözetledi.

Edward. Adamın adı buydu. Yemek masasına yaklaşır yaklaşmaz kendini tanıtmıştı.

Edward süitin kapısına tekrar baktı. Biraz gergin bir şekilde gülümsedi.

Ryan kilidi çevirdi. Kapıyı açtı.

Edward'ın gülümsemesi biraz daha genişledi. "O çikolatalı musu bitirmeye karar verdiniz, öyle mi?"

"Bu kız arkadaşım için." Düz bir sesle. "Bunu bizzat senin getireceğini beklemiyordum."

Edward'ın elleri servis arabasını kavradı. Beyaz bir masa örtüsüyle kaplı kare şeklinde bir araba. Arabadaki tabaklar, özenle hazırlanmış gümüş kapaklarla gizlenmişti. Kubbe şeklindeki kapaklar, Ryan'ın sipariş ettiği tatlıları tamamen örtüyordu. İki çikolatalı mus. Ve ekmek. Çünkü Simone ekmeği severdi.

Arabada tam ortada, buz kovaşında soğutulmuş bir şişe şampanya duruyordu. Kovaya yakın bir yerde, ters çevrilmiş iki şampanya kadehi bekliyordu.

"Servis ekibimiz gecikti, ben de devreye girdim," dedi Edward sıcak ve rahat bir ses tonuyla. "Bunu sizin için içeri götüreyim mi?"

"Sanırım kendim içeri götürebilirim."

"Oh, efendim." Edward şimdi dehşete kapılmış görünüyordu. "Burada sunduğumuz hizmet bu değil."

O zaman başından beri arabayı içeri sokmayı planlıyorsan neden bu soruyu sordun?

Edward arabayı ileri itmeye başladı. “Bu ürünleri sizin için hazırlayayım. İsterseniz şampanyanın mantarını da açabilirim.” Arabanın tekerlekleri gıcırdadı.

Ryan geri adım attı ve diğer adamın içeri girmesine izin verdi. Edward’ın arkasından kapıyı kapattı ve otomatik olarak ek kilidi çevirdi. Edward’ın omuzlarının hafifçe gerildiğini fark etti ve garsonun o sesi duyduğunu biliyordu.

Arabacığın tekerlekleri durdu. Edward, tabaklardan birini örten kubbe şeklindeki gümüş kapaklardan birine uzandı. “Bu, hanımefendinin çikolatalı musu olmalı...”

Hanımefendinin musu olmalıydı, ama gümüş kapak kaldırıldığında Ryan, daha önce örtülü olan tabakta bekleyen silahı gördü. Lanet olası çikolatalı musun tam üstüne yerleştirilmiş bir silah.

Lanet olsun, Simone yine musunu yiyemeyecek.

Ryan bağırmadı. Edward'ın çoktan yakaladığı silahı bırakması için o piçe bağırmadı. Bunun yerine, Ryan saldırdı. Doğruca garsona atıldı.

Ryan, Edward'ı servise çarptığında silah sesleri patladı. Kimseye isabet etmeyen, ancak sağdaki ağır kanepenin yanındaki duvara doğru patlayan çılgın bir atıştı. Edward ona doğru dönmeye çalıştı, ama Ryan o saçmalığa tahammül edemezdi. Sol eliyle Edward'ın başının arkasını yakaladı ve adamı sertçe, tam musun üzerine çarptı, ama bu kesinlikle garsonu etkisiz hale getirmek için yeterince sert bir darbe değildi.

Bir silah sesi daha duyuldu.

O orospu çocuğu Ryan'ı sinirlendiriyordu.

Bu yüzden Edward'ın kafasını gümüş kapağa, o lanet olası cloche'ye ve ardından şampanya kovasına çarptı.

"Ryan!" Simone'un çaresiz çığlığı.

Silah, Edward'ın gevşek parmaklarından düştü. Ryan onu döndürdü ve bunu yaptığında, o kurnaz piç elini uzattı ve Edward masadan bir bıçak kaptı.

Ne kadar da kararlısın, değil mi?

Ryan geriye sıçradı.

Edward ona doğru atıldı.

Simone ise garsona bir lamba fırlattı. Lamba, garsonun başının yan tarafına çarptı; yüksek sesli, çatırdayan bir çarpma sesi duyuldu ve Edward, inilti bile çıkarmadan yere yığıldı. Baygın bir halde yere yığılırken, bıçak parmaklarından kayıp düştü.

Simone ileri atıldı, ama Ryan elini uzattı. "Yapma!"

"İyi misin?"

Hayır, çok kızgındı. "Çikolatalı musu mahvettin." "Ne?" Simone yavaşça ilerledi.

"Simone, olduğun yerde kal. O seni öldürmeye geldi ve sana dokunacak kadar yaklaşmasını istemiyorum, anladın mı?" Ryan, garsonun kullanmaya niyetlendiği silahı kaptı ve pantolonunun arka bel kısmına sıkıştırdı. Sonra bıçağa uzandı. Lanet olası bir biftek bıçağı.

"Bana sanki *seni* öldürmeye çalışıyor gibi geldi." Hayır, o piç Ryan'a bir kez bile ateş etmemişti. "Şey, bu bizim *garsonumuz* mu?"

Simone'e bir göz attığında, kadının başını uzatıp yerde yatan adamı daha iyi görebilmeye çalıştığını gördü.

Dudaklarını büzüştürdü. "Garsonumuza benziyor." Bir duraksama. "Doğrulamak için soruyorum, garsonumuz az önce seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Bana ilgi duyduğunu sanmıyorum." Dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu. Az önce kadının kıyafetini iyice incelemişti. Ya da daha doğrusu, kıyafetsizliğini. "Hâlâ o lanet çarşafı giyiyorsun!" Ve bunu yaparken de son derece seksi görünüyordu.

"Oh, pardon!" Gözlerini devirdi. "Kurtarmaya koştuğum için önce iç çamaşırı ve kıyafet giymeyi ihmal ettiğim için çok üzgünüm. Benim hatam. Bir dahaki sefere silah sesleri duyduğumda, tatlı tatlı bekleyip kafana kurşun sıkılmana izin vereceğim, bu senin için daha mı iyi olur?"

Öfkeli yumruklar süitin kapısına vuruyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Takviye kuvvetler," diye fısıldadı.

"Evet, ama bizim için, onun için değil. Simone, *lütfen*, git giyin." Çünkü kız sadece bir çarşafı karşıсындаyken iyi düşünemiyordu.

“Bunlar koridorda görevli olan muhafızlar olmalı.” Jezebel’in emrindeki insanlar. “Eminim silah seslerini duymuşlardır.”

"Bilmiyorum." Kafasını yana eğdi. Saçları çıplak omzunun üzerine düştü. "Bu lüks odalar oldukça iyi yalıtılmış. Sesin ne kadar uzağa gittiğinden emin değilim."

"Simone. Giysiler."

"Ryan. Kötü adamlar olabilir."

Ona kaşlarını çatı.

Ön kapıdan yine şiddetli bir vuruş sesi geldi. Ve yerde yatan serseri inledi.

"Ben hallederim," dedi Ryan, kapıya doğru bir adım atarken.

"Seni kurtardım. Lambayla buraya koştum. Bana kalırsa, artık ödeşdik."

"Tamam, ödeşdik." Peki. Neyse ne. "Ama ben giyinikim, sen değilsin... giyinir misin? Şimdi?"

Kız homurdandı. Dönmeye başladı. Durdu. "Seni bırakmadan önce, gelenlerin gerçekten takviye ekibin olduğundan emin olur musun?" Yumuşak bir sesle. "Çünkü bensiz zarar göreceksen, seni bırakmak istemem." "Ah,

Simone, böyle konuşmaya devam edersen, seni önemsedığimi sanacağım." Gözetleme deliğinden bir göz attı ve başını salladı. "Benim ekibim."

"Ryan." Tıpkı az önce olduğu gibi yumuşak bir sesle. "Bilgin olsun, umursuyorum. Neden kurtarmaya koştum sence?"

Başını ona doğru çevirdi, ama Simone çoktan koridorda kaybolmuştu. Tek gördüğü, uzaklaşan çarşafının kenarıydı. Kendini derin bir nefes almaya zorladı. Bir, sonra bir tane daha. Sonra süitin kapısını açtı.

İki ajan içeri koştu. İkisi de CIA'dandı. Çok iyi tanıdığı ajanlar değillerdi, ama işlerini biliyordu.

"Ne oldu lan?" diye sordu Jamar Miller. *"Silah sesleri duydum."* Gözleri süitin içinde dolaştı, sonra hala yerde uzanmış olan adama takıldı. "O oda servisi elemanı mı? Çünkü yemin ederim, asansörden indiğinde onu kontrol ettik. Üzerinde silah yoktu."

"Doğru. Üzerinde değildi. Silahı gümüş kapaklardan birinin altına saklamış ve bir

peçeteye sarmıştı.”

“Aman Tanrım.” Jamar’ın ortağı Charlotte Webb’den. Gerçek hikaye, adı buydu. Gerçek, yasal adı. Anlaşılan annesi kitabın büyük bir hayranıymış. Ve örümceğin. “Bu olmamalıydı! Çok üzgünüm!” Silahını çekerek yere yığılmış adama doğru atıldı.

Edward gözlerini açtı. İnledi ve Charlotte’un silahıyla karşı karşıya geldi.

“Onu öldürmemizi ister misin?” diye sordu Charlotte, sesi hem yüksek hem de hoştu. Koyu renkli saçları omuzlarına dökülüyordu. “Çünkü onu şu anda ortadan kaldıracabiliriz. Onu alnının ortasından vurabilirim, sonra ortağım cesedini bu servis arabasının altına sıkıştırabilir ve kimse ona ne olduğunu bilmeden buradan dışarı çıkarabiliriz.”

Edward geriye kaçmaya çalıştı. Ancak gidecek hiçbir yeri yoktu çünkü Jamar silahıyla arkasına geçmişti. "Merhaba," dedi Jamar, sesi Charlotte'unkinden hiç de hoş değildi. "Beni hatırladın mı?"

Ryan biftik bıçağını eline aldı. “Az önce süitime iki kurşun sıktın.” Başını salladı. “Şimdi hasar için ne kadar ödemek zorunda kalacağımı biliyor musun?” Avına yaklaştı.

"Hayır, lütfen!" Edward ellerini havaya kaldırdı. Sonra durdu ve yüzünü buruşturdu. Ayrıca sağ elini yüzüne sürerek, şakağına dokunmadan önce hâlâ yüzünde kalan çikolatalı musu sildi. "Bana ne çarptı?"

“Bir sürü şey,” diye bilgilendirdi Ryan. “Ama seni bayılatan lamba oldu.” Bıçağın ucunu o kaltağa doğrulttu. “Onu tanıdın, değil mi?”

Edward'ın bakışları oturma odasında dolaştı.

“Merhaba!” Simone’un sesi. “Benden bahsediyor. Ve işte tam da zamanında geldim.”

Yüzünde bir gülümsemeyle oturma odasına girdi ve neyse ki üzerinde kıyafetleri vardı. Siyah pantolon. Bir omzunu açıkta bırakan seksi, ipeksi küçük beyaz bir bluz. Siyah topuklu ayakkabılar. Ve...

Siktir. Kulaklarında çalınan küpeler ve bluzunda broş vardı.

"Demek yine karşılaştık." Edward'a doğru başını eğdi, ama sonra bakışları Ryan'ın elindeki bıçağa takıldı. Gözleri büyüdü, sonra dudaklarını yaladı. "Elindeki bıçak çok büyükmüş."

"Evet, öyle," dedi Ryan, bıçağı daha sıkı kavrayarak. "Eminim bunu sana karşı kullanmayı planlıyordu." Bu, onu deliye çeviren bir şeydi.

"Merak etmeyin." Charlotte, Edward'a biraz daha yaklaştı. "Size zarar vermez, hanımefendi. Ortağımla birlikte onu öldüreceğiz, buradaki el arabasının altına tıkacağız ve dışarıya yuvarlayacağız."

"Oh." Simone'un söylediği tek şey buydu. Öfke yoktu. Şaşkınlık yoktu. Dehşet yoktu. Bir an sonra Simone başını salladı. "İyi plan." Dehşete kapılmış adama el salladı. "Hoşça kal!"

"Hayır!" Edward çığlık attı. Ayağa fırladı. Jamar hemen elini omzuna koydu.

"Özür dilerim! *Özür dilerim!*" diye bağırdı Edward. Yanağından bir parça çikolatalı mus düştü. "Onu öldürme emri almıştım, bunu herkes biliyor!"

"Herkes mi?" Simone yüzünü buruşturdu. "Umarım öyle değildir. Umarım sokakta karşılaştığım her insan benim ölmemi istemiyordur." Dudaklarını büzüştürdü. "Belki de kendi suç örgütünüzdeki herkesi kastediyorsunuz? Çevrenizdeki insanları mı? Frederick Bradwin ya da onun tehlikeli ortakları için çalışanları mı? Bütün *bu* kişiler biliyor mu?"

Hızlıca başını salladı. "Senin için yirmi beş bin sterlin teklif ediyor."

Simone nefesini tuttu. Elini kalbine koydu. Hatta bir adım geri attı. "Yirmi beş bin pound mu?" Sonra kaşlarını çattı. "Dur, bu ne kadar, Amerikan doları olarak ne kadar eder? Şu anki döviz kuru ne? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, bence benim değerim bundan daha fazla olmalı."

"Merak etme, bebeğim," dedi Ryan, bıçağı hedefine doğrultmuş haldeyken onu sakinleştirmeye çalıştı. "Benim için sen bundan çok daha değerli birisin."

"Teşekkür ederim." Ona doğru yaklaştı. Parmakları omzuna dokundu. "Takdir edilmeyi seviyorum."

Jamar, ne olup bittiğini anlayamıyormuş gibi Ryan'a şaşkın bir bakış attı. Bu arada Charlotte, olayların akışına kendini bırakmaya devam etti. Bu onun tarzıydı. Jamar, ortaklıklarında daha kurallara bağlı olan ajandı.

Tabii casusların her zaman uyması gereken bir kural kitabı olduğu söylenemez.

Bazen, hepsi doğaçlama yapmak zorunda kalırdı.

"Onu araman gerektiğini nereden bildin?" diye sordu Ryan.

"Bir mesaj aldım. Fotoğrafları her yere yayıldı." Edward hızlıca nefes verdi. "Onu restoranda gördüğümde, düşündüm ki... lanet olası şanslı günüm."

Ryan başını salladı. "Hayır, aslında bugün şanslı günün değil."

Edward'ın gırtlak elması yukarı aşağı hareket etti. "Anlıyorum."

"Onun burada olduğunu bildirdin mi?" diye sordu Ryan. "Frederick'e onun bu otelde olduğunu söyledin mi?"

Şu orospu çocuğu Frederick. "Peki onu öldürmeni o mu emretti?"

Frederick özellikle bu emri mi verdi?"

Simone'nin parmakları yine Ryan'ın sırtında gezdirdi. "Bu inanılmaz derecede kaba bir davranış. Bir gün bir adam için çalışıyorsun, ertesi gün ise o adam başına ödül koyuyor." Ryan'ın yanına adım attı ve Edward'ı işaret etti. "Bu senin için öğrenmen gereken değerli bir ders. Frederick'e güvenebileceğini mi sanıyorsun? Güvenemezsin. Tıpkı bana yaptığı gibi sana da sırtını dönecektir. O zaman sevimli otel süitini katillerin kurşun yağmuruna tuttuğu kişi sen olacaksın."

"Daha önce hiç kimseyi öldürmedim," diye itiraf etti Edward, ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hadi canım." Ryan başını salladı. "Hiç tahmin edemezdim." O ahmak süitte *çılğınca* ateş ediyordu. "Yani Simone'u öldürerek hiyerarşide yükseleceğini mi sandın? Üzgünüm ama bu asla olmayacak."

"Totem direği de ne?" Edward yüzünü buruşturdu.

Siktir. Pislik, konudan sapıyordu. Ryan ona yaklaştı. Elinde bıçakla.

Gözünün ucuyla Simone'un gerildiğini gördü. Kahretsin, kendi başına geçen bıçaklı olayı mı hatırlıyordu? Ya da belki de Alexei'nin boğazını kesip bıçağı göğsüne sapladığını mı hatırlıyordu?

Onun kafası yöneldi ona ona Yeterince , orada korku "Yapma," diye tısladı Ryan.

"Neyi yapma?"

Benden korkma. Bana öyle bakma.

Ama...

Sanki onun bir katil olduğunu biliyormuş gibi ona bakıyordu.

Öyleydi. Her zaman öyle olacaktı.

"Sen süper zengin bir Amerikalı değil miydin?" Edward, sözleri aceleyle dökülürken sordu. "Check-in görevlilerinin senin hakkında konuştuğunu duydum." Boğazını temizledi. "Söylemeliyim ki, o bıçakla gerçekten çok rahat görünüyorsun."

Ryan tekrar elindeki işe döndü. Aptal herif. "Bıçakla rahatım." Charlotte ve Jamar'ı işaret etti. "Koruma ekibim de öyle."

"Yanında korumaların olacağını tahmin etmiştim." Edward mırıldandı. "Asansörün dışında beklediklerini görünce neredeyse planlarımı değiştiriyordum."

"Ama planlarını değiştirmedin," dedi Ryan. Tabii ki. "Silahlarını sakladın ve Simone'umu öldürmek niyetiyle süitime girdin."

"Oh, artık ben senin miyim?" Simone bir kez daha ona sürtündü. O homurdandı.

"Doğru." Simone hemen kabul etti. "Ben seninim. Sen de benimsin. Sonsuza kadar birlikte."

Edward sessizce uzaklaşmaya çalıştı.

Jamar, Edward'ın omzunu daha sıkı kavradı ve onu Edward'ın önceki konumuna geri çekti. "Seni ortadan kaldırmak üzereyiz," dedi Jamar.

"Ama ben yok olmak istemiyorum! *Lütfen!*"

"Evet, ben de kız arkadaşımın *öldürülmesini* istemiyorum," diye hırladı Ryan. Bu da onları yeni planına getirdi. "Telefonunu çıkar," diye garsona emretti. "Yavaşça."

Edward, el yordamıyla telefonunu çıkardı. Yavaşça değil. Beceriksizce. Panik içindeki hareketlerle.

"Hemen bir telefon görüşmesi yapacaksın. Simone'un öldürülmesi için sana emir veren adamı arayacaksın."

Edward telefonu neredeyse düşürüyordu.

"Ona başarısız olduğunu söyleyeceksin. Ona benim inanılmaz derecede sinirli olduğumu söyleyeceksin. Ve ona, Frederick işini ve kendi lanet hayatını kurtarmak istiyorsa, bu otele bizzat gelip benimle konuşması gerektiğini söyleyeceksin." Alçak sesle, öfkeli sözler. Ryan'ın içini öfke kapladı. *Bu pislik Simone'u öldürmek istiyordu. Onu vurmak ya da bıçaklamak. Onu benden almak.*

Edward telefonundan kimseyi aramamıştı. Yüzünde korku belirdi. "O-o bunu istemeyecek..."

Ryan üzerine çullandı. Bıçağın ucunu Edward'ın boğazına dayadı. "Onu öldürmek istedin." Öfkesi daha da alevlendi. Daha da şiddetlendi. Bastırmaya çalıştığı bir öfke.

Edward'ın gözlerinin büyüdüğünü gördü. Charlotte bile gerildi.

"O bana ait ve sen onu benden almak istedin." Ryan yavaşça başını salladı. "Bu olmayacak. Patronuna söyle, *kimse* onu benden alamayacak. Simone'a bir şey olursa, dünyayı yakıp kül ederim. Frederick merhamet dileyecek. Ona bunu söyle. Yalvaracak. Sonra da Frederick'in değer verdiği her şeyi yok edeceğim. *Her şeyi.*"

Edward'ın ağzı açık kaldı.

"Şu lanet telefonu et," diye bağırdı Ryan.

"O-onu kendin söylemek istemediğinden emin misin?"

"Aray. Hemen."

Edward'ın titrek parmakları telefonun tuşlarında uçtu. Charlotte ve Jamar birbirlerine çok anlamlı bir bakış attılar.

Evet, sesi biraz dengersiz geliyordu. O sahneyi öyle oynuyordu. Dengersiz, aşırı koruyucu sevgili. Ve belki de Simone'a zarar verecek birini düşündüğünde bu rol ona fazla gerçekçi gelmişti. Belki de *kendini* dengersiz hissediyordu. Aşırı koruyucu.

"Seksi," diye fısıldadı Simone. Başını ona doğru çevirdi.

"Başkalarının sana ne dediği umurumda değil, ama benim için birinin dünyasını mahvetmekle tehdit etmen gerçekten çok seksi. Bu, bir kadının duymayı sevdiği türden tatlı sözler. Ya da en azından

duymayı sevdiğim türden. Açıkçası, ben de senin için dünyayı yakarım. Hiç tereddüt etmem bile.”

Onu bir türlü çözemiyordu. Ayrıca Simone'un onu akıl sağlığının sınırına, hatta ötesine bile sürükleyebileceğinden oldukça emindi.

Ama telefon çalıyordu ve yapması gereken bir işi vardı.

“Alo?” Bir İngiliz aksanı. Erkek sesi. Tanıdık geliyor. Ama Frederick değil.

“Ben... ah... ben Edward...”

"Biliyorum lan. Arayan numarayı kontrol ettim." Ses keskinleşti. "İş bitti mi?"

Edward telefonu hoparlöre almıştı. "H-henüz değil, Hugo, ah, efe

ndi Doğru. Ryan, Hugo'nun sesini çoktan tanımıştı.

m." "Bir kadının beynine kurşun sıkamak ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu Hugo

sordu.

Simone boğazını boğazını boğazını "Bir çok zor biri düşünebileceğinden düşündüğünden. Ayrıca, bu çok pis bir hareket.”

“Simone.”

“Hugo, Hugo, Hugo.” Kız tıkırdadı. “Arkadaş olmaya doğru ilerlediğimizi sanıyordum, ama artık senin sadece hayat boyu düşmanlar listemde kalacak ciddi bir pislik olduğunu biliyorum.”

Plan, Simone’un kötü adamla konuşması değildi. Durum tamir edilemez hale gelmeden kontrolü ele almanın zamanı gelmişti. “Hugo,” diye homurdandı.

Sessizlik. Sonra, “Ben kiminle konuşuyorum?”

"Ryan Quinn'le konuşuyorsun lan. Beni hatırladın mı? Ben patronuna para yatırması gereken o orospu çocuğuyum."

Biraz ağır nefes alma sesi, ardından, “Ryan! Ee, nasılsın?” “Hâlâ hayattayım ve bu bir zafer. Daha da iyisi, nişanım da hayatta.”

Simone kenara çekilmeye çalıştı. Bir eliyle bıçağı tutarken, diğer eliyle kadının bileğini yakaladı. Ryan başını ona doğru çevirdi. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Uh, hayır, hayır, gitmiyorum,” diye temin etti Hugo. Öksürdü. “Sanırım bir şeyi kaçırmış olabilirim. Nişanlın kim?”

“Şu anda öldürmeye çalıştığın kadın.”

“Merhaba Hugo,” dedi Simone tekrar. “Beni hatırladın mı?”

"Siktir," diye boğuldu Hugo.

"Aynen öyle," dedi Ryan, sesinde azımsanmayacak bir memnuniyetle. "Sen bittin. Patronun bitti. Onun tüm dünyası mahvolmak üzere. *Çünkü kimse benim olan şeye dokunamaz.* Patronuna söyle, bu anlaşmanın herhangi bir kısmını kurtarmak istiyorsa, kışını Londra'ya sürüklemesi gerektiğini. Nerede olduğumu biliyor. Elbette. Çünkü Simone'un hemen yanındayım. Onun yanında kalacağım. Onunla herhangi bir tehdit arasında duracağım. *Her türlü* tehdit arasında."

"*Seksi,*" diye fısıldadı Simone.

Sözlerinde ciddiye. Bu gösteriş için değildi. Biri onun peşine mi düşmüştü? Onu koruyacaktı. Her zaman. "Frederick beni görmeye gelecek, tek başına, yoksa..." Tehdidini yarım bıraktı.

Ama Edward başını ona doğru uzattı. Gözleri fal taşı gibi açılmış olan garson-ve-muhtemel-katil, "Yoksa ne?" diye sordu.

Kahretsin. "Yoksa kibritleri yakmaya başlarım ve Frederick'in dünyasını tek tek yakarım. Tek tek ışıklar. Tek tek ateşli cehennemler. Bu senin için yeterli mi? Anlaştık mı?"

Edward çılgınca başını salladı.

Ama Ryan o aptalla anlaşmakla ilgilenmiyordu. Anlaması gereken Hugo'ydu. Aslında, sadece Hugo değil... "Orada olduğunu biliyorum, Frederick," dedi Ryan, bir kumar oynayarak. "Ve beni anladığını da biliyorum. Simone'un başına konulan ödülü iptal et. Hemen yap. Gel, erkek erkeğe yüzleşelim. Ya bir anlaşma yaparız, ya da seni cehenneme gönderirim."

Sessizlik.

Ryan sessizliğin biraz daha uzamasına izin verdi, sonra ısrarcı olması gerektiğini anladı. "Beş, dört, üç, iki... Beş saniye sonra anlaşma masası kapanıyor..."

"Orada olacağım," dedi Frederick Bradwin, sesi titriyordu. Çok belirgin bir ses. Ryan o pislğin kibirli ses tonunu her yerde tanırdı. "Londra'da buluşuruz. Zaten sabah oraya gitmeyi planlıyordum."

İşte avını bu şekilde kendine çekersin. "Güzel. Bekliyor olacağım. Saat sekize kadar buraya gelmeyi planla. Nerede olduğumu *biliyorsun*, o yüzden otelin restoranında buluşuruz." Ryan, çok net olmak istediği için belirli bir buluşma saatini söyledi. Sonra Ryan garsona işaret etti. "Telefonu kapat, Edward."

“Tamam, tamam...”

“Alexei’yi sen mi öldürdün?” Edward görüşmeyi bitirmeden Frederick sordu. “Yoksa Simone mıydı? Kim yaptı? Kim...”

“Ben,” dedi Simone. “Suçlu benim. Bir daha benimle uğraşma, yoksa aynı kaderi paylaşırsın. Kalbine bir bıçak.”

Ryan arka dişlerini gıcırdatarak Simone’un bileğini bıraktı ve Edward’dan telefonu kaptı. Aramayı sonlandırdı. Telefonu bir kenara attı. Bıçağı yakındaki bir masaya vurdu.

"Bence bu gerçekten çok iyi gitti," dedi Edward, gözleri fal taşı gibi açılmış, alnı terlemiş ve çaresiz bir ifadeyle. "Şimdi, lütfen beni öldürmez misin? *Lütfen?*"

"Söz veremem," diye tersledi Ryan. "Özellikle de *benim* olanı öldürmeye geldiğini düşünürsek."

"Benim bir adım var," diye hatırlattı Simone. "Sadece 'benim' değil, gerçek bir adım. Adım Simone."

O anda onunla uğraşmıyordu. Kadın, Alexei’yi öldürdüğünü açıkladıktan sonra hiç uğraşmıyordu. Frederick’in öfkesini aslen kendisinin çekmesi gerekirken, kadının bunu kasten yaptığını, kendine daha büyük bir hedef tahtası oluşturmak için yaptığını biliyordu. Ryan derin bir nefes aldı. “Onu buradan çıkarın,” diye Charlotte ve Jamar’a emretti. “Ve otel yönetimi ile olan her türlü sorunu halletmeyi unutmayın.”

Charlotte başını salladı. “Giderildi sayın.”

Burun delikleri genişledi. “Tüm ajanları alarma geçirin. Bir ziyaretçimiz geliyor. VIP.”

“Çok önemli bir kişi.” Simone mırıldandı.

"Hayır." Ryan başını sertçe salladı. "Çok önemli bir av."

Jamar, Edward’ı kapıya doğru itti. Ama Charlotte tereddüt etti ve arabayı işaret etti. “Onu oraya tıkmak istemediğimizden emin miyiz?”

Ryan titreyen garsonu inceledi. “Edward bizimle tam olarak işbirliği yapacak. Sanırım kendini içinde bulduğu bu suç örgütü hakkında bildiği her şeyi bize anlatacak. Edward kartlarını doğru oynarsa, bir gün daha yaşamaya devam edecek.” “Bunu gerçekten çok isterim,” diye fısıldadı Edward. “. Her şeyden çok.”

“Defol buradan,” diye bağırdı Ryan. Çünkü o aptal Simone’u öldürmeye gelmişti.

“Silahını bize verir misin?” diye sordu Charlotte. “Kontrol edip, başka suçlarda kullanılıp kullanılmadığını görebiliriz.”

“Kullanılmadı!” Edward üç kez yutkundu. “Bu benim ilk... şey, ilk...”

“Kiralık cinayet mi?” diye araya girdi Simone. “Ne yapacaksan sonuna kadar yap, derler ya.”

Çenesini çok sıkı sıkı sıkıya sıkı Ryan, pantolonunun arka bel kısmına sıkıştırdığı silaha uzandı. Silahı Charlotte’a verdi.

İki ajan Edward’ı süitin kapısına götürdü.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye seslendi Charlotte Simone’a. Simone’a dostça el salladı. “Belki yakında bir ara bir şeyler içmeye gidebiliriz. Bilirsin, yeni nişanını kutlamak için falan.”

"Evet." Simone'un kaşlarından biri yukarı kalktı. "Nişanımı kutlamak için sabırsızlanıyorum. Mutluluktan havalara uçuyorum."

"Evet, bunu görebiliyorum." Charlotte gülümsemesini zor tuttu.

Sonra gitti. Jamar da öyle. Ve onları öldürmeye çalışan adam da.

Ryan kapıyı kilitledi. Ekstra sürgüyü de kapattı. Öfkesini kontrol altına almaya çalıştı ama hayır, öfke içinde dalgalanmaya devam ediyordu. Ona ne olmuştu? Eskiden duygularını bu kadar kolay kontrol edebiliyordu.

“Oh, bak.” Simone’un sesi. Sevinçten adeta mırıldanıyordu. “Bu gümüş rengi şeyin altında bir çikolatalı mus daha var. Dokunulmamış bir tane. Paylaşmak ister misin?”

Hızla dönüp ona baktı.

Simone az önce ağzına biraz mus koymuştu. Kaşık hâlâ dudaklarının arasındaydı. Gözleri muhteşemdi ve o kadar maviydi ki, bakmak neredeyse acı veriyordu. Orada durmuş, sakın ve kendinden emin bir şekilde çikolatalı mus yiyordu, sanki az önce bir adam o süite girip onu öldürmeye niyetlenmemiş gibi.

"Bu sık sık olur mu?" Ryan ona doğru yaklaşırken sordu. "Çünkü olmalı diye düşünüyorum. Bunun tek seferlik bir olay olması için çok fazla havalısın."

Kaşığı ağzından yavaşça çıkardı. Bir an durup, kenarını yaladı ve kalan çikolatayı sildi. “Ne oluyor? Benim mükemmel bir çikolatalı mus bulmam mı? Keşke öyle olsaydı.”

Nasıl olur da orada sakın ve seksi bir şekilde durup mus yiyebilirdi? “Zehirlenmiş olabileceğini düşündün mü?”

Narin yüz hatlarında kısa bir an korku belirdi, sonra kendini topladı. “Bu kadar güzel bir çikolatalı musu zehirlemek için gerçek bir piç olmak gerekir.”

Korkusu neredeydi? Öfkesi neredeydi? Onun derisi içten dışa yanıyor gibi görünürken, o nasıl bu kadar kontrollü ve soğukkanlı olabilirdi?

“Eğer zehirleme onun oyunuysa...” Simone kaşığının ucuna biraz daha mus alıp dudaklarına götürdü. Bir lokmayı tadını çıkararak yedi ve hafifçe inledi.

O inilti. Penisi taş gibi sertleşti.

Simone kaşığı bıraktı. “Eğer onun oyunu zehirlemek olsaydı, silahla uğraşmazdı, sence de öyle değil mi?”

Muhtemelen hayır.

"Ya da yedek saldırı seçeneği olarak biftek bıçağıyla," diye ekledi.

Yine, muhtemelen hayır.

Gözleri birbirine kilitlendi. “Peki... şimdi olacak mı?” Simone, çok uzun bir süre geçtikten sonra sonunda ona sordu.

Elleri yanlarında yumruk haline gelmişti. "Ne olacak?" Hayatında hiç kimse onu bu kadar kafasını karıştırmamıştı. Onun hareketlerini tahmin edemiyordu. Koridordan çıkıp lambayı fırlattığında...

"Bir dizinin üzerine çöküp bana evlenme teklif mi edeceksin?" Simone kirpiklerini kırıştırdı. "Çünkü bekliyorum," dedi ona, sesinde belirgin bir zevk tonu vardı.

Siktir.

On Beşinci Bölüm

“Sen öylece... o adamın otele girmeyeceksin. Cidden, yapmayacağına söz ver.”

Frederick'in vücudu sallandı. Aslında kaç bardak viski içmişti? Dördüncü bardaktan sonra her şey biraz bulanıklaşmıştı.

“Bu bir tuzak,” dedi Hugo.

Frederick ellerini masaya vurdu. Evet, bu hareket dramatik ve şiddetli görünüyordu, ama asıl amacı ayakta kalmak ve yüzüstü düşmemektir. “Değil.” Daha erken yatmayı planlamıştı, ama Edward'ın saldırısı hakkında haber almak için beklemişti. Simone'un ortadan kaldırıldığını öğrenmeyi ummuştu.

Ama kadın hayatta kalmıştı. Hayatta kalmış ve şimdi... Ryan Quinn ile nişanlanmış mıydı?

Hugo ona doğru yürüdü. Telefonunu ceketinin cebine geri sokmuştu. “Öyle. Yüzde yüz, bu bir tuzak. Bak, Ryan Quinn'in geçmişini araştırdığını biliyorum...”

Aslında Frederick bunu şahsen yapmamıştı. Bu tür işleri yapan adamları vardı. İnsan kaynaklarından biri mi? “O zengin. Ve çok kızgın.” Frederick, Hugo'ya öfkeyle baktı. “O garsona Simone'a saldırmasını söylememeliydin.”

“O emri sen verdin,” diye dişlerini sıkarak Hugo.

“Her şey bulanık.” Sözleri kendi kulağına bile bozuk geliyordu.

Oturmalıydı. Belki bir şeyler yemeli miydi?

Hayır. Uyumalıydı. Uyumak en iyisi olurdu. Sanki o anda Ryan Quinn'in otel odasına dalmak istiyormuş gibi değildi. “Yarın.” Plan buydu. “Yarın sabah Ryan'la kahvaltıda buluşacağım. Bu... tatsızlığı halledeceğiz. Arkamızda bırakacağız.”

Hugo derin bir nefes aldı. “Kafanın dumanlı olduğunu anlıyorum.”
Değildi.

“Bu arada patron, cinayet çoğu insan için ‘hoş olmayan bir durum’ değildir. Suçtur. Ve Ryan Quinn’in bu kadar rahatça cinayet işlemiş olması seni endişelendirmeli.”

Frederick başını salladı. Bütün oda etrafında dönüyor gibiydi. “O yapmadı. O yaptı.”

“Katılmıyorum. Bence o yaptı.”

Hugo istediği kadar karşı çıkabilirdi. Ama Frederick neler olduğunu biliyordu. “Sadece ona karşı bir zaafın var.” Bir baş sallama. “Anlıyorum. Ben de onu sikmek istedim.”

Hugo’nun yuvarlak yüzü pek de dostça görünmüyordu.

"Kadınlar tehlikelidir. Hainlerdir." Oh, bunun doğru olduğunu ne kadar da iyi biliyordu. "O ipleri elinde tutuyor. Bir şekilde Ryan'ı evleneceklerine inandırmış." Bu bomba haberi onu hazırlıksız yakalamıştı. "Bunu düzeltebilirim."

“Bu bir tuzak,” diye tekrarladı Hugo. “Sana tuzak kuruyor. Onun oteline öylece girersen tam bir aptal olursun.”

Sarhoş olsa bile, Frederick adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. “Dikkat et,” diye tersledi. “Maaşını kimin ödediğini unutuyorsun.” Ellerini masadan kaldırdı. Yavaşça. Sonra kendi telefonunu çıkardı. Konstantin’i arayıp ona haber vermeyi düşündü, ama...

Hayır, bu sadece sorunu daha da karmaşık hale getirirdi. Bu sorunu kendi başına çözmesi daha iyiydi. Frederick telefonu masanın üzerine attı. “Biraz uyuyacağım.” Belki birkaç saat uyuduktan sonra oda dönmeyi bırakırdı. “Ve yarın Ryan’la buluşacağım.” Güzel. Tamam. Mükemmel. “Her şeyi halledeceğim.”

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Hugo.

Kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı, ama Hugo'nun mırıldanmasıyla Frederick durdu. "Ne dedin?" Hugo'nun cevabını tam olarak anlamamıştı.

"Dedim ki..." Daha yüksek sesle, "Bundan şüphem yok."

Güzel. Harika. “Burası çok sıcak.” Frederick kapıya doğru ilerlemeye devam ederken, elleri titreyerek yakasını çekti. Çalışma odasına ne zaman *iki* kapı koymuştu? Elini uzattı ve kapı kolunu ıskaladı. Oh. Belki de aslında orada sadece bir kapı vardı. Eli yana kaydı. El yordamıyla aradı. Ve kapı kolunu buldu.

"Simone'ye yapılan suikast ne olacak?"

Hugo neden susmuyordu? Frederick'in başını ağrıtıyordu.

"Onu öldürme işini iptal etmemi mi istiyorsun?"

Bu gerçekten tuhaf bir soruydu. "Neden bunu isteyeyim ki? O bir hırsız ve katil. Ortadan kaldırılması gerekiyor." Simone bir sorundu.

"Ama..."

"Ortadan kaldırılmalı." Kapıyı sertçe açıp dışarı çıktı.

* * *

"SEN APTAL BİR ADAM SIN," diye homurdandı Hugo, Frederick'in çalışma odasından sendeleyerek çıkmasını izlerken. Adam neredeyse yere düşecekti ve destek almak için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kaldı.

Hugo, masaya kalçasını dayadı ve sarhoş aptalın sendeleyerek uzaklaşmasını izledi. Ryan Quinn çok net bir emir vermişti. Kimse Simone Sailor'a hiçbir şekilde zarar vermemeliydi.

Aksi takdirde bedelini çok ağır öderlerdi.

Görünüşe göre Frederick, korkacak kadar sarhoştur.

Büyük bir hata.

Ayrıca mantıklı konuşmaları dinleyemeyecek kadar sarhoştur. Hugo, oteldeki sabah toplantısının bir tuzak olacağı konusunda onu uyarılmıştı, ama Frederick mantıklı konuşmaları dinlemeyi reddetmişti. Kendi cenazesi.

Ve maaşını kimin ödediğine gelince, Hugo bu önemli ayrıntıyı kesinlikle unutamazdı. Elini uzattı ve Frederick'in geride bıraktığı telefonu aldı. Parmakları ekran üzerinde kaydı. Frederick'in şifresini biliyordu. O gece daha önce o piç kurusunun şifreyi girmesini izlemişti. Frederick'in doğru bir şekilde girmesi üç beceriksiz denemeyi gerektirmişti.

Bu yüzden telefonu açmak kolaydı. Son arama kaydını kontrol etmek için kaydırmak da kolaydı. Ve ekrana dokunup o numaralardan birini tekrar aramak...

Çok kolaydı.

Hugo telefonu kulağına götürürken gülümsedi. Telefon iki kez çaldıktan sonra cevaplandı.

Boğuk bir ses, "Ne var şimdi?" diye sordu. Sesinde belirgin bir Rus aksanı vardı.

"Merhaba, Konstantin," diye selamladı

Hugo. "Kimsin sen? Sen Frederick

değilsin!"

"Kapatma! Kapatma! Duymak isteyeceğin haberlerim var."

"Frederick'in telefonu sende."

Gerçekten de öyleydi. "Frederick şu anda sarhoşluktan baygın durumda." Henüz tamamen bayılmamışsa bile, yakında bayılacaktı. "Ve yarın sabahki planlarından bazılarını bilmen gerektiğini düşündüm."

Konstantin telefonu

kapatmadı. Dinledi.

"Bir tuzak kurulmak üzere," diye başladı Hugo.

On Altıncı Bölüm

Diz çökmedi. Gözlerinin içine derinlemesine bakmadı. Ve Ryan ona evlenme teklif *etmedi*.

Simone iç geçirdi. "Hayal kırıklığı."

Ryan ona doğru yavaşça, yoğun bir şekilde yaklaştı; bu hareket Simone'a kendini avlanmış gibi hissettirdi. Tabii ki, omurgasından bir korku titremesinin geçtiğini ona belli etmedi. Korkusunu göstermemeyi çok uzun zaman önce öğrenmişti. Yaşadığı üçüncü koruyucu ailede. Bu yüzden, korkusunu belli etmek yerine, Simone en parlak gülümsemesini takındı. "Bana umutsuzca aşık olduğumu ve ben olmadan bir gün daha yaşayamayacağımı söylerken ciddi değildin herhalde?"

Ryan durdu. Tam onun önünde. Yüzündeki ifade tehlikeli ve karanlıktı. Sert çenesini sakal izleri süslüyordu ve gözleri parlıyordu. "Sana aşık olduğumu hiç söylemedim."

Merhaba, kalbe saplanan bıçak. Oh, ne kadar kötü bir düşünce, özellikle de son zamanlarda olanları düşününce. "Aşık olmadın mı?"

"Simone." Adını uzun bir homurtuyla söyledi. "Seni hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Ben de *seni* hayatta tutmaya çalışıyorum." Elini kaldırıp göğsüne bastırdı. Tam kalbinin üzerine. Çıplak ten. Sıcak. Cazip. Gerçekten bir gömlek giymesi gerekirdi. Ama yine de, bu manzarayı sevdiği için şikayet etmeyecekti. "Beni kurtarmaya koştuğumu görmedin mi? Beni ve lambamı?"

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu!"

"Tabii ki ihtiyacın vardı." Artık kız sadece sinirlenmişti. "Tamamen yalnızlık ve üzüntü dolu bir hayat yaşıyordun, sonra ben senin dünyana girdim ve o günden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Ne?" Ryan başını salladı.

Elini onun kalbinin üzerinde tuttu. Ona dokunmayı seviyordu.

“Hayatımda yalnızlık diye bir şey yok!” diye homurdandı Ryan. “Her zaman işime burnunu sokan harika bir ailem var. Kız kardeşim Agnes beni deliye çevirebiliyor, ama o kadın için her şeyi yaparım ve o da bunu biliyor. Kardeşim Nash her zaman arkamda, tıpkı benim onun arkasını kolladığım gibi. Biz birbirimizden ayrılmaz bir ikiliyiz, onlarla geçirdiğimiz tatillerden bahsetmeye bile gerek yok...”

Elini geri çekti. “Senin için ne güzel.” Onu kemiren kıskançlık mıydı? Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Etrafında harika bir ailenin olması nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti. Mutlu kahkahaların yükseldiği, aptalca hediyelerin değiş tokuş edildiği büyük bir tatil geçirmek nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecekti ve... *Neden onun da benim gibi bir yalnız olduğunu düşünmüştüm ki?* Neden böyle bir sonuca varmıştı? Neden kendisine uygun bir erkek bulduğunu düşünmüştü?

Belki de onun öyle olmasını istemiştin. Belki de onun sadece benim için

"Hayatım hüzünlü değil." Ryan'ın sert, keskin sözleri. "Ben dünyayı daha güvenli hale getiren davalarda çalışıyorum . Adrenalinle yaşıyorum, kötü adamları durduruyorum ve işleri hallediyorum."

"Senin için daha da iyi." O dünyayı daha güvenli hale getiriyor muydu? Hayır. Kesinlikle hayır. Kötü adamları durduruyor muydu? Yine hayır. Ama Simone, işleri hallettiğini düşünmekten hoşlanıyordu. Kendi tarzında yardım ediyordu. Tıpkı lambayı fırlattığında yardım ettiği gibi. "Sana saldırıyordu. Onu durdurmak için lambayı fırlattım. İyi bir işti."

Ryan'ın kaşları arasında küçük bir kırışıklık belirdi. "Sana yatak odasında kalmanı söylemişim."

"Oh, hayır." Dramatik bir yüz ifadesi takındı. "Şok edici bir gelişme. Söyleneni yapmadım. Ne korkunç!"

Dudakları inceldi. "Seni hayatta tutuyorsam, emirlere uymak zorundasın."

"Emirler sıkıcıdır. Sıkıcı olma, sevgilim. Benim istediğim gibi adrenalin delisi bir sert kız ol." Arkasını döndü.

Elini uzatıp kadının bileğini kavradı. "Seni hayatta tutmak benim önceliğim."

Gözleri aşağı indi. Onun güçlü parmaklarına takıldı. O parmaklar onu kavradığında vücudunu sıcak bir dalga sarmıştı. Ama yine de, göğsüne dokunduğunda da aynı dalgayı hissetmişti

. Ona dokunmak onu ateşliyordu. Sorunluydu, ama idare edilebilirdi. "Ben de önceliğinin Frederick ve Konstantin'i yakalamak olduğunu sanmıştım. Benim hatam."

Onu tutarak kendine doğru çekti. "Bir şey seni üzdü."

"Ne?" Sesi yükseldi. "Saçmalama." "Bana yalan söyleme."

Neden olmasın? O, onun için önemli değildi. Sanki ona sonsuz aşk yemini etmiş gibi değildi. Sanki o, onun bunu yapmasını istemiş gibi değildi. *Oh, dur, aslında biraz istiyorum.*

"Seni ne üzdü?" diye sordu Ryan. Başparmağıyla kadının bilek içini, tam nabız noktasının üzerinden okşadı. Nabzının çılgınca attığını hissetmek zorundaydı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Belki de beni öldürmeye gelen garsondu. Patlayan silah sesleri." Katın diğer misafirleri rahatsız olmamış mıydı? Koridordaki güvenlik görevlileri silah seslerini duyup koşarak gelmişlerdi, ama kattaki diğer misafirlerden tek bir ses bile çıkmamıştı. Ve otel yönetimi kendi güvenlik ekibiyle buraya koşarak gelmemeli miydi? Bir şey mi? "Belki de elinde bıçak tutarken o serseriyle yüz yüze geldiğini görmektir." Aynı el, bileğini kavradı. "Anılar falan."

Onu bıraktı. "Benden korkuyor musun?"

Yalan söylemeye ve korkmadığını inkar etmeye hazırlandı. Ama Simone ağzını açtığında... "Evet." Bir dakika, ne? Neden bu cevap fısıldayarak çıkmıştı? Simone yutkundu. Ryan'dan fiziksel olarak korkmuyordu. Belki de fiziksel olarak korkması gerekirdi. Onun öldürüşünü görmüştü, ama bunu onu korumak için yapmıştı. Tıpkı o otel odasında onun için savaşmış olduğu gibi.

O cesur ve atılgan olmaya devam ediyor, onun için her türlü riski göze alacağını kanıtlıyordu ve bunu her yaptığında, Simone'un kalbi ona karşı daha da yumuşuyordu. Öyleyse onu korkutan neydi? Bu durumun tamamında onu gerçekten korkutan neydi? Asla gerçekten ona ait olmayacak birine umutsuzca aşık olabileceği düşüncesi idi.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye yemin etti Ryan. "Bunu yapmaktansa kendi kalbimi söküp atmayı tercih ederim."

"Gerek yok." Elini bir kez daha kaldırıp göğsüne dokundu. "Kalbinin olduğu yeri seviyorum." Birbirlerine çok yakındılar. İçindeki özlem yine çok güçlü bir şekilde yükseliyordu. Geri çekilmesi gerekiyordu. Kendini toparlaması gerekiyordu. Simone derin bir nefes aldı. "Neden daha fazla misafir koşarak gelmedi?"

"Çünkü bu katta sadece biz olduğumuzdan emin oldum. Yakınlarda başka misafir yok."

Tamam, bu bazı şeyleri açıklıyordu. "Peki ya otel güvenliği? Yönetim?"

"Jamar ve Charlotte onlarla ilgilenecek."

"Katil garsonumuz Edward'la da onlar ilgilenecek mi?" Merakla sordu, "Ona ne olacak?"

"Gizli bir yere götürülecek."

"Bu kulağa inanılmaz derecede casusluk gibi geliyor."

"Öyle. İzolasyon altında tutulacak, uzun uzun sorgulanacak ve bize verebileceği bilgilere bağlı olarak ya bir anlaşma yapacak ya da cehennemi yaşayacak." Bakışları çok keskinleşmişti. "Neden üzgünsün?"

"Neden sürekli buna odaklanıyorsun?" Onun parlak gülümsemesini görmüyor muydu? Onu kasten gösteriyordu.

"Harika bir gülümseme," dedi. "Ama sahte." Onu inceledi. Sanki mikroskop altında gibi hissettiren, fazlasıyla derinlemesine bir değerlendirmeydi. Ryan'ın ağzı sıkıştı. "Bana karşı gülümsemeyi taklit etmene gerek yok. Eğer üzgünsen, nedenini söyle. Eğer kızginsen, söyle. Neyin bozuk olduğunu bilmezsem, durumu düzeltemem."

"Düzeltilmeyi istemiyorum. Kendimi özellikle bozuk görmüyorum."

"Kırık değilsin. Güzelsin. Güçlüsün. Ve kendini çok fazla tehlikeye atıyorsun." Başını ona doğru eğdi. "Beni kurtarmaya çalışmayı bırak."

"Peki ya kurtarılmaya ihtiyacın varsa?" diye fısıldadı. Ağzı onun ağzına çok yakındı.

"Genelde o noktada kardeşim devreye girer. Dediğim gibi, o benim arkamı kolluyor, ben de onun."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum." Eli yavaşça yukarı doğru kaydı. Omzuna dolandı. "Ama burada kardeşini göremiyorum."

"Nash'e ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdadır."

“Böyle bir ailenin olması güzel olmalı.” Parmak uçlarına yükseldi. Ağzına daha iyi yaklaşabilmek için.

“Sen ailenle yakın değil misin?” Dudakları neredeyse onun dudaklarına değecekti.

“Ailem ben altı yaşındayken öldü.” Bu sözlerin etraflarında yankılandığını duyar gibi olunca dehşet kapladı onu. Simone nefesini tuttu ve onu kendine çekmek yerine, omzuna koyduğu eliyle Ryan’ı aniden itti, o da geri çekilmeye çalışsa da.

Ama Ryan'ın elleri beline dolanarak onu yerinde tuttu. "Ne oldu?"

“Sen sinsi bir piçsin.” Peki ya ona ne olmuştu? Nasıl olur da gardını düşürmüştü? Ailesinden asla bahsetmezdi. Asla. “Beni buraya çekip, tek düşündüğüm şey dudaklarının benimkilerle temasının nasıl olacağıyken bana kişisel sorular sormak için mi? Ne sert bir sorgulama tekniği ama. CIA casuslarının hepsine arzuyu silah olarak kullanmayı mı öğretiyorlar?”

“Uh, hayır. Kesinlikle hayır.” Kollarını

"Bırak *beni*."

Yavaşça, elleri kalktı.

Aralarına üç adım mesafe bıraktı.

"Üzgünüm," dedi adam, sesi boğuktu. "Ailen için."

Hızla gözlerini kırptı. Kahretsin, gözleri *yaşlarla* mı doluyordu?

? Olmaz. İki kez daha gözlerini kırptı. “Beni manipüle ettiğin için özür dilemelisin. Kahretsin, sana karşı hissettiklerimin başımı belaya sokacağını biliyordum!” Neden ona ailesinden bahsetmişti ki? *Neden?*

"Ailene ne oldu?"

Kız ondan uzaklaştı. Çılgınca atan kalbi göğsünü sarsıyor gibiydi. “Kötü adamlara odaklanmamız gerekmez mi? Peşimden gelebilecek katillere? CIA’nın yakalamak istediği Rus patronuna?”

“Ben sana odaklanmak istiyorum.”

Çok yazık. “Normalde acımı ortaya çıkarıp yabancılara anlatmam, ama davet için teşekkürler. Ne yazık ki, bu isteği reddedeceğim.” Bir zamanlar devasa gelen süit şimdi

inanılmaz derecede küçük görünüyordu. "Buradan çıkmam lazım." Süitin ana kapısına doğru fırladı. Simone sürgüyü çevirdi ve altın kapı kolunu sertçe çekti. Kapı açılmaya başladı.

Ama onun eli hızla aşağıya indi ve kapıyı hemen kapattı. Ryan, "Dışarı güvenli değil. Tek başına dışarı çıkamazsın," diye uyarırken, Simone onun vücudunu, sıcaklığını etrafını sarmış hissetti.

"Peki. O zaman sen de benimle gel. Benim koca, kötü korumam." Simone dümdüz önüne baktı. Kapının arkasına yapıştırılmış bir uyarı işareti vardı. Yangın durumunda odanın sakinine nereye gitmesi gerektiğini gösteren küçük bir harita. Otelin merdivenleri ve çıkışları açıkça işaretlenmişti.

Simone o kullanışlı küçük haritayı zihninde not etti.

"Başına ödöl konmuş," dedi Ryan gür sesiyle.

"Gece oldu." Gün ışığı çoktan sönmüştü. "Dışarıda kimse beni net bir şekilde göremez. Havaya ihtiyacım var. Nefes almam lazım. *Dışarı çıkmam lazım.*" Çünkü duvarlar üzerine çöküyordu. Kahretsin, sadece anne babasından bahsetmek bile eski korkularını uyandırmıştı.

Nefes alamıyorum. Çok dar. Üzerime geliyor. Her şey üzerime geliyor. Boğuluyorum.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" Nefesi kulak kabuğuna üflendi.

"Bu süitten çıkmam lazım. Hemen." Ona çok fazla zayıflık göstermişti. Parlak maskesini yerinde tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Maske düşerse, onun gerçekte nasıl biri olduğunu görecekti. İçinde saklamaya çalıştığı tüm karanlığı keşfedecekti.

"Korkuyorsan bana dönmeni isterdim," dedi Ryan boğuk bir sesle.

Bu sözler onu derinden sarsmış gibiydi. Vücudu titriyordu.

"Çünkü senin için herhangi bir lanet ejderhayı bile öldürürdüm."

Bakışları onun ön koluna düştü. Derisine kazınmış, kıvrımlı, pullu bir ejderha dövmesine. "Ya ejderha sensen?" diye sordu Simone.

Hızlı bir nefes aldı. "*Sana asla zarar vermem.*"

"Buradan gitmem gerek, Ryan. Hemen. Dışarı. Beni buradan çıkar." Sesinde bir yalvarış mı vardı? Belki. Kesinlikle.

O küfretti. "Giyinmeme izin ver de silahımı alayım."

Evet, hâlâ sadece pantolonu giymişti. Garip. Seksi ama garip.

Nefesi bir kez daha kulağına üflendi. "Ben olmadan bu odadan çıkmaya cesaret etme. Otelin her yerinde nöbetçiler var."

Muhafızlar mı, yoksa CIA casusları mı? Belki de MI6? Harry nereye gitmişti?

"Kaçmaya çalışırsan, seni hemen geri getirirler. O zaman muhtemelen seni bana kelepçelemek zorunda kalırım çünkü benden kaçamazsın."

Evet, kaçacaktı. Yakında. "Sen giyinirken burada kalacağım." O kadar süre dayanabilirdi elbette. "Ve silahını alırken de. Silah, Jezebel'in sana getirdiği çantada mıydı acaba?" Neşeli, alaycı bir ton yakalamak için elinden geleni yaptı. "Ne kadar haksızlık. Bana sadece makyaj malzemesi getirdi."

Adam, kahkaha ya da küfür olabilecek bir ses çıkardı. Sonra gitti. Kadın derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışırken zihninde saymaya başladı.

Bir.

İki.

Üç.

Saymak işe yaramadı. Anılar zihninde çılgık atıyordu. "Anne! Baba!

Lütfen, lütfen, uyanın! Uyanın!" Su

. Çok soğuktu. Buz gibiydi. Onu tamamen yutuyordu ve *nefes* alamıyordu.

Eli kapıya uzandı.

"Gidelim," dedi Ryan arkasından. Kapıyı sertçe açtı. Simone hemen dışarı atlamaya çalıştı, ama Ryan ellerini beline dolayarak onu havaya kaldırdı. Onu arkasına indirdi. "Tatlım..." Bir iç çekiş. "Başına konulan ödülü almak için bekleyen başka bir ahmak varsa, önce ben gideyim, tamam mı? Böylece, ya senin yerine kurşunu ben yiyebilirim..."

Simone bunun olmasını istemiyordu. "Yapma!"

"Ya da o piç kurusunu öldürürüm ki sana zarar vermesin," diye bitirdi Ryan. "Her halükarda seni korurum. Şu andan itibaren beni insan kalkanı olarak gör."

On Yedinci Bölüm

BİR ŞEY YANLIŞTI.

Simone'nin nefesi çok hızlıydı. Cildi çok solgundu. Ve çılgın bakışları asansör kapılarına kilitlenmişti. Vücudu çok gergindi ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Simone?"

Simone irkildi.

Ve asansör... durdu.

"Aman Tanrım." Vücudu sallandı. "Bu asansörde sıkışıp kalamam. Bu olamaz. *Şimdi* olmaz."

"Klostrofobik misin?" Simone kesinlikle öyle davranıyor gibiydi.

Sağdaki panele doğru koştu. Eli hızla aşağıya indi ve asansör yeniden hareket etmeye başlarken düğmelere basmaya başladı.

Ne yazık ki, elleri düğmelerin üzerinde çılgınca dolaşırken, asansör birdenbire durdu. Sert bir duruş.

"Hayır!" Simone düğmelere tekrar basmaya çalıştı.

Adam ellerini yakaladı. "Sorun yok. Sisteme bir saniye zaman ver." Aslında, Simone'un yanlışlıkla durdurma düğmesine basmış olabileceğini düşündü. Yakınlarda bir alarm çalıyordu ve bu hiç iyiye işaret değildi. "Simone? Bana bak."

Bakışları ona doğru yöneldi. Göz bebekleri çok küçülmüştü. Vücudu titriyordu.

Asansörün hoparlöründen parazit sesi geldi. Bir kadın sesi sordu, "Orada her şey yolunda mı?"

"Durduk!" diye bağırdı Simone. "Lütfen bizi hareket ettirin."

"Elbette. Lütfen kapılardan uzak durun. Kısa süre içinde hareket edeceğiz."

Ryan, Simone'u kontrol panelinden ve kapılardan uzaklaştırdı. "Dehşete kapılmışsın."

O bu suçlamayı inkar etmedi.

İşkenceye gülüp geçmişti, ama asansör yolculuğu onu tedirgin mi etmişti? Daha önce asansörde *gayet iyi* görünüyordu. Ryan onu öperken, kesinlikle, şey, gayet iyi görünüyordu.

Bir şey değişmişti. Bir şey onu tetiklemişti.

Ailesi mi? Geçmişle ilgili soruları eski korkularını mı uyandırmıştı? "Ailen nasıl öldü, Simone?"

Narin vücudunu bir titreme sardı. "Şimdi olmaz. Onlar hakkında şimdi konuşamam. *Buradayken olmaz.*" Panik, sözlerini vurguluyordu. "*Nefes alamıyorum.*"

Bunu ona o yapmıştı. Bunu biliyordu. Ona acı yaşatmıştı ve şimdi, ona zarar vermeyeceğine yemin etmesine rağmen, Simone acı çekiyordu. Ryan'ın eli hızla uzanıp Simone'un çenesini kavradı.

"Ryan?" Şaşkınlık. Acı. Korku.

Onun korkusundan dikkatini başka yöne çekmesi gerekiyordu. Simone'a başka bir odak noktası vermesi gerekiyordu.

Ağzını ele geçirdi. O değerli, muhteşem ağzı ele geçirdi ve içinden yükselen tüm tutku ve açlıkla onu öptü. Dudakları birbirine değdiği anda, uzun bir titreme vücudunu sardı. Omuzlarına yapıştı, sıkıca tutundu, sanki o bir can simidiymiş gibi, ama değildi. Sorun oydu.

Tırnakları gömleğine ve ceketine batıyordu. Vücudu, onun vücuduna sertçe bastırıyordu. Çenesine dokunuşu hafif kalmıştı, ama dudakları onu inkar edilemez bir niyetle öpüyordu. Sürükleyici bir tutku. Yakıcı bir şehvet. Dili, dudaklarının arasından içeri girdi. Onu tattı ve Simone, açgözlü, çaresiz bir şehvetle karşılık verdi.

Asansör tekrar hareket etmeye başladı, ama adam kadının neler olduğunu fark ettiğinden emin değildi. Kadın vücudunu adama daha da yaklaştırmıştı. Ağzı, adamın ağzına karşı çılgınca hareket ediyordu.

Ding.

Başını zorla kaldırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Simone. "Buna gerçekten, gerçekten ihtiyacım vardı."

O da buna ihtiyaç duymuştu. Ryan, ona her zaman ihtiyaç duyabileceğini hissediyordu. Özellikle de onu kullandığı için bu düşünce onu ciddiye almasına neden oldu.

Elini indirdi, ama Simone hemen onu yakaladı. Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. "Nişanlım en azından elimi tutmalı," diye açıkladı, açık kapılara doğru dönerken yüzünde küstah bir gülümsemeyle.

Korkusu ortaya çıktığı kadar çabuk geçip gitmiş gibi görünüyordu, ama Ryan bu konuyu öylece bırakmaya niyetli değildi.

Simone maske takmakta çok iyiydi. İçinde acı saklarken, dünyaya parlak ve ışıltılı bir yüzey göstermekte çok iyiydi.

Asansörden çıktılar ve Ryan onu çok yakından izlediği için, Simone'un sanki rahatlamış gibi hafifçe nefes verdiğini gördü.

Otelin lobisine varmışlardı. Etrafına hızlıca bir göz attığında, MI6 ajanlarının ve CIA görevlilerinin ortalıkta dolaştığını gördü. Rahat görünüyorlardı, ancak yukarıda yaşanan son saldırının ardından Ryan, hepsinin yüksek alarmda olacağını biliyordu.

"Oh, bak, Harry orada." Simone'un yumuşak sesiyle. "Sanırım ona el sallamamalıyım, değil mi?"

Hayır, el sallamamalıydı. "Burada kimseyi tanıımıyormuş gibi davran."

"Bu çok kolay." Mermer zeminde yavaşça yürüdü. Başını geriye eğip devasa kristal avizeye baktı. "Aslında sadece seni tanıyorum. Ve hâlâ yüzeysel bir ilişkimiz var, değil mi?"

"Tatlım." Elini dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerini öptü. "Sana bir saatten az bir süre önce siktim."

Başını ona doğru çevirdiğinde yanakları kızardı.

"Buna kesinlikle yüzeyselden daha fazlası derim." Gözünün ucuyla Harry'nin okuduğu kitabı bıraktığını gördü. Ryan ve Simone otelden ayrıldıklarında Harry de onları takip edecekti. Silahını alıp giyinmeyi bitirmeye gittiğinde, Ryan durup ekibine mesaj atarak Simone'u kısa bir yürüyüşe çıkaracağını haber vermişti.

Süitte az önce yaşanan saldırıyı düşününce, Jezebel onun planlarından pek de memnun değildi. Ama...

Simone'nin havaya ihtiyacı vardı. Panik atak geçiriyordu ya da geçirmek üzereydi. Dışarı çıkması gerekiyordu, çaresizce, o yüzden onu dışarı çıkaracaktı. Dışarıda onu güvende tutacaktı. Diğer ajanlar da onlara göz kulak olacağını biliyorlardı.

Ayrıca, temizlik ekibinin süiti eski haline getirmesi gerekiyordu. Duvardan kurşunlar çıkarılmalıydı. Mücadele izleri tamamen ortadan kalkmalıydı. Ekip, Ryan ve Simone orada olmadan işini daha hızlı ve daha iyi yapabiliirdi.

"Bana yakın dur," dedi Ryan, kapıcıyı geçip gecenin karanlığına doğru yürürken.

"Hayır," diye mırıldandı Simone, bakışları önce sola, sonra sağa kayarken. "İlk fırsatta senden kaçmayı planlıyorum. Bana bir an bile güvenme."

Sözlerinde alaycı bir ton vardı, ama Ryan'ın tüm vücudu gerildi. Sadece elini tutmakla yetinmedi. Ryan kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Hem onu korumak hem de kaçmasını engellemek için, çünkü kadının sözlerinde çok ciddi olduğundan korkuyordu. "Benimle kalman senin için daha güvenli."

Otelin girişinden uzaklaşırken kadının eli vücudunun yan tarafına değdi. "Çünkü sen büyük, kötü bir casus musun?" Bir rüzgâr esintisi üzerlerine çarptı.

"Çünkü pek çok insan senin ölmeni istiyor, ama ben senin hayatta kalmanı istiyorum." Bunu gerçekten çok istiyordu. Tüm varlığıyla.

Simone sağa döndü ve Ryan, Simone'un aklında bir hedef olduğunu fark etti. Bu, sadece kaygısından kaçmak için karanlığa doğru yapılan çılgın bir koşu değildi. Ryan da onunla birlikte döndü ve Simone'u vücuduna sıkıca sararken, Simone'un onu doğrudan bir tuzığa sürükleyebileceğinin tamamen farkındaydı.

Daha önce ne demişti? İlişkilerinin sadece yüzeysel olduğunu mu? "Gerçek adın ne?"

Geceye doğru yürürken topuklu ayakkabılarının sesleri duyuluyordu. Geceleri Londra, onun için her zaman özel bir manzaraydı. Her zamanki gibi sis çökmeye başlamıştı. Biraz ürkütücü, biraz da tekinsiz. O tekinsiz havayı seviyordu.

Simone, yakındaki Wellington Kemerine doğru gidiyor gibi görünüyordu. Bu devasa yapıyı gözden kaçırmak zordu ve Ryan, kemerin tepesinde duran bronz heykeli her zaman sevmişti. Barış Meleği, Savaş Arabası'na doğru dalıyordu.

Ryan savaş hakkında çok fazla şey biliyordu ve bazı günler barış hakkında çok az şey biliyordu.

Işıklar Kemerı aydınlatıyordu ve normalde turistlerin buraya akın etmesine rağmen, yapının yakınında hiç kimseyi görmüyordu. Belki de sisin yoğunlaşmasından dolayıldı. Ya da yağmaya başladığını hissettiği hafif yağmurdan... Belki de bu yüzden burayı kendilerine kalmışlardı.

Aniden siyah bir kedi önlerinden geçip gitti.

Kolunu Simone'nin omuzlarına daha sıkı doladı. "Bu durum hoşuma gitmiyor."

Merhaba, kötü alamet.

Yumuşak bir kahkaha. *Gerçek* bir kahkaha döküldü ondan. Kahretsin, ama o kadının kahkahasının sesini çok seviyordu. Gülümsemesinin halini. Kokusunu. Tadını. Kahretsin, onunla ilgili her şeyi seviyordu.

Sanki bu benim için sorun yaratmayacakmış gibi.

"Hadi ama Ryan," diye azarladı Simone. "Karanlık ve tehlikeli adam, küçük bir kediden korkamazsın."

Korkuyor değildi. Sadece temkinliydi. "Kara kediler uğursuzdur." Bunu herkes bilmez miydi?

"Fransa'da Fransa'da, onlar aslında aslında görülüyor olarak iyi şans Çömelmişti. "Gel buraya, kedicik, kedicik."

Hayır, siyah bir kediye yanına *çağır*mıyordu. Kadın, başından geçen tehlikeden sonra, kasten kötü şansını mı davet etmeye çalışıyordu?

"Kedi!"

Yumuşak bir *miyav*lama ile kedi Simone'ye doğru sıçradı. Ryan'ın gördüğü en zayıf, en çirkin görünümlü kedi idi. Sanki daha büyük bir hayvan bir ara onu pençelemek istemiş gibi görünen, dağınık bir kulağı vardı.

Kadın kediye elini uzattı ve Ryan, Simone'un kedinin başını okşamasına izin vermeden önce kedinin başını salladığına yemin edebilirdi. "Ne kadar güzelsin?" Simone, karanlığın habercisine şefkatle seslendi.

Tamam, peki, kedi muhtemelen gerçek bir *karanlığın habercisi* değildi ama... "Onu okşamak mı istiyorsun? Şimdi mi?" *Hiç mi?*

"Evet, okşamam lazım. Çünkü annem Fransızdı ve sana da söylediğim gibi, Fransa'da kara kediler uğur getirir. Bu güzel canavarın hiçbir kötü yanı yok."

Kedi mırıliyordu.

Ryan etrafına bakındı, tehlike var mı diye. Ona kalırsa, kedi sadece bu gece gezisinin

gece gezisinin talihsiz bir hal alacağının işareti.

Sanki sitteki saldırı yeterince kötü olmamış gibi.

“Hayatında sana iyi şans, iyi talih ve belki biraz da iyi sihir getirsin.” Simone tam boyuna kalkmadan önce kedinin sırtını bir kez daha dikkatlice okşadı. “Çocukken bir kara kedim vardı. Ailemle birlikteyken. Adı Lucky’ydi.”

Unlucky daha uygun olurdu. şimdi Simone geçmişinden bahsettiği için, adam hareket edemediğini fark etti. Hikayenin acı verici olacağından korkmasına rağmen, her ayrıntıyı duymak istiyordu. Karanlık.

Yağmur biraz daha şiddetini artırdı.

Kedi kaçtı.

“Bekle!” diye seslendi Simone, ama kedi çoktan gitmişti. Başını geriye eğdi. “Yağmuru pek sevmem,” dedi. Vücudunu bir titreme sardı. “Frederick’in kır evindeyken, fırtınalara dayanamadığım konusunda yalan söylememiştim.” Yağmur damlaları yüzüne serpişti ve o titredi. “Bana çok şey hatırlatıyor...” Bir titreme daha onu sarsınca sözleri yarım kaldı.

“Otele geri dönelim.” Orada ortamı daha iyi kontrol edebilirdi ve Simone soğuktan ve yağmurdan titremezdi.

Ama Simone başını salladı. “Dışarıda olmam lazım.

nefes almam lazım.”

Otelde de nefes alabilirdi—

“Kemer,” diye karar verdi. “Oraya gidelim. Kemerin altındaysak, yağmurdan korunmuş oluruz.”

Arch’a doğru koştukları sırada gökyüzü sanki üzerlerinde açılmış gibiydi. Yağmur artık damla damla yağmıyordu. Çok daha şiddetli yağıyordu. Daha çok sağanak gibiydi ve Jezebel, ona son durumu bildirip dışarı çıkacaklarını söylediğinde hava tahmininden bahsetmesi onu öldürür müydü? Kahretsın. Sırılısıklam olmaktan bahsetmişken.

Bekleyen Kemer’e doğru koşarken ceketini çıkarıp Simone’u onunla örtmeye çalıştı. Simone ileriye doğru fırladı, o da hemen arkasındaydı. Hızlı, daha hızlı...

Ta ki devasa Kemerin altına varana kadar. Ta ki taş duvarlar iki yanlarına gelene ve sağanak yağmurdan korunana kadar

sağanak yağmurdan korunana kadar.

Ceketini hâlâ Simone'un başının üzerine tutmuş olduğunu fark etti.

Simone, Kemerin kenarında durmuş yağmuru izliyordu. Birkaç dakika önce ona hayran olduğu kediden hiçbir iz yoktu. Yağmurdan başka hiçbir şeyin izi yoktu. Dışarıda tek başlarına gibi görünüyorlardı, ama o, karanlıkta başka ajanların da onları izlediğini biliyordu. Jezebel, daha fazla gözün onları izleyeceğine söz vermişti.

"Yağmurdan nefret ediyorum." Simone'un omuzları çöktü. "O gece yağmur durmak bilmiyordu. Araba hendeğe düşmüştü. Kapana kısılmıştım ve su gittikçe yükseliyordu."

Ceketi indirdi. Taş zemine attı. "Simone?"

Simone geri çekildi ve yakındaki duvara doğru ilerledi. Kemerin etrafındaki ışıklar, onu yağmurdan yeterince hızlı koruyamadığını gösteriyordu. Beyaz bluzu sıırıslam olmuştu ve vücuduna yapışmıştı. Ayrıca çok fazla şeffaflaşmıştı.

Bakışları tekrar kadının yüzüne kaydı. "Simone..."

Kadın ona doğru eliyle işaret etti. "Islanmışsın. Islak, beyaz gömlek giymiş bir erkek çok seksi olur, bilgine. Tüm o şişkin kaslarını görebiliyorum. O kumaş en iyi şekilde vücuduna yapışıyor."

Adam yutkundu. "Aynı, tatlım... aynı."

"Benim şişkin kaslarım yok ki... oh." Kendi vücuduna baktı. "Doğru." Başını geriye eğip onun bakışlarıyla buluştuğunda, nazikçe boğazını temizledi. "Sanırım ikimiz de sıırıslam olduk, ha?"

Yağmurun ona ne yaptığı dışında yağmur umurunda değildi. *Onun geçmişini gündeme getiriyordu. Onu incitiyordu.* "Islak gömleğim ve kaslarımdan bahsederek dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Sırtı yanındaki duvara yaslanmıştı. Orada, meraklı gözlerden oldukça korunuyordu. Onun gözleri hariç, tabii.

"Dikkatini dağıtmak zor mu olur?" diye sordu. "Asansörde korktuğumda dikkatimi dağıttın. Bu dikkat dağınıklığını oldukça sevdim."

Onu öpmekten oldukça hoşlanmıştı.

"Ya sana ağzını istediğimi söylersem?" diye sordu Simone. "Ya tam burada, şu anda beni öpmeni istediğimi söylersem? Bu dikkatini dağıtır mı?"

Arch'ın etrafına göz gezdirdi. Bir merdiven bırakılmıştı. Görünüşe göre biri tamirat yapıyordu ve Simone'un karşısındaki duvara bir merdiven dayamıştı. Düzgün yapılmamış bir iş. Etrafta asılı duran bir merdivenle biri yaralanabilirdi.

"Beni öpmek istemiyor musun?" diye ısrar etti Simone.

"Bebeğim..." Gözleri tekrar ona döndü. "Seni yutmak istiyorum." Şunu netleştirelim. "Seni öpmek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Benim için çılglık atana kadar seni becermek istiyorum. Seninle ilgili olduğunda bunlar her zaman yapılacaklar listemde yer alıyor."

"O zaman ne bekliyorsun?" Ne kadar baştan çıkarıcı sözler. "Ben buradayım."

Ona yaklaştı. Ellerini kaldırdı, sonra arkasındaki taşa bastırarak onu kendi vücudu ile duvar arasında sıkıştırdı. "Benimle oyun oynamayı bırak." Onunla oynayamayacağını ne zaman öğrenecekti?

"Oyun oynamıyorum. Sana burada sevişmeyi teklif ediyorum.

Tabii halka açık bir yerde sevişmekten korkmuyorsan?"

Sanki daha önce hiç yapmamış gibi. Ayrıca, tam olarak halka açık bir yerde de değillerdi. Bu özel noktada, kimse onları göremezdi. Başını ona doğru eğdi. "Seni sikmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Kızın başı geriye doğru eğildi. "O zaman yap."

"*Korkuyorsun. Acınla yüzleşmek istemiyorsun.*" Dişlerini sıkarak söyledi. Kendini zorlukla kontrol ediyordu.

"Acınla yüzleşmenin ne anlamı var?" Simone gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Onu gömüp uzaklaşmak daha iyi. Yüzleşmek acıyı daha da kötüleştirir, başka bir işe yaramaz."

Tüm acısını sonsuza dek yok etmek istiyordu. "Otel odasında seni üzdüm." Maskesinin arkasını görebiliyordu. Bunun farkında mıydı? "Ailemden bahsettiğimde. Onlardan bahseder bahsetmez, sende bir değişiklik fark ettim."

Gözleri onun gözlerinden kaçtı.

Ryan, Simone'un cevap vereceğini sanmıyordu.

Yağmur yağıyordu, artık çok şiddetli ve yoğun bir şekilde.

"Kıskandım." Simone'un yumuşak cevabı. "Seninki gibi bir aileye ait olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyeceğim. O

evde büyümek.” Bakışları yavaşça ona geri döndü. “Kıskanç olabilirim ama aynı zamanda senin bir ailen olduğu için mutlu da olabilirim. İkisini aynı anda hissedebilirim. Bu konuda çok yönlüyüm.”

Göğsü sızladı. “Bana geçmişinden bahset.”

“Geçmişim mi? Neden? Şimdiki zamana odaklanmak daha iyi değil mi?”
Narin bir el aralarında yükseldi. Gömleğinin üstündeki ilk üç düğmeyi açtı. Dördüncü düğme.

“*Simone.*” Bu önemliydi—o önemliydi. “Hendekteydin. Su yükseliyordu. Ailen neden sana yardım etmedi?”

Parmakları açık gömleğinin içine kayarak tenine dokundu. “Çünkü ölüler sana yardım edemez.”

Siktir.

“Arabada mahsur kalmıştım. Hepimiz öyleydik. Araba yoldan çıkmıştı. Hendekteydi. Anne babamı çağırdım ama onlar ön koltukta ölmüştü. Ben bunun farkında değildim, anlarsın ya. Altı yaşındaki çocuklar, anne babalarının bir an önce kendileriyle gülüp konuşurken bir saniye sonra *ortadan kaybolabileceğini* anlamazlar. Ayrıca derelerin çok hızlı taşabileceğini, suyun hendeklere akabileceğini ve her şeyi yok edebileceğini de anlamazlar. *Her şeyi.*”

“Simone...”

“Su yükselirken ben de ağlayıp durdum, onlara seslenip durdum. Dışarı çıkamıyordum. Su ayak bileklerime kadar gelmişti. Sonra baldırlarıma.”
Vücudunu bir titreme sardı. “Sonra dizlerime. Karanlıktı ve gök gürültüsü durmadan çakıyordu. Su daha da yükseldi, belime kadar geldi. Göğsüme. Benim...” Bir titreme daha. “Beni öper misin?”

“*O lanet arabadan çıktın.*” O, onunla birlikte oradaydı. Hayattaydı. Güvendeydi. Yine de içinde karanlık, uçsuz bucaksız bir korku yaşıyor ve nefes alıyordu çünkü...

O ölebilirdi. Yıllar önce.

Yollarının kesişmesinden ve ona o muhteşem gülümsemesini göstermesinden çok önce.

“Lanet arabadan indim.” Kırılğan sözler. “Onlar inmediler. O geceden sonra benim için artık bir aile yoktu. Artık Lucky adındaki kedi yoktu. Artık mutlu sonlar yoktu. Sadece beni sonsuza dek kovalayan yağmur ve bitmeyen fırtınalar vardı.”

Bu gerçektir. Ona karşı samimiydi ve Ryan onu korumak için can atıyordu. Her fırtınada onun sığınağı olacağına söz vermek istiyordu. Ona *her şeyi* vereceğine. Her şeyi. Onun ailesi olabileceğine.

O, Simone'a batıyor, boğuluyordu ve Ryan umursamıyordu.

"Şimdi ya beni öp ya da bırak gideyim," dedi Simone.

Onu asla bırakmayacaktı.

Ağzı, onun ağzını ele geçirdi. Damarlarında vahşi bir arzu dolaşıyordu, ama öpücüğü dikkatliydi. Yumuşaktı. Nazikti. Sakinleştiriciydi, çünkü onun sakinleştirilmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ona ne kadar değerli olduğunu göstermek istiyordu. Ona, değerli şeylerle başa çıkabileceğini göstermek istiyordu. O'nun...

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Simone. "Beni tutkuyla öp. Sanki bu ıslak bluzu üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi öp beni. *Bana acıyormuş gibi öpme*. Lütfen bunu asla yapma."

Başını kaldırdı. "Sana acımiyorum."

Çenesini kaldırdı.

"Acımiyorum." Bunun anlaşılması gerekiyordu. "Ailenizi kaybetmiş olmanızdan nefret ediyorum. Katlanmak zorunda kaldığınız şeyler için çok üzgünüm. Sizin için, sizinle birlikte yas tutuyorum. Sizinle birlikte *acı çekiyorum*." Gerçekten öyleydi. "Güçlüsünüz. Kararlısınız. Bir bakıma, hoşuma giden bir şekilde biraz da korkutucusunuz. Size hayranım. Size asla acımayacağım."

"Bu, bir erkeğin bana söylediği en seksi şey." Hızlı bir nefes aldı. "Beni korkutucu mu buluyorsun? Gerçekten mi?"

"Tatlım, bence sen tam bir baş belası ve bu yönünü seviyorum." *Sevgi*.

Siktir.

Ne... Lanet

olsun?

Bu sadece bir deyimdi. İnsanların söylediği bir şeydi. "*Çılgın bir kadın*" bir deyimdi. "*Bu yönünü seviyorum*"... başka bir deyim. Sıradan deyimler, sonsuz aşk beyanlarıyla aynı anlama gelmezdi.

Ama bu sözler daha fazlası gibi gelmişti. "*Bu yönünü seviyorum*" neredeyse... "*Seni seviyorum*" gibi gelmişti.

Kız yine ona gülümsüyordu. O büyük, güzel gülümsemesi. Kalbini daha hızlı attıran ve tüm dünyasını sanki

yeniden düzenleyen gülümseme.

Kendini tutamayıp onu tekrar öptü. Ryan, Simone'u onun öpölmek istediğı şekilde öptü. Tutkuyla. Damarlarında dolaşan ilkel bir ihtiyaçla. Sanki o ıslak bluzu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Sanki onu sahiplenmek için sabırsızlanıyormuş gibi.

Ağız onun ağzının altında ardına kadar açıldı. Dili onun diliyle buluştu. O inledi. O hırladı. Ona doğru yaklaştı, vücudunu onun vücuduna bastırdı. Simone'un her bir santimini üzerinde hissediyordu, ama bu yetmiyordu.

Onu çıplak görmek istiyordu. İçine girmek istiyordu. Ama onu oraya götürmeyecekti. Ajanların, güvenlik görevlilerinin, turistlerin ve kim bilir daha kimlerin her an ortaya çıkabileceğı bir yere değil. O...

Bir şey sağ kolunun yanından hızla geçti. Bir an önce sıcak bir yanık gibi vücudunu yaktığını hissetti...

Islak. Neden kolum birdenbire eskisinden daha da ıslak hissediyor?

Ve zihni çok yavaş çalışıyordu. Simone'u öperken kendini kaybetmişti, bu yüzden çok yavaştı.

Ama sonra fark etti...

Kan. Kolum kanıyor. Az önce yanımdan geçen lanet olası bir kurşundu.

Ancak o hiçbir silah sesi duymamıştı. Kemerin içinde yeterince içeride olduklarını, sol duvara yeterince yakın durdukları için güvende olacaklarını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Simone'yi arkasına alarak hızla döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Simone. "Bu gerçekten kafa karıştıracı bir davranış. Bir an önce beni öpüp sonra..."

"Silah," diye homurdandı.

"Ne? Ryan, ben... *Silah!"* diye bağırdı.

Evet, evet, lanet olsun, ateş eden adamı gördü. Piç kurusu, Arch'ın bronz heykelinin altındaki balkona çıkan yakındaki kapıdan çıkmıştı. Herif silahını kaldırmıştı, ucunda uzun bir susturucu olan bir silah, yani evet, bu da silah ateşlendiğinde neden yüksek sesli bir patlama duyulmadığını açıklıyordu.

Adam gölgelerin içinde gizlenmişti, ama bir adım attığında...

"Bu otelin üniforması!" Simone keskin bir nefes aldı. "Çıkarken aynı kıyafetleri giyen birkaç bellboy görmüştüm."

Evet, o da görmüştü. "Dur tahmin edeyim," dedi Ryan tetikçiye, "sen ve garson Edward aynı çevrelerde takılıyorsunuz, değil mi?"

"Senin ölmemen gerekiyordu," dedi tetikçi, gerginlikten biraz fazla yükselen bir sesle. "Ondan uzak dur. Benim peşinde olduğum kişi o. Sen yaşarsın."

"Çok komik." Ryan kıpırdamadı. "Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

"Silahlı olan benim!" Elinde titreyen bir silah. "O, senin hayatına değmez, değil mi? Git buradan. Hemen. Çık buradan. Yağmurun içine yürü ve arkana bakma!"

Simone'nin parmakları Ryan'ın sırtını okşadı. "Onu dinlemelisin." Sessiz sözler. "Sorun yok. Söz veriyorum, hayatta kalacağım."

Bu yanıt da ne demekti böyle?

"Hayır, bayan," dedi adam çatallanan sesiyle. "Hayatta kalmayacaksın. Kişisel bir şey değil, yemin ederim. Ama hayatta kalmayacaksın çünkü beynine bir kurşun sıkmak zorundayım."

"Cesedimi çiğnemek zorunda kalacaksın," diye yemin etti Ryan.

Silahlı adam iç geçirdi. "Tamam." Bir yüz buruşturma. "Eğer böyle istiyorsan. Bunun için gerçekten üzgünüm, ikinize de üzgünüm..."

Ve Ryan, o pisliğin tekrar ateş etmek üzere olduğunu biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

"HAYIR!" diye bağırdı Simone. Sonra yana doğru atladı. "Durun!" Çılgınca ellerini salladı. "Onu vurmayın!"

"*Simone,*" Ryan gerçek bir öfkeyle adını haykırdı.

Neyse. Öfkeli olabilirdi, ama hayatta da olabilirdi.

Ateş edenin dikkati Simone'daydı. Gözleri Simone'daydı. Silahı —evet, ona da. Simone dudaklarını yaladı. "Hedef benim, değil mi? Ona mermi harcamaya gerek yok. Onun için burada olmadığını açıkça söyledin."

"Onu vurmak istemiyorum." Silahlı adam başını salladı. "Bu kişisel bir mesele değil, bayan. Söz veriyorum." Başını salladı. "Belki gözlerini kapatmalısın? Böylece çabucak biter."

Silah titriyordu. Nişancı derin bir nefes alıyordu. Ve Ryan...

Ateş ediyordu. Silahlı serseriye.

Ryan'ın silahı nereden bulduğunu bile bilmiyordu. Bir dakika önce elleri boştu, bir dakika sonra... *bam*. Silah sesinin yankısı etrafında yankılandı. Ryan'ın ateşlediği mermi adamı vurduğunda, otel üniformalı adam geriye sendeledi. Ryan yaralı saldırganın üzerine atıldı. İki adam çarpıştı, geriye savruldu ve, oh, hayır. *Hayır, hayır, hayır*.

Merdivenin altına düştüler. Ryan hiç de mutlu olmayacaktı.

Merdivenin altına girmişlerdi, Ryan'ın başına büyük bir talihsizlik gelmesini garantilemişlerdi ve merdiven, boğuşan iki adamın üzerine çöktü.

Ryan merdiveni itti ve bir şekilde aynı anda o iğrenç herifin silahını da onun ulaşamayacağı bir yere tekmeledi. Simone o anı fırsat bilip kendisi de ileri atıldı. Atılan silahı kapıp sıkıca tuttu, kalbinin

. "Harikaydı!" diye Ryan'ı övdü. "Silahını nereden buldun?" Üzerinde silah görmemişti, ama bir göz açıp kapayıncaya kadar silah elindeydi ve ateş ediyordu.

Ryan şu anda silahını yere düşen saldırganın alınına doğrultmuştu. *"Lanet ayak bileğime bağlanmıştı."*

Gözleri onun üzerinde dolaştı. "Oh." Eh, kesinlikle çok hızlı hareket etmişti. Silahı aldığını bile görmemişti. Bakışları Ryan'ın yüzüne döndü. "Dikkatlerini başka yöne çekmiş olmam iyi oldu, ha? Sana silahını çekme şansı verdim. Ne olağanüstü bir takım çalışması ama."

Vahşi bir homurtu. *"Sakin."* Ryan, silahının namlusunu yere yığılmış adama doğrultmuş haldeyken başını ona çevirdi. "Bana takım çalışmasından bahsetme. Risk almaman konusunda seni uyarmıştım."

"Biri nankörlük ediyor." Hem de fazlasıyla. "Hayatını kurtardım! Biliyor musun... Anlıyorum." Sarsak bir baş sallama. "Merdiven ve başına gelecek kötü şans yüzünden üzgünsün. Sorun değil. Bununla başa çıkacağız."

"Sen benim uğursuzluğumsun," diye tersledi Ryan.

Derin bir nefes aldı. Onun bu sert sözleri *canını yakmıştı*. "Birini kurtarmaya çalışıyorsun. Yardım etmeye çalışıyorsun..." *Ve sana kötü şans deniyor*. Onu sorunlu biri olarak nitelendirse de olurdu.

Ama yine de o, baş belasıydı. Bir baş belası ile bir CIA ajanı birbirine uygun değildi. Etrafına bir göz attı. Ryan güvendeydi. Her şey kontrolü altındaydı. Silahlı adam omzundan kanlar akarken adeta hıçkırıyordu ve Ryan'ın silahı hâlâ o serserinin kafasına doğrultulmuş durumdaydı. Artık gerçek hayatına dönme zamanı gelmişti. Mükemmel fırsat tam da gözünün önündeydi. "Boş ver. Ben bittim."

Bıraktı çünkü... bu onun şansıydı. "Görüşürüz, Ryan."

Hala eline geçirdiği silahı sıkıca tutan Simone, sağa doğru sıçradı, Arch'tan dışarı, yağmurun altına ve gecenin güvenliğine koşmaya niyetliydi.

Ama...

Harry ortaya çıktı.

Lanet olsun Harry. MI6 ajanı neden tam da o anda ortaya çıkmak zorundaydı ki?

Yağmurdan kaçarak, sıırıslıklam bir halde, tam da Simone'un yoluna çıktı. Elinde silah vardı. Onu vurabilirdi. Bu bir seçenektir. Ama gerçekten de kullanmak istediğı bir seçenek değildi. Doğrusu, iyi adamları vurmayı pek sevmezdi. Ya da, bu konuda herhangi birini.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Harry, ve daha önce göründüğü kadar taze ve dinç görünmüyordu.

Ona en masum gülümsemesini gönderdi. "Yaşasın!" Bu, *Harry*'ye çok benziyordu. "Yardım geldi!" Simone omzunun üzerinden bir bakış attı ve Ryan'ın ona öfkeyle baktığını ve hala acı içinde inleyen adama silahını doğrulttuğunu gördü. "Bak, Ryan, yardım için süvariler geldi."

"Simone..." Ryan dişlerini sıkarak homurdandı. "Senin kıçın benim."

Oh, bu hem çok umut verici hem de biraz korkutucu gelmişti. Ve kendini tutamayıp, "Bunda bol şans," diye karşılık verdi. Çünkü şafak söktüğünde, kalbini parça parça kıran casustan çok, çok uzaklarda olmayı planlıyordu.

* * *

GÖZETMEN, karanlıktan çıkıp Kemer'e doğru koşan en az beş kişiyi saydı. O da ileri atılmaya hazırlanıyordu, ama diğerleri ondan önce davranmıştı.

Şimdi, yağmurun aralıksız yağdığı gölgelerin içinde, hedefini görmeye çalışarak bekliyordu. Zaman çok yavaş geçiyordu. *Hadi. Hadi...*

Ve işte oradaydı. Islak bir bluzla sendeleyerek çıkıyordu, yanında iri yarısı bir figür vardı. Başının üzerine bir palto geçirmiş bir figür. Ne kadar şövalyece.

Gözlerini kısarak baktı. Adamın yüzünü kısmen seçebiliyordu. Kendisine tanıdık gelen bir yüz. Yabancılarla karşılaşmayı bekliyordu ama... elbette... bu...

Geri çekildi.

Lanet olsun. Bu yüzü tanıyorum. Bu tehlikeli orospu çocuğunu tanıyorum.

Simone'nin centilmen koruyucusu, yalancı, katil bir *casustu*.

Bu sefer kendini neye bulaştırdın Simone? Ve ona nasıl ulaşacaktı?

Simone, casus tarafından otele geri götürülüyordu. Arkasında başka bir adam da onu takip ediyordu. Gözcü, Arch'ta geride kalmış olabilecek manzarayı çok merak ediyordu. Yere yığılmış birinin vurulduğundan oldukça emindi. Öldürüldü mü, yoksa sadece yaralandı mı? Bunun bir önemi var mıydı ki?

Simone kurban değildi. Simone hâlâ hayattaydı.

Şimdi onu casustan uzaklaştırıp tamamen ortadan kaybolmasını sağlayabilseydi...

* * *

"OH, EVET, HARİKA BİR FİKİR," diye homurdandı Simone. "Bir değil, *iki* personelinin beni öldürmek istediğini açıkça gösterdiği otele geri dönelim. Yüzde yüz, benim için dünyanın en güvenli yerine geri döndüğümüzü hissediyorum."

Ryan otelin önünde durdu. İki kapıcı yakınlarda donakaldı. "Seni süite geri götüreceğim."

Simone ona doğru eğildi. Şu an için Harry'yi görmezden geldi. Sinsi Harry. Otele dönerken her adımda peşlerinden gelmişti. Ve az önce yağmurdan fırlayıp yolunu kesmesi... *Bunu beklemiyordum*. Gizlice dolaşmayı sevdiğini unutmamalıydı. Kayıtlara geçmesi için Simone şunu belirtmek zorundaydı: "Bence başka bir otele yerleşmeliyiz. Belli ki burası bize uygun değil. Personel sürekli hayatımı tehlikeye attığı için bir yıldızlı bir yorum bırakmak zorunda kalabilirim."

Ryan ıslak paltosunu Simone'un omuzlarına sardı. "Şimdi içeri giriyoruz."

Ama kapıcılardan biri yolunu kesmek için öne çıktı. "Beyefendi, beyefendi, o bir silah mı?"

Evet, öyleydi. Pantolonunun ön bel kısmına sıkıştırılmış bir silah.

"Onunla ilgilen," diye bağırdı Ryan, Harry'ye.

"Silah yasaktır!" Kapıcı korkmuş görünüyordu ama yine de kararlıydı. "Yetkilileri arayacağım!"

Harry kapıcıyı yanına çekti. “Şu konuda...”

Ryan onu otele itti. Asansörlere doğru koşuyordu ve o sıkışık yolculuğu düşününce midesi burkuldu, ama sonra Ryan lobinin tam ortasında durdu. “Merdivenler,” diye bağırdı. “Lanet olası merdivenleri kullanacağız.”

Ah, bu çok tatlıydı. Onun bu değişikliği onun için yaptığını biliyordu. “Sorun yok. Artık daha iyiyim. Başa çıkabilirim...” Sözleri yarıda kaldı. Lobideki ışık inanılmaz derecede parlak görünüyordu. Ve o parlak ışığın altında, ıslak, beyaz gömleğindeki kızarıklığı görebiliyordu. Sağ kolunda. “Ryan, sanırım o adamın kanı sana bulaşmış.”

"Onun kanı değil. Benim kanım. O piç kurusu beni vurduğunda akmış."

"Ama o..." Ona doğru atılırken ağzını kapatmak zorunda kaldı. "Seni vurdu mu? Ne zaman?" Bunu hatırlamıyordu. Sadece *bir* el silah sesi duyduğunu net olarak hatırlıyordu. O da Ryan ateş ettiğindeydi.

"Seni duvara sıkıştırdığımda, tek istediğim seni unutulmaz bir şekilde sikmekti." Dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Dikkatimi dağıttım ve az kalsın yaralanıyordun. O piçin silahında susturucu vardı."

Ne, ne, *ne*? “Vuruldun ve bana söylemedin mi?”

“Ateş eden adamı alt etmekle meşguldüm. Bir de senin kendini gönüllü kurban olarak sunmanı engellemeye çalışıyordum—bu arada, şu saçmalığı kes artık. *Kes şunu.*”

Vurulmuştu. Koldan, evet, ama kolu kalbinden birkaç santim uzaktaydı. “Yaralandın!” Yarayı kontrol edebilmek için gömleğini tutmaya çalıştı.

Ama kendini onun omzuna atılmış buldu. Yaralanmamış koluna bağlı olan omzuna. *Silah yarası* olmayan koluna.

“Ne oluyor?” diye bağırdı Simone.

“Asansörü kullanabileceğini söylemiştin. Risk almayacağım. Stresli ve korkmuş olmanı istemiyorum, o yüzden seni merdivenlerden yukarı taşıyacağım.” Onu lobiden aceleyle geçirdi. Şaşkın Charlotte’un yanından geçtiler.

"Merhaba," diye mırıldandı Charlotte. "Geceniz iyi mi geçiyor?"

Hayır, değillerdi. “*Vurulmuş!*” Simone, adamın halihazırdaki yaralarından daha fazla acı çekmemesi için fazla zorlamak istemiyordu, ama... cidden, kurşun yarasıyla nasıl onu taşıyabilirdi ki!

"Sıradan bir sıyrık," Ryan, sanki yara hiç önemli değilmiş gibi karşılık verdi. "Merdiven boşluğu açık mı?"

"Uh, evet." Charlotte merdiven boşluğunun kapısını iterek açtı. "Sütün buradan dört kat yukarıda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"O katları uykumda bile tırmanabilirim."

"Aferin sana." Charlotte başını uzatıp Simone'ye el salladı. "İyi eğlenceler."

Eğlenmek mi?

Merdiven boşluğunun kapısı gürültüyle kapandı. Simone, Ryan'ın ıslak gömleğinin arkasını yakaladı ve sertçe çekti. "Beni *hemen* indir. Yoksa hayalarına tekme atarım." Bu pozisyonundan tekme atabileceğinden oldukça emindi.

"Beni sana şaplak atmaya zorlama."

Nefesi kesildi. "Tamam, sapıklıklarını sonraya sakla, sonra şaplak seçeneklerini konuşuruz."

"Simone."

"İndir beni! Hemen! Lanet olsun, yaralandın!" Gözleri yaşlarla doldu. "Ve ben de ağlamak üzereyim! Kahretsin! Bu gece berbat... ve, *ah!*"

Onu yere indirdi. Anında. "Ağlamayacaksın."

Aletine tekme atma tehdidi işe yaramamıştı, ama ağlamaktan bahsettiğinde onu dinlemiş miydi? Gelecekte kullanmak üzere akılda tutulması gereken iyi bir nokta.

Ayrıca kendini aniden onunla duvar arasında sıkışmış buldu. Simone, Ryan'a öfkeyle baktı. "Bunu sık sık yapıyorsun."

"Neyi? Senin yüzünden neredeyse deliye dönmeyi mi? Evet, kabul ediyorum, öyle görünüyor. Yemin ederim, sen hayatıma girmeden önce hiç kontrolümü kaybetmemiştim. Akıl sağlığım hiç sorgulanmamıştı. Hiç. Bir kez bile."

"Deliliğin seni ilgilendirir. Demek istediğim, *beni sindirmek için vücudunu kullanıyorsun*. Bunu sık sık yapıyorsun ve bu hiç hoş değil!"

"Yine yanlış ifade kullandın. Vücudumu seni

<i>seni</i>	kullanıyorum demek mi istedin?	Öyle	bu
	kastediyordun	kastediyordun	kastediyordun
		demek demek	Çünkü seni

etrafını sarıyorum ki herhangi bir tehdit ortaya çıkarsa güvende olasın. Bilirsin, az önce karşılaştığımız gibi tehditler. Kemer'de seni *vücudumla* korumaya çalıştım. Ama sen arkamda kalmak yerine yana doğru çekildin! Kendini hedef haline getirdin. Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Böylece yaşamaya devam edebilirdi. Açıkçası. "Sen benim insan kalkanım değilsin." Bakışları onun koluna odaklandı. Kanla kaplı koluna. Gözlerini defalarca kırpmasına rağmen, iki damla gözyaşı sağ yanağından aşağı süzüldü. "Yaralanmanı istemiyorum. Ve özellikle vurulmanı *hiç istemiyorum.*"

"Sadece sıyrık." Başparmağı çenesinin altına kaydı ve başını yukarı kaldırdı. "Sadece sıyrık, ben iyiyim. Yemin ederim." Dudakları onun dudaklarına değdi.

Öpücük onu sakinleştirdi. O kanın diğer pisliğin değil, onun kanı olduğunu fark ettiğinden beri içinde yeşeren korkunç korkuyu yatıştırdı.

Ryan geri çekildi.

Nefesi fısıldayarak çıktı.

"Süitimize çıkıyoruz," dedi.

"Bence bu otelden çıkmalıyız. Sırada kim peşimden gelecek, temizlik görevlilerinden biri mi? Bir aşçı mı? Konsiyerj mi?"

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Bana güvenmen gerekiyor."

Sorun şu ki, ona güveniyordu. Oysa nadiren birine güvenirdi. "Beni... bırakmanı istiyorum."

"Bu mümkün değil." Sonra dudakları yine onun dudaklarına değdi. "Şimdi seni merdivenlerden yukarı taşıyabilir miyim?"

"Hayır, merdivenleri kendi başıma gayet iyi çıkabilirim."

Ve öyle de yaptı. O, insan kalkanı rolünü sürdürmeye kararlı bir şekilde önden gitti ve ulaştıkları her katta başka bir güvenlik görevlisiyle karşılaştılar. Güvenlik görevlisi, casus... aynı şey mi? Otelin her katında onun adamlarının konuşlandığını fark etti.

Merdivenlerden gizlice kaçma planı suya düşmüştü. Bu muhafızlar gecenin geri kalanında yerlerinde kalacaklarsa, yakalanmadan bir kat bile inemezdi. Belki aşağı inemezse... yukarı çıkabilirdi. Çatıdan kaçmak mı?

Simone bu seçeneği daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu. Şu anda, kanayan Ryan'la ilgilenmesi gerekiyordu.

En üst kata çıktıklarında Jamar onları bekliyordu. Merdiven boşluğunun kapısını onlar için açık tuttu. "Temiz havanın tadını çıkardın, ha? Umduğun kadar canlandırıcı mıydı?" Ryan'a doğru el salladı. Daha doğrusu, Ryan'ın koluna. "Söylemeliyim ki, üzerinde bir şey var."

"O piçin sorgulanmasını istiyorum. Kapsamlı bir şekilde," diye emretti Ryan.

"Jezebel davayla ilgileniyor. Her zaman istediği cevapları aldığını bilirsin. Simone'u yem olarak kullanma planı işe yaramış galiba." Onaylayıcı bir baş sallama. "Aferin. Kötü adamları birer birer yakalıyorsun."

Yem.

O sadece bu muydu? Gittikçe daha fazla kötü adamı ortaya çıkarmak için kullanılan cazip bir yem mi? Ryan'ın otel değiştirmek istememesine şaşmamalı. Orada görevini başarıyla yerine getiriyordu.

Ryan sütlerinin kapısını açtı. Önce o içeri girdi. O koridorda oyalanıyordu ve belki de Jamar'a somurtkan bir bakış attı. *Yem* terimi onu gerçekten rahatsız etmişti.

Ryan elini kadının bileğine doladı ve onu içeri çekti. Kapı kapandığında, ses inanılmaz derecede kesin gelmişti.

"Ah, bak," diye mırıldandı, yere su damlattığının farkında olarak. "Başladığımız yere geri döndük." Omuzları, onun paltosunun içinde kamburlaşmıştı. "Gidip üstümü değiştireyim, kuru bir şeyler giyeyim; geri geldiğimde yaralarını sarayım." Ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Ama Ryan bileğini bırakmadı.

Onun önünde duruyordu, iri, güçlü ve o da sıırılsıklamdı. Gömleği ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı ve adam fazlasıyla seksi ve tehlikeli görünüyordu.

"Beni terk ediyordun," diye suçladı.

"*Şu anda da* gitmeye çalışıyorum," diye açıkladı, bileğini çekerek.

Ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı. Ona acı vermeden. Fiziksel olarak ona asla zarar vermezdi. Ama tutuşu kırılmaz gibiydi.

"Arch'ta olanlardan bahsediyorum, Simone. Benden kaçacaktın. Benim suçluyla kalmam gerektiğini biliyordun.

o fırsatı değerlendirip *kaçmaya* çalışıyordun. Harry orada olmasaydı, gecenin karanlığında ortadan kaybolur muydun?"

Evet, planı buydu. *Bir an görünür, bir an görünmez.*

"Ne. Oluyor. Lan?" Ryan'ın her kelimesi kesik kesikti. "Beni terk mi ediyordun? Bu senin taktiğin mi? Seks yapıp sonra ortadan kaybolmak mı?"

Midesi burkuldu. "Bileğimi bırak. Hemen." Bıraktı.

"Bak, lanet olsun, özür dilerim, ben—"

"Ben senin uğursuzluğun değilim."

Koyu kaşları yukarı kalktı. "Ne?"

"Açıkcası, başına gelebilecek en iyi şey benim." Omuzlarını dikleştirdi. "Ama sen bu gerçeği fark edemeyecek kadar aptalsın. Süper casus olmaya o kadar odaklanmışsın ki, gözünün önündeki şeyi görmüyorsun." Sesinde öfke titriyordu. Öfke vücudunu sarsıyordu. Ama acı da öyle. "Ve ben rastgele sevişmem. Sevgililerim konusunda çok, çok seçiciyim. Senin özel biri olduğunu sanmıştım." O, onun hayatını kurtarmıştı. Onun için savaşmıştı. O...

Lanet olsun, ona *değer vermesini* sağlamıştı.

"Ben kimsenin uğursuzluğu değilim," dedi bir kez daha. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bebeğim..."

"Şu anda bana 'bebeğim' diye hitap etmeye cüret etme." Aralarına gerekli mesafeyi koydu ve odasına giden koridora doğru aceleyle yürüdü. "Beni bırakmalıydın."

"Gitmeni istemiyorum."

Sesinde, onu duraksatan bir keskinlik vardı.

Geriye baktı.

"Öyle demek istemedim," dedi adam. Kalbi *acıdı*.

"Kötü şansla ilgili o sözleri söylediğimi bile hatırlamıyorum. Lanet olsun, çok korkmuştum ve öfkeliydim, sadece seni öldürmeye gelen o piçi yok etmek istiyordum."

"Korkmuş muydun?" Ona bakarken alaycı bir kahkaha attı. "Sanmıyorum."

"Ben öyle düşünüyorum." Ve ona doğru yürüdü.

On Dokuzuncu Bölüm

SIMONE, Ryan'a tam olarak bakmak için döndü.

“Korkmuştum çünkü, ya ben orada olmazsam?” Ona yaklaşırken yüzündeki ifade daha da sertleşti. “Bir dahaki sefere saldırgan saldırdığında, *ya ben orada olmazsam?*”

“Ryan...”

“Başına ödül konmuş ve bir gecede iki katil adayı peşine düştü.”

“Amatörler.” Boğazında bir yumru oluştu. Onu yutmaya çalıştı.

“Ya bir sonraki amatör değilse?” Tam onun önünde durdu. “Ya benden kaçarsan, gecenin karanlığında ortadan kaybolursan ve seni bulan bir sonraki saldırgan – ben orada olmadığımda – amatör değilse? O zaman ne olacak?”

“Kendine dikkat et,” diye azarladı. “Yoksa yattığın kadını önemseydiğini düşünmeye başlayacağım.”

Elleri hızla omuzlarına dolandı. “Seninle asla yatmamalıydım.”

O, kalp kırmada ustaydı.

“Bunu yaparak kaç kuralı çiğnediğimi biliyor musun? Ama seni o kadar çok istiyordum ki duramadım. Diğer davalarda *hiç* böyle sınırları aşmamıştım. Rastgele sevişmem de. Sevgililerim konusunda seçiciyim ve sana yüzde yüz dürüstçe söyleyeceğim, seni istediğim gibi kimseyi hiç istemedim.”

Simone’nin hazır bir cevabı yoktu.

“Umurumda,” diye ekledi, sesi boğuktu, “ve sorun da bu, çünkü ben alışkın değilim...” Ryan aniden sözünü kesti. Başını salladı ve sonra sağ eli omzundan kalktı. Saçlarını geriye itti.

“Ryan?”

“Küpenden biri eksik.”

Oh, hayır.

Diğer elini de kaldırarak kafasının diğer tarafındaki saçları da geriye taradı. "İki küpe. İkisi de yok." "Kavga sırasında düşmüş olmalılar.

Affedersin,

gidip üstümü değiştirmem gerek. Bu ıslak giysilerle donuyorum." Aniden döndü, odasına koşmak niyetindeydi.

Ama döndüğünde, adamın elleri giydiği paltoyu yakaladı. Onun paltosu. Paltoyu ondan çekip aldı.

"*Simone, dur.*"

Durmak istemiyordu, ama o anda kaçabileceği de yoktu. Adam onu odasına kadar takip ederdi. Derin bir nefes alarak durakladı. "Başka bir şey mi vardı? Yapmak istediğin büyük, içten bir itiraf mı?"

"Bana dön."

Masum bir ifade takınmaya özen göstererek ona doğru döndü. "Evet?"

Keskin bakışları onu süzdü. Sıkılmış çenesindeki bir kas gerildi. "Broşunu takmamışsın."

Simone nefesini tuttu. Eli hızla yukarı kalktı ve bluzun, broşun daha önce takılı olduğu yerine dokundu. "Oh, hayır." Üzgün bir şekilde başını salladı. "Yine, Arch'ta yaşanan boğuşma sırasında düşmüş olmalı."

"Arka'da *mücadele ettiğini* hatırlamıyorum. Arkamdaydın, sonra yanımdaydın ve o pisliğe saldırdığımda, ikimiz de merdivene çarptık." Bakışları Simone'un gözlerine dikildi. "Onun düşürdüğü silahı sen aldın."

"Evet, oradan oraya koşturup duruyordum, bir yukarı bir aşağı." Bir baş sallama. "Bütün o kargaşa ve telaşın içinde broşu ve küpeleri kaybetmem gayet anlaşılır."

"Silahı aldın, sonra kaçmaya çalıştın. Uzaklara gidemedin."

Harry yüzünden.

"Ona doğru koşuyordun, değil mi?" diye sordu Ryan.

"Ona mı?" Kaşları kalktı. "Harry'ye mi? Hiç sanmıyorum. Karanlıkta gizlendiğini bile bilmiyordum." Ta ki neredeyse ona çarpana kadar.

"Broşu ve küpeleri çalman için seni tutan adama doğru koşuyordun."

"*Çalmadım. Geri aldım.*" Bir titreme onu sardı. Islak giysiler gerçekten oldukça soğuktu. "Geri alma sürecimin tamamını daha önce konuştuğumuza eminim."

"Ona doğru koşuyordun." Kesinlikle. "O burada, değil mi?"

Onlarla birlikte süitte olduğu gibi değil. Ama...

Otelde mi? Evet. Ama işvereni değil. Bir arkadaşı. Hayır, daha çok... onun çok, çok küçük ailesinin bir parçası.

"Broşu ve küpeleri onun için dışarıda bir yere bıraktın, değil mi Simone?"

Suçluyum. Aslında broşu ve küpeleri otelin önündeyken düşürmüştü. Ve hemen alınmışlardı. Onların gerçek sahibini görmüş ve onun ne yaptığını anlayacağını biliyordu.

Adam onu her zaman çok iyi anlamıştı. Çocukluklarından beri öyleydi. Vegas'ta birlikte büyümüşlerdi.

"O burada," dedi Ryan tekrar. "*O da kim?*"

En iyi arkadaşı. Büyürken geçirdiği çaresiz yıllarda yanında olan tek kişi. Fırtınalarının çoğunda sığındığı liman. Yetimhanede tanışmışlardı. Doğru zamanda aynı yerde buluşmuşlardı. Ancak sonunda büyükannesi onun velayetini almıştı, bu yüzden sistemden çıkarılmıştı.

Bir yıl sonra, o ve büyükannesi Simone'u da sistemden çıkarmışlardı. Tam zamanında...

Onlara her şeyimi borçluyum. Son nefesimi verene kadar onlara borcumu ödeyeceğim. "Ne demek istediğini anlamadım."

Ama Ryan daha da kararlı görünüyordu. "O seni benden alamayacak. Seni koruyamayacak."

Onu hafife almamalısın. Tek kelime etmeden, topuklarını döndü ve koridora doğru yürüdü. Yatak odasına girdi ve kapıyı hafif bir tıklamayla kapattı.

Sonra yanağından süzülen gözyaşını sildi. Neden hayat hiç kolay olmuyordu? Ama altı yaşından beri hiçbir şey kolay olmamıştı. O korkunç gecede her şeyini kaybetmişti.

Yine kaybetmek üzereydi. Ve bu sefer, casusunu casusunu

* * *

Onu sıırıslıklam paltoyla baş başa bıraktı. Ryan hırılayarak paltoyu topak haline getirip bir kenara fırlattı. Telefonunu çıkarıp Jezebel'i aradı.

Jezebel ikinci çaldığında cevap verdi. "Sorgulamaya daha başlamadım bile," dedi. "İyiyim, ama mucize yaratamam. Bana zaman ver, Ryan."

"Bu oteldeki her misafiri incelememiz gerekiyor. Simone ve ben daha önce ayrıldığımızda lobide bulunan her bir kişiyi gösteren video görüntülerini istiyorum." Kurşunun sıyırdığı kolu zonkluyordu. Sütte volta atmaya başlarken zonklamayı görmezden geldi. "Ayrıca otelin dışının görüntülerini de istiyorum."

"Neler oluyor?" Jezebel'in sesi keskinleşmişti. "Simone."

"Uh, evet, daha fazlasını anlat. Ona ne oldu?"

"İşvereni burada. Broşu ve küpeleri ona geri verdi."

Sessizlik. Sonra, "Bunu senin gözünün önünde mi yaptı?"

Aslında bunu tam olarak ne zaman yaptığını bilmiyordu. "O çok iyi, tamam mı?"

"Evet, öyle." Jezebel, açıkça etkilenmiş bir şekilde ıslık çaldı. "Gözünün önünde... Vay canına. Eminim bu seni aptal gibi hissettirmiştir, değil mi?"

Adam homurdandı. *Dikkatim dağılmıştı.* Simone yakınındayken sık sık olduğu gibi. "O görüntüye ihtiyacım var."

"Alacağız. En kısa sürede telefonuna ve dizüstü bilgisayarına göndereceğim." Daha önce getirdiği çantalarda adamın dizüstü bilgisayarını da getirmişti.

"Bu adamın ona bir tehdit oluşturduğunu sanmıyorum," diye devam etti, düşünceli bir ses tonuyla. "Kimliğini tespit edebiliriz, ama görünüşe göre kız sadece bir işi tamamlıyordu. Bu görevin odak noktası Frederick Bradwin ve Konstantin Volkov. Hedefler onlar. Nihai amaçlar onlar."

Ona doğru koşmaya çalıştı. Beni terk edecekti.

Ama...

O, ona "kötü şans" dedikten sonra.

Onu incitmişti. Ryan, gözlerindeki acıyı görmüştü ve bu onu derinden sarsmıştı. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Onun burada olduğunu nasıl bildiğini. Bilinmeyen her şey bir tehdittir."

"şey, Ryan." Bir duraklama. "Üzgünüm, ama sormak zorundayım, bu görevde yeterince mesafeli davranıyor musun?"

Hayır, değildi. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Frederick ile görüşmen sabah yapılacak. Eğer iyi geçerse, bu davayı çok yakında kapatabiliriz. Sen ve Simone, yirmi dört ila kırk sekiz saat içinde yollarınızı ayırabilirsiniz."

Boş versene. Ayrılmak istemiyordu. Onu istiyordu. "O uğursuzluk getirmiyor."

"Anlamadım?"

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarıyla burun köprüsünü okşadı. "Altı yaşındayken, ailesi bir trafik kazasında öldü. Bir tür hendeğe sıkışmıştı, su yükseliyordu ve Simone öleceğini düşündü."

"Bu... oldukça trajik. Kaybı için çok üzüldüm." Jezebel dikkatlice boğazını temizledi. "Bu dava senin için kişisel bir mesele mi haline geliyor?"

Simone tehdit edildiği andan itibaren bu dava kişisel bir mesele haline gelmişti. "O, koruyucu ailede büyüdü. Sana bu hikayeyi anlatıyorum ki, ipuçlarını daraltıp onun gerçekte kim olduğunu bulmana yardımcı olabileyim."

"Bana öyle geliyor ki, onun gerçekte kim olduğunu biliyorsun."

Bilmiyordu. Kız hâlâ kafasını karıştırıyor, onu çılgına çeviriyordu ve... dünyayı onun ayaklarının dibine sermek istemesine neden oluyordu. Ailesiyle ilgili hikâye onu derinden sarsmıştı ve tek istediği, kızın bir daha asla acı çekmemesini sağlamaktı.

"O bir hayatta kalan," diye ekledi Jezebel. "Acıdan geldi. Hızlı uyum sağlamayı öğrendi. İşte bu, kameleon yönünün ortaya çıkması."

Parlak gülümsemeleri. Büyüleyici kahkahaları. Gerçeği saklamak için taktiği maskeler. Acısını saklamak için.

"O güçlü. Zeki. Kararlı. Çok becerikli." Jezebel'in hayranlığı gözden kaçmıyordu. "Ona aşık olman hiç de şaşırtıcı değil."

"Ona aşık olmuyorum!"

Kahkaha. "Bunu, yalan söylediğini anlayamayan birine söyle." Kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Bana verdiğin arka plan bilgilerini kullanarak onun geçmişi hakkında daha fazla bilgi toplayacağım. Güvenlik kamerası görüntülerini de sana göndereceğim. Ama şu anda sorgulamam gereken bir aptal var. Senin de hazırlanman gereken bir toplantının var. Bu davanın rayından çıkmasına izin verme. Sonu görünüyor. Hedefe odaklan ve tüm o şeyler." Telefonu kapattı.

Telefonu sıkıca kavradı, sonra dönüp koridora doğru baktı. Simone'un orada durduğunu görünce şaşırmamalıydı, ama şaşırmıştı.

Simone değişmişti. İpeksi, siyah bir pijama giymişti. Ayakları çıplaktı, bu yüzden yaklaşan adımlarını duymamıştı. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, Simone konuşmasının çoğunu duymuştu.

Ona aşık olmuyorum!

Ne demeliydi ki?

"Yaranı temizlemek ve sarmak için geri geldim." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama sonra tüm sırlarımı telefonun diğer ucundaki kişiye anlattığımı duydum."

"Jezebel. Jezebel ile konuşuyordum."

"Evet, onun olduğunu tahmin etmiştim." Narin elini kalbine bastırdı. "Biliyor musun, senden önce, ailem hakkında ve onlarla o arabada olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattığım dünyada tek bir kişi daha var."

Siktir. *İhanet*. Bunu yüzünde gördü. Onu ihanet etmişti. Sırlarını paylaşmıştı. *Bunu o yapmıştı*. Hepsi Simone'un gizemini çözmeye takıntılı olduğu için.

"Hayır, sanırım bunu bilmenin bir yolu yok, değil mi? Çünkü biz hâlâ yüzeyseliz. Sevişen yüzeysel, ama yine de yüzeysel." Yavaşça nefes verdi. "Ama mesele şu ki, yüzeyselliğin bu kadar acı vermesi gerekmez. En azından, bence gerekmez. Her zaman geçici ilişkilerin eğlenceli ve heyecan verici olması gerektiğine inanmışımdır. Karmaşıklık olmadan."

Onların ilişkisinde geçici olan hiçbir şey yoktu. "Simone—"

"Bana aşık olmuyorsun. Ben de sana aşık olmayacağım." Arkasını döndü. "Yaranla ilgili yardıma ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun. Aksi takdirde, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne istersen." Çaresizce onun peşinden sendeleyerek yürüdü.

Simone ona bir bakış attı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Siktir git, casus."

Yirminci Bölüm

Yatak odasının kapısı hafifçe çalındı. Simone yatakta uzanmış, tavana bakıyordu. Uyumuyordu. Uyumaya yakın bile değildi.

Artık ağlamıyordu da, bu iyi bir şeydi.

Ama öfkeyle bakıyordu. Tavana sert bir bakış atıyordu.

Yumuşak vuruş tekrar geldi.

"Git buradan!" diye bağırdı Simone. Sonra... kahretsin. *Vurulmuştu. Bana ihtiyacı olabilir.* Yorganı bir kenara attı ve kapıya doğru yürüdü. Öfkeli bir hareketle kapıyı açtı. "Yaran için yardımına ihtiyacın var mı?"

Ve hayır, bir bakışta yardıma ihtiyacı olmadığını anladı.

Çünkü kolunun üst kısmında beyaz bir bandaj vardı. Çıplak kolunun üst kısmında. Ryan sırlıslıkam beyaz gömleğini çıkarmıştı. Siyah takım elbise pantolonunu da çıkarmıştı. Ayakkabılarını ve çoraplarını da. Kalçalarına yapışan gri bir eşofman altı giymişti ve çılgın karın kasları tam olarak görünüyordu. İri, ürkütücü ve fazlasıyla seksi görünüyordu.

Lanet olsun ona. Ara sıra dağınık ve bakımsız görünmesi ona çok mu zordu?

Yaralanmamış olan ön kolunu kapı çerçevesine dayadı ve ona doğru eğildi. "Ben bir yalancıyım."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. İlk günden beri bana yalan söylüyorsun." Tabii, o da aynı şeyi yapıyordu ama...

Bir noktada yalanlar eskidi. Ona karşı dürüst olmayı dilemek o kadar yanlış mıydı? Onun da ona karşı dürüst olmasını dilemek?

"Yalan söylemek işimin bir parçası, ama rol yapmada her zaman iyiydim. CIA'ya katılmadan çok önce de yalan söylemede iyiydim. Dövüşmede iyiydim. Öldürmede iyiydim."

Vücudunda tüyler diken diken oldu.

"Deniz Piyadeleri'nde başladım," diye açıkladı. "*Semper Fi.*"

Nereye varacağını anlamayan kız başını salladı. “Daima sadık,” diye açıkladı Ryan. “*Semper Fidelis*. Bu Deniz Piyadeleri’nin sloganı. Korudum. Savundum. Ülkem için hizmet ettim ve fark yarattım. O günlerde casus olmayı hiç düşünmemiştim. Aklımın ucundan bile geçmemişti, ta ki kardeşim Nash ani bir kariyer değişikliği yapıp casus olana kadar.”

Neden ona tüm bunları anlatıyordu? “O da Deniz Piyadesi miydi?”

“Hayır. Nash doktor olacaktı. Şimdi de öyle olacak. Ama hayat—kader—o zamanlar tersine dönmüştü ve zor seçimler yapmak zorunda kalmıştı. Neden her şeyi değiştirdiğini bile bilmiyordum. Bana söylemedi. Oysa normalde Nash bana her şeyi anlatırdı. Tek bildiğim, bir şeylerin ters gittiği, tehlikeye doğru yürüdüğü ve onun o yolda yalnız kalmasına izin veremeyeceğimdi.” Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi ve kayboldu. “Bu yüzden onu CIA’ye kadar takip ettim ve çok iyi bir yalancı olduğumu keşfettim. Manipülasyonda çok iyiyim. Hayatımı bölümlere ayırmakta iyiyim. Duygularımın görevi engellemesine izin vermemekte iyiyim. Birkaç ayda bir ya da iki yılda bir yeni birine dönüşmekte iyiyim.”

Kollarını karnına doladı. “Ryan Quinn gerçek adın mı?”

“Tuhaf bir şekilde, öyle. CIA bu ismi kullanarak bana çok sağlam bir geçmiş oluşturdu. Çoğu görevde bu ismi kullanmıyorum, ama bu görevde kullandım.” Gözleri Simone’un gözlerine kilitlendi. “Simone Sailor senin gerçek ismin mi?”

“Simone gerçek adımdır.” “Ama Sailor değil mi?”

“Babam bir denizciydi.” Anılar içinden fısıldadı. Cildinde suyun dokunuşunun henüz korkutucu olmadığı zamanlardan. Babası onu defalarca denize çıkarmıştı. Dört yaşına geldiğinde kendi küçük Sunfish yelkenlisini kullanıyordu, ama babası hep yanındaydı. Her zaman yanındaydı.

Ta ki artık yanında olmayana kadar.

Ryan’ın kolu kapı çerçevesinden kaydı. “Onun için sen seçtin.”

Omuz silkti. Ama evet, o seçmişti. Sailor soyadını kullanmıştı çünkü o, daha mutlu zamanların bir parçasıydı.

"Ben bir yalancıyım," dedi Ryan tekrar.

"Bence bu konuyu yeterince konuştuk. Tekrar gündeme getirmeye gerek yok."

"Sana aşık olmak istememiştim, ama oldum."

Yanlış duymuştu. Simone başını salladı. "Jezebel'e bana aşık *olmadığınızı* söylediğinizden eminim."

"O kısım yalandı. Ve o da beni bu konuda yakaladı."

Vücudu gerildi.

"Seninle tanıştım, bana faydalı olacağını anladım, bu yüzden ilk gün sana çıkma teklif ettim. Aramızdaki ilişkinin, tamamen platonik ve geçici bir deneyimden öteye gitmesi hiç planlanmamıştı. Ama seninle çıktım ve... senden hoşlandım." Sert. Biraz garip.

O da ondan hoşlanmıştı.

"Bazen biriyle tanışırsın ve onun seni tanıdığını fark edersin. Dahası, seni *anlar*. Senin hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar çok sır ortaya çıkar ve senin beni anladığını fark ederim, Simone. Kim olduğumdan ya da yaptıklarımın çekinmiyorsun. Bir adamı öldürdüğümü gördün ve gözünü bile kırpmadın."

"Beni korumak için öldürdün." Hayatta olduğu için minnettardı. Ayrıca, sadece masum rolü oynayıp birinin dengesini bozmaya çalışırken gözlerini kırpardı.

"Seni korumak için milyonlarca kez öldürürdüm."

Gözlerini ondan ayırdı. "Bu çok fazla ceset demek olur. Tamamen gereksiz. Bazıları aşırı tepki derdi."

Aralarındaki mesafeyi daha da azalttı. Eli çenesinin altına kaydı ve yavaşça, dikkatlice başını çevirerek ona bir kez daha bakmasını sağladı. "Sana aşık olmadığımı söylediğimde yalan söyledim. Jezebel'e yalan söyledim ve sana da söylediğim gibi, o da hemen beni yakaladı. Jez hep böyle yapar. Saçmalıklarımı ortaya çıkarır."

Kalbi çok hızlı atıyordu. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söylüyorsun. Beni manipüle etmeye çalışıyorsun. Yardımımı istiyorsun, bu yüzden işleri yoluna koymaya çalışıyorsun. Gerek yok. CIA ile işbirliği yapacağıma zaten söz verdim."

"Hayır, seni manipüle etmek istemiyorum. Sana söylemem gerekenleri söylüyorum. Çünkü sana karşı yalancı olmak istemiyorum. Beni tanımanı istiyorum. Tamamen. Sadece yüzeysel olarak değil."

Kadının bakışları onun üzerinde dolaştı. “Yüzeyinde ilginç dövmelemler var.”

Hem gerçek hem de sahte dövmelemler yaptırdığından bahsetmişti. Tıpkı kendisi gibi. Gerçek ve sahte. Gerçek bir kahraman. Sahte bir milyarder pislik mi?

Ama onu incelerken, bakışları ejderha dövmesine takıldı. Ne etkileyici bir canavar. Her pul, enerji ve tehlikeli niyetle canlanmış gibiydi.

“Onu kız kardeşim için yaptırdım. Agnes... uzun zaman önce kendisi için çok özel birini kaybetmişti. Onun cinayeti hayatı değiştirdi. Farklı biri oldu ve tek istediği katilin adaletle teslim edilmesi idi. Onu yakalamaya yardım ediyordum. Ama canavarları çok uzun süre avlarsan, çok kolay bir şekilde sen de bir canavara dönüşebilirsin. Diğer insanların korktuğu bir şeye dönüşebilirsin.”

Kollarını vücuduna sarmayı bıraktı. Kollarını yanlarına indirdi. “Senden korkmuyorum.”

“Biliyorum. Ama belki de korkmalısın, çünkü seninle ilgili konularda kendimi sınırlayamıyorum. Duygularımı kapatamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi kontrol *edemiyorum*.”

Şafak sökmesine saatler kalmıştı. Frederick ile söz verilen buluşmaya. Görevin sona ermesine.

Yollarını ayırdıklarında, Ryan’la yapmak istediği şeyleri bir daha asla yapamayacaktı. Onunla. Ona. “Kız kardeşine yardım ettin mi? Canavarı durdurdun mu?”

"Onun canavarı gitti."

“Bu iyi.” Ayak parmaklarının ucuna doğru eğildi. “Neden bana bu kadar çok şey anlatıyorsun?”

“Çünkü tüm bunları daha önce kimseye anlatmadım. Çünkü sırlarımı saklayacak kişinin sen olmanı istiyorum. Çünkü sana bir daha ihanet etmeyeceğim.”

Alt dudağı titredi. “Söz vermek kolaydır. Tutmak o kadar kolay değildir.”

“Seni istiyorum.”

Ben de seni istiyorum.

"Sadece şu anda, şu anda demiyorum, ama evet, tabii ki istiyorum." Bakışları çok odaklanmıştı. Çok ateşliydi. Yakıcıydı. "Sonsuza kadar

sonsuzluktan bahsediyorum.”

Şaşkınlıktan bir adım geri attı. “Sen... bunu yapamazsın.” “Neden?”

“Çünkü yalancılar sonsuza kadar yaşayamaz. Bizim gibilerin başına böyle şeyler gelmez.” Onlar mutlu sonlar için yaratılmamıştı. Mutlu bir son onun kaderinde yoktu, bunu anlıyordu. Görev bittiğinde onları bekleyen parlak, ışıltılı bir gelecek yoktu. Onların sadece tehlikeli bir şimdiki zaman vardı.

“Sonsuza kadar birlikte olamayacağımızı kim söylüyor?” diye sordu Ryan.

Ama kız başını salladı. “Ne yapacağız? Küçük bir kasabada çitli bir ev mi alacağız? Çocukları şeker toplamaya mı götüreceğiz, ön bahçemizde Paskalya yumurtası avı mı düzenleyeceğiz?” Alaycı sözlerdi ama...

O görüntü... O fikir...

O cazibe...

O hayatı istiyorum. Zihninde gizli bir fısıltı. Bir yuva istiyordu. Kasabanın büyük ya da küçük olması umurunda değildi. Bir aile istiyordu. Şeker mi şaka mı. Ah, ama muhteşem bir hayaletli ev tasarlayabilir, herkesi korkutabilir, cadı kılığına girebilir ve kendi küçük şeytanları eve koşarken gülebilirdi. Belki Ryan gibi koyu gözlü bir oğlu olurdu. Ya da onun gülümsemesine sahip bir kızı.

Hayır. O hayat bana göre değil.

Böyle hayaller kurmamalıydı. Böyle hayaller çok acı veriyordu. Ona çocukluğunu hatırlatıyorlardı; o zamanlar rüya görür ve anne babasının geri dönmesini dilerdi. Her şeyin sadece korkunç bir yanlışlık olduğunu. Aslında ölmediklerini. Her an ortaya çıkacaklarını. Kedisiyle birlikte. Ve eve geri döneceklerini. Ve babasıyla birlikte Sunfish'iyle gezintiye çıkacaktı. Ve şeker toplamaya gidecekti. Sonunda, annesinin geçen yıl onun için özenle diktiği ejderha kostümünü giyebilecekti. Halloween'den üç hafta önce meydana gelen araba kazası yüzünden hiç giyemediği kostüm.

Hayal kurmamalıyım. Rüya görmemeliyim.

"Bütün bunları yapabiliriz," dedi Ryan, düşünceli bir şekilde. "Çitli ev. Tesadüfen körfezde gerçekten harika bir şehir biliyorum

ve oradaki şerif de birinci sınıf, gerçi Agnes söz konusu olduğunda biraz önyargılıyım.”

Ne?

"Ya da seni Avrupa'da dolaştırabiliriz. Jezebel, senin muhteşem bir casus olmak için gerekli tüm özelliklere sahip olduğunu düşünüyor."

Bir casus. Daha fazla yalanla dolu bir hayat. Hayır, teşekkürler.

Yalanlardan bıkmıştı.

"Heyecan verici yerler," diye mırıldandı Ryan. "Büyük şehirler. Birkaç ayda bir yeni bir geçmiş hikâyesi."

"Ve tehlike." Boğazındaki yumruyu yutmak için yutkundu. "Sürekli tehlikeye pek meraklı olduğumu sanmıyorum. Bir süre sonra biraz yorucu olabilir."

"Yani aslında kalben bir kasaba kızı olduğunu mu söylüyorsun?"

Hayır, o şöyle diyordu... "Bazı insanlar hayal kurmaktan korkar, bu yüzden ne istediklerini tam olarak bilemezler."

Başını salladı. "Bana karşı dürüst davranıyorsun."

"Sen de bana karşı dürüstsün." Tamamen yeni bir deneyimden bahsediyoruz.

O, ona doğru yavaşça yaklaştı. "Biraz korkutucu, değil mi?"

Öyleydi. "Kaçırılıp, uyanınca bir adamın parmaklarını keseceğini söylemesi kadar korkutucu değil ama, evet, oldukça yoğun bir his."

Ryan onu bir süre daha inceledi, sonra başını salladı. "Koridorun sonunda olacağım. Odamın yerini biliyorsun." Arkasını döndü.

Dur biraz. Bu kadar mıydı? "Gidiyor musun?"

Ona bir bakış attı. "Üzgünüm. Daha önce hiç aşık olmamıştım, bu yüzden başından beri seninle olan ilişkimizi mahvettiğime eminim."

Ne? Ne oluyor? Az önce *aşk mı* dedi?

"Ama sana nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Hislerim konusunda sana yalan söylemek istemedim. Gözlerinin içine bakıp sana gerçeği söylemek istedim. İtiraf etmek ruha iyi gelir, değil mi?" Ağzının kenarındaki ince çizgiler derinleşti.

"Sen... sen bana aşık olmuyorsun." O sadece ona bakakaldı.

"Ryan?" Sanki bir yumruk kalbini sıkıyormuş gibi hissetti.

"Jezebel'e yalan söyledim. Sana yalan söylemiyorum. Sana aşık oluyorum." Kapiya uzandı. Uzaklaştı. Onu orada bıraktı

. Oysa duyguları altüst olmuştu. Hem heyecanlı hem de korkmuştu ve bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda tamamen kaybolmuştu.

Ryan Quinn ona aşık oluyordu.

Ryan...

Gitmişti.

Kapıyı arkasından kapattı. O, otel odasında durmuş, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu ve sonra...

Anladı.

Otel odasının kapısını açıp onun peşinden koştu.

* * *

Arkasındaki kapının açıldığını duydu. Ryan arkasını döndü. Kahretsin, doğru olanı yapmaya çalışıyordu. Bu onu mahvetsede bile. Tek istediği Simone'u kollarına almaktı. Her bir santimini öpmekti. Onu ne kadar çok sevdiğini göstermekti.

Simone ona doğru koştu. Vücudunu Ryan'ın vücuduna doğru attı. Ryan'ın kolları kendiliğinden açıldı, sonra Simone'u sardı. Onu kendine çekti ve dudaklarını Simone'un dudaklarına yapıştırdı. Çaresiz bir ihtiyaç ve şiddetli bir açlıkla öpüştüler ve Simone, Ryan'ın hayatı boyunca istediği her şeydi.

Eşini.

Hayali.

Kalbi.

Dili, onun dilini yaladı. Göğüsleri, onun göğsüne bastırdı. Vücudu, onun vücuduna süründü ve hevesli penisi daha da sertleşemezdi. Onu soymak istedi. Onu almak istedi. Tekrar tekrar.

Elindeyken onu tut.

Onu kaybetmeden al.

Onu kaybetmek, en büyük korkusuydu.

Ağzını onun ağzından çekti. "Seni istiyorum." Konuşmak büyük bir zorluktu. Aslında sadece hırlamak ve onu yutmak istiyordu.

"Güzel. Çünkü ben de seni baştan aşağı yalamayı planlıyorum."

Bir dakika, ne? Simone az önce *ne* dedi? Bir daha söyleyebilir mi?

Ama Simone ondan uzaklaştı. Dudakları kırmızı ve dolgun. Parlak gözleri ıslıl ıslıl. "Böyle dövmelemlerle ortalıkta dolaşıp da yalanmayı beklememelisin."

Vücudundaki her kas gerildi. "Bu... kötü bir fikir." Boğuk bir uyarı.

Ama elleri göğsünde dolaşıyordu. Karnına doğru iniyordu. Ve ağzı da aynı yolu izliyordu. Onu hafifçe öpüyordu. Yalıyordu...

Kontrolüm uzun sürmeyecek. Ama yine de, ona söylediği gibi, onunla ilgili konularda kontrolü hiçbir zaman uzun sürmezdi.

"Oh, ben aynı fikirde değilim." Simone'den bir mırıldanma. "Bence bu harika bir fikir. Bu güzel dövmeyle takip edelim ve karnındaki bu alçak dövmenin nereye gittiğine bakalım..."

Ve onu takip ediyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. O çekici dudaklarıyla onun cildini okşuyordu. Üzerinde tüy gibi hafifçe dolaşılıyor ve onu eziyet ediyordu. Ryan'ın elleri yanlarında yumruk haline geldi çünkü ona dokunursa, her şey biterdi.

Onu dar koridorda becerecekti. Duvara yaslayarak.

Oysa çok uzak olmayan bir yerde mükemmel bir yatak vardı.

Aslında yanlarında *iki tane* iyi yatak vardı ve...

Kız, Ryan'ın koşu pantolonunu aşağı çekmişti. Ryan derin bir nefes aldı. "Orada dövme *yok*." Sanki penisinin yanına dövme iğnesi yaklaştırmış gibi.

"Emin misin?" Nefesi, ona doğru yükselen penise üflendi. "Gerçekten kontrol etmem lazım. Titiz olmak lazım falan."

Ona baktı. Narin ellerinden biri, sikinin tabanını kavradı. Onu ağzına doğru yönlendirdi. Dudakları aralandı ve sikinin başını ağzına aldı.

Siktir.

Siktir.

Onu emdi. Dili, penisinin başının etrafında dönerek onu yaladı ve sonra onu daha da derine çekti.

Yakınlarındaki yataklara kadar gidemeyeceklerdi. Hayır.

Kontrolü paramparça oldu. Ryan onu yukarı çekti. İpeksi, siyah pijama altını yırttı. Uzaklardan kumaşın yırtılma sesini duydu. Pijama pantolonunu sorunsuzca çıkarmayı başardığı için bunun külotu olabileceğini düşündü. Düğmeli pijama üstünü çıkarmaya vakti olmadığından onu üzerinde bıraktı. Onu kendine doğru çekti ve kız gülümsedi. Saf bir baştan çıkarma.

"Sen çok yalanabilir birisin, Ryan Quinn."

"Sen de inanılmaz derecede sikilebilir birisin, Simone Sailor."

Bacakları kalçalarına dolandı. İçine girdi. Tam orada. Koridorda ayakta. Çünkü beklemek yoktu. Kendini tutmak yoktu. Döndü ve onu duvara bastırdı. Ona doğru eğilirken topukları kışına saplandı. Ağzları çarpıştı. Vücutları sarsıldı. Ona doğru atılırken tırnakları omuzlarına saplandı ve şehvet patladı.

Öpüşmeleri çılgınca idi.

Adamın darbeleri derin, sert ve acımasızdı.

Kadın tekrar tekrar ona doğru eğildi. Yumuşak fısıltıları onu teşvik ediyordu. Başı duvara yaslandı. Adamın ağzı kadının boynuna uçtu. Yaladı ve emdi, bir elini ikisinin bedenlerinin arasına sokarken kadına girmeye devam etti. Klitorisini okşadı. Hızlı ve sert bir şekilde ovuşturdu. Tekrar. Tekrar.

Kadın ona doğru sarsıldı. Sıkı vajinasını ona *sertçe* bastırdı ve sonra adam, iç kaslarının etrafında kasılmalar hissetti. Kadının yüzüne baktı ve zevkin parıltısının yüz hatlarını süslediğini gördü.

O, kız orgazm olurken onu öptü ve ardından kendi doruk noktası da geldi. Durması imkânsızdı; onu saran o sıcak, sıkı cennetten kurtulması imkânsızdı. Kalbinin atışları kulaklarında yankılanırken, içini doldurarak sonsuz bir patlama yaşadı.

Ve her kalp atışında düşündü ki...

Ona

ihtiyacım

var. Onu

seviyorum

. Her

zaman.

BU...

Simone gözlerini açtı. Ryan'ın kendisine baktığını gördü. Yüzü sert ve gergindi, Ryan'a özgü o tehlikeli ifadeyle. Nefesi hâlâ hızlıydı ve bacakları, belini ölümcül bir şekilde sarmalamaya devam ediyordu.

Bu noktada bacaklarını indirmek muhtemelen uygun olurdu. Ama...

Ryan, iki elini de Simone'un kalçalarına doladı. Onu yerinde tuttu ve Simone'un kendisine sarılmış, içinden hâlâ gerçekten hoş bir sarsıntı hissederken, onu koridordan geçip odasına taşıdı. Hâlâ içindeyken. Aslında, onu taşıırken içindeki his *daha da* büyüyordu.

Bu yeni bir şeydi. Bu eğlenceliydi.

İç kaslarını onun etrafında sıktı ve ikisi de inledi.

Yatak odasının kapısında durdu. Adamın gücü oldukça etkileyiciydi. Dayanıklılığı da öyle. Elleri onun omuzlarında kaldı. Sadece cinsel organını ona bastırması, sertçe sürmesi ve... oh, hayır.

Korku içini kapladı. Kafasını kaldırdı. "Ryan!" "Biliyorum," diye homurdandı. "Korunmadım."

Bekle... ah, doğru. Kullanmamıştı. Ama onun dehşete kapılmasının sebebi bu değildi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ve benimle ilgili endişelenecek bir şeyin yok. Daha önce de söyledim, sevgililerim konusunda çok titizim." Geçmişte sevgililerinden *her zaman* prezervatif kullanmasını istemişti.

Ryan'la neden bu kadar ileri gitmişti? Ryan, gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ryan?"

"Seninle bir bebek sahibi olmayı çok isterim." Tamam, dur biraz. "Bu... çok fazla."

Yutkundu. "Benimle ilgili endişelenecek hiçbir şeyin yok. CIA bizi düzenli olarak kontrol ettiriyor ve hayatımda prezervatifsiz birlikte olduğum tek kadın sensin."

Gözleri birbirine kilitlendi. “Ben...” Derin bir nefes. “Yarana zarar vereceğimden korktum.” Onu o kadar sıkı tutarken.

Ona gülümsedi. Kalın penisi içindeyken —ve her an daha da büyürken— Ryan, “Yaranı siktir et,” dedi.

Simone yüzünü buruşturdu. “Hayır, bu çok hijyenik değil. Seni sismeyi tercih ederim.”

O güldü. Sesi derin, gür ve seksi idi. Onu öptü ve yatağa taşıdı.

Ve onu sikti. O da onu sikti.

Hayır... hayır...

Sikişmek gibi *gelmiyordu*.

Öpücükler daha yavaştı. Dokunuşları daha dikkatliydi. Okşamalar uzadı. Vücutları kıvrımlar ve titremelerle birleşti, bakışları birbirine kilitlendi ve sanki...

Sevişmek gibi hissettirdi.

Bir sonraki orgazm onu sararken, derin, dünyayı sarsan bir anlayış da onu sardı. *Casusuma aşık oldum*.

Yirmi Birinci Bölüm

"SONUÇ NE OLACAK?" Simone yumuşak bir sesle sordu.

Yatağın yanında, vücudunu ona yaslamış yatıyordu, o ise eliyle Simone'un sırtındaki zarif çizgileri okşuyordu.

Son hamle. "Kötü adamları yakalamak. Onları hapse atmak." *Seninle evlenmek. Hayatımın geri kalanını senin gülümsemeni izleyerek geçirmek ve her gülümsediğinde sana yeniden aşık olmak.*

"Konstantin ne yaptı da CIA ve MI6'nın bu kadar ilgisini çekti?"

Başını ona doğru çevirdi. Yatak odası karanlıktı, ama gözleri karanlığa alışmıştı. "Terörizm. İnsan kaçakçılığı. Dünya çapında silah dağıtımı. Şu anda uyuşturucuya bulaşıyor. Bu yüzden Frederick'le çalışıyor. Eski tekstil işini ve dağıtım noktalarını paravan olarak kullanmak istiyor. Yeni bir güvenlik şirketi kurulmuyor; o bir yalandı. Tüm bu düzen, Konstantin'in uyuşturucusunu mümkün olduğunca çok yere sevk etmek için tasarlandı." Konstantin'in yeni uyuşturucusu pek çok alarmı tetiklemişti. "Onun uyuşturucusu, ya ilk kullanımda seni öldürecek ya da hayatının geri kalanında bağımlı yapacak, gerçekten iğrenç yeni bir bağımlılık." Bağımlı ve bir sonraki hazzı yaşamak için her şeyi yapmaya hazır.

Kadının keskin bir nefes aldığını duydu. "Gerçekten çok çekici birine benziyor."

"Normalde dış dünyadan kopuktur. Çip onun hatasıydı. Yıllar önce, Rusya'daki bazı kişilere 'siktir git' demek istediği için bir müzeden Fabergé yumurtasını çalmıştı."

"Konstantin gerçekten de 'siktir git' türünde bir adama benziyor. Ama şunu söylemeliyim ki, çipi Fabergé yumurtasının içine saklamak biraz abartılı."

"Kim içindeki çipi aramayı akıl edebilir ki?" diye sordu Ryan. "Çoğu insan sadece yumurtanın kendisine odaklanır. Çip, Konstantin'in suç faaliyetleri ve uluslararası bağlantıları hakkında her türlü ayrıntıyı içeriyor. Yumurta ve çip,

Frederick'in galerisinde kalmayacaktı. Çipi devretmesi gerekiyordu ve devir tamamlandıktan sonra yumurtayı elinde tutabilecekti."

"Hizmet karşılığı. Peşinat. Ne dersiniz deyin," diye sonuçlandırdı Simone.

"Evet. Ama büyük teslimatın gerçekleşmesini engellemek için zamanında müdahale ettim."

"Benden gelen harika yardımla," diye mırıldandı.

Parmakları, kadının sıcak tenine bastırdı. "Sana zarar vermenizi hiç istemedim. Başına ödül konması planlarımda yoktu."

"Senin kaçırılmama müdahale etmen de benim planlarımda yoktu," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Ama zaten kaçırılmak da benim yapılacaklar listemde yoktu. En iyi planlar da buraya kadarmış, ha?"

Onun hakkında pek çok sorusu vardı. Ryan, Simone söz konusu olduğunda her şeyi bilmek istediğini fark etmişti. "Neden yapıyorsun?" diye sordu. "Neden... geri alıyorsun?" Bu, onun sevdiği kelimeydi. *Geri almak. Çalmak değil.*

"Çünkü insanlar kendileri için önemli olan şeyleri kaybetmemeli."

Seni kaybetmek istemiyorum.

"Çocukken her şeyimi kaybettim." Onun acısını görmekten *nefret ediyordu.*

"Sadece anne babamı, ailemi değil, sahip olduğum hayatı da. Evi. Hatta o lanet kediyi bile."

Evet, tamam, ilk fırsatta, Londra'da sevdiği o siyah kediyi bulacaktı. Kedi onunla birlikte eve gidecekti.

"Oyuncaklarım. Giysilerim. Benim olan her şey, *bana ait* olan her şey, bir anda yok oldu. Sanırım şu anda yaptığım şeye ciddi bir aşırı telafi diyebilirsin. Her şeyi kendim kaybettiğim için başkalarına bir şeyler geri veriyorum." Bir esneme. "Ya da belki de sadece çok hırsız biriyimdir, kim bilir? Yalan söylemeyeceğim, bunda bir heyecan yok değil. Adrenalin patlaması yaşıyorum."

"Adrenalin." Evet, bunu kesinlikle anlayabilirdi.

"Yıllarca hiçbir şey hissetmekten korktum. Daha fazla acı çekmekten korktum. Bu yüzden, geri alma görevlerimden aldığım adrenalin dalgaları beni yeniden canlı hissettirdi."

“Geri aldığın ilk şey neydi?”

Hafif bir kahkaha. “Arkadaşım Logan, çocukken bir beyzbol kartını kaybetmişti.”

Logan. Bu isim zihninden geçti ve bir alarm zili çaldı. Yüksek sesli bir alarm.

“O zamanlar ikimiz de koruyucu ailedeydik.” Uykunun etkisiyle konuşması biraz belirsizleşmişti.

Kız bu kadar yorgunken ona soru sormamalıydı. Normalde söylemeyeceği şeyler açığa çıkıyordu. “Bana daha fazlasını anlatmak zorunda değilsin,” dedi Ryan.

“Sana her şeyi anlatmak istiyorum.” Kalbi sızladı.

"Koruyucu ailedeyken küçük çantalar alırsın." Artık o kadar yorgun değildi. Konuşması da o kadar belirsiz değildi. "Bütün hayatın o çantalara sığar. Benim çantamda çoğunlukla bağışlanmış giysiler vardı. Bir fular. Anne babamın bir fotoğrafı." Elini göğsüne kaydırды. “Logan’ın eski bir beyzbol kartı vardı. Değerli bir şey değildi. Ünlü bir oyuncunun kartı gibi değildi. Küçükler ligi maçında aldığı bir karttı. Onun da tüm dünyası çökmeden önce babasıyla birlikte gitmişti. Kartın köşeleri çok yıpranmıştı. Her yere yanında taşıdığı için buruşmuş ve bükülmüştü.”

Bu hikayenin nereye varacağını biliyordu. “Biri kartı aldı. Kaybolmamıştı. Çalınmıştı, değil mi?”

“Logan üzgündü. Buna izin veremezdim.” Parmakları göğsünde küçük daireler çizmeye başladı. “Ben de onu geri aldım. O anda hangisi daha iyiydi bilmiyorum, kartı alıp fark edilmeden kaçmanın verdiği heyecan mı, yoksa Logan’ın gülümsediği anki hislerim mi.”

Logan. Onun yapbozunun bir başka parçası. Görev için son derece tehlikeli olabilecek bir parça. “Sen ve bu Logan yakınmışsınız gibi geliyor.” Elbette, evet, kıskançlık onu kemiriyordu. Ama kendini tuttu.

“Sanırım o benim tek ailem. Merak etme...” Bir iç çekiş. “Hiç sevişmedik.”

Onu daha sıkı tuttu. “Bunu bilmek harika.”

“Dediğim gibi, o benim ailem, o yüzden bu... iğrenç olurdu.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Logan iğrenç. Anladım.”

Uykulu bir kahkaha. "Aile sadece kan bağı değildir."

Onun sözleri onu derinden etkiledi. Ryan, konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda olduğunu fark etti. "Biliyorum. Tamamen katılıyorum." Dudakları, Simone'un şakağına değdi. "Kardeşim Nash evlatlık ve başkalarının ne dediğı umurumda değil; o *benim* ailem. Tam anlamıyla. O adam için tereddüt etmeden canımı veririm."

"Anlayacağını biliyordum." Simone daha da yaklaştı. "Beni çok iyi anlıyorsun, değil mi?"

Anlıyordu. Tıpkı Simone'un onu anladığı gibi. "Dünyaya gösterdiğin kadar kötü biri değilsin."

"Beni fazla abartma. İşlerimin çoğunda bulma ücreti alıyorum. Her şeyi sadece iyilik olsun diye yapmıyorum."

"Ama *bu* davada öyle yapıyorsun." Dikkatli sözler. "Broşu ve küpeleri bedavaya geri getirdin."

"Evet. Bu dava kişisel."

Çok kişisel. Çünkü bu davanın onun için aile meselesi olduğunu yeni fark etmişti. Simone'un odasına gitmeden önce, Jezebel'den güvenlik kamerası görüntülerini almıştı. Tanıdığı bir yüzü görünce çok şaşırmıştı.

Bu görevden değil. Başka bir zamandan.

ABD'deki bir davadan.

Nash'in neredeyse öldürölmesiyle sonuçlanacak bir dava.

Vegas'ın parlak ışıkları altında gerçekleşen ve Ryan ile ekibini, Logan Sterling adında çok tehlikeli biriyle karşı karşıya getiren bir dava. Son derece şüpheli suç bağlantıları olan, güvenilirmez bir piç kurusu.

Logan Sterling'in okyanuslar ötesinde olması gerekirdi. Ama değildi. Londra'daydı. Daha doğrusu, Logan onların otelindeydi. Çünkü Simone için gelmişti. Her an patlayabilecek bir barut fıçısı durumuna tehlikeli bir ekleme.

"İlk kurtarma görevim Logan içindi. Ve bu vaka, en son kurtarma görevim, yine onun için."

Biliyorum, bebeğim. Ama onun bilmediğı şey, broş ve küpelerin *neden* bu kadar önemli olduğuydu. Neden onlar için hayatını tehlikeye attığıydı.

“Logan seni bu kadar tehlikeli bir kurtarma görevine göndermemeliydi.”

“Broş ve küpeler aslında büyükannesine ait. Bizi bu işe çeken kadın. En çok ihtiyacım olduğunda beni evine alan kadın.” Sesinde duygu doluydu. “O... son zamanlarda bazı şeyleri unutuyor. Logan ve ben bu durumun belirtilerini ilk olarak yaklaşık beş yıl önce fark etmeye başladık. Onu pek çok doktora götürdük, ama hastalığın ilerlemesini durduramadık.” Hüzün havada dalgalanıyordu. “Frederick, Nana’yı öğrendi. Nerede yaşadığını öğrendi ve ona saldırmamanın çok kolay olacağını düşündü. O savunmasız. Kolay bir av. Kocasının ona uzun zaman önce verdiği broşu ve küpeleri aldı. Belki de kimsenin fark etmeyeceğini düşündü. Ama onu görmeye gittiğimde fark ettim. Anılarının çoğu ondan çalınmıştı, ama broşuna bakmayı çok severdi. Broşa ve küpelere bakar ve gülümserdi.” Bir duraklama. “Frederick onun gülümsemesini elinden aldı. Bunun olmasına izin veremezdim. O, elinden geldiğince gülümsemeyi hak ediyor. Hepimiz gülümsemeyi hak ediyoruz, değil mi?”

Frederick adi herifti. *“Arkadaşının* büyükannesini hedef aldı çünkü...”

“Çünkü Logan, Frederick’e siktirip gitmesini söyledi. Frederick’le iş yapmak istemedi. Arkadaşımın dünyanın her yerinde otelleri ve kumarhaneleri var. Bağlantıları bazen biraz şüpheli olabilir, ama o dışarıdaki canavarlardan biri değil.” Kesin bir kesinlik. “Değil. CIA’daki arkadaşların gelecekte onun hakkında ne tür hikâyeler ortaya çıkarırsa çıkarsın.”

Oh, Logan Sterling kesinlikle CIA’nın radarındaydı. Ve onun hakkında zaten bolca hikâyeye sahiptiler. “Çalınan mücevherleri geri getirmen için seni o gönderdi.” *O piç kurusu gelip kendi elleriyle alması gerekirdi.*

“Hayır. Ne yaptığımdan haberi yoktu. Anlasaydı çok sinirlenirdi. Yaptığım işleri pek onaylamıyor.”

Bu konuda ortak bir noktamız var.

“O burada,” dedi Ryan. Bu gerçeği dolandırmanın bir anlamı yoktu.

Kız konuşmadı.

"O, bir kenara çekilmeli," diye ekledi Ryan. "Sabah işler çok karışık olacak." Aslında, sabaha çok az kalmıştı.

"Oh, sadece sabah mı? Şimdiye kadar olan iki suikastı düşünürsek, durumun zaten gergin olduğundan eminim." Bir esneme. "Maalesef, Logan geri çekilme konusunda pek iyi değildir."

Ben de değilim. "Seni koruyacağım."

"Ben de seni koruyacağım," diye yemin etti.

O, kadının başından beri bunu yaptığını fark etti. Onu koruyordu. Tekrar tekrar, ve dürüst olmak gerekirse, bu saçmalığın sona ermesine ihtiyacı vardı. Kadının denklemden çıkarılmasına ihtiyacı vardı. Jezebel, Frederick ile yapılacak toplantıda Simone'un varlığının gerekli olduğunu düşünüyordu.

Ryan'a gelince...

Onun güvenli bir şekilde tehlikeden uzak kalmasını istiyordu.

Ve bu hedefi nasıl gerçekleştireceğini bildiğini sanıyordu. Şu anda sırtını okşayan eliyle değil, diğer eliyle telefonuna uzandı ve hızlıca bir mesaj attı. Sonra yatakta biraz kıpırdadı, tavana baktı ve geleceğini bildiği saldırıyı bekledi.

* * *

Onu uyaran, koridordaki hafif bir hışırtıydı. İki saat geçmişti. Simone'u kucaklayarak, vücudunun kendi vücuduna değmesinin tadını çıkararak, onunla ilgili her şeyi ezberlemeye çalışarak geçirdiği iki saat.

Cildinin yumuşaklığı.

Ona yapışan tatlı kokusu.

Hatta nefes alışının yumuşak sesi.

Her şeyi hatırlamak istemişti çünkü onu kaybedeceğini biliyordu.

Ryan'ın eli, başının altında duran yastığın altına kaydı.

Daha önce yatak odasının kapısını kapatmış ve pencereleri kalın perdelerle kapattığından emin olmuştu. Kapı yavaşça açılırken, vücudunu kasıtlı olarak rahat bir pozisyona getirip, bir bacağını yorganın altından dışarı çıkardı, sağ eli hâlâ

Simone'yi sarmış haldeyken, kapı yavaşça açıldı. Hiç ses yoktu. Bakışları karanlığı delip geçti ve odaya giren silueti gördü.

Hızla hareket eden, yatağa doğru yaklaşan ve... Ryan'ın başına bir silah dayayan bir gölge.

Tam da beklediği gibi. "Merhaba, Logan," dedi Ryan yumuşak bir sesle. "Buraya gelmen beklediğimden uzun sürdü. Muhafızlara seni en az gürültüyle geçirmelerini söylediğim halde..."

"*Ne oluyor...?*" diye başladı Logan Sterling. Silahı geri çekti.

"Ryan?" Simone'un uyuklu sesi. "Ne oluyor?"

Ryan yastığın altından silahını çekip davetsiz misafire doğrulttu. "Sanırım *ailen* küçük bir ziyaret için uğramaya karar vermiş, tatlım."

Simone Ryan'dan uzaklaşmaya başladı ama Ryan yumuşak bir sesle "Çıplaksın" diyerek onu durdurdu.

"*Kahretsin.*" Simone yorganı üzerine çekti. *Sonra* Ryan'dan uzaklaşarak yuvarlandı, yakındaki lambanın düğmesine bastı ve ardından yüksek sesle çığlık attı. "*Logan! Logan, Ryan'a silah doğrultuyorsun!*" Sonra, bir saniye sonra, "*Ryan, Logan'a silah doğrultuyorsun!*"

Gerçekten de birbirlerine silah doğrultmuşlardı. "Ateş etmeye hazır mısın?" diye sordu Ryan, ses tonunu nazik tutmak için büyük çaba sarf ederek. "Yoksa konuşmak mı istersin?"

Yirmi İkinci Bölüm

Uyanmak için pek çok hoş ve rahatlatıcı yol vardı. Taze demlenmiş kahvenin kokusuyla uyanabilirdiniz. Birinin size yatakta kahvaltı getirdiği muhteşem manzarayla uyanabilirdiniz. Kuşların cıvıldamasının yumuşak, tatlı sesi sizi uyanıklığa taşıyabilirdi.

Ya da gözlerini açıp, bu dünyada en çok değer verdiğin iki adamın... birbirlerine silah doğrulttuğunu görebilirdin. Bu, uyanmak için hoş ve rahatlatıcı bir yol *değildi*, bilgin olsun. Korkunçtu. Bu yüzden çılgılık attı.

"Silahları indirin!" Simone, iki eliyle çarşafı göğsüne sıkıca sararken bağırdı. "*Hemen!*"

Bunu yapmadılar.

Ryan yatakta doğruldu. Yorganın bir kısmı beline kadar inmişti, bu yüzden aletini örtüyordu, ki bu iyi bir şeydi. Bu arada Logan, tam bir hırsız gibi giyinmişti. Baştan ayağa tamamen siyah giyinmişti ve kararlı bakışları buz gibi bir kararlılıkla Ryan'a kilitlenmişti. Ve azımsanmayacak kadar öfkeyle.

Ayrıca, ona ne kadar çılgınca gelse de, Logan'ın bakışlarında bir tür tanıma vardı. Bu, öfkenin yapabileceğinden çok daha fazla onu tedirgin ediyordu. "Siz ikiniz..." Başını ikisi arasında çevirdi. "Daha önce *tanışmış* mıydınız?"

Logan sertçe başını salladı.

Ryan yavaşça, ürkütücü bir gülümseme attı. "Yollarımız kesişti."

Oh, hayır. Yataktan atladı ve Simone de çarşafı onunla birlikte çekip aldı. Vücudunu çarşafı sarmış halde Ryan'a öfkeyle baktı. "Eğer başından beri onun kim olduğunu biliyordun, benim onunla bağlantılı olduğumu biliyordun ve eğer beni bir şekilde tuzağa düşürmek ya da incitmek için CIA

arkadaşlarıyla birlikte bir tür karmaşık manipölasyon planıyla beni oyaladığını öğrenirsem..." Acı içini deldi. "Seni asla affetmeyeceğim!" Asla.

"Ne?" Ryan ona şaşkın şaşkın baktı. Ve Logan'ın kendisine doğrulttuğu silahı görmezden gelerek, Ryan yataktan atladı. "Hayır, tabii ki başından beri kim olduğunu bilmiyordum. Yaklaşık iki saat öncesine kadar broşu ve küpeleri kimin için aldığını bana *söylemedin*! Sanki hayatın onun kimliğini gizlemeye bağlıymış gibi onu koruyordun—"

"Ah, teşekkürler Simone, çok dokunaklı," dedi Logan alaycı bir sesle.

"Ve sen, adamın lobide dolaşırken çekilmiş güvenlik kamerası görüntülerini izledikten *sonra* bana kimliğini söyledin. Bir bakışta, Vegas'ta başıma bela olan bir davadan onu tanıdım."

Güvenlik kamerası görüntüleri mi? Vegas'taki bir dava mı?

"Vegas'taki o kurşun yarısından gayet iyi iyileşmiş görünüyorsun," dedi Logan. "Ayağa kalkıp dolaştığını görmek güzel, ama hey, biraz giyinmeye ne dersin, pislik?"

Hırlayarak Ryan silahını yere attı ve bir eşofman altı giydi. Sonra silahı tekrar eline aldı ve Logan'a doğrulttu.

Ama Simone, Ryan ile Logan'ın arasına girdi. "Vegas'ta vurulmuş muydun?" diye sordu Simone, Ryan'a. Ryan'ın dövmelelerini ağzıyla keşfederken ve takip ederken, birkaç yara izi fark etmişti. Sadece, yaladığı *yerlerin kurşun yaraları* olduğunu fark etmemişti.

"Simone? Bariz olanı belirtmek istemem ama adam burada, Londra'da da vurulmuştu," diye araya girdi Logan. "Arch'ın dramını uzaktan izliyordum. Ayrıca, kolundaki yeni bandajı görebiliyorum. Sık sık vuruluyor. Bu, yaptığı işin bir riski olmalı. Ya da belki de sadece dikkatsizdir, kim bilir? Ve lanet olsun, gözünün yanındaki morluk da ne öyle. Adamın çok fazla düşmanı olduğu ortada."

Ryan yine homurdandı.

"Dikkatsiz olmalı," diye karar verdi Logan, "senin hayatına bir değil *iki* saldırı yapılmasına izin verdiğini ve benim buradaki süite gizlice girebildiğimi düşünürsek. Hey, *çabuk bir soru... Simone'u neden buradan uzaklara götürüp yeni, daha güvenli bir yere yerleştirmedin?*"

"Çünkü ben yemim." Simone sol ayağından sağ ayağına geçti.

Logan'ın yüzü karardı. "Hayatta olmaz."

"Çünkü onu götüreceksin," diye Ryan aynı anda karşılık verdi. "Bu yüzden hoş geldin halısını serdim ve sabırla gelmeni bekledim."

"Hoş geldin halısını mı serdin?" Logan güldü. "Aptal herif, bu yerdeki hava kanallarından ve dar tünellerden neredeyse bir saat boyunca sürünerek geçtim. Tüm güvenlik önlemlerini atlattım ve..."

Ryan güldü.

Onların iyi vakit geçirmesinden çok *memnun* olmuştu. Bu arada, Ryan'ın sözleri aklında takılıp kalmıştı. *Çünkü onu götürüyorsun.* Ryan'ın bu saçma sözleri ne anlama geliyordu?

"Hava kanallarından sürünerek geçmene gerek yoktu," dedi Ryan, Logan'a. "Simone'un *arkadaşının* kim olduğunu anladığım anda, senin bir tehdit olmadığını anladım. Koridordaki korumalara seni geçirmeleri söylendi. Elbette, en az çaba sarf etmeleri için, ama sen otelin duvarlarında sürünmeden de içeri sızabilirdin."

"Oh, sana neyin tehdit olduğunu göstereceğim." Logan ileri atıldı. Ryan da öyle.

"Yeter." Simone her ikisinin de göğsüne birer el attı. Ve çarşafı yere kaydı.

"Aşağı bakma," dedi Ryan, ses tonu soğuk ve ölümcül bir hal almıştı. "Şu anda aşağı bakarsan, vücudundaki her kemiği kırarım, Logan."

"O benim kardeşim gibidir. Sakin ol dostum. Sakin ol. Aşağıya bakmıyorum."

Simone çarşafı yakaladı ve vücuduna sardı. "Siz ikiniz aptalsınız ve ikinizi de neden sevdiğimi hiç bilmiyorum." Oh, dur, *hayır*. O sözleri az önce söylememişti. O sözler ağzından çıkmamıştı.

"Simone?" Ryan atladı. "Simone, az önce ne dediğini dediğini mi söyledin?"

"Bu kadar az uyuduktan sonra uyandırıldığımda pek iyi çalışamıyorum!" Bir homurtu. "Lanet olsun, Logan,

! Görev tamamlandıktan *sonra* seninle buluşmayı planlamıştım."

"Ne görevi?" Alçak sesle. Sert. Talepkar. Tipik Logan.

Kafasını ona doğru çevirdi. Havai fişekler patlamak üzereydi, ateşlendiğini hissedebiliyordu. "Benim yem olduğum ve uluslararası bir katili tuzağa düşürdüğüm görev."

"*Hayatta olmaz.*" Onu atlatıp Ryan'a saldırdı.

Simone iç çekerek ayak bileğini onun bacağının altına taktı ve onu yere devirdi.

"Evlen benimle," diye ısrar etti Ryan. "Gerçekten, hadi yapalım. Evlen. *Benimle.*"

Kalbindeki acıyı görmezden gelerek, ona sertçe baktı. "Oh, peki, şimdi sen evlenme teklif et." Başını sallayarak, Logan'a odaklandı. Ryan'a bakmaktansa ona odaklanmak daha kolaydı. "Benim için yardıma koştuğun için minnettarım ama korkarım ki hava kanallarına geri tırmanıp buradan defolmanı ısrarla talep etmeliyim."

Hâlâ silahını tutan Logan, kendini yukarı çekti. "Olmaz." Ona gülümsedi. "Bunu göreceğiz."

* * *

"KADER KOMİK, DEĞİL Mİ?" Logan Sterling, süitin oturma odasında uzanırken sordu. "Bu arada, buradaki mavi dekorasyon çok fazla. Benim otellerimde *asla* bu kadar mavi görmezsin."

"Senin otellerin Vegas'ta. Reno'da. Monte Carlo'da. Ve fark ettim ki, onlarda çok fazla kırmızıya odaklanma eğilimindesin." Ryan mavi koltuğa oturdu. Logan mavi kanepedeydi. İkisinin de hâlâ silahları vardı.

Simone giyiniyordu. Ryan çoktan temiz kıyafetler giymişti ve şu anda en iyi davranışını sergiliyor, Simone'un dünyadaki tek ailesine saldırmıyordu. Ailesi... Logan. Logan'ın büyükannesi.

Gerçi, durum aslında öyle değildi, değil mi? Onlar onun *tek* ailesi değillerdi. Çünkü...

O benim için ailemden biri gibi.

Ona evlenmek istediği kadın gibi geliyordu. Ona... her şey gibi geliyordu. Ona evlenme teklif ettiğinde son derece ciddiye.

Ya da belki de ona evlenmesini *söylemişti*. Zihninde içini çekti. O, en iyi anlarından biri olmamıştı. Ona sormalıydı. Ayrıntılı bir evlilik teklifi yapmalıydı.

Tüm kötü adamları hapse attıktan *sonra*.

"Mavi renklerin insanları sakinleştirmesi, huzur vermesi gerekir." Logan'ın dudakları büküldü. "*Benim* mekanlarımda tam olarak huzur aramıyorum. İnsanların koltuklarının kenarında oturmalarını istiyorum."

"Kumarhanelerinde deli gibi kumar oynamalarını istiyorsun."

Logan hafifçe güldü. "O da var." Omuzlarını geriye attı. "Kırmızı, insana canlı hissettirir. Heyecan seviyesini artırır. Kalbini hızlandırır."

"Sen nesen?" Ryan, hem müttefiki hem de düşmanı olabilecek bu adamı incelerken sordu. "Renk uzmanı mı?"

"Simone öyle. Mülklerimin çoğunu dekore etmeme yardım eden kişi o."

Logan Simone'un adını andığında neden gerilmişti? Simone ile Logan arasında romantik bir ilişki yoktu. Simone bu gerçeği Ryan'a söylemişti. Ona güveniyordu. O...

Logan'a güvenmiyorum.

CIA, Logan Sterling'i son bir davada radarlarına büyük bir şekilde girmesinden beri izliyordu. Logan o sırada aslında CIA'ya yardım etmişti. Karanlık bağlantıları göz önüne alındığında bu şok edici bir durumdu. CIA, Logan'ın geçmişini araştırmıştı. Tek çocuk olduğunu, anne babası öldürüldükten sonra anneannesi tarafından büyütüldüğünü öğrenmişti.

CIA'nın geçmiş araştırmasında bazı önemli detaylar açıkça eksik kalmıştı. Örneğin, büyükannesi onun velayetini almadan önce bir süre koruyucu ailede kaldığı gerçeği gibi. Ve tabii ki Simone vardı.

CIA sadece kan bağı olan akrabaları arıyordu. Bu bir hataydı. Bazı bağlar kan bağından çok daha derindi.

“Simone’u broş ve küpeleri almaya ben göndermedim,” dedi Logan aniden. “Yıllardır onu bu işten vazgeçirmeye çalışıyorum.” Sol elinin parmaklarıyla uyluğuna hafifçe vurdu. “Onu asla *isteyerek* tehlikeye atmazdım.” “*İsteyerek*” *kelimesini* hafifçe vurguladı, ama bakışları şunu söylüyordu sanki... *Senin aksine, pislik.*

Ryan çenesini gevşetmeye zorladı. “Göründüğü gibi değil.”

“ yle mi?” Logan öne doğru eğildi. “Simone’umu bu lüks süitte tutsak tutmuyorsun, değil mi? Arch’ta açıkça yapmak istediği gibi kaçmasını engellemiyorsun, değil mi? Onu, ah, nasıl demişti o, neyi çekmek için kullanmıyorsun?”

“Uluslararası katil,” diye tamamladı Simone oturma odasına girerken. Gözlerine uyan mavi bir elbise giymişti. Ayak bileklerinden bağlanan, küçük, zarif topuklu siyah sandaletler giymişti. “Beni uluslararası bir katili tuzadı düşürmek için kullanıyorsun.”

Ryan derin bir nefes aldı. “Onu katillerden *koruyorum.*”

Logan bakışlarını Simone’a çevirdi. “Yaptığı şey bu mu? Onun sözlerine katılıyor musun?”

Simone Ryan’a doğru geldi. Koltuğunun kenarına oturdu. Ryan gerildi çünkü Simone’un Logan’ın yanına oturadığını bekliyordu. Simone’un fiziksel olarak Ryan’a bağlı olduğunu işaret ediyor gibi görünmesi...

Tabii ki evet.

“Neden silahı bırakıp elimi tutmuyorsun?” diye fısıldadı Simone.

Ryan silahı elinde tuttu. Ve boş eliyle Simone’un parmaklarını tuttu.

Simone'nin yumuşak kahkahası Ryan'ı sardı. Sonra Logan'a şöyle dedi: “O benim hayatımı kurtarmayı başardı... En az iki ayrı olayda.”

“Bana daha fazlasını anlat.” Logan, yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru eğilmeye devam etti.

“şey, ilk olay ka ırıldığımda oldu. Ona kaçmasını söyledim ama...”

Ryan başını çevirdi ve Simone'un ona baktığını gördü.

“Ka madı,” diye bitirdi kız. “Benimle birlikte kaçırıldı. Bu arada, o güzel morluk da o zaman oluşmuştu. Bana yardım etmeye çalışırken.”

Yumuşak bir iç çekiş. “Talihsiz bir minibüs yolculuğu sırasında bayılmış olabilirim.”

Bunda “*belki*” diye bir şey yoktu.

“Uyandıgımda,” Simone hikâyesine devam etti, “Ryan ve ben ikimiz de bağlıydık ve işkence yapmaya niyetli bir paralı asker bıçağıyla etrafımızda dolaşıyordu.” Bakışları Logan’a kaydı. “Spoiler uyarısı, parmaklarımı kesmek istiyordu. Parmaklarıma ne kadar bağlı olduğumu bilirsin.”

“Çalغان parmaklar,” diye homurdandı, ama yüzündeki ifade öfkeyle sertleşmişti. “Paralı asker öldü.” Bir söz.

Ryan başını salladı. “Evet. Öldü. Ben hallettim.” Logan’ın yüzündeki şaşkınlığı fark etti.

“Sonra da garson vardı...” Simone hikâyesine devam etti. “Lezzetli bir çikolatalı mus bekliyorsun, ama onun yerine parlak, gümüş bir tabağın altına silah saklamış bir adamla karşılaşıyorsun. Çok hayal kırıcı.” Konuyu düşünür gibi başını eğdi. “Ama biliyor musun? Sanırım o zaman *seni* ben kurtardım, Ryan. Lambayı fırlatan bendim.”

“Bir kurtarış karşılığında bir kurtarış.” Sanki o lambayla içeri koşuşunu unutabilirmiş gibi.

Ona o yavaş gülümsemelerinden birini gönderdi. “Siktir.” Logan’dan.

İkisi de ona baktı.

“Eninde sonunda olacağını biliyordum,” diye hayıflanarak dedi Logan. “Erkeklerin senin ayaklarına kapanmaktan kendilerini alıkoymaları mümkün değil. Ama *senin* düşmeni görmek, Simone? Hem de bir casus için? Bu senin için nasıl bir hayat olacak? Güvende olman için bu işi bırakmanı istemiştim. Tekrar tekrar ateşin içine atlamayı istemedim!”

"Hiçbir yere aşık olmadım." Burnunu çekti.

"Saçmalık." Logan sert bir şekilde karşılık verdi. "Onu sevmediğini söyle. Hadi, söyle. Cesaretin varsa söyle. Gözlerimin içine bak ve yanındaki casusa kalbini vermediğini söyle."

Elini Ryan’ın tutuşundan çekmeye çalıştı.

Ryan onu bırakmadı. Bunun yerine, başını ona doğru çevirdi. “Devam et,” diye zorla sözleri çıkardı. “Ona söyleyebilirsin. Aramızda olan her şeyin sadece bir kamuflaj olduğunu ona söyleyebilirsin.”

“Bir örtbas, ikinizin gerçekten çıplak kalmanızı gerektirmez,” diye işaret etti Logan. “Ve ben sizi öyle buldum. Çıplak. Birbirinize sarılmış. Hayatım boyunca unutamayacağım bir görüntü.”

Ryan onu görmezden geldi ve Simone’un gözlerine bakmaya devam etti. “Ona söyle,” dedi. “Daha da iyisi, *bana* söyle. Bana nasıl hissettiğini söyle.” Nefesini tuttu.

Simone'nin bakışları, Ryan'inkini süzüyor gibiydi.

Bir şey söyle, Simone. Söyle bana...

Simone, Logan’a bir göz attı. “İstedğin zaman havalandırma kanalından geri tırmanabilirsin. Ben seninle gelmiyorum. Katılmam gereken bir toplantı var.” Tavan yakınındaki metal ızgarayı işaret etti. “Sığmak zor olmalı. Sıkışık durumlardan kurtulma becerinden çok etkilendim. Şahsen, kendimi öyle bir yere sıkışmış bulsam dehşete kapılırdım. Kabusun gerçeğe dönüşmesi gibi bir şey.”

Ryan bakışlarını ondan ayırdı ve Logan’ın saldırmaya hazır bir yılanın yoğunluğuyla onu izlediğini fark etti. “O lanet casusu gerçekten seviyorsun, değil mi?” diye sordu Logan.

Ryan hâlâ nefesini tutuyordu. Neyse ki nefesini inanılmaz derecede uzun süre tutabiliyordu.

Simone uzun ve acı dolu bir iç çekiş bıraktı.

“Seviyorum.” Kahretsin. Evet. *Kahretsin.*

Odak noktası Ryan’a kayarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ayrıca, daha önce bir hata yapıp sana seni sevdiğimi *söylediğime* de oldukça eminim, o yüzden bu kadar şok olmuş gibi görünmene gerek yok. Yani, kelimenin tam anlamıyla birkaç dakika önce bir hata yapıp söyledim.”

Kalbi göğsünde şiddetle çarptı. Sonra çok hızlı atan kalp atışları kulaklarında yankılandı. Ryan başını salladı.

Elini onun elinden çekti. Ama...

Sonra çenesini avuçladı. Simone ona yaklaştı. “Aslında, doğruyu söylemek gerekirse, bu oldukça yeni ve canlandırıcı bir deneyim. Sen gelene kadar birine aşık *olabileceğimden* bile emin değildim.” Başparmağı çenesini okşadı. “Sevdiğimi biliyorum, elbette. Logan’ı seviyorum. Çocukluğumuzdan beri onu seviyorum.” Kolay, tereddütsüz bir ifade. “Ama birini aile gibi sevmekle aşık olmak iki farklı şey, değil mi? Bu farkı deneyimlememe izin verdiğin için teşekkür ederim.”

Şok onu hareketsiz bıraktı. Eli yavaşça ondan uzaklaştı. Ayağa kalktı ve sandalyesinin yanına geçti.

“Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Logan’a.

Logan buraya nasıl geldiğini nereden biliyordu ki? Bu soruyu soracaktı. Delicesine heyecanlanmayı bıraktığında. *Simone beni seviyor. Bana aşık olmuş.* Yalan değil. Gizleme değil. Gerçek.

“Ama ben iyiyim, gerçekten.” Havalandırma deliğini işaret etti. “İstedğin zaman gidebilirsin.”

Evet, şey, o konuda. Ryan sersemliğinden kurtulmaya çalıştı. “Logan gittiğinde, seni de yanında götüreceğim.” Ryan ayağa fırladı. Simone’un itirafı hakkında bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Şöyle bir şey mesela... “*Vay canına, az önce beni dünyadaki en mutlu herif yaptın.*”

“Uh, hayır, onunla gitmeyeceğim. Dar alanlara girmem, hatırladın mı? Bundan sonra asansörler benim sınırim. Onun ötesine geçmem.”

Onu dar alan kabusuyla yüz yüze getiremezdi. “O zaman o da seni otel odasından alıp koridordan geçip bekleyen araca götürür. İşin *biter.*” Ondan uzaklaşmak için odada volta atmaya başladı. Ondan uzaklaşması gerekiyordu. Çünkü ona atlamak için can atıyordu.

Ama kız onu yakaladı. “Anlamadım?” Sözlerinin altında acı kırıldı. “Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen bitti mi diyorsun? Cevabın *bu* mu?”

Hayır, cevabı şuydu... *Benimle evlen. Sonsuza kadar benimle kal. Hayallerimizi ve rüyalarımızı gerçeğe dönüştürelim.*

“Bu nasıl adil bir takas olabilir?” diye haykırdı Simone. “Bu berbat bir takas!”

“Gerçekten berbat, dostum,” dedi Logan. “Bana siktir git demelisin. Beni fena halde dövüp Simone’u alıp gitmelisin. Cidden, *yap şunu.*”

Ama Ryan onu görmezden geldi ve Simone ile yüz yüze geldi. “Ne dememi istiyorsun? Beni az önce dünyanın en mutlu erkeği yaptığını mı?”

“Bu bir başlangıç olur.”

“Beni sevdiğin için o kadar heyecanlandım ki *nefes* alamıyorum mu?”

"Evet, bu daha iyi."

“Seninle evlenmek istediğimi ve burada durup sana doğru şekilde nasıl evlenme teklif edeceğimi düşünmeye çalıştığımı, ama bunu henüz yapamadığımı çünkü durdurmamız gereken lanet olası suçlular olduğunu mu?”

Dudaklarını ıslattı. “Hepsi... bu çok daha iyi bir diyalog.” Gözlerini ondan ayıramıyordu. “Seni çok seviyorum.”

“*Hey. Odada başka insanlar da var.*” Logan’ın sinirli sesi. “*Diğer* kişi ben olurdum. Bu aşk sohbetini sonraya saklasak nasıl olur? Daha acil işlerimiz var, biliyorsun.”

Peki. Kahretsin. Ryan ona doğru baktı. Logan’ı işaret etti. “Burada olduğunu nereden bildin? Seni aradı mı? Sana bir şekilde işaret mi gönderdi?”

“*Hayır,*” diye karşılık verdi Simone.

"Burada olduğunu biliyordum çünkü başına ödül konmuş.

Üstelik son zamanlarda iki katına

çıkılmış.” İki katına mı çıkmış?

"Onunla ilgili detayları yakından takip ettiğimi söyleyelim. Fotoğrafı, diyelim ki sık sık ziyaret ettiğim bazı sitelerde ortaya çıktığında..."

“Dark web sitelerinde mi?” Ryan lafı dolandırmayacaktı. Artık asıl konuya girme zamanıydı.

Logan başını salladı. “Fotoğrafını gördüğümde, müdahale etmem gerektiğini anladım. Zaten Londra’daydım, başka işlerim vardı, bu yüzden bu otele ulaşmak kolay oldu. Bu gece ortaya çıkmadan önce, ona dokunan herkesin hızlı ve acımasız bir sonla karşılaşacağını herkese bildirdim.” Logan gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Ben böyle koruyucu biriyim.”

“Harika. O zaman onu buradan götürdüğünde, onu korumaya devam edebilirsin.” Çünkü Ryan bunu yapmak için orada olmayacaktı. “O, daha önce çoktan gitmiş olmalı ki—”

"*Dur!*" Simone patladı. "Seni terk etmeyeceğim. Bana ihtiyacın var!"

Pek çok yönden. Pek çok şey için. Ama en çok da...

Onun *hayatta kalmasına* ihtiyacı vardı.

Onu yem olarak kullanma planı, iki farklı tetikçi onu almaya gelmeden önce iyi görünüyordu. Garson ve Arch'taki pislik. Ryan, üçüncü pisliğin de onu öldürmek için yaklaşmasına izin vermeyecekti. "CIA bunu sensiz de halledebilir, Simone."

"Ama Konstantin'i Frederick'e bağlayan benim!"

Hayır. "Frederick bağlantı noktası. Toplantımızda her şeyi anlatacak." Hızla yaklaşan bir toplantı. "Rus'u bana teslim edeceğine güvenebilirim." Bir nefes. "Artık hizmetlerine ihtiyacım yok."

"Ne?" Ona şaşkın şaşkın baktı.

"Arch'ta kaçacaktın." "Öyleydim..." Sözleri yarım kaldı.

Adam başını eğdi. "Logan'ın burada olduğunu ne zaman fark ettin?" Olanları zihninde tekrar canlandırdı. "Arch'a doğru yürüyüşe çıkmadan hemen önce broş ve küpeler sendeydi."

Kadın dudaklarını ıslattı. "Otel odasından ilk çıktığımızda Logan'ın burada olduğunu bilmiyordum. Broşu ve küpeleri aldım çünkü ortadan kaybolma fırsatı çıkarsa, ben... ben buna hazır olmak istedim."

Kalbi sıkışsa da başını salladı. "Ve ödüllerin olmadan ortadan kaybolamazdın."

"Aşağıya indiğimizde Logan'ı gördüm. Broşu ve küpeleri tanıyacağını biliyordum. Otelden ayrılırken mücevherleri çabucak bırakmaya karar verdim. Logan beni tanır. Dikkatle izliyor olacaktı ve ben onları bıraktığım anda toplayacaktı." Yutkundu. "Onları topladın, değil mi Logan?"

"Elimde," diye cevapladı sert bir sesle. "Onları aldıktan sonra Simone'u Arch'a kadar takip ettim. Silah seslerini duyduğumda müdahale etmek üzereydim ki, casuslar bir anda etrafı sardı. O zaman Simone'a ulaşmanın zor olacağını anladım."

Demek adam havalandırma kanallarından tırmanmıştı. "Ve işte hepimiz buradayız..." dedi Logan yavaşça.

İşte buradaydılar. Ama farklı yönlere gitmek üzereydiler.

"Seni bırakmak istemedim," dedi Simone aniden. "Arch'ta değil. Ve şimdi de seni bırakmak istemiyorum. Kötü şans getirmek zorunda değilim. Birlikte iyi olabiliriz, bunu biliyorum."

Logan başını salladı. "İyi değil. Harika." Onunla bir hayat harika olurdu. O, Logan'ın istediği her şey olacaktı. Bir ömür boyu onun gülümsemeleri... *Simone'la bir hayat istiyorum.*

Ama önce kapatması gereken bir dava vardı ve Simone'u riske atmayacaktı. Çok fazla belirsizlik vardı. Simone'un güvenliği öncelikliydi. Bu yüzden, "Gitmeni istiyorum, Simone," demek zorundaydı. Onu nasıl koruyacağını bulmaya çalışıyordu ve sonra Logan tam da yerine oturmuştu. Simone'un güvendiği biri. Onu güvende tutacak biri.

"Patronun Jezebel ne istiyor?" diye sordu Simone sertçe. "O bunu kabul ediyor mu? Çünkü eminim ki, ekibinizle işbirliği yaparsam hapisten kurtulabileceğimi söylemişti."

"Oh, bu tam bir saçmalık." Artık Logan da ayağa kalkmıştı. Silahını indirmiş olsa da. "Simone'u sana yardım etmesi için şantaj mı yaptın? Hapishaneyle mi tehdit ettin? Bu kesinlikle suratına bir yumruk hak ediyor."

Ryan da silahını indirdi. "Jezebel'le ben hallederim." Ve hayır, Jez, Ryan'ın Simone'u denklemden çıkardığını bilmiyordu. Çünkü belki de Ryan, Vegas'taki son görevinde değerli bir ders almıştı. Belki de ekibindeki herkese her zaman güvenemeyeceğini fark etmişti. Jez'e güveniyordu, ama onun etrafındaki diğerlerine? Hayır. Hayır, ihanete uğramayı göze alamazdı.

Simone, CIA ve MI6 ajanları tarafından korunması gerekirken, iki tetikçi ona ulaşmıştı. İki...

Bu, hiç hoşuna gitmeyen bir saçmalıktı. Bu yüzden onu CIA ve MI6'nın elinden kurtarması gerekiyordu. Logan Sterling'in her iki kuruluşa da bağlılığı yoktu. Ryan'ın görebildiği kadarıyla, Logan'ın tek bağlılığı Simone'a idi. Yani Logan, Simone'un özgürlüğe kavuşması için bir biletti.

Ryan, Simone'u incelerken dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Sen hayatımın aşkımsın," dedi ona ve bu sözleri içtenlikle söylüyordu. Yıllarca bir görevden diğerine sürüklenmişti. Sonra onu bulmuştu. Hayır, o onu bulmuştu. Bu onun özelliği idi, değil mi? Kayıp olanı bulurdu. "Bu yüzden sana bunu tam bir inançla söylüyorum..."

"Ryan?" Gözleri çok, çok genişlemişti.

"Benden uzak durmanı istiyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

FREDERICK'İN BAŞI LANET OLASI ŞEKİLDE AĞRIYORDU. Gözlerini araladığında içinden yüksek bir inilti çıktı. Sadece bir anlığına, çünkü aniden üzerine parlayan ışık çok fazla parlaktı. "Kapat şunu!" diye bağırdı.

"Bunu yapamam patron," dedi düz bir ses. "Önünde çok önemli bir gün var, unuttun mu?"

Yatakta yuvarlandı. Frederick, battaniyenin altında değil, üstünde olduğunu fark edince biraz şaşırdı. Ayrıca hâlâ giyinikti. Ağzını korkunç, pis bir tat doldurmuş gibiydi ve şakakları o kadar şiddetli atıyordu ki, tüm vücudunu mide bulantısı sardı. "Kusacağım."

"Dün gece ne kadar içtiğini düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil."

Anılar zihnini doldurdu. Her şey mahvolduğu için o kadar çok içmişti. Gözlerini kapattı ve başını yastığa yasladı. "O kaltak Simone..." Hepsi onun suçuydu. "Beni mahvetti." Hatırlamaya çalıştı. "O öldü mü?" Onu öldürmek için birini tutmuştu. Ücretini iki katına çıkarmış mıydı? Yoksa iptal mi etmişti? Her şey bulanıktı. Ama yatağının yanındaki dizüstü bilgisayarda olduğunu hatırlıyordu. Her şey bulanıklaşmadan önce bir şeyler yazdığını hatırlıyordu.

"Simone ölmedi. Bu iyi bir şey çünkü oyunda önemli bir rol oynayacak."

"Oyun değil." Bir şey içmesi gerekiyordu. Bu sefer su. Çünkü boğazı kurumuş. "Bu benim hayatım!" Sesi yükselmişti, ama sesini yükseltmek baş ağrısını daha da şiddetlendirdi, bu yüzden hemen sesini alçalttı. "Hayatım," diye boğuk bir sesle söyledi. "O hayatımı mahvediyor. Hepsi çaldığı o mücevherler yüzünden."

"Onlara gelince..." Hugo yatağa doğru yürürken ahşap zemin gıcırdadı. "Aldığı parçalar hakkında biraz araştırma yaptım. Alexei sana bir broş ve ona uyan

. O eşyalar ahırda değildi, bu yüzden Simone'un kaçmadan önce onları çaldığını varsayabiliriz."

"Alexei'yi öldürmeden ve kaçmadan önce." Gözlerini tekrar açmayı denemeli miydi? Hayır. Hâlâ midesi çok bulanıyordu. Frederick yavaş ve sığ nefes almaya odaklandı. O küçük nefesler kendini sakinleştirmesine yardımcı oluyordu.

"Logan Sterling'den intikam almak için o eşyaları aldırдын, değil mi? Logan... Sanırım o, Amerika'dan gelen otel ve kumarhane sahibi, değil mi?"

Peki, tamam, etkilenmişti. Hugo bir hayduttu. Elbette, ciddi dövüş becerilerine sahip bir hayduttu, ama Frederick'in zeka skalasında çok üst sıralarda olduğunu düşündüğü biri değildi. Evet, parçalar Logan Sterling'e aitti. Ya da daha doğrusu, Logan'ın ailesinden birine. "O piç kurusu, benimle iş yapmaya layık olmadığını düşünüyordu. O gösterişli otellerin ve kumarhanelerin sahibi ama *bana* yatırım yapmadı. *Bana*. Ben kraliyet ailesindenim!"

"Senin için ne kadar harika," diye mırıldandı Hugo.

"Ona gününü gösterdim. O benden daha iyi değil. Kimse benden daha iyi değil!" Mide bulantısı geçiyor olabilir. İyi. Çünkü yapması gereken işler vardı.

Ryan Quinn ile olan görüşme başarılı olmalıydı. Ryan'ı Simone'un sorunlu biri olduğuna ikna etmeliydi. "Işıkları kapatır mısın? Çok parlaklar." Gözlerini tekrar açmadan önce, tavandaki ışıkların sönmesi gerekiyordu.

"Sen küçük bir adamsın, Frederick. Biri seni kızdırdığında hemen saldırıyorsun. Galerindeki o süslü eşyaların çoğu çalıntıydı. Düşmanlarından intikam almak için aldığın ganimetler. Oraya girip, kendini beğenmiş bir şekilde ödülleri bakıyor ve diğer herkesten çok daha iyi, çok daha *akıllı* olduğunu düşünüyordun."

Gözlerini araladı. "Işıkları kapatmadın." Bir emir vermişti. Basit bir emri yerine getirmek ne kadar zordu ki?

"Sonra Simone Sailor ortaya çıktı. Seni kandırdı. Seni aptal yerine koydu ve o ödülleri değerli galerinden aldı. Broşu, küpeleri ve unutmayalım, yumurtayı da kaybettin. Yumurtayı ve içindeki o çok önemli çipi."

“Tekrar anlatmana gerek yok.” Oturup bacaklarını yatağın kenarına sallarken, boğazına gelen ekşiliği yuttu. “Işıkları *kapatmanı* istiyorum.”

Ama Hugo ışıkları kapatmak için hiçbir harekete geçmedi. Sadece yatağın yanında durmaya devam etti ve... adamın elinde ne vardı?

“Konstantin’e çipi halledeceğine söz vermiştin. Onu doğru kişilere ulaştırman gerekiyordu.”

Evet, şey... “Bugün Ryan’dan çipi geri almaya çalışacağım. Simone’un bir hırsız olduğunu ve çipi benden çaldığını ona söyleyeceğim. Eminim bir şekilde anlaşılabiriz. Konstantin neler olduğunu bilmediği sürece, bu durumu kurtarabilirim.” Her şeyi tersine çevirmek için hâlâ zaman vardı. Bunu yapabiliirdi. Yapabileceğini biliyordu.

“Hiçbir şeyi kurtaramazsın.”

Frederick ayağa fırladı. Anında sendeledi ama dengesini koruyabildi. “Bana nasıl bu şekilde konuşursun? Ben senin patronum! Emirleri ben veririm ve sen...”

“Sen benim patronum değilsin. Sen beş parasızsın. Faturaları ödeyen kişi, bana borcunu ödeyen kişi, o Konstantin’dir.”

Hugo'nun elinde ne tuttuğunu az önce fark etmişti. Frederick'in omurgasından bir korku titremesi geçti. Hugo'nun sağ eli, bir bıçağın pirinç sapını kavıyordu. Uzun, çift taraflı bıçak, doğrudan Frederick'e doğrultulmuştu. “N-neden o bıçak sende?”

“Bu bıçak, İngiliz Özel Kuvvetleri’nin en sevdiği bıçaklardan biri. İkinci Dünya Savaşı’ndan beri öyle.”

Tarih dersi dinlemek ister gibi mi görünüyordu? “Çek şunu benden, seni lanet olası aptal!” Duş alması gerekiyordu. Üstünü değiştirmesi. Arabasına binip şoförünün onu Londra’daki toplantıya götürmesini sağlaması. Ryan saat kaç demişti? Sekiz mi?

Ama Hugo bıçağı kıpırdatmadı. “Yedi inçlik bıçak,” diye açıkladı. Gereksiz bir şekilde. “İki tarafı da keskin. Ölümcül bir ucu var. Düşmanla yakın mesafede savaşmak için harika. Bıçak, bir insanı kolayca delip geçip, mesela göğüs kafesine saplanabilecek kadar dar tasarlanmış. Gel, sana göstereyim.”

"Ne? Hayır! Sen... *ah!*"

Bıçak az önce ona saplanmıştı.

İçine.

Bir an için Frederick şaşkına döndü. Bunun olamayacağından emindi. Sonra dehşete kapıldı. Dehşete kapıldı. Acı içindeydi. "Dur!" Elleri Hugo'nun omuzlarını sımsıkı kavradı.

Hugo bıçağı ondan çıkardı. "Ben de kan dökme becerilerim yüzünden beni yanında istediğini sanıyordum. Beni işe almanın sebebi bu değil miydi? Kendinin yapmaya cesaret edemediğin kirli işleri, kanlı işleri halletmem için?"

Hugo... çok dostane bir yüzü vardı. Yuvarlak, neredeyse bebek gibi. Ve gülümsediğinde gözleri parlardı. Korkutucu olan o değildi. O Alexei'ydi. Kirli işleri yapan Alexei'ydi.

Hugo ve Alexei aynı anda benim için çalışmaya başlamışlardı. Ama Alexei Konstantin tarafından gönderilmişti ve Hugo ise... Hugo ise...

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye sordu Hugo. "Alexei bana en başından beri, önemli bir haberim olursa o haberin Konstantin'e gitmesi gerektiğini söylemişti. Konstantin'in sadakate her zaman iyi para ödeyeceğini söylemişti." Hugo elindeki kanlı bıçağı baktı. "Bu bıçak, yakın mesafeden öldürmek için yapılmış. Hızlı bir şekilde öldürmek için."

Hayır, hayır, hayır.

"Dün gece bayıldıktan sonra Konstantin'i aradım. Konstantin ve ben, broş ve küpelerle ilgili parçaları birleştirmemiz uzun sürmedi. Logan Sterling anahtardı. Onu ele geçirdikten sonra Simone'u anlayabildik. O aslında ihtiyacımız olan becerilere sahip bir kadın."

Parmakları Hugo'nun omuzlarını çok sertçe kavradı. "Sen... *beni bıçakladın.*"

"Yumurtayı ve çipi geri alamazsın, ama Konstantin Simone'un alabileceğine inanıyor. Simone ve Logan şu anda onu en çok ilgilendiren iki kişi. Üzülerek bildiririm ki, hizmetlerine artık ihtiyaç yok."

Frederick başını salladı. Gömleğinin kanla ıslandığını hissedebiliyordu. "Ben... ambulans... çağırayım..."

"Neden?"

"Doktor..."

"Bir doktor ölü bir adama yardım edemez." Bıçak yine ona saplandı.
Hızlıca.

Sert. Acımasız darbeler arka arkaya.

Acıtıyordu...

Ya da en azından ilk başta acıtıyordu. Dördüncü, hayır, beşinci darbeden sonra mıydı? Ondan sonra Frederick bıçak darbelerini hissetmeyi bıraktı. Bıçak vücudundan çıkarken sadece şapırtı sesleri duyabiliyordu. Tekrar tekrar ve...

"İşte. Gördün mü, bitti. O kadar da kötü değildi, değil mi?" Hugo onu yatağa yatırdı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Artık gözlerini kapatıp tekrar uyuyabilirsin. Ben Londra'daki toplantıya gidiyorum." Birkaç battaniye alıp Frederick'in vücudunun üzerine attı. "Yumurta ve patates kızartmasının geri alınmasını sağlayacağım." Ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

Frederick, Hugo'nun üzerine battaniyeleri örtmesine sevindi. Üşüyordu. Gözlerini yukarıya dikip bakarken göz kapakları titredi. "Işık..."

Hugo odadan çıkmadan hemen önce ışığı kapattı. Ya da en azından Frederick, ışığı kapattığını sandı.

Her şey birdenbire karardı.

* * *

"İŞ BİTTİ," dedi Hugo, Frederick'in telefonuna konuşarak. Frederick'in onu bir daha kullanacağı yoktu zaten. Kır evinden çıktı ve bekleyen Rolls Royce Phantom'a doğru yürüdü. "Şu anda Londra'ya gidiyorum. Ryan Quinn ile toplantıya katılacağım."

"Onunla ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Konstantin.

"Az önce Frederick'e yaptığının aynısını, anladın mı? Benim uzmanlık alanım bu." Yakın mesafeden öldürmek her zaman onun uzmanlık alanı olmuştu. "Peki Simone'u sen halledecek misin?"

"Simone ve Logan halledildi." Düz bir sesle. "Bana ait olanı geri alacağım."

Doğru. Hugo'nun istediği de buydu. Mutlu bir Konstantin. İyi para kazanan mutlu bir Konstantin. Kızgın bir Konstantin mi? O zaman, o sadece ölüm getirirdi.

Ama Hugo da bunu yapıyordu. Bu yeni iş anlaşmasının kendisi için çok daha iyi olacağını düşünüyordu. O sıkıcı pislik Frederick'i hiç sevmemişti. Ama Konstantin? Rus, ona çok daha uygun görünüyordu.

"Bilgilerin paha biçilmezdi," diye övdü Konstantin. "Uygun şekilde ödüllendirilmeni sağlayacağım."

"Bunu gerçekten takdir ediyorum." Neredeyse Rolls Royce'a varmiştı. şoför, altın düğmeli siyah bir üniforma ve parlak bir şapka giymiş olarak bekliyordu. Frederick her zaman bu adamın o aptal kıyafeti giymesinde ısrar etmişti. "Londra'da görüşürüz."

Konstantin telefonu kapattı. Hugo telefonu ceketinin cebine koydu.

"Bay Bradwin nerede?" diye sordu şoför, yüzünde bir kaç çatışı belirerek. Adam en az seksen yaşında olmalıydı. Hugo, şoförün on yıllardır Frederick'in ailesinin yanında olduğunu biliyordu.

Patronunun öldüğünü söyleyerek adamın sabahını mahvetmenin bir anlamı yoktu. "Frederick biraz daha uyumaya karar verdi. Rahatsız edilmek istemiyor."

şoför, malikanenin ikinci katındaki pencerelere doğru baktı. "Yine içki alemin." Sözlerinde onaylamama duygusu vardı.

"Bugünkü toplantıyı ben hallededeğim. Gidelim mi?" Aracın arkasına bindi. şoför arkasından kapıyı kapattı ve birkaç saniye içinde yola çıktılar.

Özel şoför. Lüks araba. Böyle bir hayata alışabilirdi.

Hugo kanlı bıçağını çıkardı. Sonra mendilini alıp kanı dikkatlice sildi.

Böyle rahatça yaşayabilirdi, ama önce bir kişinin daha ölmesi gerekiyordu. Ryan Quinn.

Sen milyarder değilsin. Zengin bir pislik de değilsin. Sen bir casussun.

Bu haber Konstantin aracılığıyla gelmişti.

Hugo, Ryan'ı öldürmeyi iple çektiğini fark etti. Zorlu görevlerden hoşlanıyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“ÇOK GARİP,” diye mırıldandı Simone, vücudu hafifçe titreyerek. “En canlı kabuslarımda bile, bir adamın bir an önce hayatının aşkı olduğumu söyleyip, bir an sonra da benden defolup gitmemi isteyeceğini hayal edemezdim.” Uzun bir iç çekiş bıraktı. “Bir kadını nasıl inanılmaz derecede özel hissettireceğini iyi biliyorsun.”

Logan’la oturma odasında küçük bir sohbet yapmaya gitmeden önce giyinmişti. Pahalı bir pantolon. Taze, beyaz, düğmeli bir gömlek. Kaslarına sevgiyle yapışan ıslak bir gömlek değil. Ne kadar hayal kırıklığı yaratıcı. Hatta bir takım elbise ceketini bile giymişti. Pantolonuna uyması için gri bir ceket. O ceketin altında bir silah kılıfı ve bir silah sakladığından kuvvetle şüpheleniyordu.

Logan’ın çenesi sertleşti. Koyu renkli gözleri parladı. “Sen özelsin.”

“Teşekkürler. Ne güzel sözler. Gerçekten.”

“Sen benim için özelsin. Bu yüzden güvende olmanı istiyorum. Benden uzak durmanı istiyorum. *Buradaki ekibe güvenemem.* Sana daha önce de söyledim, kardeşime yüzde yüz güveniyorum, ama Nash benimle değil. Harry’yi tanımıyorum. Jamar ve Charlotte’u da pek tanımıyorum.”

“Yüzeysel olarak,” dedi kendi sesini duyarak.

Logan başını salladı. “Yakınımdaki insanlara güvenemiyorsam, *senin* güvendiğin kişiye güvenmek zorundayım.”

Kafasını Logan’a çevirdi.

“Ben güvenilirmez biriyim,” dedi Logan anında, ellerini yumruk yapıp. “İstedikine sor.”

Gözlerini devirdi. “Sana hayatımı emanet edebileceğimi biliyorsun.”

“*Güvenme,*” diye tırmandı Logan.

“Bunun için vaktimiz yok!” diye bağırdı Ryan. “Bak, onu buradan götürmen gerekiyor.” Cebinden bir telefon çıkardı ve Simone’un eline tutuşturdu. “Durum güvenli hale geldiğinde seni ararım. O zamana kadar onunla gitmen gerekiyor.”

Parmakları telefonu sımsıkı kavradı. "Seni tek başına tehlikeyle baş başa bırakmamı mı bekliyorsun?"

"Ah, bebeğim." Elini kaldırıp yanağını okşadı. "Benim işim bu. Yıllardır yaptığım şey bu. Bu görevi tamamlayacağım. Buna güvenebilirsin."

"Bana ihtiyacın var."

"Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Mümkün olabileceğini düşündüğümde çok daha fazla." Başını eğdi. Dudakları, Simone'un dudaklarına değdi. "Hayatına çok fazla saldırı oldu." Bir öpücük daha. "Çevremdeki insanlara güvenemiyorum. Bu da seni güvende tutamayacağım anlamına geliyor. *Lütfen*." Sert. Kaba. "Logan'la git. Yemin ederim, dava biter bitmez bu telefon çalacak."

O, ondan ayrılmak istemiyordu.

"Evet, tamam, siz ikiniz tekrar öpüşmeye başlamadan önce..." Logan boğazını temizledi. "Benim de birkaç sorum var. Birinci soru, siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz? Bir casusla bir, şey, kurtarma uzmanı nasıl bir araya gelir?"

"Aynı galerideydik, farklı ödülleri alıyorduk." Ryan'ın eli kızın yanağında kaldı.

"Ondan önce bir araya gelmiştik. Galeri olayı üçüncü randevumuzdaydı, hatırladın mı?" Kafasını çevirdi. Dudakları onun avucuna bastırdı. "Dördüncü randevunun muhteşem olmasını bekliyorum. Beklentilerimin yüksek olduğunu bil."

"Evet..." Logan yanına yaklaştı. "Senin neyi geri aldığını anlıyorum Simone, ama Ryan, sen oraya ne almaya gitmiştin?"

"Bir yumurta," diye cevapladı Simone. "Fabergé. Tam otuz milyon dolar değerinde."

Logan ısıklık çaldı. "Ben de öyle bir yumurtaya sahip olmak isterdim."

"İçinde sırlar vardı." Simone omuzlarını dikleştirdi. "Casusların ihtiyaç duyduğu türden sırlar."

"Peki..." Logan yanlarına yaklaşmıştı. "Yumurta ve sırlar şu anda nerede olabilir?" Süitin etrafına göz gezdirdi. "Sanırım süitin kasasında saklanmıyorlar, değil mi?"

"Hayır." Ryan Simone'dan uzaklaştı. "Jezebel'de."

"Oh, lanet olsun." Logan topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "O da mı burada? Bak, o kadın Vegas'taki büyük kavgadan sonra bir iki kez beni görmeye gelmişti"

. Söylemeliyim ki, bence beni tehdit ediyordu. Belki de şantaj yapıyordu." Sesi düzleşti. "Şantaja uğramaktan gerçekten nefret ediyorum."

Ryan sadece başını salladı. "Jezebel'e benziyor." Bileğine baktı. Bileğini saran büyük, gümüş saate. "Harekete geçme zamanı. Toplantıdan önce Simone'u buradan çıkarmam lazım. Süitten. Otelden. Hatta şehirden çıkması iyi olur."

Logan yüzünü buruşturdu. "Tabii, onu Vegas'a geri götürürüm. Ne var bunda?"

"Bu büyük bir mesele." Simone olduğu yerde donakaldı. "Senden ayrılmak istemiyorum, Ryan."

"İnsanlar ölecek, bebeğim. Durum düzelmeden önce daha da kötüleşecek."

Bu onu dehşete düşürdü. *Onun* ölmesini istemiyordu. Aslında, bu kesinlikle yasaklanacak bir şeydi. Ryan ölmemeliydi. Asla.

"Ben bunun için eğitildim." Sesi alçaktı. Sakinleştiriciydi. "Sen değilsin. Eğer burada olursan, dikkatim sana odaklanacak. Dikkatim bölünecek. Bu bölünmüş dikkat, görevi tehlikeye atabilir."

"Sadece suçluluk duymamı ve gitmeyi kabul etmemi sağlamak için böyle söylüyorsun." O ve Jezebel onu bu büyük göreve dahil ederken dikkatinin dağılmasından hiç bahsetmemişti. Şimdi, hayatına yönelik iki *küçük* suikast girişimi yaşandıktan sonra, bambaşka bir şey söylüyordu.

Ryan'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bunu söylüyorum çünkü doğru ve çünkü suçluluk duyup Logan'la birlikte gitmeni istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu. "Konuşman biter bitmez bu telefon çalsın. Ve sakın vurulma. Ölme, anladın mı?"

"Beni sevdiğini söyle. Bir kez daha." Yutkundu. "Duymak istiyorum."

"Seni seviyorum." Kolaydı. Öyleyse neden bu değerli kelimeleri söylerken duygular boğazını tıkadı? "Seni seviyorum."

"Güzel, o zaman..."

"Ama senin için havalandırma kanalından sürünerek geçmeyeceğim. Bu kesinlikle olmayacak." Aslında gerekirse bunu yapardı. Sadece onu kenara ittiği için kızgındı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye temin etti Ryan. “Muhafızların yerlerini değiştirmelerini sağlayacağım. Sen ve Logan’ın merdiven boşluğundan çıkabilmeniz için koridoru yeterince uzun süre boşaltacağım. Zaten hemen hemen herkesin görüş alanından gizlenebileceğin bir çıkış yolu planladığını kuvvetle tahmin ediyorum, değil mi?”

Evet, planlamıştı. “Merdiven boşluğundaki muhafızların mola vermesi gerekecek.” Sadece süitin dışındaki koridoru boşaltmak yeterli değildi.

Adam başını salladı.

“Ve sen kesinlikle *hayatta kalmalısın.*” Bu konuyu kaç kez daha vurgulaması gerekiyordu?

Logan odada volta atmaya başladı. “Bu plan hiç hoşuma gitmiyor. Berbat bir plan.” İkisi de ona baktı. “Daha iyi bir seçeneğin mi var?”

“Ben o lanet casus değilim!”

Hayır, o da değildi. O sadece, onu sevdiğine yemin eden casusa tamamen ve tamamen aşık olmuş bir hırsızdı.

* * *

BULUŞMA SAATİ.

Sabah saat sekiz. Ryan, restoranın arka tarafındaki bir masada oturuyordu; buradan restorana giren herkesi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Zaten tam İngiliz kahvaltısı sipariş etmişti: yumurta, patates kızartması, kanlı sosis, kızarmış ekmek ve sosis. Garson, yemeğin yanında taze çekilmiş kahveyi de getirdi. Garsonun adı Charlotte'ti. Mutfığa girmeden önce ona gizlice göz kırptı.

Ve o bekledi.

Zaman çok yavaş geçiyordu. Kucağında bir peçete tutuyordu. Peçetenin altında bir tabanca vardı.

Simone'nin şimdiye kadar otelden ayrılmış olması gerektiğini bilmek için saatine bakmasına gerek yoktu. Ayrılmıştı ve güvende olacaktı.

Onun güvenliği, onun için en önemli şeydi.

"Affedersiniz..." Bir ses kulağına fısıldadı. Restorana inen asansörde takmış olduğu kulaklığa doğrudan.

. Kadın sesi Jezebel'e aitti. "Bir arkadaşınızın eksik olduğunu fark etmeden edemedim."

Kahve fincanını dudaklarına götürdü ve kenarından hafifçe üfledi. "Charlotte mi söyledi bunu sana? Yoksa burada küçük bir kamera mı var?" Fincanı kullanarak ağzının hareketlerini gizledi. Sözleri neredeyse ses çıkarmadan çıkmıştı. CIA teknolojisinin özelliği de buydu. Son derece sofistike. Ve neredeyse mikroskobik.

CIA'den aldığı oyuncakları her zaman sevmişti.

"İkisi de," diye yanıtladı Jezebel. "Simone bu toplantı için seninle birlikte orada olacaktı."

"Şey. Planlar değişti." Kahvesinden bir yudum aldı. Sonra restorana büyük adımlarla giren tanıdık bir silueti fark etti. Ryan gerildi. "Görünüşe göre plan değişikliği yaşayan tek kişi ben değilim." Kahvesini masaya bıraktı. Eli kucağındaki peçeteye, peçetenin altında bekleyen silaha doğru kaydı. Hugo Thomas'ın masaya yaklaşmasını izlerken vücudu gerginlikle doldu.

Hugo, tam karşısındaki sandalyeye rahatça oturdu.

Peçetenin altında, Ryan'ın eli silahı kavradı. Silahı Hugo'ya doğrulttu. Hugo'nun şu anda oturduğu sandalyeyi kasten tam o noktaya yerleştirmişti. *Bana mükemmel bir atış fırsatı vermek için.* "Eminim patronunla buluşmam gerekiyordu. Seninle değil."

"O başka bir işle meşgul. O yüzden ben varım."

Charlotte masaya yaklaşmaya başladı.

"Seni istemiyorum." Ryan, astlarla ilgilenmiyordu. "Anlaşmam Frederick'leydi. Açıkça görülüyor ki, o anlaşma bitti."

Charlotte sadece birkaç adım uzaktaydı.

Hugo elini uzattı ve Ryan'ın tabağından bir parça sosis aldı. "Açlıktan ölüyorum. Birini öldürmek böyle yapar. Her zaman iştahımı açar. Belki de adrenalin yüzündendir." Sosisin bir parçasını çiğnedi. "Bilmiyorum." Başını eğdi. "Bir adamı öldürdüğünde sana ne olur? Alexei Morozov'u öldürdüğünde ne oldu?"

Charlotte geldi. "Günaydın efendim." Hugo'ya gülümsedi. "Ne getireyim?"

"Onun aldığı için aynısından." Hugo ona gülümsedi. "Hesabı da o ödeyecek. Neden onun süitine yazmıyorsun?"

Süitimi biliyor. Çok fazla şey biliyor, o kendini beğenmiş gülümsemesinde gerçeği görebiliyorum.

Charlotte geri çekildi.

Hugo o pis gülümsemesini yüzünden silmedi. Ryan silahını elinde tutmaya devam etti.

"Hadi ama," diye azarladı Hugo. "Lütfen sıkıcı olma. Kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu da." Ryan'ın tabağından bir sos is daha kaptı. "Sen milyarder değ ilsin. Sen bir casussun. Konstantin'i alt edeceğ ini sanıyorsun, ama bu olmayacak. O senden kilometrelerce önde."

"Frederick'i görmek istiyorum."

"Bunu ayarlayabilirim." Başını salladı. "Hadi buradan gidelim. Rolls Royce bekliyor."

"Hiç bir yere gitmeme gerek yok. Frederick buraya gelebilir."

Kahkaha. "Şüpheliyim." Hugo'nun parmakları masaya vurdu. "Tamam, şu şekilde deneyelim..." Gülümsemesi kayboldu. "Eğer şu anda benimle bu restorandan çıkıp Rolls Royce'a binmezsen, Logan'a Simone'u öldürmesini söylerim."

Ne? Lanet olsun?

"Senin için iyi mi? Kötü mü?" Hugo'nun çocuksu yüzü büküldü. Kötü niyetle parladı. Sonra telefonunu çıkardı. Havaya kaldırdı. "Tek bir telefon yeterli. Söyle bakalım süper casus, Simone'un yaşamasını mı istiyorsun, ölmesini mi?"

Bu olamaz. "Blöf yapıyorsun."

"Hayır. Hiç de değil. Bak, Konstantin az önce Logan'la yaptığın konuşmanın her kelimesini duydu. Bu çok kolay... çünkü Konstantin'in de dinleme cihazlarına erişimi var." Kulağına dokundu, sonra Ryan'a işaret etti. "Şu anda kulağında bir tane var, değil mi? Konstantin, patronun tarafından izleneceğini söyledi. Jezebel adında bir kadın."

Konstantin, çok fazla şey bilen bir piç değil miydi? Ryan o heriften bıkmıştı. Ama Konstantin ve Hugo'nun "*daha önce Logan'la yaptığın konuşmanın her kelimesini*" nasıl duyduklarına dair konuşmanın o kısmına geri dönmek istiyordu.

"Simone'un güvende olduğunu düşünerek onu Logan'a teslim ettin." Hugo alaycı bir kahkaha attı. "Ne kadar aptalca bir hareketti o."

Simone'un Logan'la gittiğini biliyor. O orospu çocuğu biliyor.

"İşte," dedi Charlotte neşeyle masaya yaklaşarak Hugo'nun yanına taze yiyecekleri koyarken. "Başka bir şey isterseniz haber verin. Kahve, çay ya da..."

Hugo onu yakaladı. Onu kendi önüne çekti. Silahını kadının yan tarafına dayadı.

Ryan, Hugo'nun somurtkan yüzünden gözlerini ayırmadı. "Sanırım garsonumuzu korkutuyorsun."

"Ayağa kalk, casus! Benimle birlikte buradan defolup git. O zaman bu güzel bayanın vücuduna delik açmam."

Charlotte'un çenesinin sıkıldığını gördü.

"Daha iyi bir planım var," diye karşılık verdi Ryan. "Onu bırakırsan, sikini vurmam. Çünkü şu anda masanın altından oraya nişan almış durumdayım."

"Ne?" Hugo otomatik olarak aşağıya baktı.

Ve Charlotte yumruğunu Hugo'nun yüzüne indirdi. Önce yumruğunu, sonra da az önce servis ettiği tabağı kapıp Hugo'nun alnına vurdu. Tabak parçalandı, porselen ve yumurta parçaları yere saçıldı.

Bir anda Ryan ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve Hugo'yu kendine doğru çekti. Silahını Hugo'nun göğsüne dayadı. "*Simone'ye ne oluyor lan?*"

"Ah, Ryan..." Charlotte söze başladı. Hugo gülmeye başladı.

Ryan neredeyse onu . Hemen o ve orada Ama o o, *lanet olası iyi adam* olması gerekiyordu. Öyle değil miydi?

Ama... *Simone. Kimse Simone'a zarar veremez.*

Sonra Hugo gizli bir bıçağı çekip Ryan'ın göğsüne sapladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

OTELİN arka kapısından çıktılar. Üzerinde "SADECE PERSONEL" yazan kapıdan. Saçlarını, Logan'ın otelin hediyelik eşya dükkanından alıp ona verdiği geniş, beyaz bir yaz şapkasının altına sıkıştırmıştı. Büyük boy bir güneş gözlüğü gözlerini gizliyordu ve Simone, bir yan sokağa doğru aceleyle yürürken Logan'a yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Bunu yapacaklardı. Temiz bir şekilde kaçacaklardı. Ve...

"Simone?"

Lanet olsun, *Harry*. O adamın gizlice takip etmeyi ne kadar sevdiğini nasıl unutabilmişti?

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attığında, Harry'nin ona doğru koştuğunu gördü.

"Simone!" diye bağırdı. "Burada olmaman gerekiyordu!" "Siktir."

Logan elini tuttu. "Acele et!"

Acele *ediyordu*. Harry garip bir şekilde çok hızlıydı ve artık o kadar da acemi bir ajan gibi görünmüyordu. O ve Logan bir köşeyi döndüler. Bir motor gürültüsü duyuldu. Siyah bir Bentley Mulsanne ileri fırlamadan hemen önce, o sesle irkildi. Araba yanından hızla geçti. O...

Boğuk bir çığlık. Bir gümbürtü.

Ve... Simone aniden arkasını döndü.

Harry. "Harry!" Siyah lüks araba Harry'ye çarpmıştı, o da ona doğru koşmaya başladı. MI6 ajanı dar yolun kenarında yere yığılmıştı ve etrafında kanlar akıyordu.

"Hayır!" Logan kollarını Simone'un beline doladı ve onu göğsüne doğru çekti. "Hayır, Simone!"

Bentley Mulsanne fren yaptı. Geri giderken arka farlarının ışığını gördü. Sürücü yardım etmek için geri dönüyordu, değil mi? Simone

, Harry'ye de yardım etmesi gerektiği için Logan'ın kollarından kurtulmaya çalıştı. Adamı sokakta kanlar içinde bırakıp gidemezdi!

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Logan kulağına, kollarını daha da sıkı sararken. "Sana söylemeye çalıştım... süitte defalarca. Dedim ki... *bana güvenme*. Kelimesi kelimesine aynen böyle dedim. Ama dinledin mi? Hayır."

"Logan, kes şunu! Adam *kan* kaybediyor! O bir MI6 ajanı!" Muhtemelen Harry'nin tam olarak kim olduğunu anlamamıştı...

"Biliyorum." Düşük. Sert. "Peki arabadan inip kafasına silah doğrultmuş olan adam? O Konstantin."

Kız direnmeyi bıraktı. Kollarında hareketsiz kaldı. Çünkü o şık, siyah Bentley'in sol arka kapısı açılmıştı ve Logan, arabadan inen ve şimdi hareketsiz duran Harry'ye silah doğrultmuş olan adamın kimliği konusunda haklıydı.

Konstantin. Siyah bir palto giymişti. Saçları kısa kesilmişti. Yüzü kararlı ve ölümcül bir ifadeyle doluydu. Otelin yakınındaki bir arka sokaktaydılar ve etrafta kimse yoktu. Konstantin'in ne yaptığını görecekt kimse yoktu. Onu durduracak kimse yoktu.

Boş ver. Ben varım.

Logan'ı kardeşi gibi sevse de, dirseğini tüm gücüyle onun kaburgalarına vurdu. Logan'ın tutuşu gevşedi ve Simone bir roket gibi ileri atıldı, "Dur! Hayır! Yapma! *Onu öldürme!*" diye bağırdı.

Bir anda, silah Harry'nin yere yığılmış bedeninden çekildi ve Simone'a doğrultuldu. Simone sendeleyerek durdu. Neredeyse Konstantin'in üzerine düşecekti ama tam zamanında kendini toparladı.

"Yine karşılaştık." Sözlerinin altında, doğduğu ülke olan Rusya'nın izleri vardı. "Merhaba, Simone."

"Merhaba, Konstantin." Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. "Ayaklarının dibinde korkunç şekilde yaralanmış bir adam varken, bu ıssız sokakta seni görmek ne güzel."

Ona gülümsedi.

Damarlarında buz gibi bir his yayıldı. Ryan gibi uzundu, omuzları genişti. Formdaydı. Kahverengi saçları, daha önce tanıştıklarında olduğundan daha kısaydı ve güneş gözlüğü yeşil gözlerini gizliyordu. Gülümsediğinde,

çenesinin altındaki yara izi biraz gerildi. Ve ona kaşlarını kaldırdığında, sağ kaşının üzerindeki uzun, ince, beyaz yara izi kalınlaşmış gibi göründü. Tahmin etmek zorunda kalsaydı, bu iki yara izinin de bıçak kesiklerinden kaynaklandığını iddia ederdi.

"Ne tesadüf, değil mi?" diye mırıldandı. "Sanki... nerede olacağını biliyormuşum gibi."

Logan arkasına koştu. Ellerini omuzlarına doladı ve onu hemen geriye çekerek kendi vücudunun arkasına sakladı. "Simone'u vurmayacaksın! Onu vuracağın bir dünya yok. Bu olmayacak!"

"Peki, o zaman seni ve MI6 ajanını vururum." "Hayır!"
diye bağırdı Simone.

Uzakta arabalar kornaya basıyordu. Ayrıca yaklaşan sesler duyduğuna da yemin edebilirdi.

Konstantin Rusça küfretti, boğazından çıkan küfürün anlamı kabaca "*lanet turistler*" idi. Sonra arabasına doğru işaret etti. Bentley'e baktığında — ne sürpriz ama — Simone, şoförünün aracın ön tarafında durduğunu ve elinde bir silah tuttuğunu gördü.

"Arabaya bin," diye emretti Konstantin. "Hemen."

Bacaklarını kilitledi. "Bak, ikinci bir yere gitmeme kuralım var. En son ikinci bir yere gittiğimde, uyandığımda parmaklarımı kesmek isteyen çok kızgın bir Rus vardı ve..."

Adam silahını Logan'ın kafasının yan tarafına sertçe vurdu. Logan sert bir şekilde yere yığıldı ve Konstantin ona atıldı. Silahı Simone'un sol yanağına dayarken sol eliyle saçlarını kavradı. Simone, adamın tutuşunun acısından gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Bu dünyada pek çok harika, muhteşem Rus insan olduğunu biliyorum. Bazıları benim arkadaşım. Hatta biri üniversitedeki oda arkadaşımdı." Adamın tutuşu daha da sıkılaştı ve Simone neredeyse çılgın atacaktı. "Hayatında tattığın en lezzetli *medovik*'i yapan sevimli insanlar." Umut dolu bir ses tonuyla sordu: "Bu kadar korkutucu ve tehlikeli olmayı bırakıp o muhteşem insanlar gibi olmanın bir şansı var mı?"

Adam ona daha da yaklaştı. Sıcak nefesi yüzüne üflendi. “Alexei benim kuzenimdi.”

“Mantıklı.” Simone boğazını temizledi. Az önce Harry’nin elinin hareket ettiğini gördüğünden oldukça emindi. Sağ eli. Solu kırık görünüyordu. Bileğinin o bükülmüş açısı kırık *olmaktan başka* bir şey olamazdı. “Benzerliği kesinlikle görüyorum.” Ayrıca şoförün Konstantin’e de çok benzediğini fark etti. *Muhtemelen başka bir kuzeniydi.*

Logan ayağa fırladı. Ama Konstantin’e saldırmadı. Muhtemelen Konstantin’in elinde, yanağına sertçe dayadığı bir silah olduğu içindi.

"Canlı olarak bana faydan var," dedi Konstantin. "Nefes almaya devam etmene izin vermemin tek nedeni bu."

"Nefes almaya devam etmek her zaman harika bir şey olmuştur."

Onu arabaya doğru sürükledi. Arka koltuğa itti. Onunla birlikte arabaya bindi ve silahını ona doğrulttu. Logan onu takip etmeye çalıştı, ama...

"MI6 ajanını öldür," diye bağırdı Konstantin. "Hemen."

"Hayır!" Simone bu kelimeyi kaç kez daha haykırmak zorunda kalacaktı? "Logan, yapma!"

"Logan..." Konstantin alaycı bir sesle konuştu. "*Yap.* Yoksa sevgili, tatlı Nana’yı elinde tutan ortaklara, beynine kurşun yiyecek kişinin o *olduğunu* söylerim."

Konstantin bu sözleri söylediğinde, Simone kalbi durmuş gibi hissetti. Göğsü buz gibi oldu ve ağzından zayıf bir ciyıklama çıktı, çünkü yapabileceği tek şey buydu.

Logan aracın arkasına yarıya kadar eğildi. Bakışları Simone’a kaydı. "Üzgünüm," dedi.

Hayır, hayır, hayır.

Geri çekildi. Arkasını döndü. Ama dönerken, bir silah çıkardığını gördü. Süitin yatak odasında uyandığında Ryan’a doğrulttuğu silahın aynısıydı. Logan’a uzanmaya çalıştı, ama Konstantin’in tutuşu kırılmazdı. Aslında, neredeyse bileğini kırıyordu. Kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissetti, tam o sırada...

Bum.

Logan arabanın ön yolcu koltuğuna atladı. Sürücü de arabaya bindi ve kapısını çarptı.

"Silahı dışarı at, Logan, hemen," diye bağırdı Konstantin.

Logan silahı attı.

Üzerinde parmak izleri kalacak. Harry'nin cinayetiyle bağlantısı ortaya çıkacak. Peşine düşecekler. Yakalanacak...

"Bizi buradan çıkar," diye hırladı Konstantin.

Bentley, arka camdan Harry'yi görmek için gözlerini kısarken bile ileriye doğru sarsıldı. Lütfen ölmemiş olsun. Ama... *hayır, hayır, hayır, hayır, hayır...*

"Duyduğuma göre, çalınan değerli eşyaları geri almak söz konusu olduğunda..." Konstantin'in düşünceli sesi. "Bu iş için senden daha iyi kimse yok."

Yanaklarında gözyaşları vardı. Onları hissedebiliyordu. Başını çevirdi ve Konstantin'in ona dik dik baktığını gördü. "Seni arayan epeyce insan var." Boğuk bir sesle.

Omuz silkti. "İşte buradayım. İlginç, değil mi? İngilizler ve Amerikalılar beni bu kadar çok istiyorlardı, ama benim onları başından beri izlediğimi bilmiyorlardı. Çok yakından izliyordum."

"Üzgünüm, Simone," dedi Logan ön koltuktan. "O pislik adamları dün gece bir ara Nana'ya ulaştı."

Ryan'la birlikteyken mi?

"Sen Arch'a gitmeden önce onu ele geçirmişlerdi," diye açıkladı. "Ben... Lanet olsun, senin yağmurun altına çıkarken ilk kez benimle iletişime geçti. Seni, beni, geçmişimizi biliyorlardı. Broşu ve küpeleri aldığını biliyorlardı."

"Alexei bana onlardan bahsetmişti." Konstantin bileğini bıraktı, ama sonra elinin tersiyle yanağını okşadı. "Alexei iyi istihbaratı doğrudan bana bildirmeyi her zaman bilirdi. Sen onu öldürmeden önce broş ve küpelerden bana haber vermişti."

Ryan'ın Alexei'nin hayatına son veren kişi olduğunu Konstantin'e asla açıklayamazdı. Bu, onun Ryan'ı yok etme kararlılığını daha da artırırdı. "Savunmam olarak, Alexei parmaklarımı kesecekti."

"Sen bana istediğimi vermezsen, ben de onları keserim."

Gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Üzgünüm, Simone." Logan'ın kederli sesi.

Doğru. Bunu daha önce de söylemişti. O da üzgündü.

"Elimden gelse onu sokakta vururdum," diye ekledi Logan, öfkeden boğuk bir sesle. "Ama büyükannemi kaçıran adamları sadece o durdurabilir."

"Evet, tatlı, kafası karışık Nana. Onun parmaklarını da keseceğim," diye ekledi Konstantin, sanki konuyu düşünüyormuş gibi. "Şu anda onunla birlikte iki adamım var. Güzel bir tesiste yaşadığını söylediler. Güvenlik berbat, ama yer güzelmış."

"Vegas'ta adamların nasıl oldu da vardı?" diye sordu Simone, bu kabustan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken. Belki de yalan söylüyordu. Belki Nana güvendediydi. Belki de...

Gülerek, tüyler ürpertici bir ses çıkardı. *"Her yerde* adamlarım var. Ve her an emirlerimi yerine getirmeye hazırlar."

Logan koltuğunda başını çevirmişti. "Videoları gördüm. Sahte değiller. Gerçekler. Onu ele geçirdiler. Lanet olsun, otelin havalandırma kanallarından geçmeden hemen önce bana canlı yayın gönderdiler. Buna benim için 'ekstra motivasyon' dediler."

"Kız oldukça korkmuş," diye devam etti Konstantin, alaycı bir sempati tonuyla. "Zavallı kadın, neden bir sandalyeye bağlandığını ve bıçaklı adamların neden onu sürekli alay ettiğini bilmiyor."

Simone'nin tüm vücudu titredi. "Seni piç."

Omuz silkti ve Logan'a baktı. "Ryan Quinn'i öldürmedin."

"Hayır." Logan dişlerini sıkarak söyledi. "Onu öldürmen için seni gönderdim."

"Evet, Simone'u o adamdan uzaklaştırmanın tek yolunun onu öldürmek olduğunu düşündün. Ben onu öldürmeden Simone'u kurtardım, işte bu kadar. İş tamam."

Konstantin'in yavaşça gülümsemesi hoşuna gitmedi. Aslında, onda hoşuna giden hiçbir şey yoktu. Tam bir canavardı.

"Merak etme." Araba şehirde hızla ilerlerken Konstantin koltuğa yaslandı. "İşi tamamlayacak yeni bir çalışanım var. İlginç bir ayrıntı, o da broşla küpeleri birbirine bağladı. Adam Logan Sterling hakkında bana her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Tabii ki, ben de Alexei sayesinde

." Saatine bir göz attı. "Yine de, yeni çalışmam umut vaat ediyor. Her an Ryan Quinn'le ilgili durumu halledebilir."

Biri Ryan'ı öldürmek üzere miydi? Hayır, olamaz! "Onu durdur!" Sözler ağzından patladı. "Ryan'ın peşinde biri varsa, *onu durdur!*"

Konstantin'in dikkati tekrar ona yöneldi. "Emirleri veren sen değilsin, *lisichka.*"

Küçük tilki.

"Ne istersen yaparım," diye söz verdi, sözlerinde samimiyetti. "Sadece Ryan'a zarar verme. Saldırganı durdur. Ryan'ı güvende tut. Nana'yı güvende tut."

"Oh, ne istersem onu yapacaksın. Sonuçta bu işte en iyisi sensin."

Gözlerini kısarak baktı.

"Sen çalınan şeyleri geri getirirsin. Yumurtam çalındı, içindeki çok özel bir şey de."

"O lanet çip hakkında her şeyi biliyorum! O lanet şeyi Frederick'e verdiğin sırada ben de odadaydım!" Simone öfkeyle soluklandı. Bunu hatırlamıyor muydu?

"İyi." Omuzlarını silkti. "O zaman şu anda nerede olduğunu biliyorsun."

Jezebel'deydi. "CIA'de."

Yüzünü ona yaklaştırdı. "Onu geri alacaksın. Onu ellerinden alacaksın, yoksa parmaklarını keserim. Nana'nın parmaklarını keserim. O ölürken sana izletirim."

Simone yutkundu. "Tehditleri sürdürmene gerek yok. Bir tane yeter, teşekkürler." Yavaşça nefes verdi. "Ryan hayatta kalacak. Bu benim şartım."

Adam başını salladı. "Senin şartın yok." Sonra, "Ve casusun şu anda ölüyor."

Hayır!

"Hugo, restorandaki buluşmada onu vuracaktı. Hugo beni etkilemek istiyordu, bu yüzden hata yapmadığından eminim."

Casusun şu anda ölüyor.

"Ölmedi." Tüm vücudu ağrıyordu. "Ölmedi. Yanılıyorsun.

Ryan'ın ölmüş olması imkansız!"

Bir telefon çaldı. Onu irkiltecek kadar yüksek ve tiz bir çığlık. Çalma sesi Konstantin'in ceketinden geliyordu. Onun bir canavar olduğunu gizlemek için giydiği şık bir ceket. Konstantin, acele etmeden silahını sol kolunun altındaki kılıfına geri koydu. O ceketin altına saklanmış...

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Konstantin yavaşça telefonu çıkardı. Parmağını ekran üzerinde kaydırdı ve aramayı hoparlöre aldı. "Merhaba Hugo," diye selamladı Konstantin. "İş bitti mi?"

"Ryan Quinn öldü," diye karşılık verdi Hugo. "Görev tamamlandı."

Boğazından bir çığlık kopuverdi. Konstantin'e atıldı, doğrudan gözlerine saldırdı. O lanet olası piçin gözlerini oyup çıkaracaktı. Parmaklarını kıvırdı ve ona sertçe saldırdı. Hedefine ulaştı. Pençeledi ve savaştı, ama o onu yanındaki arka kapıya doğru fırlattı. Kapı koluna uzandı, atlayabileceğini bildiği için atlamaya niyetlendi. Kaçacaktı. Ryan'ı bulacaktı çünkü o ölmemiştii.

"Yapma Simone, lütfen!" diye yalvardı Logan.

Araba aniden durdu. Simone öne doğru fırladı ve başı arka koltuğa çarptı. Geri itilirken bile, Simone sürücünün silahını Logan'a doğrulttuğunu gördü.

Ve Konstantin — kanayan Konstantin, kan yanağından damlıyor ve bir kısmı sağ gözünde birikmişti — silahını tekrar çekip ona doğrulttu. "Durumu anladığından emin olalım."

Görev tamamlandı.

Görev tamamlandı.

"Kayıp ödülleri geri getireceksin, yoksa bu dünyada değer verdiğin herkesi öldüreceğim. Önce Nana'dan başlayacağım. Sonra Logan'a geçeceğim. Sonra da sana o çok acı verici kurtuluşu bahşetmeden önce, ölmek için yalvarmana neden olacağım." Kan, ceketine damlıyordu. Kan, Simone'un yüzünü tırmaladığı yerden akıyordu. "Birbirimizi anladık mı, *lisichka*? Anlaşmamız var mı?"

Oh, anlaşmışlardı, elbette. Anlaşma şuydu... ilk fırsatta onu öldürecekti.

Yirmi Altıncı Bölüm

“ŞİMDİ MUTLU MUSUN?” Hugo, kırık burnundan ve patlamış dudağından kan akarken sertçe sordu. Ryan’a öfkeyle baktı.

Hayır, Ryan mutlu değildi. “Çılgılık attı.” Hat kesilmeden hemen önce Simone’un çılgılığıydı bu. “*Güvende* olması gerekiyordu. Logan onu *güvende* tutmalıydı.” Simone’u Logan’la birlikte göndermişti çünkü o pisliğin sadakati sadece ona olmalıydı. Ne de olsa o, Logan’ın ailesiydi. *Önce aile*. Ama Logan... ona ihanet mi etmişti?

Onu ölüme gönderdim.

Öfke ve korku onu neredeyse parçalara ayırıyordu. Hugo ona kan tükürdü.

Ryan o pisliğe tekrar yumruk attı. Sertçe. Tam yüzüne. O pislik bıçakla üzerine geldikten sonra, Ryan o aptala saldırmıştı.

O piçi yere yapıştırmıştı, ama Jamar ve Charlotte onu geri çekmişti. Ve Ryan’ın yumruğu Hugo’nun yüzüne bir kez daha çarptığı sırada... Jamar onu bir kez daha geri çekti. “*Odaklan!*” diye bağırdı Jamar. Oh, odaklanmıştı elbette. Yumruğunun Hugo’nun yüzüne çarpmasına odaklanmıştı.

“*Kontrol,*” diye bağırdı Jamar, Ryan’ın omuzlarını daha sıkı kavrayarak. “Kontrolünü geri kazan ki bu karmaşayla başa çıkabilelim.”

Durum tam bir karmaşaydı. Tüm müşterileri ve personeli restorandan dışarı çıkarmışlardı. Artık restoran sadece CIA ve MI6 ajanlarıyla doluydu. Jezebel bile oraya doğru geliyordu.

Herkes oradaydı ama...

Harry neredeydi? O yeşil ajanı hiçbir yerde görmemişti. Harry ne yapıyordu? MI6’nın merkez ofisindeki bürokratlara daha fazla güncelleme mi gönderiyordu? Ryan, Jamar’ın tutuşundan kurtuldu.

"Ona ne söylememi istediğini söyledim..." Hugo'nun çenesinden kan damlıyordu. "Mutlu musun?" Hugo, Ryan'ın tam karşısındaki sandalyeye oturdu.

Ryan, o piç kurusuyla göz hizasına gelmek için öne doğru eğildi. "Beni öldürmeye geldin."

Hugo'nun ağzı yarım bir gülümsemeye büküldü.

"Konstantin için çalışıyorsun." Belli ki. "Başından beri bu pisliği mi yapıyordun? Bütün bu zaman boyunca Frederick'in arkasından iş mi çeviriyordun?" Frederick neredeydi?

Ne yazık ki, Ryan'ın Frederick'in yeri hakkında kötü bir şüphesi vardı. Hugo ona ne demişti... Frederick'i yakında *görebileceğini* mi? Hugo'nun Ryan'ı öldürmek niyetiyle restorana geldiğini düşünürsek, Frederick'in yeri hakkında tam olarak ne demek istemişti?

Onu cehennemde göreceğimi mi?

Hugo, Ryan'ın sorularına cevap vermemişti. Ryan ısrar etti: "O öldü, değil mi? Frederick'i sen mi öldürdün?"

Artık yarım gülümseme yoktu. Hugo'nun yüzünde tam bir gülümseme yayılmıştı. Kahretsin. Ryan başını dikkatle izleyen Charlotte'a çevirdi. "Bir ekibi Frederick'in kır evine gönder. Orayı baştan aşağı ara."

Charlotte hızla uzaklaştı, telefonunu çoktan çıkarmıştı.

Telefon demişken, Ryan elinde tuttuğu telefonu Jamar'a fırlattı. Hugo'nun restorana getirdiği telefon. Umarım o lanet şeyi yumruğuyla sıkarken çok fazla zarar vermemişti. "Az önce Konstantin'i aradık. O piçi tekrar ara. Sinyalleri üçgenle. O pisliği izle. *Onu bul.*"

Jamar elini telefonun üzerine kapattı. "Hemen hallediyorum."

Ama Ryan bunun kolay olmayacağını biliyordu. Kahretsin, Konstantin'in yerinde olsaydı, o aramadan sonra telefonu hemen çöpe atardı.

"Konstantin'in izini sürmeliyiz." Ryan'ın zihni hızla çalışıyordu. "Simone'un izini sürmeliyiz." *Simone*. "Ona bir telefon vermiştim." İçinde bir heyecan dalgası yükseldi. "Onu bu şekilde takip edebiliriz." Etrafındaki ajanlara Simone'un telefonu ile ilgili talimatları ve ayrıntıları hızlıca sıraladı ve onlar da hemen harekete geçti.

Simone'u bulmalıyız. Konstantin Simone'u kaçırdı. Çılgılık attı. Onu bulmalıyım. Ryan'ın nefesi titriyordu. Nefes alıp veriyordu.

“Onu nereye götürdüğünü biliyorsun.” Ryan, Hugo’ya öfkeyle baktı.

“Onu bulabileceğini düşünüyorsun galiba.” Hugo alaycı bir kahkaha attı.
“İyi şanslar. Bana ihtiyacın yok.”

Ryan masaya döndü ve oradaki bıçağı aldı — Hugo'dan aldığı bıçağı. O silahı tanıdı. Daha önce İngiliz Özel Kuvvetleri ekiplerinde görmüştü. Şimdi gözlerini kısarak bıçağı inceledi. Ryan, bıçağın ucuna yakın bir yerde kurumuş kan izleri gördüğünden oldukça emindi.

Oh, evet, Frederick öldü. Zavallı, aptal orospu çocuğu.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Hugo aniden meydan okudu.
"Senin gibi bir aptalı uykumda bile halledebilirim. Beni sorguda çökertebileceğini sanma. Beni..."

Göz açıp kapayıncaya kadar Ryan, bıçağın ucunu düşmanına dayadı.
“Kaburgaların arasına sokmak için iyi, değil mi?” Sesi alçaktı, sadece Hugo duyabilirdi.

Hugo donakalmıştı.

“O numarayı bilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bıçağı kaburgalarının arasına sokabilirim. Çığlık atacak nefes bile alamadan seni öldürebilirim. Ama yapmayacağım.” Şimdi gülümseme sırası ondaydı.
“Çünkü senin ölümün bana bir fayda sağlamaz. Henüz değil. Bunun yerine sana işkence edeceğim. An be an. Parça parça. Azar azar. Alexei’nin bana hiçbir şey yapamadığını söylediğimden bana inan.”

"B-blöf yapıyorsun. Ben Özel Kuvvetler'deydim, ben..."

“Lanet olası gözyaşlarını akıt. Ne olduğun umurumda değil. Benim ne olduğumla daha çok ilgilenmelisin.” Ryan bıçağın ucunu ona dayadı. Diğer ajanlar Hugo’nun ellerini çoktan arkasında bağlamıştı. “Ben, kendimle hedefim arasında duran herkesi yok edecek adamım.”

Hugo bıçaktan uzaklaşmaya çalıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

“Hedefimin ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu Ryan, sesi hâlâ alçaktı. “K-Konstantin mi?”

“Konstantin’de benim için önemli biri var. Hedefim Simone. Onu geri almadan önce ona bir şey olursa...” Bıçak Hugo’nun derisini deldi.

Hugo nefesini tuttu.

"Seninle işim bitmeden önce ölmek için yalvaracaksın," diye yemin etti Ryan.

"Ryan!" Jamar'ın gr sesi. Bıçağı

Hugo'nun vücudunda bıraktı.

"Lanet olsun, Ryan, dur!" Jamar onu geri çekmeye çalıştı.

"Oh, benim hatam." Ryan Hugo'dan uzaklaştı. şimdilik. "Ona bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim."

Jamar ona öfkeyle baktı, burun delikleri genişlemiş, bakışları sertleşmişti. Ah, Jamar. Gerçekten *iyi* adamlardan biri. Evde bir karısı ve ikiz oğulları olduğu için şanslı bir adam. Onu seven bir aile. Ama iyi adamlar bile kırılabilirdi ve Ryan, eğer biri Jamar'ın ailesine dokunursa...

Bunun bedeli çok ağır olurdu.

Çünkü kimse ailesiyle uğraşamazdı.

Aile.

Bu kelime kafasının içinde yankılandı. Logan'a güvenmişti çünkü o adam Simone'un ailesi olmalıydı. Yine de Logan onu ihanet etmişti. Neden? Logan neden Simone'a bunu yapmıştı?

Aile.

"Onu bulduk!" Başka bir ajan aniden bağırdı. "Telefonunu bulduk! Simone'u bulduk!"

Tabii ki.

* * *

AMA Simone'u BULAMADILAR. Harry'yi buldular. Ya da daha doğrusu, kanlar içindeki, dağınık halde yatan MI6 ajanını.

Simone'un telefonu ajanın yanında bulunmuştu. Paramparça. Paramparça. Harry'ye gelince...

Ryan, adamın ambulansın arkasına yüklenmesini izledi. Yetkililer caddeyi kapatmış, tüm bölgeyi olay yeri ilan etmişti. Ryan'ın kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu.

Jezebel de olay yerine gelmişti. O anda ambulansın arkasında, Harry'nin üzerine eğilmişti.

emirler yağırdıyordu. Ryan ambulansın yaklaşık bir buçuk metre uzağında duruyordu, onu içine çekmek isteyen öfke havuzuna doğru sendelemekten kaçınmaya çalışırken elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

Harry ölüme terk edilmişti.

Simone gitmişti... gitmişti...

Zihninde, Simone'un çığlığının sonsuz yankısını duyabiliyordu. "*Ryan!*

Ryan, lanet olsun, gel kaldır kıcını buraya
buraya! O konuşuyor!"

diye bağırdı Jezebel.

Ambulansa atladı. İçeride pek yer yoktu ve, ah hayır, Harry berbat görünüyordu. Yüzü şişmişti. Her yer kan içindeydi. Kemikleri kırılmıştı.

"Simone buradaydı," dedi Jezebel.

Evet, bunu anlamıştı. Olay yerinde Simone'un telefonu bulunmuştu. Ryan'ın ona verdiği telefon. *Durum güvenli olduğunda onu aramam gerekiyordu. Onunla tekrar buluşmamız gerekiyordu ve sonra biz...*

"Denedim..." Harry zorlukla fısıldadı. "Y-yardım et..."

"Sana yardım bulacağız," dedi Jezebel, sağ omzunu sıkarak. Vücudunda yaralanmamış gibi görünen birkaç yerden biri.

"Hayır..." Harry'nin gözleri aralandı. "O... yardım..."

Simone ona yardım etmeye mi çalışmıştı? Harry bunu mu söylemeye çalışıyordu? "Bunu sana kim yaptı?"

Harry'nin gözleri biraz daha açıldı. "K-Konstantin."

Jezebel'in vücudu gerildi. "Onun yaptığını mı *düşünüyorsun* yoksa biliyor musun?" "Onu gördüm... tam önümde..."

Jezebel'in bakışları Ryan'a yöneldi. "O piç kurusu fazla kendinden emin ve çok da dikkatsiz. Konstantin'in onu öldürmeye çalıştığını doğrulayabilecek bir ajanımız var. Bu da demek oluyor ki, o adamı kesin olarak yakaladık."

"*Ölü*" kelimesi çok önemliydi. Konstantin, Harry'nin hayatta kalamayacağını ve saldırıyı kimseye anlatamayacağını düşünmüştü. Düşünmesi ne kadar acımasız olsa da, Ryan, Konstantin'in işi bitirip Harry'yi o anda öldürmemesine şaşırmıştı.

"V-vuruldu..."

Ne? Ryan ve Jezebel, ses çok alçak çıktığı için Harry'ye doğru eğildiler.

"K-Konstantin... o adama beni vurmasını söyledi..."

"Hangi adam?" diye sordu Jezebel. "Ve sen vuruldun mu?" Yakındaki bir sağlık görevlisinin kolunu tuttu; bu kadın Harry'nin sol bacağına müdahale ediyordu. "Kurşun yarasını mı tedavi ediyorsun? Neden bu araç hastaneye uçmuyor? *Hadi gidelim!*"

Harry başını salladı. "İ-iskaladı...kasten..." Bir çığlık. "Konstantin...o sanıyor ki...ben...öldüm."

Siren çalmaya başladı. Ambulans etraflarında titriyor gibiydi. "Kim iskaladı?" Ama Ryan'ın bir şüphesi vardı.

"S-Simone'yle birlikteydi." Harry'nin kirpikleri düştü. "O... onu çekti..."

"Hemen gidiyoruz," diye bağırdı ambulans şoförü önden.

"Ben onunla kalacağım." Jezebel, Ryan'ı itti. "Sen Simone'u bul. Konstantin'i bul. O piçi hakla, anladın mı?"

O çoktan ambulansın üzerinden atlamıştı. Başka bir görevli arka kapıları kapatmadan hemen önce ambulansı atlamıştı.

Charlotte, telefonunu kulağına dayamış halde ona doğru koştu.

Ambulans gürültüyle uzaklaştı.

"Bir ceset var!" diye bağırdı Charlotte.

Simone değil. Hayır...

"Frederick Bradwin az önce yatağında bulundu. Birkaç kez bıçaklanmış. Biri üzerine battaniye örtüp adamı orada bırakmış." İğrenerek başını salladı.

"O kişi Hugo Thomas." Bundan emindi. "Adli tıp uzmanını çağır, Frederick'in yaralarını Hugo'dan aldığımız bıçakla karşılaştırsın." Ryan dönüp kanlı sahneye sertçe baktı.

Harry'nin yaraları, zavallı adamın bir araba tarafından çarpıldığını gösteriyordu. Bölgede fren izi yoktu, yani araç hızını kesmemişti. Çarpma kasıtlıydı. Bu caddede kamera yoktu. Geride tanık kalmamıştı.

Harry neden oradaydı? Acaba Simone ve Logan'ı görmüş müydü? Ve onların peşinden mi koşuyordu? O pislik Simone ve Logan'ı almaya geldiğinde

Konstantin'in arabasına çarpmış mıydı?

Ryan, süitteki sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırıyor ve Logan'ın söylediğı bazı sözler artık onun için yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Mesela Logan'ın ona söylediğı gibi... *"Bana siktir git demelisin. Beni fena halde dövüp Simone'u alıp gitmelisin. Cidden, yap şunu."*

Ah, ama Ryan, fırsatı varken Logan Sterling'i fena halde dövmüş olmayı diledi. Ama Logan'ın Simone'u önemseydiğine gerçekten inanmıştı. Logan ve Simone çocukluktan beri tanışıyorlardı. Logan'ın büyükannesi ikisine de bakarken birlikte büyümüşlerdi.

Yine de süitte Logan, Ryan ve Simone'a şöyle demişti: *"Ben güvenilir biriyim. İstediyinize sorun."*

Simone'un buna karşılık sadece gözlerini devirdiğini hatırladı. *"Sana hayatımı emanet edeceğimi biliyorsun."*

Ve Logan, sadece şöyle demişti...

"Ryan, emirler ne?" diye sordu Charlotte. Jamar onunla birlikte değildi. Hugo'yu güvenli bir alana götürmüştü.

"Yapma," diye fısıldadı.

"Ne?" Telefonunu indirdi. "Neyi yapma?"

Simone, Logan'a canını emanet ettiğini söylediğinde, o da ona... *"Yapma,"* demişti. Adam onlara Konstantin'le çalıştığını söylüyordu. Gerçek tam da oradaydı. "Bize anlamamızı sağlamaya çalışıyordu." Ryan alnını ovuşturdu. "Yumurtayı sordu. Süitin kasasında saklı olup olmadığını bilmek istedi."

"Gerçekten kafam karıştı," dedi Charlotte. "Anlamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama bana daha fazla bilgi vermen gerekecek."

Bakışları onunla buluştu.

"Kırsal malikanedeki ceset naklediliyor." Charlotte başını salladı. "Olay yeri inceleme ekibi her şeyi belgeleyecek, ama Konstantin'in Simone'u nereye götürdüğüne dair yine hiçbir ipucumuz yok. Telefonu kesildi, yani tamamen ortadan kayboldu. Onları bu yolla takip etmek mümkün olmayacak. Ve Simone'un telefonu da bir çıkmaz sokak."

Konstantin, izini sürülmemesi için telefonunu atması gerektiğini bilirdi.

Simone'un telefonuna gelince, kasıtlı olarak parçalanmış mıydı? Yoksa Harry'ye yardım etmeye çalışırken kazara düşürmüş müydü?

Logan ona bunu nasıl yapabilir? Aile.

Aile.

Aile. Ryan derin bir nefes aldı. "Logan'ın büyükannesini bulmalıyız."

"Üzgünüm." Kız başını sertçe salladı. "Bunu sık sık söylüyorum ama... ne? Şimdi de bir büyükannemizi mi arıyoruz? Simone ve Konstantin'i aradığımızı sanıyordum."

"Öyle. Simone, Nana için broşu ve küpeleri aldı."

"Tekrar... ne?"

"Logan Sterling'in büyükannesi," diye dişlerini sıkarak söyledi. Artık ambulansın sirenini duyamıyordu. Ama zayıf bir ses duydu...

Miyav.

Hızla döndü ve sokağı taradı.

"Logan'ın büyükannesi şu anda neden önemli?" Charlotte onun etrafında dolanırken sordu. "Ryan, ciddi, odaklan."

O zaten odaklanmıştı. "Lanet olası kedi nerede? Onu ."

"Uh, tamam." Elini uzatıp omzuna dokundu. "Anlıyorum . Eğer geri çekilmen gerekiyorsa, bu işi ben devralabilirim. Bazen, işler çok kişisel hale geldiğinde, bir ara vermemiz gerekir."

"*Geri çekilmeyeceğim.*" Kediye az önce görmüştü. Kulağı yırtık siyah kedi. O ve Simone'un Arch'a yaptıkları gezi sırasında gördükleri kedi. İleri atıldı ve kediye yakaladı, doğrulduğunda onu göğsüne sıkıca bastırdı.

"Şu anda neler olduğunu bilmiyorum." Charlotte ona oldukça endişeli bir bakış attı. "Endişeliyim."

"Bu Simone'un kedisi," diye tersledi. Ya da, öyle olacaktı. Onu geri aldığı anda, kediye ona verecekti.

"O bir sokak kedisi, Ryan. Hayvan açlıktan ölmek üzere ve acilen veterinerine götürülmesi gerekiyor."

Veterinere götürecekti. Bol bol yemek verecekti. Ömür boyu sevgi verecekti.

"Bunu sana söylemek istemezdim ama kara kediler uğursuzdur. Bu davanın gidişatını düşünürsek, daha fazla uğursuzluğa ihtiyacımız yok." Hâlâ telefonunu sıkıca tutuyordu.

"Kedi uğur getirir. Fransa'da uğur getirirler." "Biz Fransa'da değiliz."

Kedi, başını Ryan'ın çenesinin altına sürttü. "Logan Sterling'in büyükannesini bul. Vegas'ta olmalı. Demans sorunu var." *Broş ve küpeler onu gülümsetmişti.* Simone, okyanusu aşmaya, Frederick için çalışmaya ve sonra da adamın sıkı güvenlikli galerisinden o eşyaları çalmak için hazırды. Bütün bunları, Nana dediği kadını sevdiği için yapmıştı.

Logan'ın da o kadını aynı derecede seveceğinden şüphe yoktu. Peki onun için ne yapmaya razı olurdu?

Ama Logan, Harry'yi öldürmemişti. Harry, Konstantin'in onun öldüğünü sandığını söylemişti ama...

"Burada bir mermi var!" Bir ajan yolun üzerindeki bir çatlama işaret ediyordu. Harry'nin kan gölünün içinde uzandığı yerin yakınındaki bir boşluk.

"Kahretsin." Ajan ısıklık çaldı. "Görünüşe göre Harry'nin kafasından bir iki santim uzaktaymış."

Logan'ın kasıtlı olarak ıskalaması.

"Silah!" Başka bir ajan bağırды. "Atılmış bir silah. Buradaki çalıların arasında yarı gizlenmiş haldeydi. Torbaya koyup etiketliyoruz."

Ryan'ın bakışları, ajanın gerçekten de poşetleyip etiketlediği silaha kaydı. Daha önce, Logan silahı tam da yüzüne doğrulttuğunda, aynen buna benzer bir silah görmüştü.

Logan, ne yapıyorsun? Silahını geride bırakması, onu suçla doğrudan ilişkilendirecekti. Ama belki de Konstantin'in istediği tam da buydu. Konstantin, Logan'ın Harry'yi vurup öldürdüğünü sanmıştı. Konstantin, Logan'ın CIA ve MI6 tarafından avlanmasını istiyordu. Logan'ın yakalanmasını istiyordu...

Konstantin ise kaçma fırsatını değerlendirmiyordu.

Kaçamayacaksın, piç kurusu. Bu olmayacak.

"Büyükannesi bulun," dedi Charlotte'a. "Vegas'ta. Ajanların ona yaklaşmasını istiyorum. Onun yanında olmalarını istiyorum."

"Neden? Bu kadın bir tür tehdit mi?"

"Hayır, bence o tehdit altında." Gitmesi gerekiyordu. Kediye kucakladı ve bekleyen arabaların olduğu yere doğru koştu.

"Bekle!" Charlotte kolunu tuttu. "Simone'yi bulmalıyız!" O başını salladı. "Onu buldum."

"Hayır, bir kedi buldun. Üstünde pire olabilir, o yüzden sana öyle sürtünmesine izin verme." Yüzünü buruşturdu. "Simone'nin nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Simone bir kurtarma uzmanı."

"Ah... tamam mı?"

"Konstantin onun ölmesini isteseydi, çoktan ölmüş olurdu. Onu Harry'nin yanında bulmuş olurduk." Ama bulmamışlardı. "Ailen için her şeyi yaparsın."

Charlotte'un altın rengi gözleri ona dikildi. "Simone nerede?"

"Yumurtanın peşinde. Konstantin, yumurtayı ve çipi yumurtayı ve çipi almasını istiyor."

"Yavaşça açıkla. Benim için."

"Jezebel her iki eşyaya da sahip. Jezebel'in Londra'da kullandığı kayıt dışı bir yeri var. Jezebel şu anda orada değil çünkü Harry ile birlikte acilen hastaneye gitti. Bu da Simone'un içeri sızması için mükemmel bir zaman olduğu anlamına geliyor. Orası neredeyse hiç korunmayacak. Bütün ajanlar buraya akın ediyor." Acele etmesi gerekiyordu.

"Simone o yerin adresini nereden bilecek ki?" Charlotte, bekleyen araçlara doğru koşan adamın peşinden gitti.

"O bilemez. Ama Konstantin her türlü bilgiyi elde edebilir. Etki alanının neredeyse her yere uzandığını biliyoruz." CIA'nın gizli tesisini öğrenmesi onun için oldukça kolay olurdu, teknik olarak MI6 ile paylaşılan bir yerdi. Konumu öğrenmek için tek gereken, yanlış zamanda konuşan yanlış bir ajandı.

Ryan, daha önce kullandığı arabanın kapısını sertçe açtı.

"Ajanların çoğu burada," diye düşündü Charlotte, etrafına bakınarak. "Jezebel'in kullandığı tesiste sadece asgari sayıda personel kalacak."

Saldırı için mükemmel bir zaman
olurdu.” Saldırı ya da... hırsızlık.

Ryan kediye arka koltuğa koydu. “Gerçekten uslu bir kedi olman ve
koltuğu paramparça etmemen gerek, anladın mı? Emirleri yerine getirirsen,
seni yeni bir ev ve bol bol yemek bekliyor.” “Ben de sizinle geliyorum!”

Charlotte koşarak arabaya atladı

yolcu koltuğu.

O motoru gaza basıp olay yerinden uzaklaşırken, Simone çoktan
telefonuna sarılmış, Logan Sterling hakkında talimatlar yağdırıyordu.
Vegas'ta büyükannesinin aranmasını emrediyordu.

Bu arada, Ryan'ın elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Her nefesi, her
kalp atışı, Simone'a odaklanmıştı.

Hayatta

kal.

Güvende

ol.

Sana

ihtiyacım

var.

Seni

seviyorum.

Derin bir nefes aldı. Yavaşça nefesini verdi. *Hayatta ol. Güvende ol.*

Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum.

Hayatta

kal.

Dikkatli

ol...

Yirmi Yedinci Bölüm

"ASLINDA ÇOK BASİT." Konstantin Simone'ye gülümsedi. "Sen işini yap, herkes bir gün daha yaşasın."

Simone hâlâ o lanet arabanın arkasında oturuyordu. Sağ yanağı, Konstantin'in ona sertçe vurduğu için zonkluyordu. Ama Simone da Konstantin'in üzerinde iz bırakmıştı. Konstantin'in yanaklarında tırtıklı pençe izleri vardı ve sağ gözü hâlâ kanıyordu.

Daha önce telefonuna bir şey yapmıştı. Hatta hareket halindeki araçtan bir parçasını dışarı atmıştı. Durana kadar, sanki şehirde daireler çiziyormuş gibi durmadan sürmüşlerdi.

"İşinde inanılmaz olman gerekiyor. Logan kesinlikle öyle yemin ediyor."

"Çok üzgünüm," dedi Logan sert bir sesle. Sesi çok mutsuz geliyordu. Her özür dilediğinde mutsuzdu.

Ama o neler olduğunu anlıyordu. Nana'nın hayatı tehlikedeydi ve Logan bir seçim yapmak zorundaydı... *Ben mi, o mu?*

"İçeri sızman için mükemmel bir zaman. Burası CIA'nın gizli bir tesisi. Son on iki saattir burayı gözetliyorum."

Öyle mi?

"Oh, hadi ama," diye alay etti. "Ryan Quinn ve CIA'nın beni alt etmeye çalıştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Her zaman deniyorlar. Her zaman başarısız oluyorlar. Tek yapmam gereken doğru kişilere doğru istihbarat için para ödemek, böylece hepsinden bir adım önde oluyorum."

Peki, parası bu kadar etkiliyse... "Aynı kişilere para verip çipini geri alamaz mısın?"

"Hayır."

Anladım. "Yani denedin, öyle mi?" Simone alaycı bir gülümseme attı, bu da zonklayan yanağını biraz daha ağrıttı. "Olmadı mı? Çok yazık." Boğazını temizledi. "CIA'nın o değerli çipinden tüm bilgileri çoktan aldığını"

ve onu geri almanın artık bir anlamı olmadığını düşündün mü? Sanki büyük bir aygır, sen sırtına çılgınca tutunmuşken özgürlüğe doğru koşup gitmişken ahırın kapılarını kapatmak gibi bir şey.”

“Çip üzerinde çalışmaya daha yeni başladılar. Gelişmiş donanım güvenliği ve şifrelemesi var. Onu geri almak benim için çok önemli. Ayrıca o lanet yumurtayı da geri istiyorum. CIA *benim* olan bir şeye sahip olamaz.”

“Elbette hayır. Sanki oyuncaklarını başkalarıyla paylaşmak istermişsin gibi.” Yine kocaman bir gülümseme. “Aklıma bir şey geldi. Belki de yumurtayı saklamak istiyorsan, onu Frederick’e hiç vermemeliydin?”

O da gülümsedi. “Yüzünde kesikler olduğunda o kadar da güzel olmayacaksın.”

“Senin yüzünde zaten kesikler var,” dedi kız, içini korku kaplasa da karşılık verdi.

“Seni lanet olası orospu çocuğu.” Logan arka koltuğa atlamaya çalıştı. Daha önce de, kız yumruklandığında atlamıştı ve şoför tarafından geri çekilmişti.

Şoför onu tekrar yakaladı ve bu sefer bıçağı Logan’ın yanağına sapladı.

“Hayır!” diye çığlık attı Simone.

“Hiç önemi yok.” Logan yanağından akan kanı umursamadı. “İstediğin kadar kes beni. Güzel olmak hiç umurumda olmadı.” Ve kahkahası soğuktu. Sert.

Konstantin silahını Logan’a doğrulttu.

“Bu iş sana geri dönecek,” diye söz verdi Logan. “Bu dünyada en çok değer verdiğim iki kadına yaptıklarından sonra, seni öylece gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Sanırım seni şimdi öldüreceğim.” Konstantin başını salladı. “Artık bana hiçbir faydan kalmadı.”

“Hayır!” Simone çığlık attı, çünkü Logan’ı gözünün önünde vuracağından çok korkuyordu. Buna dayanamazdı. Simone paramparça olacağını biliyordu. “İçeri gireceğim. Ödüllerini geri getireceğim, ama Logan ölmeyecek, anladın mı? Onu vurmayacaksın. Öndeki adamın da onu bıçaklamayacak. Ona dokunmayacaksın, ben de istediğini yapacağım.”

Konstantin başını ona doğru eğdi. "O kadar zor muydu? Biraz işbirliği çok işe yarayabilir."

Kalbi göğsünde defalarca çarpıyordu. Acı veren bir ritim. "İşbirliği." O kelimededen nefret etmeye başlamıştı. "Son zamanlarda herkes bana bunu soruyor. Biliyor musun? İşbirliğine çok meraklı bir bayan var. İkinizin tanışması lazım. Hem de yakında. Eminim birlikte çok eğlenirsiniz." *Eminim Jezebel Jenkins seni derin, karanlık bir çukura atar ve bir daha kimse seni görmez.*

"Binaya gir. Alarmları tetikleme. Eşyalarımı al."

"Planlara ihtiyacım var. Alarmların yerini gösteren şemalara. Güvenlik görevlilerinin yerlerini de bilmem lazım." CIA tesisine girmek inanılmaz derecede zor olacaktı. "Hazırlık birkaç gün sürer..."

"Hemen şimdi gireceksin. İçeride sadece az sayıda personel olmalı."

Olmalı mı?

"Ajanların çoğu kısa süre önce oradan kaçmış olmalı. Muhtemelen geride bıraktığımız o ölü MI6 ajanı yüzünden."

"Sen... Harry'nin MI6 ajanı olduğunu mu biliyordun?" "Ben pek çok şey biliyorum."

Ne kadar da harika.

"Ölen MI6 ajanı ve ölen CIA arkadaşın... onlar harika dikkat dağıtıcıydılar."

Ryan ölmüş olamazdı.

"Tesisin içine sızıp eşyalarımı almak için en uygun zaman bu." Konstantin çok kendinden emindi.

Ryan ölmüş olamazdı. "Planlar," dedi Simone tekrar, sesi acıdan boğuklaşmıştı. "Ve aletlere ihtiyacım var. Bana..."

Silahını yere bıraktı. Koltuğun altına uzanıp küçük, siyah bir çanta çıkardı. "Al bakalım." El fenerini avucuna bıraktı. Bir de, meğer minik bir kilit açma setiymiş.

Kız eşyalara baktı. İçinden histerik bir kahkaha kopmak üzereydi. "Ciddi olamazsın. Sadece bir el feneri ve bir kilit açma setiyle CIA tesisine sızıp iki çok değerli eşyayı çalmamı mı bekliyorsun?" Bu imkansız bir görevdi.

“Aynen öyle. Eğer yapmazsan, eğer kimseyi uyandırırırsan, eğer *kimseden* yardım istemeye çalışırsan, o zaman bu arabaya geri döndüğünde Logan’ın cesedini bulacaksın. Vegas’ta o tatlı, değerli Nana da ölmüş olacak. Ve sen de onlardan sonra çok geçmeden cehenneme gideceksin.”

“Yani el fenerimle içeri gireceğim.” Derin bir nefes aldı. “Ve dünyadaki en küçük kilit açma setiyle. Tabii, neden olmasın?” Simone ön koltuğa baktı. Logan’ın yüzünün bir tarafı kanla kaplıydı.

“Çocuk oyuncağı,” dedi adam. “Başarabilirsin.”

Yapamazdı. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. “Şu anda biraz şansa gerçekten ihtiyacımız var...”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Hava kanalı tünellerinden sürünerek geçmek zorunda kalmıştı. Omuzları zar zor sığıyordu. Kanalin uzun ve dolambaçlı tünel sisteminin kenarlarına sürtünmüştü. Kendini sıkıştırmış, bükülmüş ve el fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak gizli operasyon binasına girmişti. Ter vücudunu sırlıslam etmişti. Korku içini kemiriyordu. Konstantin'in Logan'ı öldüreceğinden korkuyordu. Sevdği tüm insanlara zarar vereceğinden korkuyordu.

Ve tünelin çok dar olmasından da korkuyordu. Tünel ona doğru daralıyordu. Nefesi titriyordu ve vücudunu yavaşça sürükleyip ilerletirken göğsü sıkıştıyordu. Yolculuk sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Elinde bir plan yoktu, bu yüzden binada gerçekten körü körüne ilerliyordu. Doğru yere varacağını umarak. Zaten birçok odadan geçmişti ve o odalardaki havalandırma deliklerinden aşağıya bakarak aradığı şeyleri arıyordu. Ayrıca içinde gardiyan olmayan bir oda arıyordu.

Şu ana kadar şanssızdı. İlk iki odada gardiyanlar vardı. Ya da ajanlar. Ya da her neyseler. Ama başka bir havalandırma deliğine yaklaşıyordu. O delikten kanal tüneline ışık sızıyordu. Şans ona gülümsemişti çünkü bölgedeki eski binaların çoğunda klima tünelleri yoktu. ABD'den farklı olarak, İngiltere'de klima yaygın değildi. Ve bu binanın dış cephesi sanki yüz yıldan fazladır orada duruyormuş gibi görünse de, görünüşün aldatıcı olduğunu keşfetmişti.

Konstantin, CIA'nın binayı baştan aşağı elden geçirdiğini söylemişti. İçerisi tepeden tırnağa tamamen yenilenmişti. Bu yenileme, son teknoloji ürünü bir klima ve havalandırma sistemini de içeriyordu. Ajanların rahatı için mi? İçeriye getirilebilecek nadir nesneleri bir tür iklim

kontrol altında tutmak için mi? *Nedenleri* hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunun yerine Simone, bu hediyeye minnettardı. Şansa minnettardı. Çünkü binanın yan tarafını tırmanarak keşfettiği havalandırma erişimi olmasaydı, gerçekten boku yemiş olacaktı.

Havalandırma sistemini kullanma fikrini Logan'dan almıştı. O da onun kaldığı otelde aynı şeyi yapmıştı. Ve yine, otelde bu sistemin olması, otelin çok lüks olmasından kaynaklanıyordu. Yıllar boyunca, Simone Londra'da kliması olmayan pek çok otelde kalmıştı.

Bu sefer şanslıyım. Belki de Ryan şans hakkında konuştuğunda onu daha fazla dinlemeliyim. Şans değerli bir şeydir ve...

Ryan.

Ryan ölmüş olamazdı. Eğer ölmüşse, eğer gitmişse...

O ölmedi.

Ryan güçlüydü. Akıllıydı. Hugo'dan çok daha dayanıklıydı. *O ölmedi.*

Çünkü eğer öyleyse...

Eğer öyleyse...

Nefesi titredi. Tünelden çıkması gerekiyordu!

Tünel ona doğru yaklaşıyordu. Yavaş yavaş. Nefes nefes.

Konstantin o aptal çipi ve yumurtayı kendisi almalıydı. Ama hayır, binada sadece birkaç personel kalmış olmasına rağmen, bir tuzağa düşebileceğinden endişelenmişti. Gizli mekândaki herhangi birinin önce ateş edebileceğinden.

Vurulmak istemiyordu.

Simone'un ölmesi umurunda değildi.

Şu anki tünelin sonuna gelmişti. Metal ızgaradan bir göz attığında, boş bir ofis gibi görünen bir yer gördü. Bir sürü dosya dolabı vardı. Burası, işkence tüneline çıkma için en uygun yerdi. Simone metal ızgaraya sertçe itti ve ızgara öne doğru açıldı. Yere düşmedi, sadece bir tarafta sallanmaya başladı.

Binanın bir haritası inanılmaz derecede yararlı olurdu. Ama belki de o dosya dolaplarından birinde ona yardımcı olacak bir harita ya da başka bir şey bulabilirdi. Konstantin, binanın yerini bulduğu için çok gurur duyuyordu. Kurtarma görevine başlamadan hemen önce,

binanın yerini bulmanın kendisine yüz bin Amerikan dolarına mal olduğunu övünerek anlatmıştı.

Şimdi ise onun bir aracıydı. İçeri girmesi gerekiyordu. İsteddiği ödülleri alması gerekiyordu. Ve çıkması gerekiyordu. Hem de etrafta olabilecek CIA veya MI6 ajanları tarafından vurulmadan. Oh, ve işleri daha da zorlaştıran bir şey vardı, silahı *yoktu*. Kendini savunmak için bir şey verilmesi için yalvarmıştı, ama o, herhangi bir silahı ona karşı kullanacağını söylemişti. Ve, evet, tamam, suçluyum. Kesinlikle kullanırdım. Bu yüzden elinde sadece el feneri ve kilit açma seti kalmıştı.

Konstantin açıkça ondan mucizeler yaratmasını bekliyordu. Ne aptal.

O iyiydi, ama o kadar da iyi değildi. Kimse o kadar iyi değildi. Yani...

Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Delice bir strateji geliştirmeliydi.

—oh, bakın. Ne eğlenceli. Siyah palto ve siyah pantolon giymiş bir adam ona silah doğrultmuştu. Az önce odaya girmişti ve kapı hâlâ ardında ardına açık duruyordu; o, havalandırma deliğinin yarısı içinde, yarısı dışında dengede dururken, adam ona hayretle bakıyordu.

Harika.

Simone el fenerini ağzından düşürdü. El feneri yuvarlanarak yere düştü. Zemin, ilk bakışta fark ettiğinden daha uzaktaydı. "Merhaba," dedi Simone, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Oradan hemen çık!"

"Bunu çok isterdim," diye onu temin etti. "Çok isterdim. Çok uzun ve dar bir delikten sürünerek geçmek benim için bir kabustu. Her an cehennem gibiydi. Ama bazen, gerçekten yapmak istemediğimiz şeyler yapmak zorunda kalırız." *Mesela, sana gerçekten zarar vermek istemiyorum. Senin iyi adamlardan biri olduğuna eminim.*

"Kollarını kaldır!"

Kollarım havadaydı. Neredeyse. "Şu anki konumumda bunu yapmak için pek yer yok. Ben atlayayım, sen de beni yakala, çünkü sandığımdan daha yüksekteyim gibi görünüyor, sonra da sana silahsız olduğumu gösterebilirim, tamam mı? Senin için iyi bir plan mı?"

"Hanımefendi, sizi alnınızın ortasından vuracağım." Keskin bir İngiliz aksanı.

"Dur tahmin edeyim.

MI6 mu?" "Dışarı,
hemen."

Peki. Elleri havalandırma deliğinin yanındaki duvarlara çarptı ve Simone kendini öne doğru itti. Hızla ve sertçe yere yuvarlanmaya hazırlanıyordu ama tahmin ettiği gibi —peki, daha çok *umduğu* gibi— MI6 ajanı onu yakalamak için birden öne atıldı. Vücudu ona çarptı ve ikisi de yere yuvarlandı. Yere düştüklerinde, dirseğiyle adamın burnuna vurduğundan emin oldu. Yumruğunu adamın karnına indirdi. Ve elinden silahı kaptı. Böylece yere çarptıklarında, adamın üstüne çıkmıştı. Silah onda idi. "Merhaba, yine."

Adam soluk mavi gözleriyle ona tam bir şaşkınlıkla baktı.

"Bunu sık sık duyuyum," dedi kız, başını sallayarak. "Şimdi, senden ciddi ciddi yardıma ihtiyacım var. *İşbirliğine*. Herkes bunun ne kadar önemli olduğunu durmadan söylüyor. Söylesene, burada Jezebel adında bir bayan var mı?"

Adam gözlerini kırptı.

"Bu evet mi, hayır mı?" Elindeki silah titriyordu. "Bak, zar zor kendimi tutuyorum. Bilmem gerek—Ryan Quinn ölmedi, değil mi?" Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Gidip Jezebel'i bulmanı ve Ryan'ı bulmasını sağlamanı istiyorum. Kalk, buradan koşarak çık ve Jezebel'i bulup Ryan'ı bulmasını sağla." Bunu iki kez mi söylemişti? Evet, panik onu buna zorlamıştı. Konstantin kimseyi uyarmamasını söylemişti, ama ajan tam oradaydı, yani zaten *uyarılmıştı*. "Ölmediğinden emin ol, çünkü Ryan'ın ölmemesi benim için gerçekten çok önemli ve—"

Başka bir ajan odaya koşarak girerken ayak sesleri yankılandı. Kafasını kaldırdı. Gözleri kapıdaki silüete kilitlendi ve Simone'un ağzı açık kaldı.

Ryan kapıyı dolduruyordu. Ryan...

Onun Ryan'ı.

"Ölmemiş," diye fısıldadı Simone.

Altında yatan adam ellerini Simone'un beline doladı. Onu üstünden itti ve Simone masanın kenarına çarptı. Kafası masanın kenarına çarptı, bir an için gözleri karardı, sonra Simone'un parmaklarından silahı almak için mücadele eden adamın elinin kendi elini kavradığını hissetti.

"*Vazgeç!*" diye bağırdı Ryan. "*Hemen!*"

MI6 ajanı dinlemedi. Simone'a yumruk atmak için elini geri çekti.

Ryan o yumruğun Simone'a değmesine izin vermedi. Ajanı omuzlarından yakaladı ve Simone'dan uzaklaştırdı. "*Hayır! Geri çekil dedim lan!*" Ryan, Simone ile ajanın arasına girdi. "Ona dokunmayacaksın. Ona zarar vermeyeceksin. *Ona bir daha vurmaya kalkışırsan, seni paramparça ederim.*"

Bu Ryan'dı. Ryan'ın hırlayan sözleri. Karşısında duran öfkeli, *canlı* hali. Simone tereddüt etmeden ona atladı. Sirtına atladı, kollarını ve bacaklarını ona doladı ve tüm vücuduyla onu olabildiğince sıkı kucakladı. "Ölmediğine çok sevindim!"

"Ben de, bebeğim, *ben de.*" Simone canını kurtarmak için ona sarılırken, Ryan'ın vücudu kaya gibi sertti. "Kim olduğumu *biliyorsun,*" diye diğer ajana hırladı Ryan. "Silahını kılıfına koy ve destek çağır! Hemen!"

"Ama..." Adam gözlerini kocaman açarak söze başladı.

"Destek pek bir işe yaramayacak." Evet, hâlâ Ryan'ın sırtındaydı ve tüm gücüyle ona sarılıyordu. "Konstantin dışarıda, yolun aşağısında bekliyordu, ama korkarım ki binaya girdiğini gördüyse, Ryan, çoktan gitmiş demektir." Boğazı düğümlenmek üzereydi. "Logan da yanındaydı. Konstantin, yumurtayı ve çipi geri getirmezsem Logan'ın öleceğini söyledi." Ama o aptal Bentley'in arkasında öğrendiği gibi, sadece Logan değil... *Logan ve Nana.*

"Çık. Dışarı." Ryan, sarışın ajana buz gibi bir emir verdi. "Kapının yanında nöbet tut."

"Burada gerçekten çelişkili emirler veriyorsun dostum," diye tersledi adam.

"Çık. Kapının yanında nöbet tut."

Çenesini sıkarak MI6 ajanı dışarı çıktı. Kapının yanında nöbet tutmaya gittiğini varsaydı.

Ryan'ı bırakmalıydı. Sirtına yapışmayı bırakmalıydı. Ama her şey korkunç bir hal almak üzereydi çünkü Konstantin, Ryan'ın içeri girdiğini görmüşse...

Logan... Tanrım, Logan...

Bacakları Ryan'dan ayrıldı. Kollarını da. Vücudundan aşağı kaydı. Dizleri inanılmaz derecede güçsüz hissediyordu ve Simone,

yerde bir su birikintisi gibi yere düşeceğinden emindi.

Ama Ryan hızla döndü ve onu yakaladı. Elleri belini sardı. "Bebeğim." Gözleri üzerinde dolaştı. "Terden sıırıslıklamsın. Sana ne oldu böyle?"

"Çok fazla korku." *Hayattaydı.* "Gerçekten çok dar yerlerden sürünerek geçmek zorunda kaldım." Açık havalandırma deliğine doğru işaret ederken bile titriyordu.

Bakışları havalandırma deliğine kaydı. Küfürü son derece yaratıcıydı.

"Hayatta olduğuna çok sevindim," dedi Simone ve bu sözleri *içtenlikle söyledi.* "Ama sen buradasın ve Konstantin seni gördüyse, bu demek oluyor ki... *Logan öldü.* Bu *kurtarma görevinde* herhangi bir terslik çıkarsa Konstantin Logan'ı öldürecekti."

"Binanın dışından kimse içeri girdiğimi görmedi. Gizli koridordan girdim."

"Gizli koridor mu?" *İşte bu yüzden bir iş yaparken şemalar ve planlar bu kadar önemlidir.*

"Dört bina ötedeki eski bir müzeden başlıyor. Sokağın altından geçiyor. Bodrum katından çıkıyor."

Nefesi titredi. "Bunu önceden bilseydim harika olurdu. Bu göreve hazırlanmak için pek yeterli zamanım olmadı."

Elini kadının çenesinin altına kaydırıldı. Başını ışığa doğru eğdi. "Yanağın neden bu kadar kızarmış?"

"Yumruk yediğim için mi? Konstantin'in yumruğu." "O öldü."

"Öyle olması lazım," diye onayladı. "Ama durum biraz çetrefilli çünkü adamın adamları Logan'ın büyükannesini rehin tutuyor ve onu öldürecekler ve—insanlar Nana'yı tehdit ediyor dediğimde bana *gülümseme!* O kadını çok seviyorum!"

Adam öne doğru eğildi. Dudakları, kadının dudaklarına değdi. "O benimle."

"Onda değil. Bende. *Beni* tutuyorsun." İçini panik ve korku kapladı. "Yumurtayı ve o lanet çipi alıp ona geri dönmeliyim. Bana yardım etmelisin Ryan, *lütfen.* Lütfen yardım et."

Bir öpücük daha. "Bu dünyada senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

“Hayatta olduğuna çok sevindim.” Bunu ona daha önce söylemiş miydi? “Ölümüne korkmuştum. Hugo o ‘görev tamamlandı’ saçmalığını söylediğinde, içimde bir şeyin kırıldığını hissettim. Bir daha *asla* öyle hissetmek istemiyorum. Casus olduğunu ve tehlikenin peşinde olduğunu anlıyorum ama Ryan, bu *beni mahvetti*.”

“Ben sadece tehlikeyle ilgilenmiyorum. Ben sadece seninle ilgileniyorum. Seninle bir hayat istiyorum. Senin yaşamak istediğin her türlü hayatı.”

O da bunu çok istiyordu. Ama...

Uluslararası suçlu.

Logan’ın hayatı tehlikede.

Nana...

“Nana güvende. Ajanlar, ben bu odaya girmeden iki dakika önce onu kurtardılar.”

Ağlamaya başladı. “*Sakin bana yalan söyleme.*”

Ryan onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. “O güvende ve Logan’ı kurtaracağız. Sonra Konstantin’i hapse atacağız. Bir planım var.”

Gözlerini sıkıca kapattı. Tüm gücüyle ona sarıldı. Bu adamı seviyordu. Hem de çok.

Birisi boğazını temizledi. Ryan değildi. O da değildi...

Simone’nin gözleri birden açıldı. Ryan’ın arkasından başını uzattı ve kapı eşiğindeki silueti gördü. Bu, Ryan’ın az önce kovduğu ajan değildi.

Bunun yerine, Jezebel başını Simone’e doğru eğdi. “Ryan, bir planımız olduğunu söylemek istedi. Planımız için senin işbirliğine ihtiyacımız var.”

Ah, yine o kelime. “İşbirliğim karşılığında bir silah alabilir miyim? Çünkü bu harika olurdu.”

Jezebel bir kaşını kaldırdı. “Senin için tam da uygun bir şeyim var.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SIMONE bekleyen siyah Bentley'e koştu. Şoför aracın yanında hazırda bekliyordu ve Simone'un yaklaştığını görünce hemen arka kapıyı açtı. Simone araca atladı.

"Aldın mı?" diye sordu Konstantin heyecanla.

Yumurtayı kaldırıp ona doğru fırlattı. Tabii ki gerçek yumurta değildi. Meğer CIA'nın gizli tesisinde ona çok benzeyen bir kopyası varmış. Ryan, Frederick'in kır evinde takası yapmadan önce CIA'nın birkaç sahte yumurta hazırladığını söylemişti. Casuslar önceden plan yapmayı severlerdi.

"Ne yapıyorsun?" Çılgına dönmüş bir halde yumurtayı yakaladı. Umutsuzca parmaklarıyla tuttu. "Bu yumurtanın ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

"Çok iyi bir fikrim var." *Otuz milyona yakın bir değeri yoktu.* CIA, orijinaline yaklaşmasına izin vermemişti. Ne düşünmüşlerdi ki? Yapışkan parmaklarının onu sonsuza dek alacağını mı?

"Çip nerede?" diye sordu Konstantin. "Seni gören oldu mu?"

Sağ yanağını içe çekti. Hâlâ ağrıyordu. "Sanırım artık öldüm. Senin için işime yaradığım günler sona erdi. Beni ve muhtemelen Logan'ı vuracaksınız." Şoför aracın etrafında dolaşıyordu. Ama henüz içeride değildi. İşte bu yüzden... "Çabuk ol Logan," diye ön yolcu koltuğundaki sessiz siluete bağırdı. "Nana artık ellerinde değil!"

Logan *patladı*. O da arka yolcu kapısını açarken, Logan kapısını iterek açtı. Şoför Logan'a doğru koştu, ama Logan hazırды. Ve öfkeliydi. Logan yumruğunu şoförün yüzüne vurmaya başladı. Tekrar tekrar. Logan onu yere düşürdü ve dövdü.

Konstantin, Simone'nin sırtını tuttu. Simone, elbisesinin kumaşının yırtıldığını duyarak, bükülüp ondan uzaklaştı ve

sonra Simone elbisesinin cebinden silahını çıkardı. Cepli elbiseleri gerçekten çok seviyordu. Çıkardığı silah ne miydi? Bir flaş bombası. Jezebel'in Simone'a verdiği mükemmel silah. Simone'un tek yapması gereken, Konstantin'e yeterince yaklaşmak ve silahını kullandığında onu tercihen araçta kapana kısırmaktı. Cihaz cebine sıkıca yerleştirilmiş ve daha önce sahip olduğu el fenerinin boyut ve şekline benzediği için, Konstantin onun elinde olduğunu hiç fark etmemişti.

Cebleri çok seviyordu.

"Boğul şununla, pislik!" Simone küçük flaş bombasını ateşleyip Bentley'in içine attı. Yolcu kapısını sertçe kapattı ve koştu.

İçinde büyük bir kısmı, o flaş bombasını taşımaktan çok korkuyordu. Ne de olsa o, lanet olası bir *el* bombasıydı. Ama Jezebel, bunun bir *sersemletici* el bombası olduğunu vurgulamıştı. Şarapnel yoktu. Ölümcül değildi, çünkü Jezebel, Konstantin'in canlı yakalanmasını istiyordu. Simone, onun *canlı* yakalanmasını pek umursamıyordu. Sadece durdurulmasını istiyordu. Jezebel, sersemletici el bombasının onu durduracağına söz vermişti.

"Simone!" Logan'ın sesi. "Ne yapıyorsun..."

Flaş bombası patladı. Arkasında yankılanan gürültülü patlama sesiyle Simone kendini dizlerinin üzerine çökmüş buldu. Sert yol, elbisesini yırttı ve derisini sıyrıldı. Sersemlemiş bir halde arkasına baktı. Ajanların Konstantin'e üşüşüp onu yakalayabilmesi için bir patlama, büyük ışıklar ve yönelim bozukluğu olacağı sözü verilmişti.

Konstantin arka yolcu kapısından yarı dışarı, yarı içeride asılı kalmıştı. Elleri kaldırıma çarpmıştı. Başı öne doğru sarkmıştı.

"Seni lanet olası orospu çocuğu!" Ryan, Simone'un yanından fırlayarak geçti. Konstantin'i yakaladı... ve ona acımasızca yumruk yağdırmaya başladı. *"Ona vurdun! Onu kaçırdın!"*

Konstantin karşılık vermedi. Çok sersemlemiş görünüyordu.

Simone ayağa kalktı. Az önce Konstantin'in birkaç dişinin yola düştüğünü görmüş olabileceğini düşündü. Evet, evet, onun çok da uzağında olmayan iki kanlı diş gibi görünüyordu. "Uh, Ryan?"

"Simone'yi kaçırdın! Simone'yi öldürecek miydin? *Benim Simone'mi?*"

Biraz sendeleyerek Logan, Ryan ve Konstantin'e doğru yöneldi. Logan patlamaya çok mu yakın kalmıştı? Ona kaçmasını söylemişti, değil mi? Belki de söylememişti.

Logan, Konstantin'e bir yumruk attı. Ama bu, Rus'u bir mil bile ıskalayan çılgın bir yumruktu. Oops. Evet. Patlamaya çok yakın olmuş olabilir. Kesinlikle kafası da karışmış görünüyordu.

Kulakları çınılıyordu. Sürekli bir *uğultu* duyuyordu. Hmm. Belki o da kafası karışmıştı.

O izlerken ve vücudunu tekrar kontrol altına almaya çalışırken, Ryan Logan'a doğru döndü. Yumruğunu Logan'ın yüzüne indirdi. "Bu Simone'a ihanet ettiğin için, seni pislik!"

Logan başını salladı. Karşılık vermeye bile çalışmadı. "Hak ettin..."

Ryan ona tekrar vurdu, sonra Konstantin'e doğru döndü ama...

Diğer ajanlar yaklaşmıştı. MI6. CIA. Jezebel. Simone neler olduğunu görebilmek için başını uzatıp parmak uçlarına basmak zorunda kaldı. Kesinlikle "Gözaltına alındın" ve "Bir daha gün ışığını göremeyeceksin..." cümlelerini duydu.

Ama Ryan, Konstantin'in etrafındaki o kalabalığın içinde kalmadı. Ajanları ve Rus'u bırakıp ona doğru yürüdü.

Elleri titredi. "Flaş," diye kendi sesini duydu Simone. Ryan tam önünde durdu.

"Bang," diye fısıldadı. Her şey Jezebel'in öngördüğü gibi gitmişti. Ryan ve Jezebel'in hazırladığı plan. Simone'un tek yapması gereken arabaya yaklaşmaktı. Logan'a büyükannesinin güvende olduğunu haber vermek. Konstantin'in dikkatini dağıtmak, arabanın içine flaş bombasını *atmak* ve oradan kaçmak. Yapması gereken tek şey buydu...

Ve ajanların geri kalan her şeyi halledeceğine dair söz verilmişti.

Bu yüzden bekleyen araca geri koştu, titreyerek ve korkmuş gibi davranarak, sanki takip edilip edilmediğini görmek için arkasına bakıyormuş gibi çılgınca omzunun üzerinden bakıyordu. Büyük, kötü uluslararası suçlunun emirlerini yerine getiren mükemmel bir av gibi davranıyordu...

Ve sonra, Konstantin'in gardı düştüğünde, o değerli yumurtayı çılginca kavradığı anda...

Onun dünyasını alt üst etmişti.

Ryan onu kollarının arasına çekti. Ya da belki de kız onu kollarının arasına çekti. Ağzı kızın ağzını buldu ve onu vahşi, tamamen kontrolsüz bir tutkuyla öptü; kız da ona aynı çılginlıkla karşılık verdi. Sevinç, adrenalin, kalan korku... Tüm vücudu titriyordu ve o, onun dayanağıydı. Ona sıkıca sarıldı ve bu adamı asla, asla bırakmak istemediğini biliyordu.

Ölmüş değil.

Canlı ve nefes alan.

Onu öpüyordu. Onu kucaklıyordu. Ve...

Ağzı onun ağzından ayrıldı. "Seni seviyorum."

Onu seviyor.

Ayaklarının yanında yumuşak bir *miyavlama* duyuldu. Şaşkın ve mutlu bir şekilde aşağıya baktı. Yırtık kulaklı tanıdık bir kara kedi ona bakıyordu. "Ne...?"

"İyi şanslar," dedi Ryan. "Kediyi eve götürüyoruz. O bizim uğurumuz olacak ve birlikte harika bir hayat süreceğiz." Bir söz.

"Kedi... onu buraya sen mi getirdin?" O da olan biteni anlamaya çalışıyordu. Çok yoğun bir gün olmuştu.

"Olabilir."

"Sen... sen kara kedileri sevmezsin."

"Tabii ki severim." Ryan, Simone'yi kollarının arasına aldı. "Onlar şanslı. Sen şanslısın. *Ben de* şanslı bir herifim çünkü hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim."

Hissettiği sevinç, korkusunu bastırdı. "Tekrar söylüyorum, bunun gerçek bir evlilik teklifi olduğunu sanmıyorum. Bu kavramla bir sorunun var gibi görünüyor. *Gerçek* bir teklif."

Ajanlar her yerde koşturuyordu, ama Ryan kaosun içinden uzaklaşıp, kollarında Simone'u taşıyarak gizli binaya doğru ilerliyordu... ve ayaklarının arasında bir kara kedi dolanıyordu.

"Dünyanın en güzel evlilik teklifini alacaksın," diye temin etti Ryan. "Sadece bekle ve gör."

Simone bir kolunu Ryan'ın boynuna doladı. Doğrusu, evlilik teklifini hiç umursamıyordu. Tek umursadığı şey, onu kucaklayan adamdı. "Ölmediğine çok sevindim."

"Sana daha önce de söylemiştim, senin için milyon kez ölürüm, ama ölmem mümkün değil. Yaşamak için çok fazla nedenim var." Gözleri Simone'un gözlerine kilitlendi. "Seninle birlikte bir hayat beni bekliyor."

* * *

"ÖZÜR DİLERİM." Logan yere bakıyordu, geniş omuzları çökmüştü. "Sana ihanet ettim, Simone. Hayatını tehlikeye attım ve benden nefret ettiğini biliyorum. Kendimden de nefret ediyorum."

Yeni *uğur* kedisini uzun uzun okşadı ve sonra tatlı bebeğinin otel süitinde zıplamasına izin verdi. Tanrıya şükür, aynı otel *değildi*. Konstantin'le olan çılgın sahne nihayet sona erdiğinde yeni bir yere geçtiler. Yeni yerde, en üst kattaydılar. Muhteşem bir manzarası vardı. Ve önceki otel maviye ağırlık vermişken, burası tamamen beyaz ve altındı ve o burayı çok sevdi.

Sevmediği şey neydi? Logan'ın gözlerine bakamıyor gibi görünmesi. "Anlıyorum."

"Anlamak hiçbir şeyi düzeltmez," dedi Logan boğuk bir sesle. Yanağında bir bandaj vardı. O yanağına yedi dikiş atılmıştı. Bunu biliyordu çünkü Jezebel ona söylemişti. Jezebel, Logan'a çok ilgi göstermişti.

Bu durumun iyiye işaret olmadığı belliydi.

"İkinizi de seviyorum," dedi sert bir sesle. "Sen ve büyükannem benim için her şeyden daha önemlisiniz. *İkinizi de seviyorum*," diye tekrarlardı. "Her zaman sevdim, her zaman seveceğim. Konstantin'i öldürmeyi planlıyordum. Sadece en uygun anı bekliyordum."

Kız başını salladı. "Adamları Nana'nın yanındayken onu öldüremezdin."

"Onu görmek için geri dönüyorum. Jezebel ve CIA'cı erkek arkadaşın bana yeşil ışık yakar yakmaz. Ölümüne korkuyor olmalı." Derin bir iç çekiş. Elleri önünde yumruk haline geldi. "Çok üzgünüm."

Kadın ona doğru yürüdü. Elini kaldırıp adamın yanağını avuçladı. Şu anda yedi dikiş atılmamış olan yanağına. "Logan." Çenesini sıktı.

"Logan, bana bak."

Yavaşça, bakışları onunkilere takıldı.

"Merhaba," diye fısıldadı ona. "Beni hatırlıyor musun? Çocukken kurtardığın kızı? Sen gelene kadar gerçek bir evi olmayan kızı?"

"Bir evin vardı. O ev senden alındı."

"Tıpkı anne babanın elinden alınmış olması gibi." İki yalnız çocuk. Bir aile olmuştu. "Seni içten içe tanımadığımı mı sanıyorsun? Seni *affetmediğimi* mi sanıyorsun? Boş ver. Affediyorum. Seni seviyorum, Logan."

Süitin kapısı açıldı. Elini Logan'ın yanağında tutmaya devam etse de, bakışları otomatik olarak o yöne kaydı.

Ryan, elinde beyaz bir çanta tutarak eşikte dururken kaşlarını çattı. "Kıskanmamam gerektiğini biliyorum..." diye başladı.

Logan ondan uzaklaştı.

Eli yanına kaydı. Bakışları aşağı kaydı ve çantaya takıldı. Bir pastane mi?

"Seni kardeşi gibi sevdiğini biliyorum. Ben sadece bir pisliğim, hepsi bu." Ryan sert bir nefes verdi. "Kıskançlık meselesini halledeceğim. Yapılacaklar listemde var."

"Bana bir kez daha vurmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Logan.

Dikkatini çantadan ayırıp tekrar Ryan'ın yüzüne çevirdi. Yavaşça gülümsemesi, Logan'ın sorusunun cevabıydı.

"Yap hadi," diye davet etti Logan.

"Hissettiğin suçluluk duygusunu ortadan kaldırmaya çalışıyorsun, ha? Seni fena halde dövmem kendini daha iyi hissettirmeyecek. Ama şunu netleştirelim." Ryan'ın gülümsemesi kayboldu. "Simone'u bir daha bu şekilde tehlikeye atarsan, sana *yumruk* atmam konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Seni toprağın altına gömerim. Kimse seni asla bulamaz. Birini ortadan kaldırmak istediğimde, ortadan kalkar. Bu eğlenceli bir CIA numarasıdır." Bakışları Simone'a kaydı. "Merhaba tatlım."

"Merhaba," diye fısıldadı.

“Konstantin halledildi,” dedi adam ve Simone, CIA’nın bu suç dehası ile ne tür bir “halletme” işlemi yaptığını tahmin edebiliyordu. Muhtemelen, geri kalan günlerini gizli bir hapishanede geçireceği anlamına gelen türden bir işlem.

Omurgasından bir ürperti geçti.

“Ve sana bir hediye getirdim.” Ryan, Logan’ın yanından geçip gitti. Çantayı Simone’a doğru kaldırdı.

Simone, onu cezbeden o güzel kokuyu *alabiliyordu*. "Bana o çantada harika, taze pişmiş ekmek olduğunu söyle."

"Bu çantada harika, taze pişmiş ekmek var." Çantayı ondan kaptı.

"Seni çok seviyorum."

"Biliyorum." Koyu renkli gözleri ona parladı. Ve Logan sessizce uzaklaştı.

* * *

AMA LOGAN çok uzağa gidemedi. Çünkü süitinin ötesindeki koridora adımını atar atmaz...

"Merhaba." Jezebel, Simone'un yeni süitinden sadece birkaç adım uzaklıktaki duvara rahatça yaslandı. "Burada karşılaşmak ne güzel."

Logan gerildi. Jezebel ile birkaç kez karşılaşmıştı ve bu karşılaşmaların hiçbiri onun için olumlu bir deneyim sayılabilecek türden değildi.

"Biri çok suçlu görünüyor." Diye ıslık çaldı. "Senin adına üzüldüm."

Son derece suçlu görünüyordu çünkü suçluydu. "Simone’u tehlikeye attım. Az kalsın onu öldürtüyordum." Bunu nasıl telafi edebilirdi ki? Simone ona güvenmişti ve o onu hayal kırıklığına uğratmıştı. *Onu ihanet etmişti.*

"Ama onu öldürmedin, değil mi? O güvende ve tahminim yanlış değilse, en iyi ajanıma birlikte kaçıp harika bir yeni hayata başlamaları gerektiğini ikna etmek üzere." Kapalı süit kapısını işaret etti.

Arkasına baktı. Simone’un Ryan’a nasıl baktığını görmüştü. Ryan’ın Simone’a nasıl baktığına gelince...

Evet, Jezebel yanılmamıştı. Simone'un şimdiye kadarki en harika hayatı yaşamasını yürekten diledi.

“İyi bir ajanı kaybetmek hiç hoş değil,” diye düşündü Jezebel. “Özellikle de böyle büyük bir dava yaklaşırken. Neyse ki sen varsın. Benim için mükemmel bir gizli silah olacaksın.”

Bir dakika... ne? Adam başını salladı. Belki de flaş bombasının etkisiyle hâlâ biraz sersemlemişti. Kafası karışmıştı. Çünkü şüphesiz ki, o süslü inci küpeleri ve ölümcül bakışları olan kadın az önce ona gizli silah dememişti. Hayır. İmkanı yok.

“Sen varsın,” diye vurguladı. “Tabii, yakında bu işten ayrılmayı planlıyorum, ama anlamlı bir şekilde ayrılmak istiyorum, anlarsın ya.”

“Yüzde yüz anlamadım.”

Jezebel sadece gülümsedi. “Benimle gel.”

Bunu yapmak istemiyordu. “Ülkeyi terk etmeyi planlıyorum. Amerika’da görmem gereken önemli biri var.” Nana’nın demansı son birkaç yılda çok daha kötüye gitmişti. Bazen kim olduğunu biliyordu. Bazen onu babası sanıyordu. Bazen ise onu hiç tanımıyordu.

Ama o onu her zaman tanıyordu. Onu seven kadını. Onu kurtaran kadını. Ve onun güvende olduğundan emin olmalıydı. Onun için yeni korumalar tutacaktı. Çok daha iyi bir güvenlik sağladığından emin olacaktı. Onun bir daha tehlikeye girmesine asla izin vermeyecekti.

“CIA ajanlarının büyükannenizi kurtardığını biliyorsunuz, değil mi?”

Kahretsin. Jezebel ile yürümeye başladı. Sonuçta... *ona borçluyum.*

“Karşılıklı ilişkiye inanırım. Ben sana yardım ederim, sen de bana yardım edersin.” Jezebel asansörün önünde durdu. “Bana yardım etmek istiyorsun, değil mi Logan?”

"Tabii ki."

“Mükemmel bir seçim.” Asansörün yanındaki küçük paneldeki düğmeye bastı. “Ve eğer gerçekten suçluluk duyuyorsan, bunu kefaretin olarak gör. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olabilirsin. Daha güvenli bir yer. Bazı gerçekten kötü adamlardan kurtulabilir ve aynı zamanda ekibimin bir üyesini korumaya yardımcı olabilirsin.”

Ekibinden birini mi?

Asansör kapıları açıldı. O da onunla birlikte içeri girdi. Bir an sonra, aşağı inmeye başladılar.

"Koruyacağın CIA ajanı gizli görevde olacak. Ajanın hayatının her alanına tam erişim hakkı olacak. Ajana yirmi dört saat, yedi gün boyunca yakın kalman gerekecek."

Kulağa tam bir baş belası gibi geliyordu.

Ama Jezebel henüz bitirmemişti. "Tehlikeli olacak. Görev çok zorlu geçecek. Ölebilirsin." Jezebel ona yan gözle baktı. "Risklerin farkında mısın?"

"Bu işi gerçekten satmaya çalışıyorsun, değil mi?" CIA büyükannesini kurtarmıştı. Tabii ki, onlara borcunu ödeyecekti.

"Bunu yapmak zorundayım sayılır. Sonra bana kurşunlarla delik deşik halde gelip, *'Ah, ölebileceğimi hiç bilmiyordum'* diye sızlanmanı istemem."

Ona baktı. Kız

gözünü kırpmadı.

Ama adam, kadının az önce şaka yaptığından oldukça emindi. Ya da belki de yapmamıştı.

Belki de bir tehditti. "Ne yapmam gerekiyor?"

Asansör durdu. Sadece iki kat aşağı inmişlerdi. Kapılar açıldı.

Asansöre muhteşem bir esmer kadın girdi. Saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Kadın başını biraz çevirdiğinde ve tavandaki ışık üzerine düştüğünde, Logan kadının saçlarının karanlığında gizlenmiş kırmızı tonunu fark etti.

Kadın ona düşünceli bir bakış attı. Altın rengi gözleri, Logan'ın yanağını kaplayan bandajda durdu. Sonra sanki bir şey bekliyormuş gibi kaşını kaldırdı.

Neyi bekliyordu?

Asansör kapıları bir kez daha kapandı.

"Logan Sterling," diye mırıldandı Jezebel. "Bu Charlotte Webb. Senin yeni kişisel asistanın olacak. En azından, ona vereceğin unvan bu. Ama aslında, o senin gölgen, korumun, yirmi dört saat, yedi gün boyunca yanında olacak arkadaşın olacak."

"Ne?" Asansör aşağı inmeye başladı.

Ciddi bir ifadeyle Charlotte ona şöyle dedi: "Görevden sağ salim çıkman için elimden geleni yapacağım."

Kahretsin.

Epilog - Bir

WELLINGTON ARCH'A GERİ DÖNDÜLER. Yağmur yağmıyordu. Onları kovalayan kötü adamlar yoktu. Tehlike beklemiyordu.

Konstantin götürülmüştü. İmparatorluğu MI6 ve CIA tarafından parçalanıyordu. Doktorlar Harry'nin tamamen iyileşeceğini umuyorlardı. Jezebel ise, şey, çoktan başka bir göreve başlamıştı.

Ve Ryan, hayatının en önemli davasını

Diz çöktü.

"Uh, Ryan, ne yapıyorsun?" diye sordu Simone.

Cebinden küçük, mavi bir kutu çıkardı. "Beğenmezsen, başka bir şey alabiliriz." Old Bond Street'teki kuyumcuya gitmiş, ona uygun yüzüğü bulmak için çaresizce aramıştı. Seçtiği safir ve pırlanta nişan yüzüğünü seveceğini umuyordu. Kare kesim safir, gözlerinin rengine oldukça yakındı. Yutkundu ve kutuyu açtı. "Seni seviyorum."

"Ryan." Simone donakalmış gibiydi.

"Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten başka bir şey istemiyorum." Onunla geçireceği her gün bir macera olacaktı ve sabırsızlanıyordu. "Simone Sailor, lütfen benimle evlenir misin?"

"Ryan! Evet!" Yüzüğü elinden kaptı. Parmağına taktı ve gökyüzüne doğru kaldırdı. "Her yıldızdan daha güzel. Aman Tanrım, bayıldım! Seni seviyorum!" Onu ayağa kaldırdı ve öpmek için kendine çekti. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Rahatlamış olmaktan başı dönüyordu. Kollarını ona doladı. O korkunç telefon görüşmesinde onun çılgınlığını duyduktan sonra hissettiği o şiddetli dehşeti asla, asla unutmayacaktı. Onu tekrar görene kadar her saniye dehşet içindeydi.

Onun Simone'u.

Ama artık korku yoktu. Hatırlayabildiği kadarıyla hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve bunun nedeni... *O beni seviyor.*

Ve onunla evlenecekti. Evet,
kesinlikle.

Ailesiyle tanışmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Ryan, ailesinin de onu kendisi kadar seveceğini biliyordu.

Epilog - İki

İKİ HAFTA SONRA...

"UMARIM BENİ SEVERLER." Dizleri titriyordu.

"Senden hoşlanmayacaklar," dedi Ryan kesin bir sesle. "Seni *sevecekler*."

O pek emin değildi. Karnındaki o kıvrılma ve çalkantı, tüm bu olayın bir felakete dönüşebileceğini söylüyordu. "Ya benden hoşlanmazlarsa ne olur?" Bu soru, aklından bir türlü çıkmıyordu.

"Uh, onlara siktirip gitmelerini mi söyleyeyim? Aptal olduklarını mı söyleyeyim?"

Korku onu sardı. "Kardeşlerine siktirip gitmelerini söyleyemezsin!" Oh, hayır. Bu kötüydü. Çok kötüydü. O günün erken saatlerinde, güneyde yer alan, son derece sevimli, küçük bir kasabanın kıyılarına varmışlardı ve şimdi, körfezin parıldayan mavi sularının hemen üzerinde yer alan, ucuz bir barın kapısından içeri girmeleri gerekiyordu. O sulara birkaç yelkenli görmüştü bile ve bunlar onu mutlu ve iyimser hissettirmişti ama...

"Ya benden hoşlanmazlarsa?" diye fısıldadı. Eğer ailesi ondan nefret ederse, belki Ryan da onun hakkındaki fikrini değiştirdi. Ailesi onun için çok önemliydi ve o...

"*Seni sevecekler*. Sevmezlerse kimin umurunda? Seninle evlenen onlar değil. Benim." Şakaklarına bir öpücük kondurdu. "Peki, bütün akşam otoparkta mı duracağız yoksa içeri girmek ister misin?"

"Ryan..." Hızlıca nefes aldı. "Kız kardeşinin buradaki şerif olduğunu söylemiştin." Aslında, kız kardeşinin eski bir FBI ajanı olduğunu ve şu anda şerif olduğunu söylemişti. "Ben... ben bir hırsızım."

"*Kim söyledi ki?*"

Uh, az önce kendisi söylemişti.

“Sen bir geri alma uzmanısın. Kayıp olan şeyleri bulursun.” Adam kızın önüne geçti. “Beni buldun. Sen hayatıma girene kadar kayıptım.” Elini uzattı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Sen olmasan hâlâ kayıp olurum.”

Oh, bu çok tatlıydı. En tatlı şeyleri söyleyebiliyordu. En tatlı şeyleri *yapabiliyordu*. Londra'dan ayrıldıktan sonra, Nana'yı görebilmesi için onu Vegas'a götürmüştü. Böylece Simone ona defalarca sarılabilmmişti ve Nana çok *güzel* bir gün geçirmişti. Simone'u tanımıştı. Simone'un gençlik yıllarından hikayeler anlatmıştı ve o...

Nana, broşunu ve küpelerini takarken tatlı, güzel gülümsemesini gösterdi.

“Kardeşlerimin seni sevip sevmemesi umurumda değil,” diye ekledi Ryan, sesi sert ve keskin bir tonda. “Siktirip gidebilirler. Ben seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Önemli olan tek şey bu.”

Rüzgârla birlikte hafif bir kahkaha sesi geldi. Bir kadın sesi, “Ah, Ryan, bu kadar çekici davranmayı bırak!” diye emretti.

Ryan şaşkınlıkla irkildi ve sonra hızla arkasını döndü. Tam o sırada, kızıl saçlı, karnı oldukça şişkin ve belinde büyük bir şerif rozeti olan minyon bir kadın ona doğru koşuyordu.

"Agnes!" diye bağırdı Ryan sevinçle.

Kız kardeşi.

Agnes'i kollarının arasına aldı ve onu çok, çok dikkatli bir şekilde tuttu.

Ama Agnes yalnız değildi. Koyu saçlı, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam, ucuz barın eşliğinde duruyordu. Gözleri Simone'a kilitlenmişti. Bir gözü kahverengi, diğeri maviydi. Gözleri sert bir merakla parılıyordu. Bu adam... ürkütücüydü. Yoğundu. Onu keskin bir dikkatle inceliyordu ve Simone kendini sinirli bir şekilde bir ayağından diğerine geçerek buldu. Bu adam pek de misafirperver görünmüyordu. Onu *sevecekmış* gibi görünmüyordu. O...

Ona gülümsedi. "Ben Nash. Aileye hoş geldin." Ryan,

Agnes'i tekrar ayağa kaldırmıştı.

Olağandışı gözleri olan iri, tehlikeli adam Simone'a doğru yürüdü. Elini ona doğru uzattı. O... gerçekten "ailemize hoş geldin" mi demişti?

"Elini sıkmayı boş ver," diye bağırdı Agnes. "Kadını kucakla, Nash! O bizim kardeşimizle evleniyor!" Sonra sadece sevinç olarak tanımlanabilecek bir çığlık attı. "*O bizim kardeşimizle evleniyor!*"

Sonra bir sürü kucaklaşma oldu. Kahkahalar ve yüksek sesler yükseldi ve daha fazla insan bardan dışarı çıkıp küçük gruba katıldı.

Vücudunda bolca dövme olan, sert bakışlı bir adam, karısı Agnes'e baktığında sevgiyle eriyen bir ifadeye bürünüyordu.

Nash'in elini tutmak için koşan ve sanki o ayın ta kendisiymiş gibi ona bakan bir kadın.

Simone'yi kollarını açarak karşıladılar. Onu aceleyle bara götürdüler. Müzik çalıyordu, herkes kutluyor, gülüyordu ve...

Simone ağlamış olabilir. Ama kimse gözyaşlarını görmesin diye gerçekten çok çaba sarf etti. Gözyaşları akmaya çalışırsa hemen silip attı. Bu sadece...

Aileye hoş geldin.

Nefesi titredi.

Ryan onu dans pistine çekti. Küçük bir kasabanın barındaki küçük bir dans pistinde, onu sorgusuz sualsiz kabul eden insanlarla.

"Seni seviyorum," diye kulağına fısıldadı. "Söylediklerimde ciddiydim, sensiz kaybolurdum."

Ellerini onun omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Çok uzun zamandır hayal kurmaktan, fanteziler kurmaktan korkuyordu. Ama istediği her şey tam oradaydı.

Buluştı. *Sonunda*. Sevddiği adam. Özlemini duyduğu hayat... hepsi oradaydı. Bulmuştu. Bunun için mücadele etmişti. Ve bunu asla, asla elinden kaçırmayacaktı.

SON

T ylerinizi diken diken edecek, heyecan verici, ateşli... ve romantik bir kitap mı arıyorsunuz? O zaman romantik gerilim romanım TEMPTATION'ı mutlaka okuyun.

Arzu karanlıkta doğabilir.

Canlı canlı gömülmek. Karanlıkta uyanır ve onu üstünde bulur. Preston Byron canlı canlı gömülmüştür, ama karanlıkta yalnız değildir. Sloane Armstrong onun yanındadır.  st ndedir. Paniklerini bastırmak için onu  per, etraflarındaki kabustan kurtulacaklarına söz verir. Yardım gelmektedir... Ve gerçekten de kurtulurlar. Kurtarılırlar. Gerçeğe dönerler...

Ama kadın onun aklından çıkmıyor.

Preston saldırganının kaçmasına izin vermeyecektir. Kendisini hedef alan katili avlamayı planlamaktadır. Preston'a geçmişindeki bir kabusu yeniden yaşatan adamı. Ama karanlıkta onunla birlikte bir melek vardı, Preston'ı büyüleyen bir kadın. Preston, Sloane'in hayatından kayıp gitmesine izin vermeyecektir. Onu kurtardı, onu büyüledi ve onu kendine hayran bırakarak kritik bir hata yaptı. Şimdi, Preston onun tüm sırlarını ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacak.

Katiller onun uzmanlık alanı. Canavar ne kadar karanlık, suç o kadar vahşi...

Sloane katilleri inceliyor. Ya da aslında, şu anda seri katillerin yetişkin çocuklarını inceliyor. İşi onu milyarder emlak mogulu Preston Byron'ın hayatına soktu. Tamam, onu yarı takip ediyordu. Yakışıklı ve seksi Preston hakkında öğrenebileceği her ayrıntıyı öğreniyordu. Preston gençken kaçırılmıştı. Canlı canlı gömülmüştü. Preston, Last Breath Katili'nin bir başka kurbanı olduğuna inanıyordu — hayatta kalan tek kurban — ama Sloane şok edici gerçeği öğrendi... Preston, seri katilin biyolojik oğluydu. Preston, seri katil ebeveyninden haberdar değil. Babasının, oğlunu kendi hastalıklı, katil izinden gitmeye zorladığını kesinlikle bilmiyor.

Çünkü karanlık çağırıyor... ve baştan çıkarıyor...

Karanlıkta Preston'ın içinde bir şey açığa çıktı. Uzun süredir zincirlediği bir canavar yüzeye çıkmaya çalışıyor, kaçırın kişiyi bulmasını ve tehdidi ortadan kaldırmasını istiyor. Bu canavarı yatıştırabilecek tek kişi, karanlıkta onu teselli eden, onu öpen kadın. Sloane, onun kontrolünün anahtarı... ve aynı zamanda onu milyonlarca parçaya ayırabilecek tek kişi. Ondan sır saklıyor ve gerçek ortaya çıktığında, bu Preston'ın dünyasını altüst edecek.

Derin bir nefes alın. Bu, son nefesiniz olabilir.

Bir avcı avlanıyor — Last Breath Killer'ın suçlarını taklit eden bir taklitçi ve onun bir sonraki hedefi... Sloane.

Yazarın Notu: Preston, yüzünü görmeden onu istiyor. Arzu kemiklerine işliyor ve Sloane, karanlık çöktüğünde onun can simidi, akıl sağlığıyla bağlantısı. Onun için çiğnemeyeceği kural, almayacağı risk yoktur ve Sloane'in etrafındaki tehlike büyümeye başladığında, Preston içindeki canavarı dikkatli bir şekilde tuttuğu tasmaından serbest bırakacak ve ona yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracaktır. Çünkü o, Preston karanlıkta kalmışken onu kurtarmıştır. Ve Preston, kimsenin onu kendisinden almasına asla izin vermeyecektir.

Yazarın Notu

WHEN HE LIES'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Ryan'ın Simone ile nihayet birbirlerine uygun çift olduklarını gördüğünüz bu hikayeyi beğendiğinizi umuyorum... ve merak etmeyin, Logan'a da kendi mutlu sonunu yazacağım! Çok yakında!!!

"Koruyucu ve Savunucu Romantizm" kitaplarını yazmayı çok seviyorum. Onları yaratmak benim için büyük bir keyif. Karakterlerle eğlenmeyi, hikayelere mizah katmayı ve yine de bolca tehlike ve aksiyon eklemeyi seviyorum. Bu koruyucuların dünyasına benimle birlikte yolculuğa çıktığınız için teşekkürler!

Vaktiniz varsa, lütfen WHEN HE LIES için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar, okuyucuların yeni kitapları keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da bunlara kesinlikle minnettardır!

Yayınlarım ve indirimlerimden haberdar olmak isterseniz, lütfen [haber bültenime üye olun](#). Üye olduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Çünkü alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) sohbet ederken [bulabilirsiniz](#). _____

Keyifli

okumalar!

Sevgiler,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Damlarımdaki Zehir

- [Zorlama](#)
-

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [When He Protects](#) (Kitap 1)
 - [Avlandığında](#) (Kitap 2)
 - [Savaşığı Zaman](#) (Kitap 3)
 - [O Savunduğunda](#) (Kitap 4)
 - [Koruduğu Zaman](#) (Kitap 5)
 - [Sevdiğinde](#) (Kitap 6)
-

Buz Kırıcı Soğuk Dava Romantizmi

- [Buzda Donmuş](#) (Kitap 1)
 - [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Kitap 2)
 - [Buz Gibi Aziz](#) (Kitap 3)
 - [Buzun Dokunuşu](#) (4. Kitap)
 - [Buzda Kapana Kısılmış](#) (Kitap 5)
 - [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
 - [Buzun Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
 - [Buz Gibi Öpücük](#) (8. Kitap)
 - [Buzun İçinde Kilitli](#) (9. Kitap)
 - [Vahşi Buz](#) (10. Kitap)
 - [Acımasız Buz](#) (11. Kitap)
 - [Zalim Buz](#) (12. Kitap)
 - [Yasak Buz](#) (13. Kitap)
 - [Buz Gibi Yalancı](#) (14. Kitap)
 - [Buz Gibi Noel](#) (15. Kitap)
-

Vahşı Yollar

- [Piper'ı Korumak](#) (Kitap 1)
 - [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
 - [Ben'den Önce](#) (Kitap 3)
 - [Kırdığın Kalp](#) (Kitap 4)
 - [Onun İçin Savaşmak](#) (Kitap 5)
 - [Hayalet Bir Şans](#) (Kitap 6)
 - [Sınırı Aşmak](#) (7. Kitap)
 - [Cole'a Güvenmek](#) (Kitap 8)
 - [Beni Kovalayın](#) (9. Kitap)
 - ["Evet" De](#) (10. Kitap)
 - [Roman Will Fall](#) (11. Kitap)
 - [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap)
 - [Beni İstiyormuş Gibi Davran](#) (Kitap 13)
 - [Yemin Ederim](#) (14. Kitap)
 - [The Bodyguard Next Door](#) (Kitap 15)
 - [Eski Sevgili Mükemmel Yeri Belirliyor](#) (Kitap 16)
 - [Beni Seven Hırsız](#) (Kitap 17)
-

The Fallen Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (Kitap 1)
 - [İhanete Uğrayan Melek](#) (Kitap 2)
 - [Zincirlenmiş Melek](#) (Kitap 3)
 - [İntikam Meleği](#) (4. Kitap)
-

Wilde Yolları: Haydut

- [Bir Prensesi Nasıl Korursun](#) (Kitap 1)
 - [Kırık Bir Kalbi Nasıl İyileştirirsin](#) (2. Kitap)
 - [Bir Suç Patronunu Nasıl Kandırırın](#) (3. Kitap)
-

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Yakala](#) (Kitap 1)
 - [Adımı Yok Et](#) (Kitap 2)
 - [İblisinle Yüzleş](#) (Kitap 3)
-

Kiralık Sorun

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Kitap 1)
 - [Odin'le Oynamayın](#) (Kitap 2)
 - [Jinx, Sıra Sende](#) (Kitap 3)
 - [Ramsey'i Hatırla](#) (4. Kitap)
-

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağımın İçine Adım At](#) (Kitap 1)
 - [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Kitap 2)
-

Phoenix Öfkesi

- [Yanacak Kadar Sıcak](#) (Kitap 1)
 - [Yavaş Ateş](#) (Kitap 2)
 - [Yak Gitsin](#) (3. Kitap)
-

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Kitap 1)
 - [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Kitap 2)
-

Lazarus'un Yükselişi

- [Asla Vazgeçme](#) (Kitap Bir)
 - [Beni Yanında Tut](#) (Kitap 2)
 - [Benimle Kal](#) (Kitap 3)
 - [Bana Koş](#) (4. Kitap)
 - [Bana Yakın Ol](#) (Beşinci Kitap)
 - [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)
-

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Şeytan](#) (1. Kitap)
- [Av Peşinde](#) (2. Kitap)
- [Ölümsüz mü, Canlı mı](#) (3. Kitap)
- [Kırık Melek](#) (4. Kitap)
- [Taş Kalp](#) (Kitap 5)

- [Kaderin Cazibesi](#) (6. Kitap)
 - [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
 - [Aziz mi Günahkar mı](#) (8. Kitap)
-

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Isırık Serisi 1. Kitap)
 - [Çiftleşme Isırığı](#) (Isırık Serisi 2)
-

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Bite The Dust](#) (Kitap 1)
 - [Ölü Olmak Daha İyi](#) (Kitap 2)
 - [Acı Kan](#) (Kitap 3)
-

Mine Serisi

- [Mine To Take](#) (Kitap 1)
 - [Mine To Keep](#) (Kitap 2)
 - [Mine To Hold](#) (Kitap 3)
 - [Arzuladığım](#) (4. Kitap)
 - [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
 - [Mine To Protect](#) (Kitap 6)
-

Karanlık Takıntı Serisi

- [Watch Me](#) (Kitap 1)
 - [Beni İste](#) (Kitap 2)
 - [Bana İhtiyacın Var](#) (3. Kitap)
 - [Bana Dikkat Et](#) (4. Kitap)
-

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Kitap 1)
 - [Vampirin İşareti](#) (2. Kitap)
 - [Canavarı Büyülemek](#) (3. Kitap)
 - [Seytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)
-

Bağlı Serisi

- [Kanla Bağlı \(Kitap 1\)](#)
 - [Karanlıkta Bağlı \(2. Kitap\)](#)
 - [Günahla Bağlı \(3. Kitap\)](#)
 - [Geceye Bağlı \(4. Kitap\)](#)
 - [Ölümle Bağlı \(Kitap 5\)](#)
-

Tek Başına

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#)
- [Bu Noel'de Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurtadam](#)
- [Asla Ağlama Kurtadam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Süsleyin](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#)
- [Sıcak Bir Tatil](#)
- [Bütün Gün Avlan](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Casuslu Bir Noel](#)
- [Femme Fatale](#)
- [Ölümüne](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampir'in Noel Şarkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara atılmayı sever. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader'in* en çok satan yazarlarından biridir. Romantik gerilim, doğaüstü romantizm ve eğlenceli ağdağ romanlar yazmaktadır. Eserleri hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitapları ve kitap fırsatları hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, haber bültenine mutlaka üye olun: cynthiaeden.com/newsletter .

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthaf](#)

[İçindekiler Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[9. Bölüm](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Epilog - Bir](#)

[Epilog - İki](#)

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

